Eve Chase

Autoarea bestsellerului *Casa de sticlă*

COLIVIA

Unele secrete
trebuie mărturisite...

„Captivant.“
GILLIAN
McALLISTER

„Impresionant.“
ROSIE
WALSH

„Splendid.“
LISA JEWELL

LITERA

buzz
BOOKS

1

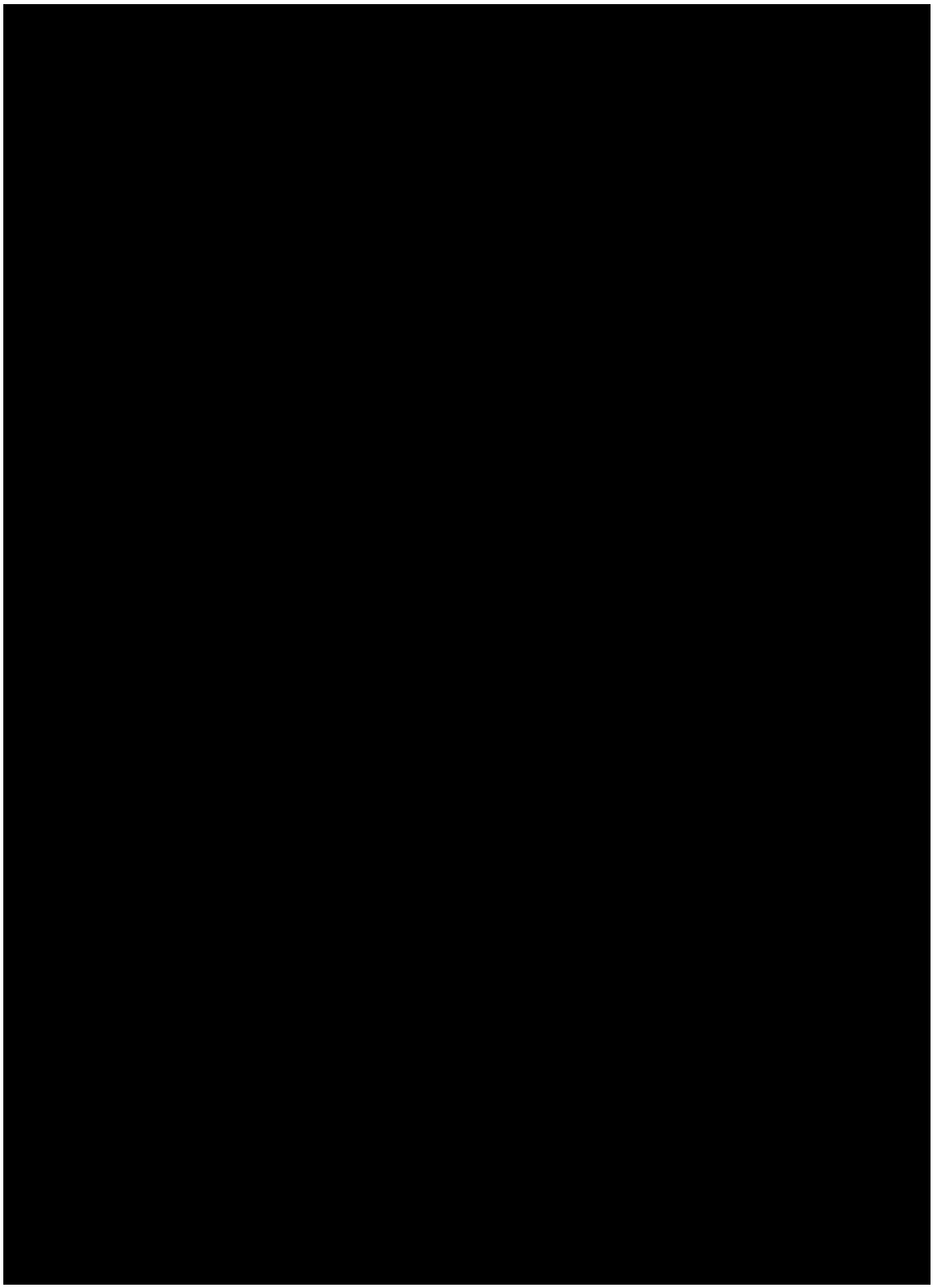

[redacted]

2

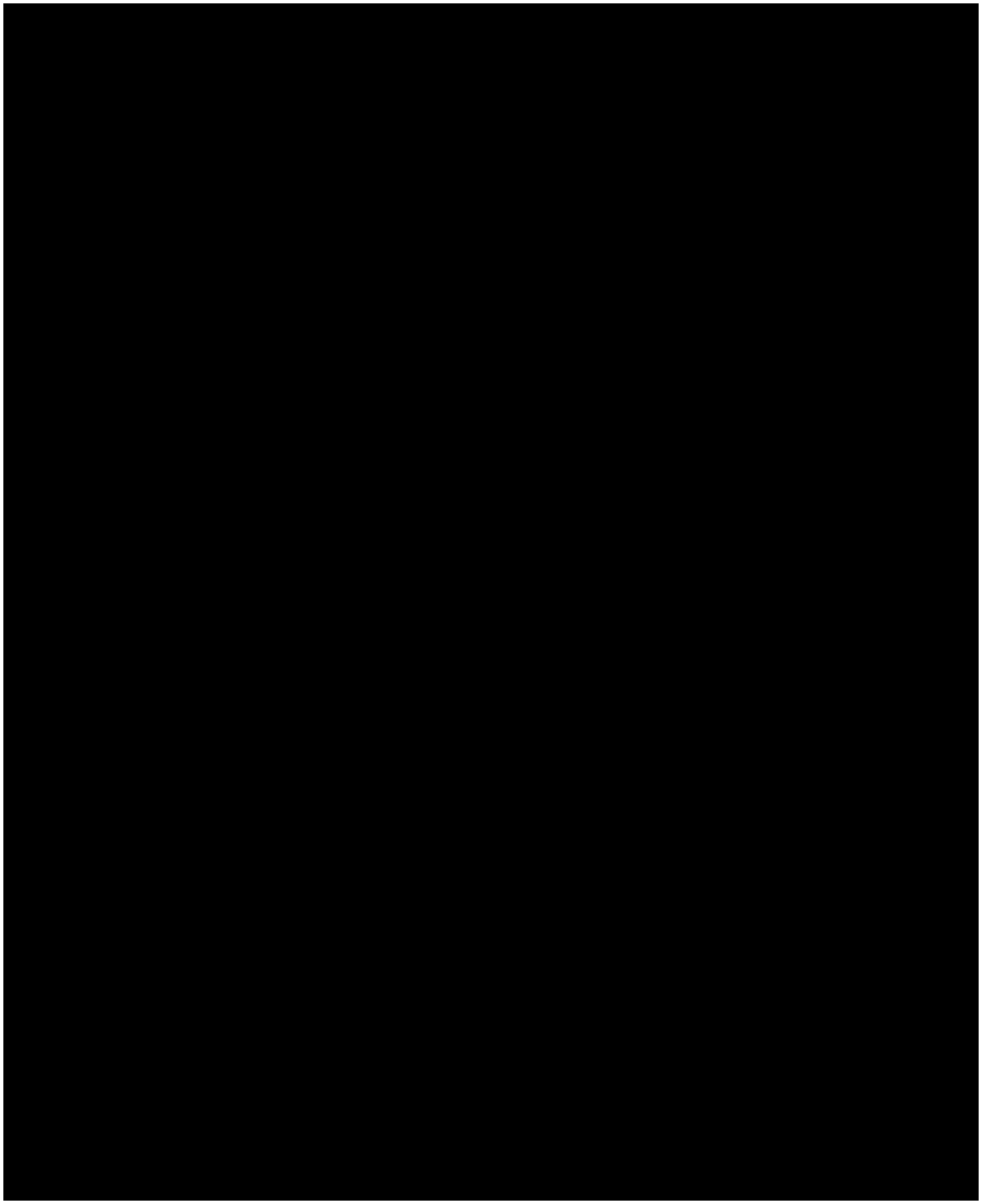

3

The Birdcage

Eve Chase

Copyright © 2022 Eve Chase

Toate drepturile rezervate

Imagini copertă © Trevillion Images, © Getty Images, © Shutterstock
Editura Litera

tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19

e-mail: contact@litera.ro

www.litera.ro

Colivia Eve Chase

Copyright © 2023 Grup Media Litera

pentru ediția în limba română

Toate drepturile rezervate

Conținutul acestei lucrări electronice este protejat prin copyright și este destinat exclusiv utilizării în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcat. Orice altă

utilizare, incluzând împrumutul, schimbul, reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziția publică, prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informației, altele decât cele pe care a fost descărcată, vânzarea sub orice formă sau prin orice mijloc, fără consimțământul editorului, este strict interzisă.

Dreptul de folosință al prezentei lucrări nu este transferabil. Drepturile de autor pentru versiunea electronică în formatele existente ale acestei lucrări aparțin companiei Grup Media Litera SRL.

Editor: Vidraşcu şi fiii

Redactor: Monica Nedelcu

Corector: Cătălina Călinescu

Prepress copertă: Flori Zahiu-Popescu

Tehnoredactare şi prepress: Ofelia Coşman

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată de Cristina Vidraşcu Sturza.

ISBN 978-630-319-324-3

ISBN EPUB 978-630-319-592-6

4

Lui Ben

5

„Dintre toate minciunile, arta este cea mai onestă.“

7 IANUARIE 2019

Breaking news: „Poliția a confirmat informația că un înotător a fost recuperat din mare în această dimineață, în apropiere de Zennor. Victima a fost declarată decedată la fața locului. Încă nu sunt cunoscute circumstanțele exacte ale incidentului. Poliția din Cornwall și Devon a făcut apel la eventualii martori oculari.“

7

1. LAUREN

În urmă cu trei zile, 4 ianuarie 2019

Ninge în continuare, fulgii pufoși se învârt în lumina aurie a ferestrei trenului, iar apoi dispar, absorbiți de întuneric. Dar expresul Londra–

Penzance de la ora 14.04 continuă să se îndrepte spre vest, ducând-o pe Lauren tot mai aproape de Rock Point, casa din care a fugit într-o zi de vară, cu douăzeci de ani în urmă. Privirea i se îndreaptă din nou spre butonul pentru oprire de urgență al vagonului. Ridicol. Sunt doar trei nopți. Și are o promisiune de ținut.

Cu un scârțâit metalic, trenul zvâcnește. Lauren se prinde de spătarul unui scaun cu mâinile ei mici, puternice, ale căror unghii sunt tăiate scurt ca să nu se vadă că și le roade, și date cu ojă roz, care, speră ea, n-o să se cojească. De când, în urmă cu o oră, și-a cedat scaunul unei mame cu un copil mic, a rămas blocată pe culoarul aglomerat, înțepenită între umeri plini de mătreață și sacoșe de cumpărături pe care sunt imprimate sloganurile unor magazine universale de la care ea nu și-ar putea permite să cumpere. De picioare i se sprijină geanta de sport, niciodată folosită conform menirii ei inițiale, în care și-a împachetat totul în grabă, foarte posibil fără încărcătorul de telefon și fără suficiente perechi de chiloți. Și e aproape sigur că nu și-a luat hainele potrivite pentru o reuniune cu Kat și cu Flora, surorile vitrege pe care le vede rar.

E-mailul tatălui ei i-a aterizat în inbox de Ziua Cadourilor1, tăindu-i respirația. A trebuit să-l citească de trei ori, așezată pe podeaua bucătăriei ei din Whitechapel, din care lipseau acum colegii de apartament, plecați pe durata sărbătorilor. Sperând că invitația era un soi de greșeală jenantă, n-a răspuns. Dar taică-său i-a lăsat mesaje vocale. Apoi a scris: *Charlie Finch n-o să accepte un refuz!!! Trebuie să vii, Laurie! Am un anunț important de făcut. P.S. Kat și Flora cred că reuniunea asta e o idee MINUNATĂ.*

De atunci, Lauren s-a străduit din greu să nu se gândească la ultima dată când au fost cu toții împreună la Rock Point: vara palpitantă și 1 În original, *Boxing Day* (ziua în care se deschid cutiile de cadouri) – 26 decembrie.

îngrozitoare a eclipsei totale de soare din 1999. Dar ori de câte ori tresare sau clipește, iată: *Fete cu colivie*, tabloul pentru care au pozat în acel august, în atelierul din Cornwall al tatălui lor artist. A visat tabloul cu o noapte în urmă, răsturnându-se și întorcându-se, în timp ce la Londra ningea. Și încă îl poate vedea acum, ca pe o hologramă proiectată pe peretele vagonului.

Fixate în consistența cărnoasă a uleiurilor tatălui lor: sinele ei mai tânăr – o mâzgălitură repezită și timidă – și surorile ei vitrege mai mari, Kat și Flora, cu privirile neînfricate și ostentația lor de fete bogate. Toate trei, radiind de la mare și soare – libertatea debordantă a stâncilor și a golfurilor, acele zile prețioase de dinaintea eclipsei –, înghesuite pe o canapea albă, lângă cupola neagră a unei mari colivii goale.

Criticii sunt de acord că asta e capodopera lui Charlie Finch, dar, în realitate, e un spațiu în care sunt imortalizate ele trei. Așa cum erau. Apoi, cu mult timp în urmă, fetele din acel tablou au ieșit din rama lui aurită și au pășit în vieți separate.

– Scuză-mă!

Lauren tresare, iar tabloul dispare ca un balon de săpun. Așezat pe locul de lângă fereastră, bărbatul o studiază cu ochii lui de un albastru-închis. Are o față dintr-acelea cioplite dur, colțuroase, care nu se dezvăluie imediat. Ceva la el îi pare cunoscut lui Lauren. N-are idee ce anume.

– Stai în picioare de secole! exclamă el cu un accent inconfundabil de Cornwall, pentru eventualitatea în care Lauren ar fi avut nevoie să i se amintească încotro se îndrepta. Șezi, te rog… pe locul meu.

Ridicându-se cât e de înalt, își varsă din cafea pe blugi. Femeia care stă

lângă el își strânge, iritată, geanta pe genunchi.

– Sunt bine. Îți mulțumesc, totuși, spune Lauren după o clipă, tulburată

în mod prostesc.

A petrecut prea mult timp singură de Crăciun și și-a pierdut toate abilitățile sociale. Mâhnirea a despicat-o în două, ca pe scoici.

Bărbatul dă din cap în semn că a înțeles și se așază din nou pe scaun.

Dar privirea îi zăbovește asupra lui Lauren, ca o strângere de mână care durează prea mult. Simțindu-se expusă, ea se uită cu atenție pe fereastră, iar mintea i se întoarce, odată cu cloncănitul roților, către călătoriile cu trenul, din vremea copilăriei – aceeași linie, aceeași destinație, aceeași cale de migrație – pentru care era rezervată cândva luna august. Pe atunci, privirea ei alerga peste verdele luxuriant, încețoșat de insecte, de căldură și de speranță. Acum: pete de lumină din case de țară și sate îndepărtate. Peste toate astea se suprapune chipul ei de orășeancă palidă precum iarna: ochii 9

adânciți în orbite, întunecați ca niște puțuri de mină; o cută întunecată, ca o umbră de regret, sub bretonul tăiat drept.

Se leagănă, se răsucește, scotocește în geantă după telefon – ar fi bine să-i anunțe pe ceilalți că aproape a ajuns; o, nu, i s-a descărcat bateria – când un pasager deschide ochiul de sus al unei ferestre din apropiere. Lauren nu e pregătită pentru aerul rece, sărat, pentru felul în care acesta pătrunde în vagon, îndepărtând duhoarea de fast-food și aducând înăuntru mirosul de mare, care face ca ei să-i stea inima-n loc. Odată cu acel miros, lui Lauren îi vin în minte fragmente din ultima lor vară la Rock Point: ulei de in; râsul surorilor ei; ochiul ars al soarelui în eclipsă. Frica și dorul.

Chiar dacă mintea ei a blocat amintirile, înlăuntrul lui, trupul își amintește. Iar Lauren îl vede, în reflexia ferestrei, pe bărbatul care și-a oferit locul și

care acum o privește fix, intens, cu mâna peste gură, de parcă și-ar aminti și el.

Localnic sau nu, n-are cum s-o recunoască, își spune Lauren, căreia panica îi dă înțepături în ceafă. A trecut foarte mult timp și, pe deasupra, la vremea acea erau prea tinere ca să li se poată dezvălui identitatea în ziare.

Cu o fulgerare sfidătoare în ochi, ea îi înfruntă privirea străinului, iar apoi se întoarce, adunându-și puterile pentru iminenta reîntâlnire. Cu un șuierat de diesel, trenul ia viteză, sincronizându-se cu ritmul accelerat al inimii lui Lauren, și se repede spre marginea îndepărtată a hărții.

10

2. KAT

În timp ce micul avion se îndreaptă spre aeroportul din Newquay, Kat se întreabă de-a ce naiba se joacă tatăl ei. Se străduiește să se concentreze pe muncă – datele despre abonații platformei Spring defilează pe ecranul laptopului, în așteptarea unei analize –, iar gândurile i se întorc înnebunitor, compulsiv, la tatăl ei. Rock Point. Atunci când i-a citit e-mailul pentru prima dată, glasul ei interior a strigat: „Nu. Te. Duce!“ În schimb, și-a ascultat mama, în timp ce stăteau înghesuite împreună într-un separeu al cafenelei Carlyle din Manhattan. Răsfățul de fiecare an al ei, al lui Kat, chiar dacă orice fel de sărbătoare îi provoacă agitație. Încă. Acceptă orice ca să scape de câmpul minat al Crăciunului. În mod similar, tatăl ei a șters-o la Paris, scutind-o pe Flora de chinul de a-i așeza pe el și pe mama ei la aceeași masă

de sărbătoare. Iar dacă mama lui Lauren – Dixie, odihnească-se-n pace! – n-ar fi pierdut lupta cu boala în octombrie, Lauren nu s-ar fi înscris pentru voluntariat la centrul de îngrijiri paliative, ci s-ar fi cuibărit împreună cu Dixie la Oxford, unde ar fi mâncat împreună pâine cu nuci, învăluite într-un nor de fum de tămâie.

Atunci când există trei surori vitrege și trei mame rivale, cu unele suprapuneri, situația devine complicată.

Sorbind din cocktailul Virgin Mary, Blythe a citit cu îndrăzneală e-mailul peste umărul lui Kat.

– Deci bătrânul lup vă invită pe toți la Rock Point? Hei, ia te uită! „Un anunț“? Charlie nu întinerește. Poate că vrea să predea Rock Point. Hei, nu face grimasa asta a ta sceptică, fiindcă o să capeți niște riduri de marionetă!

Uite! Zice că Flora și Lauren cred că o reuniune e o idee minunată! Sincer vorbind, dacă Lauren e destul de curajoasă încât să se întoarcă… Iar Flora a campat deja afară, probabil, cu mama aia a ei stând pitită în spatele unei

stânci și mânând-o de la spate…, a spus Blythe, strângând paharul în mână, în timp ce vechile ei frustrări ieșeau la suprafață. N-o las pe fiica mea să

rateze șansa. Merităm și noi ceva de la omul ăla, Kat, chiar merităm!

Noi? Charlie Finch fusese iubitul mamei ei. (Și, la momentul acela, căsătorit cu Annabelle, mama Florei.) Dar e tatăl ei, al lui Kat, chiar dacă nu se comportă întotdeauna ca atare.

11

– Din câte știm, tata o să anunțe ce anume a mâncat la micul-dejun. Și chiar nu pot să-mi mai iau liber, mamă! La începutul săptămânii viitoare, am o adunare a acționarilor, una dată naibii. Crede-mă, n-am nici o posibilitate!

– Ei bine, găsește una, dragă!

Unghiile vopsite cu șelac ale lui Blythe au țăcănit cu furie pe telefon și au mărit o vedere aeriană de pe Google Maps, făcând ca lui Kat să i se ridice părul de pe brațe.

– Rock Point! Proprietate imobiliară de lux, Kat! Vrei să fii singura fiică

prea ocupată ca să se arate la față? Cine o să-și mai enerveze tatăl narcisist și o să-l scoată din pepeni?

În momentul în care Kat și-a dat ochii peste cap, Blythe i-a aplicat lovitura decisivă.

– Nu-i vorba despre o casă. Sau despre bani – știm cu toții că ai destui!

E vorba despre… despre *corectitudine*, draga mea, a spus Blythe, făcând o pauză studiată.

Și astfel, pur și simplu, temerile din copilărie ale lui Kat au fost detonate la fix. Indiferent de ce anume ar fi fost în joc – chiar dacă era vorba doar despre atenția tatălui ei pe durata unui weekend înghețat de ianuarie –, Kat avea nevoie să-și ia partea ei; în mod ideal, pe cea mai mare.

Numai că acum a pornit la drum în mod ireversibil – excursia nu mai e pur teoretică, sau un fel de dramă TV despre o moștenire, după un scenariu scris de mama ei actriță –, iar Kat are senzația că se deplasează în timp, nu în spațiu. Și că, prin întoarcerea la Rock Point, există posibilitatea să regreseze la sinele ei adolescent – ea și Flora, cu tot cu splendida lor sălbăticie de pe vremea aceea.

De asemenea, totul e pur și simplu ciudat, chiar și după standardele tatălui lor, se gândește Kat, întinzând un picior lung pe culoarul avionului.

Până acum o lună, casa era închiriată pe termen lung de un cuplu de pensionari. În schimbul unei chirii modice, rolul acestora era să locuiască

acolo și să stea în banca lor. Tata nu vorbește niciodată despre Rock Point.

Nici unul dintre ei nu vorbește. Sau, mă rog, nu vor s-o facă. Și n-au mai dormit sub același acoperiș de ani de zile, darămite sub *acel* acoperiș! Fără

îndoială că Flora o să pună un filtru sepia peste întreaga situație, insistând asupra ideii că petrec minunat cu toții. Dar Lauren? Kat n-o s-o învinovățească dacă renunță în ultimul moment și rămâne ascunsă la Whitechapel. Scuza perfectă: perturbarea transportului pe căile ferate.

Dar scuza ei care ar fi? Spre deosebire de Lauren, ea, Kat, nu poartă

povara acelei veri. Nici măcar nu e sigură că-și aduce aminte ce s-a întâmplat în ziua eclipsei – nu cu exactitate. Tot ce-și amintește oricine din anii 12

adolescenței e ceea ce mitizează mai târziu, la vârsta adultă, nu-i așa? Asta seamănă cu modul în care o emoție falsă începe să-ți pară reală dacă te prefaci suficient de mult timp. Și apoi, totul s-a întâmplat într-un alt mileniu, într-unul analogic, de dinainte de smartphone-uri, Twitter și avocado zdrobit. Într-o perioadă a vieții ei care, în comparație cu prezentul ce se derulează continuu, pare tulbure, discontinuă și remarcabil de nedocumentată. E ridicol, deci, că abia a putut să mănânce în ultimele zile; stomacul îi freamătă, nu de nervi, ci din pricina unei emoții pe care n-o

poate identifica. Apoi mai are și senzația că, pur și simplu, e îmbibată de cofeină. Pentru a treia oară în timpul acestui zbor scurt, își tamponează un strop de sudoare de pe nas cu eșarfa pe care o ține ascunsă, împăturită în fundul genții. Presărată cu rupturi, pete de vin, arsuri de țigară și înțepături făcute de tocuri ascuțite, eșarfa de mătase Dior i-a aparținut mamei sale în perioada ei cea mai haotică, la sfârșitul anilor ’90. Kat ia eșarfa asta cu ea ori de câte ori călătorește, ținând-o aproape ca pe un fel de *memento*, ca pe un negativ fotografic al succesului câștigat cu greu, care să-i aducă aminte cât de departe a ajuns.

– Uau!

Avionul tocmai a intrat într-un picaj uluitor. Femeia care se revarsă

peste cotiera lor comună se pune pe țipat și scapă tubul de Pringles. Cineva șoptește o „Ave Maria“. Pilotul transmite un ordin rapid de fixare a centurilor de siguranță și de pregătire pentru aterizare.

Cu mișcări calme, Kat își pune laptopul deoparte. În copilărie, zburând singură între platourile de filmare pe care lucra mama ei, și rudele și școlile disparate americane și britanice, și-a învățat sinele pietrificat să se bucure de turbulențe.

Stewardesele se agitau pe lângă ea și-i ofereau deserturi suplimentare.

Ori de câte ori Kat le spunea cine îi erau părinții, acestea pretindeau că

auziseră de ei și exclamau: „Uau, ce tare!“, iar ea plesnea de mândrie și de singurătate.

– O să murim cu toții! urlă femeia Pringles în timp ce avionul se zgâlțâie.

– Nu astăzi! strigă Kat în urechea femeii, încercând s-o liniștească. E

doar o chestiune de fizică, nimic mai mult! Împingere, tragere și o avertizare de condiții meteo severe!

Apoi, prin hublou, se vede un tiv ondulat de mare verde-malahit. Nisip de un auriu închis. Un mozaic de loturi de teren. Kat își trage răsuflarea și înregistrează apropierea rapidă de Cornwall ca pe un mic șoc. Acestuia îi urmează un altul, până când senzația generală devine aidoma a zeci de ace

13

de acupunctură care se adună și i se înfig în scalp. Restul vieții ei – alergarea de la șase dimineața, pe străzi cu clădiri de sticlă și oțel; murmurul neîncetat din birourile platformei Spring; toate like-urile, share-urile și tweet-urile –

dispare, ireal. Iar ceva mic și speriat dinlăuntrul lui Kat, ceva care, în mod normal, e înșurubat strâns, se slăbește. În timp ce avionul rulează pe pistă, ochii ei sunt acoperiți de ceața lacrimilor. Kat și le șterge, înverșunată, cu eșarfa ponosită, întrebându-se ce-i cu ea. N-a mai plâns de ani de zile și nare de gând să înceapă acum.

14

3. FLORA

„Ați ajuns la destinație“, anunță navigatorul prin satelit. O, Doamne!

Reticentă la ideea de a se despărți de siguranța și de căldura SUV-ului, Flora ascultă Atlanticul, care vuiește la două sute de metri mai jos. Având cu ea în mașină un copil în vârstă de patru ani, îl simte mult mai aproape. Ca și cum, în orice minut, oceanul s-ar putea ridica într-un val monstruos și i-ar putea aspira de pe stâncă, ucigându-i. Cu o ușoară convulsie, stomacul ei înregistrează senzația. Rock Point nu e chiar vila victoriană elegantă pe care și-o amintește ea, ci mai degrabă o casă singuratică și veche, care a fost lipită

de stânci, foarte posibil – având înăuntru scheletele ocupanților ei. Lumina aruncată de ferestre străbate aleea și tufele de păducel bătute de vânt, până

la marginea stâncoasă a falezei. Apoi acea lumină dispare peste marginea stâncii, pierzându-se în bezna catifelată. La fel cum ar putea să dispară un copil mic, căruia nu i s-ar auzi țipătul.

Flora suge cu putere pastila antiacidă. Ele au fost atât de nesupravegheate în locul ăsta pe vremea când erau mici! Lăsate să

hoinărească, să aprindă focuri de tabără pe plajă, pornindu-se de la premisa că n-aveau să calce în jarul fierbinte, să cadă sau să se înece. Niciodată nu s-a mai simțit atât de liberă ca pe atunci. Nebunește, prostește de liberă. La o adică, faptul că au supraviețuit cu toatele e un adevărat miracol.

La fel și Rock Point. Deși e încă în picioare, sarea i-a săpat în fațadă

precum acidul într-un dinte. Ce costisitoare o să fie restaurarea! Adăugând diferite lucrări pe lista unui constructor imaginar, privirea Florei se plimbă

de la cheia de boltă – datată 1841 – la dormitorul ei de vară din copilărie, aflat la primul etaj, apoi la atelierul de pictură situat chiar sub acoperiș, cu șirul de ferestruici pătrate care scrutează orizontul. Acoperișul de ardezie e

la fel de simetric ca și casa: l-ai putea plia pe jumătate, ca pe un șervețel, iar colțurile lui s-ar întâlni. Dar aici se termină orice senzație de ordine. Mai sus de Rock Point, pajiștile și landele de pe platourile vineții se ghicesc sub cerul vast și rece.

Flora simte puternicul impuls de a face cale întoarsă, străbătând în sens invers panglica plină de gropi a șoselei mărginite de stânci abrupte, de mine abandonate și de căsuțe prăbușite – la fel ca indicatoarele –, departe de locul ăsta dezolant. Ea ar vrea să meargă înapoi cale de trei sute de mile, în 15

Surrey, la soțul ei, Scott, și la casa lor inteligentă, aflată într-o fundătură

plină de verdeață și dotată cu sistem de securitate ultramodern, înconjurată

de locuințe de lux, cu micro-climatul blând al aleilor încălzite și cu aparatele Nespresso aburinde.

Dar a rămas fără mijloace de a-și ține copilul ocupat. Încă îi răsună în urechi poveștile imprimate pe audiobookuri, pe care amândoi le-au ascultat de sute de ori. „Încă o dată, încă o dată!“ îi tot cerea Raff, până când ea a simțit că-i exploda creierul.

În plus, i-a promis aventuri lui Raff. („Nu-mi plac aventurile, mami!“ „O

să-ți placă!“) Și nu l-ar dezamăgi niciodată pe tati. Orice ar spune mama ei –

„Nenorocit egoist!“ –, el e mereu alături de ea, cel puțin atunci când are cu adevărat nevoie. Apoi, instinctul îi spune că ceva nu-i în regulă. În ultimele luni, de când cu înmormântarea lui Dixie, într-adevăr, tati s-a referit foarte vag la locul în care se afla; doar tonul de apel telefonic internațional anunța că el era la Paris – Paris! – în ziua de Crăciun. Iar atunci când ea a reușit să-l vadă personal, părea precaut, totuși entuziast, de parcă ar fi comis un fel de infracțiune secretă. Iar întreaga situație a fost agravată de această

neobișnuită invitație de pe o zi pe alta, într-un moment atât de nepotrivit al anului, la Rock Point.

Dar… dacă Lauren și Kat consideră că reuniunea de acum e „o idee minunată“, cu siguranță că și ea, Flora, e de aceeași părere. Iată că acum au rara oportunitate de a se întâlni din nou ca surori, mai degrabă decât ca trei femei care se întâmplă să aibă în comun jumătate din ADN și a căror atracție una față de cealaltă e depășită de obicei de încărcătura opusă, cea de respingere. Da, toate trei o să creeze noi amintiri la Rock Point, ștergându-le, astfel, pe cele vechi.

N-are ce să meargă prost. Nu de data asta. Ea a adus notițe despre posibilitățile de a face excursii în zilele ploioase; indicații de orientare către cele mai apropiate puncte de prim ajutor; un plan de meniu. Provizii de urgență: Calpol, Nurofen, Ovex, hârtie igienică. Lămâi cu coaja netratată

chimic. Haine care să acopere toate evenimentele meteorologice. Chiar și un costum de baie pe care n-are nici cea mai mică intenție de a-l folosi.

(„Aduceți echipament de înot!“ a transmis Kat cu o seară în urmă. Fără

pupic, fără emoticon, fără nimic.) Iar cel mai important aspect dintre toate e faptul că ea, Flora, și-a promis să rămână perfect lucidă și în alertă maximă, ca să depisteze chiar și cel mai mic semn că vreuna dintre ele ar fi pe punctul de a vorbi despre *asta*. De dragul armoniei, ziua eclipsei trebuie să rămână

pecetluită, nepomenită în nici un fel. Precum o aventură amoroasă, de dragul supraviețuirii unei căsnicii.

16

Dar mai întâi, masca. Luând o perie de păr din torpedou, Flora își netezește părul blond, lung până la umeri – uscat și înfoiat cu grijă de dimineață –, își întinde pe buze un strat de ruj *nude* și apoi se privește cu atenție în oglindă. O, Doamne! Cum de s-a transformat creatura suplă și spirituală din *Fete cu colivie*, în asta? Frântă. Cu fața umflată. Nu, o să spună

lucrurilor pe nume: grasă. O mamă de treizeci de ani, cu o problemă

digestivă inexplicabilă și cu o vezică urinară care, spre rușinea profundă a posesoarei, scapă. Asta n-o să le-o spună niciodată surorilor ei, câte zile o avea. La naștere, Raff a fost un copil uriaș: cântărea aproape cinci kilograme.

Forceps. Treizeci de fire, ca un fermoar. În cele din urmă, ea l-a iertat. Acum își privește fiul micuț în oglinda retrovizoare. E ca un tăuraș, încruntat și cu pumnii strânși. (Primul cuvânt: „Nu“.) Florei i se strânge inima. Copilul arată

jalnic în clipa de față, singur în carapacea acestui SUV uriaș, flancat de locurile goale de pe banchetă, care parcă se află în așteptarea fraților. Asta îi amintește Florei că și-a ales să plece într-un moment nepotrivit al lunii.

Scott încă nu și-a dat seama. Dar ea știe bine că el o s-o facă.

Flora împinge portiera mașinii și se izbește de un zid năprasnic de aer, un damf sărat, amestecat cu fum de lemne. Vântul o plesnește peste obraji și, ca o duză puternică de aspirator, îi trage de pe ea cojocul de piele de oaie.

Vremea asta e un adevărat afront, un șoc dur! La ce se aștepta? La miros de Ambre Solaire și la aroma dulceagă, ca de cocos, a florilor de sulfină? Ei bine, da! În mintea ei, locul ăsta se confunda cu vara.

– Bună, străino!

– Kat!

Flora începe să se agite. Maxilarul îi coboară și simte cum i se răcesc plombele. Ea și Kat nu s-au mai văzut din octombrie, de la acea comemorare încărcată de emoție și apăsătoare de după înmormântarea lui Dixie. Ecranul telefonului de serviciu al lui Kat s-a luminat în mijlocul mesei, de parcă ar fi fost un fel de radar de control al traficului aerian, care înregistra toate problemele nerostite ce zburau între ele.

Oare Kat și-a făcut vreo operație de înfrumusețare? În mod clar, ea nu și-a petrecut vacanțele întinsă cu fața în jos pe canapea, alături de o cutie de bomboane de ciocolată. Kat arată elegantă, slabă și cosmopolită. Gluga jachetei îi e garnisită cu blană scumpă – lucru pe care Flora îl dezaprobă, dar îi și vine să mângâie blana – și-și etalează trăsăturile clar desenate, cu adorabilul ei nas roman. Iată genul de frumusețe androgină care sporește cu vârsta. Picioare suple, de alergătoare. Pulpe care ar putea zdrobi un fruct de jac.

17

E un moment ciudat, în care Florei, o femeie ce se mândrește că poate vorbi oricând, cu oricine, nu-i vine în minte nici un cuvânt pe care să-l rostească. Acum ele sunt suficient de aproape ca să se îmbrățișeze, ca niște surori normale. Totuși, n-o fac. Pentru că nu sunt surori normale. Flora a venit prima pe lume, nimeni nu-i poate lua asta. Chiar nimeni. Kat s-a născut cinci luni mai târziu, în secret, la un spital exclusivist din Portland. După

cum spune legenda, Blythe Stein, mama lui Kat, actriță de origine americană

– care a debutat în timpul a ceea ce criticii numesc „perioada fertilă de creație a lui Finch“ –, a bătut la ușa locuinței din Kensington a mamei Florei, cu copilul în brațe, și a întrebat-o: „El nu ți-a spus că avea o amantă?“ Data următoare, Charlie și-a prevenit fosta soție și fosta amantă. Nu i-a folosit la nimic. La treisprezece luni după Kat, s-a născut Lauren, cu șase săptămâni înainte de termen. În mama lui Lauren, Dixie – iubita mai tânără, intrusa apărută în mod surprinzător –, Annabelle și Blythe au descoperit un inamic comun. Nu e de mirare că Dixie a introdus-o pe Lauren în viața lor abia atunci când fiica ei avea deja nouă ani. O, Dixie! Moartă la cincizeci și opt de ani. Până și mama Florei a jelit-o.

– Ce mai faci *tu*, Kat?

Flora pune mereu accent pe „tu“, ca să arate că e interesată de răspuns.

– Telefonul lui Lauren continuă să intre direct în mesageria vocală, răspunde Kat, care nu simte aceeași nevoie de a dovedi abilități sociale și care are un glas grav, rece, sigură pe sine. Pariez că nu vine!

– O, nu!

Dar Flora a bănuit că Lauren și-ar putea pierde curajul, fiindcă sora ei e foarte anxioasă, precum un animal salvat dintr-o primejdie și care a mai suferit traume și înainte de asta. Avertizorul lor de pericol. Peste asemenea șocuri nu se poate trece; cel puțin, nu cu adevărat. Altfel, de ce ar fi ignorat Lauren invitația de Crăciun pe care i-a făcut-o ea, Flora? Ca să facă, în schimb, voluntariat la centrul de îngrijire în care a murit Dixie? Nu că Flora i-ar purta ranchiună. Absolut deloc.

– Mami…

Prima tânguială fonfăită. Flora se repede înapoi, la mașină.

– Hei, dragă, suntem la malul mării!

Simțindu-se privită de Kat, Flora se fâstâcește în momentul în care dezleagă centurile scaunului de copil din mașină. Îl scoate pe Raff de acolo răsucindu-l cu stângăcie. Raff țipă.

Kat face un pas înapoi.

18

– Întotdeauna e puțin irascibil după ce se trezește! exclamă Flora, simțindu-se judecată și luptându-se să-și păstreze zâmbetul pe față. Salut-o pe Kat, draga ta mătușă!

Raff își îngroapă fața în scobitura de sub gâtul mamei, strivindu-și buclele transpirate de bărbia ei.

– Nu!

Flora nu poate să nu fie puțin mulțumită de reacția fiului ei, chiar dacă

soră-sa ignoră total răspunsul lui Raff. Kat pare să fie atât de puțin prezentă!

Da, până la limita celui mai cras egoism. Flora nu găsește o cale de conectare.

Cum e posibil să stai la câțiva centimetri de cineva și să ți se pară că

persoana aceea nici n-ar fi de față?

– Uau! spune Kat în cele din urmă. Ce mare s-a făcut, Flora!

– Copiii de patru ani au obiceiul să crească! pufnește soră-sa.

Kat nu l-a mai văzut pe Raff din septembrie, de la picnicul acela dezastruos din Hyde Park: un cuib de furnici roșii, o grevă la metrou, două

întâlniri anulate – cu Lauren și cu tatăl lor – și o cantitate indecentă de mâncare irosită. În ziua aceea, Flora a pretins că doar trântise niște gustări în coșul de picnic, dar se vedea limpede că petrecuse ore întregi pregătindu-se. Kat a revenit la telefon.

– Of, Lauren, răspunde!

Flora simte o mică împunsătură de gelozie, pentru că un apel telefonic de la Kat e un privilegiu rar. Dacă îți răspunde Kat – tactica Florei e să sune în mod repetat, până când soră-sa binevoiește să răspundă –, ea spune: „Îmi pare rău, nu e un moment bun, te sun imediat înapoi". Și nu te sună.

– Trebuie s-o avertizez, spune Kat, dându-și gluga jos și dezvăluind o tunsoare șic, mai scurtă, mai severă ca niciodată.

– S-o avertizezi? întreabă Flora cu glas lipsit de intonație.

Pe vremea când erau mici – sau *înainte*, așa cum se gândește ea la timpul acela –, putea să citească gândurile lui Kat. Dar acum au o conexiune defectuoasă.

– Invitat neașteptat, adaugă Kat, făcând o grimasă. Bertha!

Flora aproape că îl scapă pe Raff.

– Tu nu vorbești serios!

– Ba da, răspunde Kat, punând capăt apelului către Lauren. Îngrijitorul a lăsat ieri papagalul acasă la tata. Nu, tata nu mi-a spus nici mie. Acum e în seră, încercând s-o așeze pe divă în vechea ei colivie.

19

Palatul Berthingham. Ușile mari ale coliviei se deschid în mintea Florei și vara eclipsei se rotește înăuntrul ei, un ciclon de pene galbene, minuscule.

Flora o închide cu un clic, înfiorată.

– Bertha e un papagal cenușiu african, Raff, spune Kat în timp ce îl apucă de un picior, a cărui șosetă, pe jumătate agățată, e smulsă de vânt. Un papagal. Un papagal *vorbitor*. Ca o Alexa!

– Nu-mi place Alexa! răspunde Raff pe un ton categoric. Îmi plac rechinii!

Kat rânjește.

– Ei bine, Raff, dacă îți plac lucrurile înfricoșătoare, o s-o iubești pe Bertha!

Brațele lui Raff se strâng pe după gâtul Florei.

– Mătușa Kat glumește! spune ea repede, ținându-l de piciorul gol și întrebându-se dacă alergia la păsări a lui Lauren ar putea avea o componentă genetică. Dragă, Bertha e îngrozitor de bătrână!

– Nu, e *baby-boomer2*. Papagalii cenușii africani trăiesc până la șaizeci de ani, spune Kat. De fapt, Raff, Bertha a fost la Rock Point ultima dată când am…

– Kat…! o avertizează Flora, clătinând din cap.

Pentru un scurt moment, între ele se produce un fel de scânteie electrică. O înțelegere, speră Flora. Începe să cadă o ploaie care, în câteva secunde, trece de la burniță la potop.

Flora și Kat țipă și râd, alergând spre verandă, unde, prin ochiul de geam al ușii, promisiunea căldurii se revărsă odată cu lumina. La adăpostul verandei, Kat, străfulgerată de un gând, atinge brațul Florei.

– E ciudat să te întorci! Foarte ciudat. Și să știi… ei bine, chiar mă bucur că ești aici, Flora, spune ea pe un ton aproape timid, de parcă în clipa de față

tocmai s-ar fi răzgândit în privința asta. N-am nimic mai mult de spus!

– Aha, răspunde Flora clipind, năucită. Ei bine, eu… Și eu mă bucur, Kat!

Năpădită de senzația unei revelații, își dă seama că a petrecut săptămâni întregi spunându-le atâtor oameni – rudelor lui Scott, vecinilor care s-au plâns de luminile din grădina ei, mamelor de la școală care nu-i înnoiesc niciodată lui Raff invitația de a veni să se joace cu copiii lor – cât de plăcut o să fie să-i revadă, când, de fapt, nu e. Când, în adâncul sufletului, tot 2 Persoană născută în perioada imediat următoare celui de-Al Doilea Război Mondial, în care s-a înregistrat temporar o creștere puternică a ratei natalității.

20

ce și-a dorit cu adevărat era asta. Sora ei. Aer rece și umed, sărat. Și ploaie. Și fum de lemne. Rock Point.

21

4. LAUREN

Rock Point, 1 august 1999, cu douăzeci de ani în urmă

Tata a ieșit de pe verandă în lumina amurgului și și-a deschis larg brațele.

– O, iată cele mai reușite creații ale mele!

Mi-am ținut răsuflarea de parcă m-aș fi aflat în vârful unei pante, chiar înainte de a mă precipita la vale. Kat și Flora au alergat spre tata, ridicând nori de praf nisipos. Am rămas în spate, ținând de curelele tăioase ale rucsacului meu militar și așteptându-mi rândul, cu inima bătând, în timp ce emoția și timiditatea năvăleau în valuri peste mine. Bănuiam că tata așteptase ca mamele noastre să plece, că asta era ceea ce mama numea

„îngrijire parentală paralelă“ – linii care nu se întâlneau niciodată, așa cum nici eu și surorile mele nu ne prea întâlneam în restul anului. Rock Point ne-a adus împreună. Ca o scenă ridicată doar pentru noi și apoi demontată la sfârșitul lunii august. Nu-mi puteam imagina iarna acolo. Flora s-a aruncat în brațele tatei. Minuscule explozii de gelozie și de venerație mi-au izbucnit în piept. Sora mea părea prea mare ca să fie învârtită, dar tata – slăbănog și puternic – a ridicat-o cu ușurință. Flora a țipat, iar părul, care-i strălucea în lumina soarelui, a început să-i fluture. Tata a pus-o jos, clătinându-se și râzând. Kat l-a prins și l-a îmbrățișat strâns, cu ochii închiși, de parcă n-ar fi vrut să-i mai dea drumul niciodată.

Oare îmi venise rândul? Nu eram sigură. Repetasem momentul în minte de prea multe ori. Mi-l dorisem prea mult. Tăind zilele din calendarul meu de la Greenpeace, numărasem invers tot anul, până la momentul în care uriașa casă albă avea să se înalțe pe stâncă în fața ochilor mei și deveneam din nou una dintre surorile Finch. Dar nu mă puteam gândi nici măcar cum să-mi țin brațele. Așa că am urmărit din priviri un pescăruș ce zbura către landa în care locuia prietena mea prin corespondență, Gemma.

Spre deosebire de cerul albastru, fierbinte, care se întindea peste Rock Point, cel de deasupra landei era negru, urât și năpădit de nori de ploaie. În locul ăsta, poți avea două feluri de vreme în același timp, spunea mereu Gemma. Iar fiecare dintre ele se poate schimba într-o clipă.

Și surorile mele se schimbaseră de când le văzusem ultima oară la apartamentul din Soho al tatei, cu trei zile înainte de Crăciun, mâncând cu

farfuriile pe genunchi și ascultând iar și iar „Fairytale of New York“. Se făcuseră mai înalte și cu bustul mai dezvoltat, mai ostentative, depășindu-și propriile limite. Fetele care făcuseră roata pe gazon în verile anterioare petrecute la Rock Point dispăruseră pur și simplu.

Flora umbla altfel, radiind de frumusețe. Purta o rochie mini, înflorată, cu bretele delicate, care se legau la spate. Părul blond-alb îi cădea pe spatele drept, format astfel la Pony Club. Ochi albaștri ca vara. Kat era mai înțepată

și mai rece, arsă de soare și purtând aparat dentar. Păr mai des și mai scurt, un amestec de blond și de castaniu, precum cerealele Weetabix. Umeri puternici, de înotătoare. Purta un top fără mâneci, multicolor, ce lăsa la vedere bretele sutienului cu imprimeu care imita petele de pe blana de leopard – un articol de îmbrăcăminte la care nu puteam decât să visez – și șort din blugi tăiați, cu marginile franjurate și cu buzunarele întoarse pe dos, atârnând ca niște limbi. Un walkman într-o mână. Firele de la căști în jurul gâtului. Sigură pe ea. Decalajul dintre noi devenise și mai mare.

La treisprezece ani, eram în continuare cel mai mic membru al familiei Finch. Purtam numele de familie al mamei, Molloy, mamă de la care moștenisem pielea albă, de irlandeză, și părul închis la culoare. De asemenea, aveam pe obraz un semn din naștere, de culoare pepsi, care semăna cu amprenta mâinii unui copil. Dinții mei nu erau drepți, ca ai Florei, așa cum aveau să fie în curând și cei ai lui Kat. Hainele îmi erau decolorate și aveau etichete pe care fuseseră scrise numele altor copii. Dacă nu fuseseră

cumpărate din talcioc, lucrurile mele proveneau din magazinele de caritate.

Mai bine pentru planetă, spunea mama. În dărăpănatul Jericho, Oxford, nu conta. Dar în acea vară, la întâlnirea cu surorile mele vitrege de la Londra –

Flora locuia în Chiswick; Kat, în Notting Hill, care dăduse și numele acelui nou film –, în timp ce purtam pantaloni scurți de cercetaș de la secondhand și un tricou cu imprimeu cu banane, a contat foarte mult. Din fericire, îmi luasem la mine noua rochie Hennes – cumpărată la reducerile de vară – pe care intenționat n-o purtasem, așa că încă mirosea a magazin.

Alte diferențe – pe care nu le-aș fi recunoscut niciodată față de mama –

m-au durut mai mult ca niciodată în acea vară. Kat și Flora sosiseră aduse de mașini. Cu mormane de valize șic. Eu și mama am apărut după ce merseserăm pe jos, transpirate, venind de la stația de autobuz, după o călătorie de șase ore cu trenul, iar rucsacul meu ponosit era burdușit cu cărți. (Cea mai mare teamă a mea la acel moment încă era să nu mai am ce citi.) Mama purta o salopetă de blugi decolorată și tricoul Festivalului Glastonbury din 1994, piercingul argintiu în nas, iar încheieturile îi erau 23

înlănțuite de tatuaje făcute cu henna. Mai rău de-atât, nu-i dădusem drumul la mână destul de repede, iar surorile mele ne zăriseră.

De asemenea, ele s-au holbat la mama, care nu înceta să mă

îmbrățișeze de despărțire – „Te iubesc la nebunie, Laurie, știi asta, nu?“ – de parcă aș fi avut șase ani. Dar mama lui Kat, Blythe, cu glas ca în filme și ochelari de soare uriași, negri, pur și simplu i-a făcut bezele fiică-sii dintr-o mașină decapotată, de parcă n-ar fi știut cum să scape mai repede. Mama Florei, Annabelle, însărcinată, ca întotdeauna, s-a grăbit să meargă la toaletă, după care a îmbrățișat-o pe bunica – „Mulțumesc Domnului pentru tine, Pam, organizator-șef! Îmi las puștoaica pe mâinile tale capabile! Succes!“ –, iar apoi, ignorând-o pe mama de parcă aceasta nici n-ar fi existat, și-a îndesat din nou burta aceea ca o minge de plajă în Range Roverul ei, plin de câini și de copii blonzi, care orăcăiau – frații vitregi ai Florei, din noua căsnicie a lui Annabelle – și pe-aci ți-e drumul. Mama a

fost ultima care a plecat. Refuzând s-o ducă bunicul cu mașina, a reluat lungul nostru drum spre casă pornind-o cu pași mari înapoi spre sat, cu piercingurile sclipindu-i în lumina soarelui. Chiar dacă știam că, așa cum se întâmpla întotdeauna, urma să-mi fie tare dor de ea, m-am simțit ușurată după ce a plecat. La Rock Point totul era mai mare. Cerul. Camerele. Sentimentele. Exista chiar și o mai mare posibilitate ca lucrurile să meargă prost. Iar, ca să supraviețuiesc, a trebuit s-o las pe mama în urmă. Cu un clinchet de brățări de plastic, mâna bunicii a aterizat pe umărul meu.

– Un pahar de limonadă rece de casă?

– Da, te rog, bunico! Mi-ar plăcea. Mulțumesc foarte mult, am răspuns eu cu o politețe îngrozită.

Era a patra mea vară la Rock Point, dar nu scăpasem de grija de a nu părea prost-crescută. Îmi doream cu disperare să fac impresie bună, din loialitate față de mama, care mă școlise acasă până la vârsta de opt ani, și mai ales pe drum, în microbuze, iurte și pensiuni, pentru că ea mă luase în călătoriile pe care le făcuse în jurul lumii. „Ca un fel de animal nenorocit de circ“, spusese cândva bunica.

Puternic bronzați, obrajii bunicii aveau textura unei nuci. Își înfipsese pene de peruș verzi și galbene în panglica unei pălării de pai care aproape că-i acoperea părul de nuanța cenușie a pietrei, și purta un caftan lung, de culoare turcoaz, cu un decolteu triunghiular în jurul căruia era cusut un șir de scoici ce semănau cu niște dinți de lapte. Ținea în mână un coș de răchită

plin cu ouă maro, mânjite cu găinaț, pe care i-l lăsa un fermier la ușa din față.

Coșul acela arăta ca o promisiune a viitoarelor mic-dejunuri uriașe, marca Rock Point.

– Bertha o să fie teribil de încântată să te vadă, Lauren! a exclamat bunica zâmbind, ceea ce era felul ei de a spune că și ea era încântată, inima fiindu-i precum o anemonă-de-mare – dacă încercai să ajungi la ea, se închidea, dar, cu toate că făcea mai mereu pe moarta, era vie. O, iată-l pe astronomul Finch!

– Laurie!

Bunicul a apărut de pe alee, unde le făcuse cu mâna mamelor care plecaseră cu mașinile lor. Bunica nu îmbrățișa. N-o văzusem niciodată

sărutându-l pe tata, iar mama spunea că bătrâna „avea multă socoteală de dat“. Dar bunicul a făcut-o. Mustața lui aspră ca o perie de unghii mi-a înțepat obrazul. Trupul îi era cald și mirosea a lemn, precum interiorul unui toc de vioară. Pe atunci, deja începusem să-l iubesc destul de mult pe bunicul. Dar de prima dată când ne-am întâlnit la Rock Point, știusem că

aveam să fim prieteni: el îmi spusese că mă așteptau nouă cadouri în biroul lui – cărți, dulciuri, un dinte de rechin –, pentru toate zilele mele de naștere pe care nu le sărbătoriserăm împreună.

– N-auzi, Charles? Charles! a strigat bunica strident. N-ai de gând s-o saluți pe Lauren?

Toată lumea s-a întors și m-a privit. Am simțit că mor. Preț de un moment îngrozitor, tata a părut surprins să mă vadă, de parcă ar fi uitat că

avea trei fiice care apăreau în august, nu două. Mi-a adus aminte că o auzisem cândva pe bunica spunând: „Pentru numele Domnului, Charles, câte mai sunt?!“, ea acceptând pe deplin faptul că eram rude numai după un fel de test.

Până în urmă cu patru ani, nu-mi cunoscusem personal bunicii și nici pe Kat sau pe Flora. Vorbisem cu bunica și cu bunicul la telefon, știam că

existau miticele mele surori vitrege și că relațiile erau „delicate“ între mama mea și mamele lor. Deși îmi imaginasem adesea că aveam frați – care ar fi arătat exact ca mine și cu care mi-aș fi împărtășit toate secretele

–, mama însemna întreaga mea lume, iar noi două trăiserăm departe, în străinătate.

Dar mai ales îmi imaginam că mama și tata erau împreună. Atunci când mă născusem, cu siguranță că așa fusese. Aveam dovezi, o fotografie: tata, care purta un tricou cu inscripția „The Clash“, mă ținea în brațe, strânsă la piept, iar mama, cu capul pe umărul lui, mult mai tânără, purta una dintre cămășile lui stropite cu vopsea și afișa un zâmbet imens. După ce tata făcuse acel „lucru rău“ despre care mama nu vorbea niciodată, noi două plecaserăm în călătoriile noastre și de atunci nu-l mai prea văzusem pe tata. Mama obișnuia să spună că ar fi fost foarte supărător ca el să reapară în viața mea și apoi să plece din nou, singurul lucru pe care te puteai baza fiind 25

certitudinea că nu te puteai baza pe el. Dar am simțit că ăsta nu era singurul motiv, că mai era ceva mare și spinos care stătea între ei. Genul de lucruri despre care adulților le place să pretindă nu există, dar pe care copiii pot să

le atingă și să le simtă. Și toată acea istorie – fotografia, surorile mitice, lucrul cel rău – a trecut prin mine, șuierând, în secunda de după ce bunica a strigat numele meu și de dinainte ca tata să mă strige și el pe nume:

– Laurie!

Bunicul s-a dat înapoi, iar tata a alergat pe aleea pietruită, cu vântul umflându-i cămașa albă. Le simțeam pe Kat și pe Flora privind, încruntate.

De parcă tata ar fi fost împărțit doar între ele două, iar eu eram pe cale să le fur ceva din acele porții.

– Ia vino tu aici! a strigat el, iar apoi mi-a dat acea îmbrățișare scurtă, mult dorită, făcându-mă să-i simt brațele de pictor, precum și izul în care se amestecau mirosurile de terebentină, de sudoare și de fum de țigări Camel.

O, micuță Laurie! Mă bucur să te văd! m-a asigurat, privindu-mă cu ochii lui cenușii ca mina de creion, una foarte moale, ca un 4B, în timp ce-mi

zâmbea suficient de larg încât să i se vadă gingiile trandafirii. A trecut ceva vreme, nu?

Opt săptămâni. Trei zile.

– Uau, semeni atât de mult cu Dix! a declarat el, iar eu le-am văzut cu coada ochiului pe Flora și pe Kat privindu-mă amenințător, de parcă orice referire la mama mea ar fi fost o insultă la adresa lor. Și tu te-ai înălțat!

Instantaneu, m-am simțit mai înaltă.

Tata și-a greblat cu degetele părul blond, ondulat – mai lung decât îl văzusem ultima oară, intrându-i acum sub gulerul cămășii – și a făcut semn spre Kat și spre Flora. Noi trei stăteam într-un mic cerc, fără să părem înrudite – păpuși desperecheate, din seturi diferite – și îl priveam pe tata cu lăcomie. Amuzant, cald și plin de viață, el era unul dintre acei oameni care te făceau să simți că era ziua ta chiar și atunci când nu era. Ori de câte ori îl vizitam la Londra, mă ducea la plimbare prin galeriile de artă și luam prânzul în cafenele pline de fum sau în cluburi. Dar tata își păstrase și abilitatea de a dispărea rapid, uneori preț de câteva săptămâni încheiate.

La Londra, la New York sau la Paris. Operele lui erau expuse în întreaga lume. Tata ne lăsa mereu dorindu-ne mai mult de la el. Și nici nu eram singurele.

El avea ceea ce mama numea „o reputație“. „Băiatul cel rău al portretisticii. Lasă-ți soția să pozeze pentru el, dacă îndrăznești“, afirmase revista *Tatler*. Articolul decupat era lipit pe peretele roșu al toaletei din Soho, alături de desene grosolane ale unor prieteni artiști și de un cap de 26

cerb împăiat, cu un ochi lipsă și cu o țigară înfiptă în bot, atârnat deasupra rezervorului de apă. Cuvintele articolului mi se gravaseră și mie în creier, deși nu le prea înțelesesem.

– Ascultă, bătrânul tău tată a mizat pe o distracție specială! O eclipsă

totală de soare. Ce părere ai? Prima din 1927 încoace! Pe 11 august, locul ăsta o să fie aglomerat, dar fiicele mele au un loc la lojă. De asemenea…, a adăugat el, dând din cap în direcția bunicilor noștri, care se strecurau pe poarta dinspre grădină, …vă avertizez de pe acum că bunicul este extrem de surescitat și că a săpat toată vara după informații despre vânturile areolare, ocultare și camerele *pinhole3*. Doar pentru voi.

Flora a scos un geamăt, iar Kat și-a pus discret căștile. Tata a arătat spre soarele ce scăpăta, o minge mare și strălucitoare, pe care era imposibil să ți-o imaginezi dispărând.

– După o eclipsă, incașii făceau un sacrificiu uman pentru zeul-soare.

Pe cine alegem?

Ochii surorilor mele au făcut o mișcare abia sesizabilă în direcția mea.

– Celălalt anunț – scoate-ți chestiile alea de pe urechi, Kat – e că o să vă

pictez toată luna august. Împreună, știți, un portret! Ce credeți?

Nu era o întrebare.

Un zâmbet s-a răspândit pe dinlăuntrul meu.

– Care e tariful nostru pe oră? a întrebat Kat, trăgându-i tatei un pumn în braț.

– O să ajungi departe, Kat! a exclamat tata râzând, și pot să spun că el râdea mult pe vremea aceea, neluând nimic în serios în afară de artă.

Haideți! În atelier cu voi!

– Acum? a întrebat Flora, deschizându-și larg ochii mari, mărginiți de cele mai lungi și mai dese gene pe care le văzusem vreodată la un om. Dar o să mor literalmente dacă nu sar în mare în următoarele treizeci de secunde!

– Trebuie să vă văd pe toate în decorul în care urmează să vă pictez. Nu durează mult. Atlanticul nu pleacă nicăieri!

Până și Kat știa că n-avea rost să se certe. Ori de câte ori era vorba de munca lui, tata era animat de o energie năvalnică, în vârtejul căreia te atrăgea, și nu știai niciodată unde urma să ajungi.

3 *Pinhole* înseamnă „urechea acului“ în limba engleză, iar camera *pinhole* e o cameră de fotografiat rudimentară, fără obiectiv, în care lumina pătrunde printr-un orificiu minuscul și care se folosește în special la fotografierea fazelor unei eclipse de soare.

27

Treptele se îngustau pe măsură ce le urcai. Aerul era stătut. Am trecut pe lângă vechile camere ale servitorilor, iar apoi pe lângă una în care erau adunate vechituri. Ultimul etaj fusese transformat în atelier de pictură cam prin anii ’70, pe vremea când tata era la început de carieră și n-avea bani. O

mică lampă de plafon, cu abajur de sticlă mată în formă de floare, se legăna în curentul de aer. La câțiva pași în spatele meu, Kat și Flora șușoteau și râdeau, fapt din care mi-am dat seama că, înainte să vină aici, se văzuseră de curând. Poate că ținuseră petreceri în pijamale la Londra, unele la care eu, evident, nu fusesem invitată.

Întotdeauna le trebuia timp să se obișnuiască din nou cu mine, mi-am amintit, încercând să rămân veselă. La sfârșitul lunii august, mamele noastre veneau să ne ia, comentând cât de bronzate eram cu toatele – bunica n-avea încredere în crema de protecție: „Ești mai în siguranță cu o pălărie de soare“

– și cât de bine și de fericite arătăm. Eu, Kat și Flora ne hlizeam una la alta, zilele lungi de vară legându-ne pentru încă un an, ca o frumoasă panglică

albastră înfășurată în jurul nostru. Oricum, așa îmi plăcea să-mi imaginez.

Așa îmi doream să fie. Dar acum mai trebuia să treacă ceva vreme până să se întâmple asta.

– Atelierul meu ți-a dus dorul, micuță Laurie!

Tata a deschis ușa cea verde și am pășit în cer. Fascinant și luminos, atelierul se întindea pe jumătate din lungimea casei: oceanul pe o parte, landa pe cealaltă. Afară, pescărușii pluteau în aer, aproape nemișcați, atârnând de fire nevăzute. Foșnetul valurilor se auzea ca dintr-o cochilie ținută la ureche, iar apusul transformase marea în vată de zahăr trandafirie.

Neputând să-mi înăbuș zâmbetul, m-am lăsat în voia plăcerii. Chitara tatei, sprijinită de perete. Podeaua stropită cu vopsea. Mormanul de cârpe din colț. Pe suport, tuburi de vopsea consumate pe jumătate, pensule, palete, un ciocan, bandă adezivă și coli de șmirghel. Cleme metalice înșurubate în marginea mesei. În jurul chiuvetei mari, borcane. Pe rafturi, alte borcane: lacuri, glazuri, uleiuri, lianți, rășini, diluanți, rășină epoxidică, solvenți și granule de clei din piele de iepure. Craniile de animale pe care eu le adunasem din landă. Un corn de narval. O harababură generală, care mă

aștepta să pun totul în ordine.

Atelierul propriu-zis al tatei, cel londonez, fusese cândva o veche fabrică de nasturi din East End. Acolo, tata pictase oameni importanți și avusese asistenți corespunzători. Dar la Rock Point doar „se prostea un pic“, iar eu preluasem rolul de ajutor, amestecând lucruri, spălând pensule, aranjând. Atelierul era singura parte a casei în care mă simțeam la locul meu. Spre deosebire de surorile mele, îi învățasem limbajul: estompare și 28

saturație; abundent peste minimal; pensule pentru pictură în ulei sau pentru tehnica picturii murale; opacitate și textură; amorsă și grund. Poveștile așteptau în voluminoasele tuburi metalice de vopsea. Cărbunele activ era făcut din oase carbonizate de animale. Cobaltul producea cancer. Albul de plumb te făcea s-o iei razna.

Kat a început să adulmece.

– A murit ceva aici, tată?

Tata și-a pipăit buzunarul blugilor, căutându-și țigările.

– Posibil.

Mirosurile alcătuiau cea mai plăcută combinație: uleioase, metalice, ca un lanț de bicicletă sărit; rarefiate și chimice, mirosul brut și aspru de alcool.

– Nu trage nimic pe nas, altfel o să te înalți la cer ca un zmeu, a mormăit tata ținându-și țigara în echilibru pe buza de jos, deși n-avea voie să fumeze în atelier din pricina materialelor inflamabile de acolo, ceea ce nu însemna că-i și păsa de asta. Suntem în Cornwall! a adăugat, ridicând din umeri. Muzică!

A pornit combina stereo, un turn argintiu, cu difuzoare care se umflau și se dezumflau ca niște plămâni negri. David Bowie. Îl pusese de atâtea ori încât știam cu toții versurile pieselor. Dar era prima zi și ne simțeam puțin stânjeniți, astfel încât nimeni n-a cântat „Changes“, așa cum urma să facem până la sfârșitul vacanței.

– Așezați-vă!

Tata a făcut semn spre canapeaua albă. În stânga ei, a poziționat colivia mare în care surorile mele mă închiseseră în prima mea vară la Rock Point, hrănindu-mă printre gratii cu chipsuri Quaver – „Poți fi noul nostru animal de companie“, spusese Kat –, până când intervenise bunicul. Acum am încercat să nu mă gândesc la asta.

– Flora, în mijloc! a spus tata, încruntându-se. Kitty Kat, în dreapta!

Lauren, în stânga!

M-am bucurat să fiu pe locul cel mai apropiat de fereastră. Însemna că

puteam să mă uit după Gemma, care, cu siguranță, avea să treacă pe-acolo în curând.

În timp ce ne frământam scuturându-ne părul și ajustându-ne coatele –

iar Flora încerca să nu-și lipească deloc coapsa de canapea, ca să nu arate flască –, pledul de sub noi a alunecat, făcând să plutească în aer un miros de stofă coaptă la soare și de mașină încinsă.

Tata a aranjat colivia, împingând-o cu vârful pantofului sport. Scoțând o țigară din pachetul lui turtit, ne-a aruncat o privire, transformându-se din tata în artistul Charlie Finch, cu o forță tangibilă în privire. Noi, cele trei fete, 29

nu eram acum decât niște obiecte pe care trebuia să le poziționeze în cadru, precum ar fi făcut-o cu fructele dintr-un castron. Și-a aprins țigara, a așezat-o de-a curmezișul gurii unei căni murdare, iar apoi și-a luat aparatul de fotografiat.

– Lauren, apropie-te de Flora!

Coapsa Florei era moale și caldă. Sora mea mirosea a curat. Mă

temeam că eu, nu. Mama refuza să cumpere deodorant, așa că foloseam o chestie cu cristale, care nu prea funcționa. O secundă mai târziu, Flora și-a mișcat piciorul, ca să nu ne atingem.

– Chiar așa? s-a stropșit tata, lăsându-și aparatul în jos. Kat, ce-i cu *vibe*-ul tău sălbatic vara asta?

– Te rog să nu spui *vibe*, tati! a protestat Flora, ridicându-și părul în vârful capului. Ești prea bătrân ca să spui *vibe*. Sună oribil!

Kat a zâmbit, dând la iveală metalul aparatului ei dentar.

– Și suntem prea mari ca să nu fim plătite!

– De obicei, modelele mă plătesc pe mine, dragă! a declarat tata, ridicându-și din nou aparatul, care a făcut *clic, clic.* Toate mamele voastre primesc câte un procent generos, nu-ți face griji!

Cecurile nu soseau întotdeauna. Dar, de Ziua Mamei, tata îi trimitea întotdeauna flori mamei mele. Buchete de la florării londoneze de lux, cu panglici ondulate și crini flamboaianți, flori exotice care să-i amintească

mamei de călătoriile ei, sau orhidee albe, sădite în ghivece, cu vițe cenușii, încâlcite. Cea mai bună prietenă a mamei, Becca „de pe barcă, cea cu păr roz“, insista ca mama să le refuze. Dar ea n-o făcuse niciodată, ci se ghidase după principiul: „Dacă viața îți oferă ceva frumos, acceptă darul“. Și mă

întrebam dacă asta spusese și atunci când rămăsese însărcinată cu mine.

– Lauren, uită-te încoace, nu pe fereastră!

Tata a pocnit din degete. Prinsă în flagrant, m-am înroșit. Gândurile mele se îndreptaseră, trădătoare, spre landă. Spre Gemma.

– *Et finis!* a exclamat tata, redevenit el însuși, iar aparatul foto s-a legănat, atârnat de cureaua de piele. Mulțumesc, surorilor Finch!

M-a năpădit un dulce sentiment de apartenență. Aș fi vrut s-o spună

din nou. *Finch*…

– Vitrege! a țâșnit cuvântul din gura lui Kat, ascuțit ca o săgeată.

Suntem doar surori vitrege, tată! Asta e cu totul altceva.

5. LAUREN, 2019

Cifrele luminoase ale contorului urcă în întunericul din taxi. La mai puțin de o milă de Rock Point, Lauren nu-și mai poate permite cheltuiala inutilă și cere să fie lăsată în sat, asigurându-l pe bătrânul taximetrist că se simte bine și că știe exact unde se află. După lunga călătorie pe care a făcut-o, o îmboldește nevoia de a merge pe jos. Și, în același timp, de a se gândi la un mod de a evita capcanele de la Rock Point. Nu poate risca să aibă un atac de

panică în fața surorilor ei perfect echilibrate. Ar fi umilitor. Dacă e s-o ia razna, o s-o facă atunci când e singură.

Cu capul plecat, cu vântul agitându-i-se precum o vietate pe dinăuntrul jachetei de puf, trece pe lângă bisericuță și o ia pe o alee șerpuitoare, neluminată. Câmpurile din jur au o strălucire tremurătoare, precum crupa mătăsoasă a unui cal negru care gâfâie. Dar lui Lauren nu-i e frică. Oricum, nu de întuneric. Pescărușii sunt o altă poveste. Și, poate, individul acela din tren. I s-a aprins un semnal de alarmă în momentul în care el a coborât la aceeași stație și apoi a zăbovit pe peron, de parcă ar fi vrut s-o întrebe ceva.

Ea s-a îndepărtat în grabă, fără să riște, iar apoi a verificat: el nu i-a urmărit taxiul.

Se uită din nou în jur, doar ca să se asigure. În pubul din sat licăresc luminile, dar nu mai e nimeni altcineva prin preajmă, ca și cum toată lumea s-ar fi baricadat în așteptarea unei furtuni. După vreo cinci minute, aleea o cotește la stânga și orizontul se deschide, dezvăluindu-se în toate direcțiile, ca o lentilă ochi-de-pește. Marea ca de obsidian pare să treacă de linia orizontului, contopindu-se cu cerul. Priveliștea îi taie răsuflarea lui Lauren și-i umple inima. Peisajul e străvechi, dar, în primele zile ale acestui nou an, pare proaspăt și neîntinat precum o coală de hârtie nescrisă.

Iar mâine ea o să-și deschidă cu un clic pixul preferat și o să scrie:

„Dragă G, șezi cumva? N-o să ghicești nici într-un milion de ani unde anume mă aflu…“ Ar da orice ca s-o vadă pe Gemma deschizând scrisoarea aceea la stația științifică din Groenlanda. Uluiala ei. Zâmbetul imens, care îi adâncește o gropiță în obrazul stâng.

În cele din urmă, după săptămâni întregi, Lauren are ceva de povestit…

mă rog, nu-i vorba de mare lucru. Munca în încăperile din spate ale departamentului de expoziții al Galeriei Naționale; la sfârșit de săptămână,

autobuzul de Oxford, dus și întors la și de la centrul de îngrijire în care a murit mama ei și la care ea, Lauren, face acum voluntariat, simțindu-se ca acasă, apăsată de fragilitatea tremurătoare a vieții, de ultima ei strălucire prismatică înainte ca totul să se întunece. Doar mozaicul a ținut-o ocupată în camera ei, lipind bucăți de sticlă pe o placă. Neputând să facă față vreunei petreceri, în noaptea de revelion a finalizat o secțiune de mozaic înfiorător de mare – absorbită de cioburile ca niște pietre prețioase, de modelul care se contura treptat – în timp ce focurile de artificii străpungeau cerul Londrei. Probabil că ar fi continuat așa, adâncindu-se în tristețe, iar săptămânile s-ar fi transformat în luni, dacă n-ar fi fost invitația tatei.

Cuvintele mamei ei muribunde o urmăresc până și în locul ăsta.

„Nu suport să mă gândesc la tine singură, Laurie!“ i-a spus Dixie, foarte aproape de sfârșit. „Promite-mi că o să iei legătura cu surorile tale. Cu familia ta, Finch. Promite-mi!“ Desigur, Lauren și-a dat cuvântul, fără să

bănuiască niciodată că o reuniune la Rock Point avea s-o pună în curând la încercare.

Și iată, un felinar strălucitor pe vârful stâncii!

Luptându-se cu dorința de a se întoarce din drum, înaintează până

când e prinsă într-o falie în timp, privind din nou în sus, fascinată și îngrozită, la casa mare, albă, în timp ce zgomotul monstruos al valurilor îi vibrează prin tălpile ghetelor. Nu-și dă seama de cât timp stă acolo, hipnotizată, alunecând între țărmul copilăriei și cel al maturității, înainte de a ricoșa în prezent – e ianuarie 2019 și are treizeci și trei de ani – și de a-și aminti care e planul. Trebuie să se descurce cu asta. Să caute locul de care se teme cel mai mult.

Poarta grădinii n-a fost niciodată încuiată. N-ar fi avut nici un rost, de vreme ce țepușele sale de fier forjat erau subminate de deschizătura circulară din partea de sus – concepută ca să încadreze luna, sau

„diamantul“, după cum îi zicea bunicul –, deschizătură al cărei diametru era cât lățimea umerilor unui bărbat robust. Lauren ezită, cu inima bubuindu-i în urechi, iar apoi pășește pe aleea mărginită de iederă și de arbuști de ilex încărcați de boabe grele, după care ajunge în grădină. Mirosul de aici e lutos, mineral, umed. Lămpi solare se înșiră de-a lungul potecii principale, luminând slab pâlcuri de hortensii cu florile uscate, cenușii ca niște cranii.

Sera împrăștie lumină pe gazon. Lauren trebuie s-o evite, ca nu cumva familia ei s-o zărească furișându-se și s-o considere un caz disperat. Mai mult decât o consideră deja.

Cadranul solar e încă acolo. O tufă de dracilă. Țepi de iarba-șarpelui, prinși de tulpini înalte, deshidratate. Mai departe, sera prăbușită, unde 32

bunicul își cultiva cândva roșiile. Vechiul balansoar se detașează în beznă, cu baldachinul zdrențuit. Iar în fundul grădinii, la adăpostul zidului, în umbra pinului, Lauren o vede. O simte. Un dreptunghi de întuneric. Un gol, ca un mormânt neocupat. Inima îi bubuie, înecată de sânge. Voliera.

Apropiindu-se încet, ia mici guri de aer. Simte pene de peruș în gât, axurile goale pe dinăuntru și ascuțite ca oasele de pește. O strângere bine cunoscută în piept e semnul de avertizare că urmează o criză de anxietate.

„Respiră!“

Privind înlăuntrul ei, Lauren parcă se așteaptă să-și vadă sinele mai tânăr îmbrățișându-și genunchii osoși, înghesuit într-un colț. În schimb, acolo, pe dinlăuntru, e doar un loc de joacă părăsit, cu leagăne și stinghii putrezite pe care să se cocoațe păsările. Încă vede în minte perușii: semilunile de la capetele penelor, care arată precum solzii peștilor tropicali.

Dar dimineața eclipsei e fragmentată, incompletă: Lauren n-a reușit niciodată să și-o recheme complet în minte. De fapt, tot ce știe e ceea ce i-au spus Kat și Flora, care poate că n-au fost cei mai de încredere martori.

„Respiră. Atinge-o. Ia-i puterea, Laurie!“ aude în minte glasul mamei.

Metalul rece îi îngheață degetele. În urechi, un sunet alarmant. Îi ia un moment să-și dea seama că e în siguranță. Voliera n-a înghițit-o. Respiră

ușurată, își ridică privirea spre cer și speră că mama ei o privește cu mândrie, cu piercingul din nas sclipindu-i ca o stea.

Pe veranda din față, Lauren își lasă geanta jos cu o bufnitură, scutură

din cap ca să-și dea la o parte bretonul de pe ochi și întinde mâna spre sonerie. Un țipăt de pasăre face ca mâna să-i încremenească în aer. Oare acel țipăt a venit dinăuntrul casei? Nu se poate! Asta ar însemna că pasărea – un fel de pescăruș monstruos, o, Doamne! – e pe-aici, pe undeva. Dorindu-și cu disperare să se pună la adăpost, își proptește un deget roșu, înghețat, pe butonul de alamă și sună de două ori, prelung și puternic.

6. KAT

Papagalul zboară prin vestibul într-o fulgerare de pene din coadă, care sunt roșii ca sângele, și scoțând încă un țipăt infernal. În ciuda vârstei înaintate, Bertha e mai plină de viață – și mai puțin ascultătoare – ca oricând.

– Of, tată, la naiba! strigă Kat în susul scării. Fă ceva! A apărut Lauren, iar pasărea asta a luat-o complet razna!

Lauren rămâne înțepenită locului, cu ochii cât cepele.

Kat își trage sora, care e acum chircită, cu mâinile adunate deasupra capului, ca sub focul inamicului, pe coridorul central al casei, care duce la bucătărie, de unde vine miros de ars. Kat trântește ușa bucătăriei în urma lor. Lauren se sprijină cu spatele de perete, îngrozită, gâfâind. Cu ochii ei enormi, întunecați, de lemur, cu șuvița albastră lucindu-i în părul umed, emite vibrații de electricitate și mârâie ca o sălbăticiune.

– O, Doamne, îmi pare atât de rău! spune Kat, șocată de forța reacției lui Lauren, dorindu-și să știe cum s-o ajute. Înțelegi, nu știam sigur dacă sau când aveai să ajungi și… Pe scurt, papagalul nemuritor al bunicii e din nou în grija tatei. El a lăsat-o pe Bertha să dea câteva ture înainte s-o închidă la loc, ceea ce, evident, a fost o idee strălucită!

Kat o conduce pe Lauren spre un scaun și-și dorește ca Flora să se grăbească – la naiba, cât poate dura să pui un copil în pat? – și să-și termine treburile ei de mamă. Kat nu se pricepe la asta: departamentul de resurse umane a trimis-o recent la un odios atelier de abilități sociale.

– Pot să-ți aduc un pahar cu apă? Ceai? Vodcă?

Clătinând din cap în semn de refuz, Lauren face un lucru ciudat cu degetul mare, pe care îl strânge tare cu cealaltă mână.

– Eu… nu-mi vine să cred că sunt aici, se bâlbâie ea.

– La naiba, nici mie, Lauren! se minunează Kat, care se întreabă cum de și-a găsit sora ei curajul, moartea lui Dixie părând mai degrabă s-o încurajeze decât s-o zdrobească pe Lauren, sau, în orice caz, s-o lase cu prea puțin de pierdut. Sunt atât de impresionată că ai venit! spune ea pe un ton sincer. Bravo ție!

– Ei bine, dacă știam de Bertha…

34

Lauren reușește să schițeze un zâmbet tremurat, care o transfigurează.

Are o gură dintr-acelea voluptuoase, ca dintr-un film franțuzesc, cu buza de sus ușor împinsă în afară, așa cum întâlnești la cineva senzual, cu oarecare complexitate psihologică. Dixie nu credea în aparatele dentare. (Spre deosebire de mama lui Kat, care a încercat, pe deasupra, să-i facă fiică-sii o operație la nas drept cadou pentru cea de-a șaisprezecea aniversare.) Dixie n-a vrut nici să îndepărteze semnul din naștere al lui Lauren: pata aceea ca de cafea cu lapte pare mai evidentă ca niciodată, intensificată de paloarea doliului. Aerul ușor bizar pe care Lauren l-a arborat întotdeauna, ca pe o bluză vaporoasă, acum pare să fie făcut dintr-o țesătură mai densă și mai grea. – Corect, haina! Ca să nu poți s-o ștergi!

Aruncând o privire îngrijorată spre ușa bucătăriei, Lauren își scoate jacheta.

– Deci ai vreo informație despre acest… anunț? întreabă Kat, făcând semnul ghilimelelor cu degetele.

– Îmi pare rău, nu. N-am idee.

– Mda…

Concentrându-se din nou asupra surorii ei, Kat cercetează din priviri blugii negri, decolorați la genunchi, cămașa în carouri și ghetele butucănoase, cu șireturile uzate și cu tocurile tocite. Citește în toate astea o existență rătăcitoare, prin apartamente comune de la periferii, precum și aventuri

trecătoare cu barmani care își poartă părul strâns în coc; întâlniri inconsistente cu tipi de pe Hinge; o inimă plină de dor intens, dar îngrozită

de ireversibilitatea alegerilor sale. Lipsa veniturilor de rezervă. Pentru că

gândul ăsta o face să se simtă mai bine și pentru că urăște cu adevărat ideea că sora ei mai mică e singură, Kat își spune că Lauren are o familie alcătuită

din prieteni – strâmtorați, tineri, boemi – care au grijă de ea. Dar adevărul sumbru e că pe Dixie a luat-o cancerul. Iar Dixie și Lauren erau apropiate.

Parcă prea apropiate. Genul de mamă și de fiică siameze, care plecau împreună în vacanță – iar asta, nu dintr-un simț al datoriei sau ca să evite Crăciunul – și care vorbeau de două sau de trei ori pe zi. După acea vară, Dixie a fost protectoare ca o mamă-leoaică și le-a ținut pe Kat și pe Flora la distanță, de parcă n-ar fi avut încredere în influența lor. Kat n-o poate învinovăți, cel puțin după tot ce s-a întâmplat.

Are procese de conștiință. Și-ar dori să fi făcut mai multe eforturi pentru Lauren după înmormântarea din octombrie, ultima dată când a văzut-o, și să nu-i fi acceptat atât de ușor scuzele cum că era ocupată. Dar pe măsură ce ele două comunică mai ales prin mesaje, Lauren devine laconică

pe nesimțite, rezumându-se la propoziții eliptice, la emoticoane și la notificări care induc, discret și sâcâitor, un sentiment de vinovăție, ca genul acela de durere de dinți care apare doar atunci când te gândești la ea. Totuși, în persoană, Lauren e din nou doar sora ei minunată, aiurită, excentrică, mirosind a vânt, a pământ și a pânză umedă, genul de om care ți-ar oferi ultima conservă de ton din cămară. Iar relația lor nu e atât de complicată, până la urmă. Mă rog, nu foarte.

– Casa asta, spune Lauren, uitându-se în jur cu mirare, e un portal spre anii ’90, Kat!

– Ha, ha, ha, chiar că da! răspunde Kat, căreia îi iese din gâtlej un râs scurt și stângaci, ca un cârâit. Mă aștept să apară bunica dintr-un moment într-altul, cu un pahar de gin în mână și cu brățările zornăind.

Biscuiți Rich Tea. Cola Ice Pops din congelator. Mirosul crochetelor de pește. Tartă. Ouă de fermă așezate în coșuri de răchită.

„Fetelor, nu-i strecurați papagalului porția voastră de broccoli! O, Doamne, mai întâi smântână, apoi dulceață, nu suntem în Devon! Și unde e tatăl vostru cel bun de nimic? Scuturați-vă nisipul de pe picioare! Kat, mai vrei o porție de puding cu sirop, nu-i așa?“

– Știu, răspunde Lauren, de parcă ar fi fost asaltată de același déjà-vu.

Galbenul viu al pereților încăperii mari și aerisite s-a estompat, albit de lumina din Cornwall. Dar bucătăria cu mobilier de lemn de pin, în stilul uneia de fermă, arată puțin diferit, la fel și masa rustică de sufragerie, la care surorile au mâncat multe prânzuri copioase, făcându-și semne cu picioarele pe dedesubt la glumele lor secrete și așezate pe aceleași scaune cu șezutul din împletitură de papură. În colțul de la fereastră se află canapeaua Lloyd Loom, albastră și uzată, încărcată cu perne prăfuite, dungate. Șezând acolo, Kat se simțea atât de confortabil și atât de ocrotită, cu genunchii înveliți într-o pătură scămoșată și ciugulind din chiflele bunicii, care fuseseră păstrate calde în cuptor! Teancurile de cărți de bucate vechi – *Tehnica desertului*, *Gemuri și murături*, *Ospăț italian* – încă se înșiră de-a lungul raftului de sub masa de gătit. Iar acolo se află și radioul prăpădit, alături de cronometrul de plastic pe care bunica îl oprea trăgându-i o palmă.

Toate astea îi abat atenția lui Kat și-i amintesc că se află la sute de mile de biroul ei de la Londra și de apartamentul de pe cheiul Tamisei, cu frigiderul său inteligent și cu bucătăria imaculată, plină de electrocasnice de oțel inoxidabil, pe care o folosește atât de rar. Naufragiată într-o casă cu o linie de telefonie fixă deconectată, cu un semnal neregulat la telefonul mobil și cu un Wi-Fi abominabil. Iar marți dimineață o să aibă loc o întâlnire critică

a investitorilor. Doar gândindu-se la asta, simte cum îi sare inima din piept.

– Mă întreb…, murmură Lauren, răsucindu-se pe scaun și scrutând placa dulapului de bucătărie verde-mazăre, care se profilează dintotdeauna în spatele mesei.

Kat nu știe ce anume caută Lauren cu privirea. Polițele dulapului sunt ticsite cu aceeași harababură de nimicuri care au plutit în coșmarurile ei după acel august: cești de ceai cu motive florale, desperecheate; bolurile bunicii, în formă de frunză de varză; un ciot de lemn plutitor; un urcior în dungi, plin cu pene de păsări de mare prăfuite – iată lucrurile pe care Kat le-a socotit cândva extrem de reconfortante, dar care s-au transformat în simboluri ale unei lumi ideale la năruirea căreia a contribuit și ea.

– Am învins bestia! trâmbițează Charlie, smulgând-o pe Kat din gândurile ei sumbre.

Iar pe Lauren o face să suspine:

– Nu…

Charlie năvălește în bucătărie, cu norul lui de bucle împrăștiate, cu ochelarii cu rame roșii strâmbați pe nas și cu cămașa ieșită din pantaloni, de parcă nu s-a mulțumit să fugărească papagalul, ci a făcut și o repriză de box cu el.

Cocoțată pe mâna tatălui lor, Bertha își fixează privirea nemiloasă

asupra lui Lauren, care a înțepenit.

– Gheață și lămâie, dragă! scârțâie papagalul, cu glasul ascuțit al bunicii. Gheață și lămâie!

– O, Doamne, pasarea asta nu uită nimic, mormăie Kat.

– Și pe nimeni.

Charlie iese pe ușa dublă și intră în sera de fier forjat. Câteva clipe mai târziu, se întoarce în bucătărie, frecându-și mâinile cu un aer triumfător.

– Pterodactilul s-a întors în izolare, așa că suntem în siguranță!

Încă mai crede că are un aer tineresc, se gândește Kat cu un amestec de afecțiune și de iritare. În privința asta, Charlie seamănă cu unul dintre acele staruri rock îmbătrânite, a căror tinerețe înzestrată cu șolduri suple și cu energie debordantă a fost îngropată sub un platou de brânzeturi de calitate.

Totuși, Kat se bucură că e binedispus. Moartea lui Dixie l-a lovit mult mai tare decât se așteptase ea. Dar ce e cu noii lui Nike Airs roșii, ostentativi? Și cu dinții albiți? Charlie emană o disperare care face s-o cam doară sufletul.

Sau poate că toate astea înseamnă doar că ultima dată când au fost cu toții la Rock Point, el avea patruzeci de ani și lucrurile erau foarte diferite.

– Hei, tu! exclamă Charlie, sărutând creștetul acoperit cu păr negru al lui Lauren.

37

Kat bagă de seamă că pe ea n-a sărutat-o niciodată așa. Nu că și-ar dori ca el s-o facă.

– Tremuri, Laurie! spune Charlie. Păi, Bertha a fost cândva cea mai bună prietenă a ta! Îți amintești?

Bineînțeles că-și amintește, se gândește Kat. Dar tatăl lor are un mod aparte de a se purta cu Lauren.

– Ești numai piele și os, constată el apucând-o pe fiică-sa cea mică de umeri și examinând-o.

Văzându-i tandrețea din priviri, Kat se luptă cu un sentiment nepotrivit, răscolitor.

– O să te hrănesc, ca să pui un pic de carne pe tine! promite el. Astfel încât Bertha să te guste cu plăcere.

Lauren râde. Chiar râde. Dacă ea, Kat, ar fi făcut aceeași glumă, ar fi ieșit prost. Întotdeauna jignește pe cineva.

– Apropo de mâncare, adaugă Charlie, care, cu genunchii trosnind, se lasă pe vine și deschide ușa cuptorului. Fum, la naiba! Unde-i Nigella4 când ai nevoie de ea?

– E sus. Îl culcă pe Raff. Ce pot să fac, tată? întreabă Kat pe un ton vag, aruncând o privire la un peisaj straniu de oale, de ustensile pătate și de rafturi preistorice pentru condimente.

„Dacă o femeie învață să gătească, sfârșește într-o bucătărie“, spunea mama ei. Pe vremea când Kat era mică, mesele erau alcătuite fie din plăcinte cu pește și din fructe de pădure congelate de la restaurantul Ivy, fie din salată la pungi și din humus de la Tesco Metro. Pentru Kat, nopțile de sâmbătă însemnau fie somnul într-un pat cu baldachin dintr-un hotel de cinci stele, fie câteva ore de moțăială pe un cuib făcut din paltoane, la o petrecere. Rock Point însemna refugiul care-i oferea siguranță – așternuturi curate, ore fixe de masă, un coș de picnic din răchită cărat până pe țărmul golfului, plin cu prăjitură cu fructe – un refugiu împotriva haosului domestic al lui Blythe. O gură de aer. Un fel de beatitudine.

Charlie pune pe plită vasul smălțuit, acum afumat, iar apoi saltă

capacul.

– Poate cineva să aprindă lumânările? Cu cât vedem mai puțin ceafa asta carbonizată, cu atât mai bine!

4 Aluzie la Nigella Lucy Lawson, autoare de cărți, realizatoare TV și critic în domeniul culinar. Contrar credinței generale a publicului, nu are nici pregătire de specialitate, nici atestat de chef.

– Poți s-o dregi cu ierburi sau cu ceva de genul ăsta? întreabă Lauren pe un ton plin de îndoială, privind peste umăr la vasul care bolborosește și fumegă.

– Bună idee! O s-o restaurez. Dar poate să aștepte puțin. Noroc că m-am aprovizionat cu vin spumos. Asta o să ne distragă papilele gustative, nu?

Fă onorurile, Kat!

În timp ce Lauren toacă pătrunjelul – cuțitul pare neliniștitor de mare în mâinile ei mici, de copil –, Kat încearcă să detecteze șampania. În frigider se înșiră două rânduri de sticle cu dopurile învelite în staniol auriu. Ce sărbătoresc, mai exact? Kat aprinde niște lumânări înfipte în sticle vechi de vin și în lămpi cu petrol, înăuntrul cărora a curs ceară prăfuită și murdară, aflată lângă resturi mumificate ale unor bondari care au murit acolo în veri de mult apuse. Camera se umple de pâlpâiri și începe să se lumineze. Dar starea de spirit a lui Kat e încă tributară luminii de vapori de sodiu specifice orașului, blocată într-un alt decor.

– Deci, tată, anunțul tău? întreabă ea, nerăbdătoare să știe de ce se află

acolo. Poate că după răspunsul lui o să se poată relaxa.

– Ce anunț?

Charlie se reazemă de blat, nonșalant, și-și încrucișează brațele.

Nasturii cămășii de blugi nu pot opri marginile acesteia să se caște puțin peste burta ca un butoi, dezvăluind vârtejuri dese de păr alb. Cu un zâmbet uluit, Lauren își ridică privirea de pe cuțitul în care se reflectă lumina.

– Dar, tată, ai spus… O, asta-i foarte amuzant!

Incapabilă s-o lase baltă – urăște să nu știe ceva –, Kat intervine din nou: – Haide, zău, e vorba despre viitorul casei Rock Point?

– Of, Kitty Kat, deșteapta mea!

Buzele lui schițează un zâmbet enigmatic. Pe Kat o străbate un fior regresiv, arzând-o. Încă e cea mai deșteaptă dintre surori. Încă are întotdeauna dreptate. Încă ghicește fără efort adevărul.

– Nimic nu-ți scapă, nu-i așa? întreabă Charlie.

Dar, în timp ce spune asta, în ochii lui apare o sclipire primejdioasă. E

un fel de brutalitate ciudată în felul în care aruncă în oală ierburi cu pumnul, ascunzând sub ele resturile acelea înnegrite, care fumegă.

7. FLORA

– Șștt! Povestea e pe cale să înceapă.

Flora apasă pe butonul de redare a cărții audio. Raff privește cu reproș

din patul de o persoană pe care mama lui l-a tras mai aproape de al ei. Flora vrea să-l audă pe Raff fornăind în timpul nopții, nu doar valurile acelea dezlănțuite, care se lovesc de stâncile de jos. Scândurile dezgolite îi scârțâie sub tălpi în timp ce, încălțată cu ciorapii ei groși, traversează încăperea încercând să ignore excrementele de șoarece și curentul de aer umed care îi suflă pe la glezne.

Dincolo de fereastră, se scutură cerul. Spuma mării se lovește de geam.

Pe vremea când era mică, Flora iubea furtunile astea de pe Atlantic, întotdeauna fiind prima care alerga afară, învârtindu-se, cu brațele larg deschise și cu gura căscată ca să prindă picăturile de ploaie. Acum își face griji că o placă de ardezie o să se desprindă de pe acoperiș, izbind noul SUV

al lui Scott.

Cine naiba e ăla? Un colos de bărbat, cu un câine! Stând pur și simplu pe alee, aplecat împotriva vântului, cu mâinile în buzunare, cu gluga trasă

peste ochi și holbându-se la casă ca un nebun. Urând gândul că ar putea fi confundată cu un *emmet* neprietenos, așa cum îi numesc cei din Cornwall pe turiști, Flora îi face un semn plin de entuziasm. Dar el o ignoră sau n-o vede.

În cele din urmă, se întoarce și se topește în noaptea agitată. Flora simte un fior de neliniște, urmat de un mic frison.

– Nu-mi place aici, mami!

Strângând din dinți, ea rămâne cu fața la fereastră, încercând s-o activeze pe dinlăuntru pe mama răbdătoare, personaj pe care încearcă

mereu să-l întruchipeze, dar nu reușește niciodată.

– Încă. Lui Raff nu-i place *încă*.

Apucă draperiile, obișnuința făcând-o să frece pânza moale și poroasă

între arătător și degetul mare. Înainte să se nască Raff, ea a lucrat pentru o companie de design interior, o firmă mică, la limita profitabilității, pe care o iubea, cu perspectiva de a câștiga mult mai puțin decât costurile pentru îngrijirea unui copil, în cazul în care s-ar fi întors la muncă după ce născea. În fiecare zi se gândește la acea viață din companie care acum se desfășoară

fără ea, ca la un serial preferat care a distribuit alt actor în rolul principal.

40

„Acum faci cea mai importantă treabă din lume, Flo“, a asigurat-o Scott, specialist în riscuri de asigurări, care refuză, totuși, să ia în considerare ideea de a sta el însuși acasă cu fiul său.

– Casa asta e bântuită!

– O, Raff!

Flora trage draperiile peste fereastră, după care se întoarce la băiețelul ei și-i îndepărtează buclele de pe frunte. Refuzând să se uite la ea, Raff se agață de păpușa jerpelită Tiny Tears, pe care a cumpărat-o de la târgul școlii și cu care doarme în fiecare noapte, nemulțumindu-l pe tatăl lui.

– Fără fantome aici, promit! minte Flora, înfășurându-l pe Raff într-o pilotă făcută din petice multicolore, de pe vremea copilăriei ei, atunci când adormea numărând hexagoanele de țesătură, motivele, carourile și dungile, admirând felul în care se îmbinau toate perfect.

– Nu pleca, mami!

Raff o trage de mână, de verigheta de aur, care nu se rotește. E posibil să te îngrași la degete? Kat o să-i poată spune, fiindcă ea e în stare să-și dea seama dacă ai pus pe tine chiar și un gram. E una dintre superputerile ei. Ca s-o contracareze, Flora se decide să-și poarte colierul cel nostim, de perle false. S-a îngrijorat că ar fi fost prea mult, dar are nevoie de un element care să distragă atenția de la faptul că s-a îngrășat. Da, și o să arboreze și geanta cea strălucitoare.

– E timpul să te comporți ca un băiat mare, Raff! Te iubesc. Noapte bună, scumpule!

Flora îl sărută pe obrajii care ard de resentiment, fiindcă însăși mama lui îl părăsește în dormitorul ăsta ciudat. Îmbufnat, băiețelul se întoarce cu fața la perete.

– Îți las lampa aprinsă, bine? întreabă ea pe un ton blând, încercând să

ascundă faptul că e nerăbdătoare să coboare la parter și alungând molia care îi tot zboară pe lângă rochie.

Pe palier, pendula antică suedeză a bunicii – albastru azuriu, cu detalii aurite – face să-i sară inima din piept cu dangătul ei, ca întotdeauna. Flora își trece un deget peste lemnul carcasei, care e rece la pipăit, fără sevă, mort.

Sunetul său de clopot, puternic, muzical, obișnuia să puncteze trecerea apaticelor zile de vară. Dar arătătoarele pendulei sunt înghețate în timp.

Cântecul s-a oprit. Probabil că e mai bine așa. În privința capacității de a stârni amintiri, sunetul e la fel ca mirosul. Dacă începe la radio „Baby One More Time“ de Britney Spears, Flora sare să-l oprească. Sau „Changes“ al lui Bowie. „Changes“ o ucide de-a dreptul.

Cu mâna făcută căuș pe vârful stâlpului din capul scării, Flora face o pauză, pregătindu-se sufletește. Se uită în jos, la treptele abrupte, îmbrăcate în lemn, gândindu-se cât de ușor ar fi să te împiedici. Mai ales în rochia asta strâmtă, de culoare vișinie – oare s-a micșorat? – și în pantofii cu toc ortopedic, care o forțează să coboare pieziș, incomod, ca un crab.

Apu-cându-se de balustradă, jură să-și concentreze gândurile asupra prezentului: nu mai e fata care căuta senzația și drama și, negăsind nici una, le crea fără să se gândească la consecințe. Pentru că lecția vieții de adult –

întotdeauna, prin natura ei, învățată prea târziu – e despre consecințe, mai ales despre cele neprevăzute.

Vestibulul e încețoșat de fum de lemne. Nervoasă, încercând să nu se gândească la momentul în care coșul a fost curățat ultima dată de cuiburi și să nu se întrebe dacă există o alarmă de monoxid de carbon funcțională, Flora își pregătește un zâmbet larg – setarea ei implicită – și intră în camera din față, luminată de sclipirile focului din cămin.

– Ei bine, nu-i așa că e minunat?

Să fie al naibii! Oriunde se uită, trecutul! Ca una dintre acele lumânări pentru tortul aniversar pe care le stingi doar pentru ca ele să se aprindă din nou. În fața ochilor Florei se ivește o diorama prăfuită, albită de soare, a copilăriei lor. Aceleași canapele îmbrăcate în creton, pe care se ghemuia după o tură de înot. Protecția de șemineu, cu pielea maro crăpată și strălucitoare, ca o șa. Obloane de lemn pliate, dând la iveală falia nopții.

Bancheta de la fereastră pe care îi plăcea lui Lauren să stea, cuprinzându-și cu brațele genunchii osoși, în așteptarea Gemmei. Pe rafturi, mici colivii antice pentru păsări, cărți, un binoclu, Scrabble, Monopoly și casete VHS cu filme clasice – *Grease*, *O viață minunată*, *Sunetul muzicii* – pe care le-au văzut iar și iar. Telescopul de alamă al bunicului. Deasupra șemineului, borcanul mare, plin cu scoici, pe care îl goleau, formând o grămadă presărată cu nisip și cu sare de mare, ca să ordoneze scoicile în funcție de frumusețe, la fel cum, în secret, se ierarhizau pe ele însele. Și același miros

distinct de Rock Point – mare, tencuială umedă și, în mod ciudat, făină cu agent de creștere. O

nostalgie dulce o învăluie pe Flora…, urmată de un sentiment mai neliniștitor. Adunându-se, își deschide brațele atât de larg pe cât îi permite croiala rochiei.

– Ura! Ai reușit să vii, Lauren! exclamă ea, înlănțuindu-și sora într-o îmbrățișare compensatorie exagerată. Arăți atât de bine!

Lauren arată îngrozitor. Mult prea slabă. Are umbre întunecate sub acei ochi neobișnuiți.

– A trecut mult prea mult timp, spune ea cu sinceritate, frecându-i brațele lui Lauren.

O amintire, ca o scânteie electrostatică. Prima vară a lui Lauren la Rock Point. Tati intră în aceeași cameră în care se află ele acum, peste ani, ținând mâna de fetiță a lui Lauren – micuță, lipicioasă de emoție – și, strecurând-o în mâna ei, spune:

– Flora, ai grijă de noua ta soră!

O, ce sentiment conflictual a fost ezitarea între a-i face pe plac tatălui ei și a-l implora s-o trimită înapoi pe acea fetiță nesuferită! Tocmai scăpase de cei trei noi frați vitregi de acasă – doi țânci gemeni și un bebeluș, care îi furaseră toată atenția mamei sale – și nu-și dorea alți frați. Mai ales, nu dorea copilul unei femei care i-a prins tatăl în capcană și a rămas însărcinată

intenționat, ca să-și finanțeze stilul de viață de călătoare New Age –

evanghelia predicată de mama ei (și de mama lui Kat). Cu câțiva ani înainte de asta, Flora o întrebase pe mama ei:

– E adevărat că am o altă soră vitregă, așa cum spune tata?

Iar maică-sa îi răspunsese, încordată:

– Da, tehnic vorbind!

Flora devine conștientă de faptul că tata și Kat privesc de pe canapea, încordați, și că mâinile ei încă strâng brațele lui Lauren, de parcă ar încerca s-o țină în siguranță – sau s-o împingă în foc. Lauren îi îndepărtează mâinile.

– Pot să-i citesc o poveste pe Raff?

Zâmbetul surorii celei mici e plin de speranță, cald.

– A, nu, mulțumesc! Abia l-am culcat, răspunde Flora mult prea repede.

Totuși, are dreptate să fie precaută. Până când ajunge să cântărească

starea lucrurilor, să se lămurească în ce ape se scaldă Lauren.

– Mătușile încă sunt o noutate pentru el, adaugă ea, agravând situația.

Se simte prost. E adevărat că Lauren i-a respins invitația de Crăciun –

prima, de vreme ce ea, Flora, nu reușise s-o împace pe mama ei cu Dixie, fapt care ar fi trebuit să inaugureze un nou capitol –, dar Lauren a lăsat un rucsac cu cadouri pentru Raff (multe dintre ele, lucrate manual). Kat e cea care pur și simplu toarnă anual bani în contul de economii al lui Raff, de parcă

nepotul ei ar fi un fel de schemă de sponsorizare a unui tigru alb. Nici Kat nu vine niciodată de Crăciun; în mod ciudat, e mereu plecată. Charlie, la fel. Deși Flora are mereu masa de sărbătoare plină de ceilalți frați vitregi ai ei – mult mai mici, crescuți în siguranță de un tată bancher, cu o fire rezervată, copiii fiind, astfel, scutiți de evenimente traumatizante notabile – și de rudele lui Scott, zurliii din neamul Finch, mereu absenți, sunt cei care-i lipsesc, în mod dureros, an de an.

– Corect…

Charlie își suflecă mâneca și se uită la ceas. Aha, anunțul, își amintește Flora, neliniștită. Nu e pasionată de surprize. Își suge burta și simte o tensiune în cusăturile rochiei. Se lasă într-un vechi fotoliu, lângă taburetul pe care stă cocoțată Lauren, cu coatele pe genunchi, subțire ca o lăcustă.

Nevrând să se afunde prea mult în răceala mucegăită a fotoliului – sau în casă în sine –, Flora stă țeapănă, păstrându-și controlul, cu poșeta pe genunchi și cu picioarele încrucișate. I se agață ciorapii. Se uită în jur și le aruncă celorlalți un zâmbet larg, încercând să nu pună la inimă faptul că

nimeni nu i-a complimentat toaleta.

– Păi, să bem!

Îndesându-și cu o mișcare leneșă cămașa în blugi, la spate, Charlie se îndreaptă spre măsuța rotundă de lângă fereastră, iar Flora își amintește de ciobitura de pe marginea de mahon a tăbliei, produsă după ce Kat a făcut măsuța să zboare cât colo în timpul unui joc de twister animat de un spirit de competiție de-a dreptul feroce.

Tata toarnă un pahar de șampanie.

– Spumos, Flo?

Flora are un moment de luptă interioară și apoi răspunde pe un ton chinuit:

– Pentru mine, nu, tati!

Charlie trăiește un moment de derută, iar apoi întreabă, aruncându-i fiică-sii un zâmbet încântat:

– Aha! În câte luni?

– Am știut că ești însărcinată! strigă Kat, rânjind. Din clipa în care te-am văzut, Flora!

– Feli…

Lauren se oprește din vorbit, iar zâmbetul îi pălește odată cu cel al Florei, care răspunde, năpădită de un val fierbinte de umilință:

– Nu sunt însărcinată. Țin Dry January5.

Urmează câteva clipe de blocaj și, evident, de tăcere.

„Nu plânge, nu plânge!“ își spune Flora în gând.

– Abstinență în Cornwall? se miră Charlie, râzând, iar ea știe că el încearcă, stângaci, s-o facă să se simtă mai bine. O să fii aruncată înapoi 5 Ianuarie fără alcool – o inițiativă civică sprijinită de autoritățile din domeniul sănătății din Marea Britanie.

peste Tamar6! Oricum, arăți ca și cum ți-ar prinde bine un pahar.

Flora încremenește. Îi vine să alerge în sus pe scări și să-l înșface pe Raff, pe post de proba numărul unu. Din cauza lui arată atât de terminată.

Raff încă se mai trezește noaptea. Încă mai țipă la poarta școlii. A mai curățat cineva de aici vărsăturile de pe un covor de sisal? Are vreunul dintre cei prezenți vreun dram de înțelegere pentru dragostea de mamă, care e absolut copleșitoare? Nu. Mai ales nu Kat, care a renunțat la cel mai bun lucru care i s-a întâmplat – Kofi –, pur și simplu pentru că el o iubea. Ea, Flora, n-a cerut niciodată să fie singurul membru funcțional din întreg neamul Finch. Singura care se străduiește într-o relație. Și nici n-a cerut să

poarte greutatea fericirii pentru ei toți.

Charlie îi îndeasă un pahar în mână.

– Ține! Dă vina pe mine!

– Asta și facem! îl asigură Kat.

– Presupun că un pahar n-o să-mi facă rău.

Băutura își face treaba. Întotdeauna și-o face. Îi gonește gândurile negre în adâncurile minții, acolo unde le e locul, ca să dormiteze precum tuberculii ce hibernează în ghivecele ei toscane de acasă. Mintea îi zboară la dinții albiți cu ultraviolete ai tatei – oare artiștii trebuie să fie mai preocupați de nuanța smalțului lor dentar? Sau să fie vorba despre un fel de strigăt după ajutor? Apoi, îmbrăcămintea surorilor ei. Lauren e pierdută într-o cămașă bărbătească lălâie și decolorată – hippy sau oribilă, Flora nu se poate decide –, poartă blugi de căpătat și ghete butucănoase, în timp ce Kat arborează teniși de catifea și o salopetă neagră pe care Scott – un om care apreciază femeile cu rochii și tocuri – ar detesta-o, iar Flora, brusc, și-o dorește cu disperare. Prin comparație, rochia ei pare mult prea potrivită

pentru o petrecere în cartier. O urăște. Și la fel de tare urăște colierul ăsta stupid de perle!

– O, în sfârșit, setul complet de fiice! Oare avem de-a face cu un substantiv colectiv? Cu un complet judecătoresc alcătuit din fiice?

Charlie ridică paharul. În spatele lui, furtuna erupe într-un vârtej de vânt, de ploaie și de stele. Pentru o clipă, Flora nu-și dă seama dacă e cineva acolo, în umbrele lichide, alunecoase, sau dacă senzația acelei prezențe de afară e dată doar de trosnetul ramurilor de păducel.

6 Râu din sud-vestul Angliei, care desparte Devon de Cornwall.

– În fine, v-am adunat aici din câteva motive, continuă Charlie, împingându-și pe nas ochelarii cu rame roșii. În afară de cel mai evident, care este: ei bine, de ce nu?

Există o mulțime de motive pentru care *nu*. Flora trage de un fir de brocart din tapițeria fotoliului și se imaginează trăgând și trăgând până când casa se deșiră în jurul lor, iar coliviile saltă pe valuri, în larg, precum capcanele de homari.

– Să începem cu începutul. Apropo, nu ăsta e anunțul meu, așa că nu e cazul să vă faceți griji. Totul e din ce în ce mai bine. Asta-i abia încălzirea.

Dar, mormăie Charlie, oftând, am avut niște necazuri cu sănătatea. Ceva probleme cardiace. Minore. Nu fatale. Nimic îngrijorător.

Flora îi aruncă o privire nedumerită și speriată lui Kat. Lauren începe să-și roadă unghia de la degetul mare, iar Flora are un impuls ridicol s-o plesnească peste degete și să-i spună că o să-și distrugă luciul unghiilor.

– Apoi, mai e asta, adaugă Charlie, arătând spre cap.

Flora se prinde de brațele fotoliului. Anevrism. Tumoare pe creier.

Tata nu poate muri. Iar ea pur și simplu n-o să-l lase s-o facă.

– Părul! spune el pe un ton solemn.

– Părul?!

Chiar și după standardele tatălui ei, Flora e uimită de vanitatea lui: șuvițele lui argintii, cârlionțate, precum cele ale lui Neptun, erau cândva ondulate și de culoarea inului, ca ale lui Jude Law din *Talentatul domn Ripley*.

– Din cauza vopselelor cu care am lucrat de-a lungul anilor, doctorul meu a insistat să testeze o șuviță câtă vreme mai am podoabă capilară, le lămurește el.

– Of! Aha, înțeleg…

Pe Flora o copleșește o senzație de eliberare epuizantă. Cu coada ochiului, vede că genunchiul lui Kat începe să sară: picioarele o trădează

mereu, scăpând de sub controlul ei de fier. Numai Lauren stă nemișcată de parcă a prins rădăcini, ascultând cu atenție.

– Fascinant, se pare că am atât de multe metale grele în corp, încât ar trebui să fiu deja un cadavru!

Charlie râde, își sprijină pe pântec mâinile cu degetele împletite și dă

din picioare, vesel, etalându-și șosetele în dungi. Dar astea nu sunt șosetele unui om bolnav.

– Cadmiu. Plumb. Rășină de poliester. Sunt un laborator de chimie ambulant, fetelor! Studenții de la medicină o să se bată cu pumnii ca să ia parte la autopsie, continuă Charlie, dar tonul lui arată că bravura începe să i

se clatine. Iar asta s-ar putea să fi alimentat toată șmecheria de la inimă. Însă

doctorii nu sunt siguri.

– O, Doamne, tati!

Flora închide ochii.

– Ar fi trebuit să porți mănuși în timp ce pictai! spune Lauren, exasperată, sleită de puteri.

– Știi că-mi place să-mi simt materialele, Lauren!

Charlie ridică din umeri, ca un necredincios aflat într-o stare de autoconservare sau de autocompătimire.

Tăcerea lor reverberează în afară, devine tangibilă. Flora nu-și poate da seama cât de proastă e vestea asta sau ce altceva urmează.

– Ei bine, nimic mai plictisitor decât starea de sănătate a unui amărât de bătrân, nu-i așa? filozofează Charlie, dând totul deoparte cu un gest. Și știm cu toții că poți să fumezi douăzeci de țigări pe zi și să trăiești până la o sută de ani, și, pe de altă parte, să faci totul cum trebuie și…

Se oprește, sub imboldul unei dureri lăuntrice, iar Flora știe că tatăl ei se gândește la Dixie.

– Oricum, conchide el, schimbându-și starea de spirit și zâmbind din nou, plin de căldură, privind partea bună, fetelor, cel puțin nu v-am lăsat să

pictați cu degetul cu alb de plumb, nu? Să vă otrăviți cu toatele!

Cuvântul „otrăvire“ aterizează ca o palmă dată tare pe un obraz. Flora tresare. La etaj, pendula scoate un dangăt, ca pe vremuri; nu e atât de moartă, la urma urmei. Tremurând, Flora își golește paharul.

„O să fie minunat!“ își spune ea în gând.

8. KAT

Kat arborează fața ei impenetrabilă, de jucător de poker. Ce rost are ca Flora să încerce să impună un cod al tăcerii, iar apoi, în clipa în care aude un cuvânt declanșator, să pară că și-a băgat degetul într-o priză? Ar trebui să se controleze. Lauren a observat: privirea ei cercetătoare s-a îndreptat imediat spre Flora, stăruitoare.

– Ei bine, mă bucur că ai făcut testele astea, tată! spune Kat, readucând conversația la subiectul legat de sănătatea lui. Cunoașterea înseamnă

putere, nu?

Dar, bineînțeles, și asta sună tulburător – iar Flora tresare din nou – de vreme ce cunoștințele n-au fost niciodată împărțite în mod egal între ei.

Pentru Lauren, data de 11 august 1999, se află într-un con de umbră și acolo trebuie să rămână.

– Tot ce știu e că, la vârsta mea, e ca și cum aș fi în cătarea unui lunetist, spune Charlie, verificându-și încă o dată ceasul, enigmatic, ca un om care poate întârzia cu o săptămână la prânz. Ceea ce înseamnă, adaugă el, după care face o pauză solemnă, în timp ce vântul bate tot mai tare, făcând un zgomot care seamănă cu un răpăit de tobe, că m-am hotărât să-mi trăiesc restul vieții exact așa cum îmi place!

– Ei, nu mai spune! exclamă Kat. Cui naiba încercai să-i faci pe plac înainte?

– Kat! se stropșește Flora, ridicându-se din fotoliu și îndreptându-se spre șampanie, în timp ce colierul i se leagănă în jurul gâtului ca un laț.

Kat se întreabă vag când anume a început sora ei, frumoasă în mod natural și, în consecință, neavând nevoie de podoabe, să poarte perle bătrânicioase, înșirate pe sfoară. Dar Bertha îi întrerupe firul gândurilor, începând să țipe

din seră și contribuind, astfel, la atmosfera ireală. Ochii lui Lauren se măresc precum două pete de cerneală. Trei nopți, se gândește Kat.

O, Doamne!

– Ceea ce mă duce la celălalt motiv pentru care v-am chemat pe toate aici. Charlie dă din cap către Kat, ca și cum ar face aluzie la conversația lor anterioară.

– Aha!

48

Flora se încruntă, clar deranjată de gestul aluziv al tatălui lor, cu referire la o conversație la care ea n-a participat. Lipindu-și paharul de șampanie pe obraz, chicotește fără sens.

– Ei bine, după cum știți, bătrânii McKees – locatarii noștri poeți, de încredere – ne-au părăsit după cincisprezece ani. În ciuda chiriei neglijabile, au susținut că Rock Point era prea mult pentru ei, spune el, consternat.

Așadar, avem din nou o casă goală. Și o gaură în buzunarul meu.

Împreunându-și vârfurile degetelor, le privește pe toate trei cu luare-aminte.

Cum scânteiau cândva acei faimoși ochi cenușii ca oțelul! Kat încă îl vede în fața șevaletului, pășind înainte și înapoi, cu pensula în mână, mișcându-se continuu, de neoprit, de parcă ar fi avut cărbuni încinși în tenișii Dunlop. Oare unde s-a dus acel zel creativ? Acel nucleu lăuntric incandescent, egoist, pe care ea i-l lua în nume de rău. Cu o tresărire neașteptată în piept, Kat își dă seama cât de mult îi lipsește vechea lui personalitate. Tatăl ei ca un motan în călduri. Suveranitatea lui mesianică.

N-a mai produs o lucrare majoră de ani de zile. Nici una dintre picturile lui nu s-a vândut cu un preț mai mare decât *Fete cu colivie*, aflată

acum într-o colecție privată de la Londra. Pe Kat încă o doare faptul că tatăl ei a criticat acea lucrare. Atunci când era presat, el obișnuia să exclame, cu un mușchi minuscul tremurându-i sub ochi:

– O, e imperfectă!

Anul trecut, înainte ca ea și el să se despartă, Kofi a îndrăznit să

sugereze că, de fapt, Kat a fost indignată de vânzarea portretului lor, al celor trei surori, de conștientizarea faptului că totul are un preț, iar unii oameni sunt atât de bogați încât pot cumpăra o parte din tine. Vânzarea a dovedit, de asemenea, că tatăl ei – un maestru al compartimentării – era capabil să se detașeze de orice.

– Deci, scoți Rock Point la vânzare? întreabă ea, rostindu-și gândurile cu glas tare.

– Nu, răspunde el pe un ton apăsat, aproape șoptit, cu aerul cuiva care s-a gândit la asta și care n-a putut suporta ideea. Nu, n-o scot.

– Kat! Cum ar putea să facă așa ceva?! Casa a fost în familie dintotdeauna! spune Flora, de parcă Rock Point ar fi fost Downton Abbey, nu o vilă cumpărată la începutul anilor ’60 din profitul adus de compania de electrocasnice a bunicului lor, aflată în plină expansiune. Iar Rock Point ar trebui să fie păstrat pentru următoarea generație!

Își ridică ochii de un albastru pal, atrăgând atenția asupra existenței lui Raff și, implicit, a faptului că Lauren și Kat încă n-au copii.

Kat deschide gura ca să argumenteze că cel mai convenabil mod de a închide cel mai întunecat capitol al vieții familiei lor – și de a pune capăt durerii de cap de a deține o casă atât de departe, cocoțată pe o stâncă, bătută

de furtuni de proporții biblice – ar fi s-o vândă. Apoi închide gura fără să fi scos nici un cuvânt. Pesemne că tata, la un anumit nivel inconștient, nu vrea să încheie acel capitol tulbure. Sau nu poate. Și ar avea ea încredere în el să

nu vândă casa pentru jumătate din valoarea ei doar pentru că i-ar plăcea de potențialul cumpărător? În problemele financiare, tatăl ei a fost întotdeauna nesăbuit, oscilând între zgârcenie și generozitate excesivă, dezinteres și obsesie. Ea, Kat, nu poate decât să-și imagineze contabilitatea legată de regia locului ăstuia, dacă el o fi ținut vreuna. Charlie refuză cu încăpățânare consilierea ei financiară, deși ea e singurul membru al familiei care are un creier matematic, analitic. A fondat Spring, o platformă digitală de sănătate –

„Starea de bine e singura bogăție adevărată“ – acum cinci ani, în prezent compania fiind evaluată la peste zece milioane, cu opt angajați (doisprezece, incluzând stagiarii). Lucrează șapte zile pe săptămână. A demonstrat ce poate. A reușit. Tata n-a remarcat.

– Chiriașii au păstrat locul ăsta ca pe un muzeu. Totul e așa cum l-a lăsat mama, continuă el, ținându-se cu mâna de genunchi. Așa cum și-a dorit ea. Doar că n-a putut să ia totul cu sine. Deci n-are rost să discutăm, conchide, mișcându-și degetele ca și cum ar cânta la un pian imaginar și apoi făcând un gest în jurul camerei luminate de foc. Vreau să scap de toate astea.

De colivii. De peștele ăla împăiat, pe care îl găsesc extrem de deranjant.

– Nu Humphrey cel Urât! scâncește Flora, după care se întorc cu toții și se uită la peștele care se strâmbă din caseta prăfuită de sticlă de pe perete.

Cine l-a numit Humphrey cel Urât? Kat nu-și amintește acum.

– Vreau un nou început, Flo, ceea ce înseamnă că Rock Point trebuie să

fie târât cu de-a sila în seco-lul XXI. De asemenea, trebuie să-și scoată banii dintr-o chirie adecvată – știi, o chirie de lux, ca în reality-show-urile de pe Netflix, adaugă el pe un ton vesel, făcând-o pe Kat să se întrebe dacă tatăl ei a făcut vreo cercetare serioasă pe tema asta. Plănuiesc să-mi împart timpul rămas pe această planetă între Londra și Paris și să apelez la un agent de închirieri inteligent!

Din spatele casei, Bertha scoate țipete stridente.

– O, și zilele ei sunt numărate, adaugă Charlie. Încerc să-i găsesc un nou cămin, evident. Dacă știți pe cineva…

Pe bancheta de la fereastră, Flora se lasă pe spate, cu un discret pârâit de pânză.

50

– Vă invit ca weekendul ăsta să luați orice vă doriți din casă, spune Charlie în timp ce se uită, distras, pe fereastră. Răscoliți pe-aici! Păstrați tot ce vreți!

Se lasă o tăcere ce seamănă cu o întindere de nisipuri mișcătoare. Bine.

Kat se gândește că, desigur, nu asta e moștenirea pe care o avea în vedere mama ei. Acum simte o sfâșiere neașteptată la gândul de a dezmembra vara copilăriei lor – care continuă s-o bântuie – dând curs invitației de a-și băga mâinile direct în trecut și de a smulge bucăți. Rezistând nevoii de a se calma cu o căutare pe Twitter, Kat aruncă o privire la ecranul telefonului. Opt apeluri de serviciu pierdute. Hărțuiala nu se oprește niciodată.

– Kat, lasă deoparte măcar o dată telefonul ăla blestemat! exclamă

Charlie, iar lămpile de pe masă încep să pâlpâie, amenințând să-i cufunde în întuneric. De asemenea, o să iau la mână vechile mele schițe de sus. Din vânzarea lor, o să plătesc pentru acoperiș, pentru fosa septică și pentru toate celelalte prostii.

Lauren se uită la el, neîncrezătoare.

– Ai lăsat schițe aici, tată? În atelier?

Chipul tatălui lor capătă o expresie impenetrabilă. Iar încordarea aceea ciudată pe care a simțit-o Kat de când a sosit, se accentuează ca un instrument dezacordat, ca bâzâitul unui post public de radio atunci când preia un canal privat.

– Mărunțișuri, murmură Charlie.

Ploaia începe să bată darabana în ferestre. Kat își amintește exact sunetul acelei răpăieli, stins, ușor metalic – cu totul altfel decât ploaia de la Londra –, felul în care o făcea să simtă căldură și siguranță în spatele zidurilor de piatră. Rock Point i-a găzduit cele mai fericite amintiri din copilărie, dar și pe cele mai urâte. Incapabilă să-și controleze sentimentele, se ridică brusc.

– O să fac un duș înainte de masă.

– Dacă te miști repede! o previne Charlie, uitându-se din nou la ceas.

Trebuie să lași apa să curgă zece minute până să capeți o arsură de gradul doi. Instalația are două poziții: foc și gheață. Mai mult gheață…

– Bine, răspunde Kat, care face un duș rece în fiecare zi, fiindcă îi liniștește tumultul gândurilor. Apropo de asta, cine vine să înotăm mâine-dimineață?

Lauren se ghemuiește pe taburet cu un zâmbet timid, ca un elev în clasă, atunci când nu vrea să fie ascultat de profesor.

Flora își umple din nou paharul.

51

– Dar tu n-ai grăsime pe tine! O să înghețI ca un țurțure! Pun pariu că

intri și ieși într-o secundă.

– Ei, când am fugit eu de ceva? i-o întoarce Kat, enervată.

– Numele lui începe cu „K“ și se termină cu „i“.

După ce bea, Flora e întotdeauna mai puțin reticentă să ia parte la un conflict.

– Ei bine, răspunsul meu începe cu „D“, de la „Du-te…“! exclamă Kat, a cărei relație de șase luni cu Kofi a fost o eroare, o prăbușire a sistemului, o veselă iluzie de ordin chimic, fiindcă nici un site de întâlniri amoroase nu i-

ar fi împerecheat vreodată. Nu toată lumea trăiește ca tine și ca Scott, într-o comedie romantică!

Asta o dezarmează pe Flora, care ia remarca drept compliment.

– O, Doamne, ai dreptate, spune ea, pentru ca după o clipă să-și ia o mină îngrozită. Îmi pare atât de rău! N-ar fi trebuit să…

Ridicându-se încet, cu un zâmbet ciudat pe față, Charlie intervine:

– Ei bine, aș vrea doar să spun că nu e niciodată prea târziu să te trezești că trăiești într-o comedie romantică!

Kat îl privește cu atenție, neliniștită.

– Poftim?! Tată, probabil că ăsta e lucrul cel mai puțin caracteristic pentru tine pe care l-ai spus vreodată. Acum chiar că mă îngrijorează părul tău! Charlie respiră, adunându-și vizibil puterile, iar afară se aude un tunet care bubuie precum un pistol ce dă startul unei întreceri.

– Deci, anunțul… Aflați că mă căsătoresc la Las Vegas, luna viitoare!

Surorile se pun pe strigat, una peste alta:

– Ce?!

– Cu cine?!

Charlie își ridică mâinile, apărându-se de întrebările lor.

– Am întâlnit pe cineva. Mai degrabă, acum trei luni am reîntâlnit această persoană. N-am mai văzut-o de douăzeci de ani. A fost… un vârtej. O

bucurie. Și pur și simplu, adaugă, clătinând din cap, uimit ca un băiețel, mi-a luminat viața!

Chiar în acel moment, salonul e străbătut de fasciculul de lumină al unor faruri.

– Cred că v-o amintiți! strigă Charlie peste umăr, grăbindu-se să-i deschidă ușa noii lui logodnice, care intră odată cu o răbufnire violentă a furtunii ce începe chiar atunci.

9. LAUREN, 1999

Pe alee s-a auzit huruitul unui motor de mașină. Ghearele Berthei, ușoare și puternice precum niște agrafe pentru coli, s-au strâns în jurul mâinii mele. Penele ei cenușii, festonate s-au umflat. Pasărea avea un al șaselea simț în privința oamenilor. Răsucindu-mă pe bancheta de la fereastră, am depărtat puțin obloanele.

Mașina era hodorogită ca o cutie de conserve, peticită cu bandă

adezivă. O femeie a apărut în limpezimea de oglindă a dimineții însorite și a rămas acolo, uitându-se la casă. Tânăra – oricum, mai tânără decât o mamă –

avea părul ondulat, de un portocaliu Fanta, și purta o rochie albă. Cu soarele în spate, rochia devenea străvezie, dezvăluind forma picioarelor ei și un punct strălucitor de lumină la întâlnirea coapselor.

– E una dintre prietenele tatei, pun pariu, i-am șoptit Berthei.

Eu, Kat și Flora le-am numit pe aceste prietene „agățătoarele“. Genul care-i spuneau „Charlie, dragă“ și care neapărat îl atingeau. În fiecare vară, una sau două apăreau neinvitate, fără să-și dea seama că Rock Point n-avea aceleași reguli ca apartamentul din Soho al tatei. Bunica stătea de veghe toată luna august – „luna familiei Finch“ – ca un câine de pază cărunt.

– Doar în trecere! spuneau agățătoarele, deși Rock Point nu era în drum spre nicăieri, în afară de mare.

Tata le ducea în atelier. Fum de țigară, muzică și râsete se rostogoleau pe scări. Dar nici una dintre ele nu rămânea peste noapte la Rock Point, nu când am fost noi acolo. Bunica avea grijă de asta.

S-a auzit soneria. Bertha a imitat-o. Pasărea făcea, de asemenea, ca telefonul, imita lătratul de câine și cântecele marinărești. Kat o învăța „Baby One More Time“, al lui Britney Spears. Dar cel mai bun număr al Berthei era să repete fraze pe care le auzise, imitând glasul vorbitorului. Cu o zi înainte, femeia pe care bunicul a numit-o Cross-Cressida din Zennor7 a venit să se 7 Un conglomerat de posibile referiri culturale între care: Cressida, personaj feminin din legenda Troiei, care simbolizează nestatornicia în dragoste; Dame Cressida Dick, prima femeie și prima persoană homosexuală declarată, ajunsă la conducerea Poliției Metropolitane din Londra (2017).

plângă de faptul că observatorii eclipsei „cotropiseră locul“, iar Bertha a strigat, cu glasul bunicii:

– Femeie groaznică!

Flora a pufnit, scoțând pe nas limonada pe care tocmai o bea.

Un papagal cenușiu african e la fel de inteligent ca un copil de trei ani.

Dar Bertha era înzestrată – „mai inteligentă decât Flora“, după spusele lui Kat – cu o memorie uimitoare și cu ochi pătrunzători, de culoare galben-mango. Papagalii care trăiesc în natură trebuie să-și amintească rute de navigație complexe. În momentul în care a zburat prin vestibul – aripile nu i-au fost tăiate niciodată –, pasărea și-a amintit jungla. Bunica înconjurase

„Palatul Berthingham“ cu palmieri în ghivece, așa că Bertha se simțea ca acasă. Totuși, era o colivie.

Bunica obișnuia să spună răspicat:

– Papagalii mei sunt născuți în captivitate. Iar ceea ce nu cunoști nu-ți lipsește!

Nu eram sigură că vorbele ei erau adevărate, de vreme ce eu simțisem lipsa unor surori înainte de a le cunoaște. Dar știam că nu era cazul să spun asta.

Ușa de la intrare s-a trântit. Bertha a clănțănit din ciocul ei ca o semilună.

– E acea vârstă dificilă, desigur, am auzit-o pe bunica spunându-i vizitatoarei, care străpunsese prima linie de apărare și se afla în vestibul.

Fetele vin în fiecare vară, în august. E singura perioadă în care le avem aici și e ca și cum am negocia în fiecare an Acordul din Vinerea Mare8. Mame diferite, vezi tu, a adăugat ea, oftând, iar eu m-am gândit că, pesemne, nu înțelegea nici de ce mamele noastre nu puteau fi prietene. Încă așteptnoul meu șold – se pare că noi, bătrânii, nu contăm pentru distinsul domn Blair! –

și nu pot să merg după fete de pe stânci, a continuat ea. Herbert, soțul meu, nu se poate gândi decât la treaba asta cu eclipsa. Iar tatăl lor e ocupat cu munca lui. E artist, și-a sfârșit ea expunerea, pufnind.

Bunica își dorise ca tata să fie doctor. Pozase pentru el o dată, cu ani în urmă, pe vremea când tata o cunoscuse pe mama mea. După ce văzuse portretul, bunica fusese atât de jignită, încât nu vorbise cu el vreme de patru ani.

8 Good Friday Agreement sau Belfast Agreement, un dublu acord încheiat în 10 aprilie 1998 între majoritatea partidelor nord-irlandeze, dar și între guvernul irlandez și cel britanic, în scopul de a pune capăt confruntărilor violente care durau încă din anii ’60.

– Pictează *aici*, *acum*? a întrebat femeia, emoționată, pe un ton care-i vădea tinerețea. Charlie Finch?

Mi-a stat inima în loc. Îi știa numele. Era o admiratoare.

Nici bunica nu era de acord cu așa ceva. Îi plăceau vernisajele, cele luxoase de pe Cork Street – prilej cu care descindea la galerie coafată, purtând rochie lungă și alunecând de colo până colo de parcă ar fi mers pe role –, dar nu-i plăcea ca tata să-și aducă îndeletnicirea la Rock Point în august.

Din fericire, el nu băga de seamă. La drept vorbind, nici nu-și putea porni și opri arta ca pe un aspersor de grădină.

– Pe-aici, te rog!

M-am încordat, privind clanța de alamă care se învârtea.

– O, iată-vă pe amândouă! Aici! a dat comanda bunica.

Bertha a zburat, stârnind un curent de aer și etalându-și penele stacojii din coadă, după care a aterizat pe mâna întinsă a bunicii. Papagalii cenușii africani se dedică unui singur om, iar acel om, în cazul Berthei, era bunica. În același timp, pasărea decidea că anumiți oameni nu-i plăceau. Cu o vară

înainte, o mușcase pe Flora de deget de-i dăduse sângele.

Bunica a zâmbit.

– Am pomenit despre…?

Șocată, femeia a clătinat din cap în semn de negare. Nimic nu te pregătește pentru un papagal.

– Avem și peruși. Domnișoarele noastre guralive călătoresc din Hampshire împreună cu noi, iar vara stau aici, în aer liber.

Cufundată adânc în șezlong, cu un cocktail în mână, bunica se uita la voliera din grădină ca la televizor.

– Uau!

Am văzut clar cât de mult voia femeia să iasă din raza privirii ucigătoare a Berthei, dar a rămas locului. Am respectat-o pentru asta.

De asemenea, era interesant s-o privești. O față mare și un păr și mai mare, roșu-auriu. Ochii ei mi-au amintit de măslinele din cocktailul bunicii, verzi, lucioși, de o convexitate apreciabilă. Nu exista nici o linie dreaptă la ea. – E uimitor, a spus femeia. Ca și cum ne-am afla pe o navă de croazieră

sau ceva de genul ăsta!

– O, Rock Point e imposibil de scufundat, a răspuns bunica râzând ușor, așa cum fac oamenii în filme, cu câteva clipe înainte ca nava să se lovească

de un aisberg. Angie, ea e Lauren!

Femeia mi-a zâmbit, dezvăluind o perlă de gumă îngrămădită între dinți și obraz.

55

– Bună! Poți să-mi spui „Ange“, dacă vrei.

Știam deja că n-aveam să-i spun așa.

– Lauren e cea mai mică dintre cele trei fiice ale fiului meu, a spus bunica pe un ton pițigăiat, pe care-l folosea ori de câte ori aborda subiectul vârstelor noastre apropiate. Kat și Flora încă înoată, dragă?

Am încuviințat din cap, dorindu-mi dintr-odată să fi rămas și eu în golf.

Dar mă întorsesem pentru că așteptam să sune Gemma.

– Apropo, cum te descurci în apă, Angie? a întrebat bunica.

– O să fiu sinceră cu dumneavoastră, doamnă Finch. Mă scufund ca un sac de King Edward9. Am oasele mari.

– Aha, a făcut bunica, iar peste chipul ei a trecut o undă de îndoială, care apoi s-a risipit. Ei bine, Flora a obținut insigna de salvatoare. Kat a câștigat tot felul de concursuri de înot. Ele au grijă de tine, nu-i așa, Lauren?

Am dat din cap, confirmând. Dar surorile mele n-aveau grijă de mine.

Nici mama n-avea habar cât de nesupravegheate eram la Rock Point. Tocmai îi spusesem că tata ne ducea să înotăm, ceea ce făcuse și în alte luni august, și că ne făcea vânt în apă de pe stânci, încercând să mă deprindă pe

mine cu Atlanticul, fiindcă mama mă învățase să înot în mările calde exotice. Acum, că eram mai mare, aveam singură grijă de mine, rămânând la adâncimea care-mi convenea, departe de meduze și de adâncimile bruște.

– Ce noroc că ai surori! a exclamat Angie, zâmbind discret. Eu sunt singură la părinți.

Era să-i spun că și eu fusesem singură cândva. Dar ar fi fost prea complicat de explicat. Transpirația îmi dădea mâncărimi în spatele genunchiului.

– Angie e aici pentru o slujbă, Lauren, a spus bunica.

Mi s-a strâns inima și mai tare. Am simțit că vara se schimba și n-aveam idee cum s-o opresc.

– Trebuie să mărturisesc, i-a spus bunica lui Angie, că n-am apucat să-ți verific referințele.

Ușurarea femeii a fost evidentă, dar bunica n-a părut să observe. Mi-am dat seama că, de fapt, ea și Angie nu discutau, ci doar încercau să obțină

ceva una de la alta.

– Ai mai fost vreodată au-pair?

9 Soi de cartofi denumit astfel după regele Edward al VII-lea, care a fost încoronat în același an, 1902, în care acest soi a fost introdus în cultură în Marea Britanie; denumirea a fost dată cu acordul suveranului.

Bunica a mângâiat capul Berthei cu vârful degetului.

– Am fost, mult timp, și asistentă în ateliere de artă, a răspuns Angie, cuvintele țâșnindu-i repede din gură, de parcă ea așteptase acea întrebare.

Privirea bunicii a trecut peste rochia diafană a lui Angie și s-a lipit de lanțul argintiu din jurul gleznei ei. Bu-nica s-a încruntat.

– Amintește-mi, te rog! De unde ziceai că ai auzit de slujba asta?

Angie și-a aruncat părul pe spate, împrăștiind acel miros fructat, sintetic, care răzbate pe ușile deschise ale saloanelor de coafură.

– Am fost colegă la școala de arte cu unul dintre asistenții lui Charlie.

– Aha, înțeleg! a exclamat bunica, dar nu ăsta era răspunsul pe care-l voia ea. Pot să te întreb unde locuiești?

– Cu niște prieteni, în St. Ives, a răspuns Angie, aruncând o privire în jurul camerei mari și confortabile. Pe canapeaua lor.

– Păi, ești tânără!

Am răsuflat ușurată: bunica n-avea de gând să-i ofere un dormitor pentru oaspeți.

– Am douăzeci și șase de ani, a precizat Angie.

– Tânără, dragă, a spus bunica, aruncându-i o privire mai pătrunzătoare lui Angie, de parcă ceva la ea nu s-ar fi potrivit. La mare distanță de zarva din Londra, pentru o fată ca tine!

– Am venit mulți încoace, a răspuns Angie, iar apoi și-a frecat nasul, ceea ce, după părerea mamei, era semn sigur că cineva mințea. Eclipsa, știți… – A, da! a exclamat bunica, luminându-se la față, de parcă asta ar fi explicat totul. Ei bine, slujba e a ta. Bani în mână. Până la sfârșitul lunii august. Sau până când pleacă ultima dintre fete. De obicei, mama lui Kat greșește ziua.

Angie a părut surprinsă, de parcă nu-i venea să creadă că totul fusese atât de ușor.

– Te ocupi de rufele lor. Ordine în dormitoare. Gustări. Și, știi, fii atentă în legătură cu toți observatorii ăștia ai eclipsei care vin aici și cu agitația generală!

S-a înstăpânit apoi o scurtă tăcere stânjenitoare. O rază de soare a cuprins pielea pergamentoasă a obrazului bunicii, ca atunci când pui mâna deasupra unei lumânări, iar sângele strălucește în profunzime, roșu, și-ți dai seama că e acoperit de un simplu strat de piele. Totuși, în acea zi încă nu puteam să mi-o imaginez pe bunica – sau pe cineva apropiat – murind.

– Să mă duc să mă prezint lui Charlie Finch?

57

Angie și-a mutat greutatea de pe un picior pe altul. Coada Berthei a început să se vânture ca un evantai, echivalentul ei pentru un mârâit de avertizare.

– Presupun că ar trebui, a spus bunica fără tragere de inimă. Lauren, te ocupi tu?

– Dormitoarele noastre sunt pe palierul acela. Cel al lui Kat e în stânga…

Am arătat în tunelul de tapet cu frunze de la primul palier. Ușa lui Kat era deschisă, iar pe podea zăcea o pereche de bikini. Dar Angie nu era interesată de dormitoarele noastre. Se uita la scările atelierului.

– El e acolo, sus, Laura? a șoptit ea, surescitată.

Obrajii îi erau ca niște trandafiri roz.

Am încuviințat din cap.

– Totuși, numele meu e Lauren.

Am urcat pe scara îngustă, abruptă, cu sandalele lui Angie lipăind în urma mea, zgomot ce se îmbina cu sunetul respirației ei accelerate. Îl auzeam pe tata mișcându-se îndărătul ușii închise a atelierului. Un târșâit anume, care însemna că purta tenișii săi de pictură Dunlop, jerpeliți, albi cu verde, cu șireturile dezlegate, cu ștaiful turtit sub călcâie. Am ezitat, cuprinsă

de sentimentul că dacă o lăsam pe Angie să intre în atelier, în lumea mea de la Rock Point, n-aveam s-o mai scot niciodată de-acolo.

– Ei bine, haide, Laura, a șuierat Angie, cu respirația mirosind a gumă de mestecat mentolată. Bate la ușă!

10. FLORA

Flora întredeschide ușa toaletei de la parter. Vestibulul e liber.

Descălțându-și pantofii cu tocuri zgomotoase, trece pe lângă salon – unde tatăl ei și Angie râd și șușotesc – ca să-și găsească surorile. După vreo jumătate de oră chinuitoare, în care au fost obligate să toasteze în mod repetat pentru turturelele îndrăgostite și să-și revină din uimire, toate trei au fugit, ca niște vite înspăimântate după ce cade trăsnetul. Numai că ea s-a desprins de grup ca să-și ușureze vezica urinară. Și ca să încerce să cuprindă

cu mintea ceea ce tocmai văzuse.

Smocul de păr roșu Campari. Zâmbetul triumfător al acelei guri moi, senzuale. Rețeaua în formă de stea a liniilor din jurul acelor ochi de un verde intens, cu privire pătrunzătoare. Cruzimea suprarealistă a lui Angie, acum aflată pe terenul accidentat al vârstei trecute de patruzeci de ani, încălțată

cu botine cu toc mediu – argintiu! – și îmbrăcată cu o blană falsă de leopard, etalându-se la Rock Point și arătând de parcă și-ar fi petrecut toți anii din urmă la o petrecere sordidă. Se mișcă în propriul halo de aer cald, dulce, moscat, acel miros pe care îl degajă lenjeria curată, atunci când o strângi de pe pat, după sex.

Telefonul Florei sună. Bâjbâie după el să-l oprească: un apel pierdut de la Scott. Ecranul e încețoșat. Îl șterge de rochie. Tot încețoșat. OK, e beată. Și dacă vorbește cu Scott, o să-și dea seama.

Tastează, ca să câștige timp:

La cină. Sun eu. Dor de tine!!

Legănându-se în pragul bucătăriei, cu pantofii în mână, îmbrăcată în rochia ei despicată, Flora se simte precum gazda unei petreceri ratate în mod

catastrofal. Dar oare detectează o nouă unitate de rezistență în fața asediului? Kat și Lauren stau cu capetele apropiate deasupra mesei, lângă o sticlă de vin roșu, destupată. Sunt luminate de o lumânare care se scurge; deși sunt diferite din punct de vedere fizic – în timp ce Kat a moștenit pometii lați ai neamului Finch și nasul bunicului, iar Lauren e o versiune a lui Dixie, cu înfățișare de pasăre –, Flora vede asemănări în liniile strânse ale maxilarelor și în mâinile lor expresive, ceea ce-i place foarte mult. Cu toată

distanțarea lor din ultimii ani, au mai rămas multe de pierdut.

59

Angie știe prea multe. Și o să elimine orice șansă ca Flora, Kat și Lauren să lase în urmă, în sfârșit, vara aceea regretabilă. Acum o să fie imposibil să

mai scape de trecut. Ca și cum ai încerca să-ți mănânci prânzul în timp ce în colțul camerei zace un cadavru pe care îl bâzâie mușțele.

Angie a fugit și ea în ziua aceea de august. Cum poate tata să uite asta?

Se presupune că o să simuleze cu toții amnezia? Momentul „Unde-i Angie?“ e înțepenit în creierul Florei. La fel și imaginea lui Dixie care țipa pe alee, vârâtă într-o dubă Volkswagen rablagită, condusă de un prieten cu codițe împletite, roz. Felul în care Dixie întrebase apoi cu glasul ei blând, de yoghină, care a făcut-o pe Flora să vrea să mărturisească imediat:

– Spuneți-mi, ce s-a întâmplat?

Nu i-au spus. Nu totul. Erau prea speriate.

– Uite-o și pe Flora! exclamă Kat acum, întorcându-se spre ea. Logodit cu Angie?! Păi, la naiba cu asta, nu?

– Corect!

Florei îi vine să urce pe scări în mâini și în genunchi, să se ghemuiască

lângă Raff și să se prăbușească într-unul dintre somnurile ei de beție, fără

vise, iar ziua următoare să înceapă așa cum trebuie, conform itinerarului pe care l-a întocmit ea însăși. Însă acum se prăbușește pe un scaun de bucătărie și-și întinde palmele peste fața de masă decolorată, cu imprimeu William Morris. Lumânările aprinse și vântul care vâjâie afară dau reuniunii lor aerul unei ședințe de spiritism. Lumina lunii se revarsă intermitent peste masă, prăfoasă și palidă ca un miez de cartof. Jaluzelele care atârnaseră cândva la ferestre au dispărut, observă Flora în timp ce culege un cub de zahăr din bolul de pe masă și și-l împinge cu limba în cerul gurii.

– Cadmiu! răcnește Kat, cu atâta forță încât stinge lumânarea.

– Cadmiu? repetă Flora, absentă.

Ea e întotdeauna cu un pas în urma surorilor ei. Crescând, citea atât de lent încât nici nu se mai obosea s-o facă. Nu putea să scrie, nici să calculeze.

Numai Kat e în stare de calcule matematice; numerele fac creierul Florei să

se topească. Ca ironie a sorții, ea a descoperit cărțile după eclipsa din vara aceea, căutând o scăpare, orice care s-o îndepărteze de sine. Acum gândurile o poartă, amețite, cu un imbold de natură fizică, întețit de dor, către amintirea grupului ei de lectură.

– Tata glumea despre asta, nu-ți amintești? continuă Kat. Lauren, știi despre ce vorbesc…

Lauren dă din cap în semn de confirmare și-și apasă ochii cu vârfurile degetelor.

– Cadmiul poate perturba procesele neuronale, dar…

În cele din urmă, Flora înțelege. Mai să se înece cu bucata de zahăr.

– O, Doamne! Poate că asta explică de ce aruncă și lucrurile bunicii.

– Nu, Angie trebuie să fie dincolo de toate astea, poți să pariezi pe ultimul tău dolar! Afară cu tot ce-i vechi…, mormăie Kat, trântindu-se de spătarul scaunului. Ții minte că a dat peste Angie în seara înmormântării mamei tale, Lauren? La clubul de arte. Gândește-te la asta! Se întorsese la Londra tulburat, vulnerabil, numai bun de înhățat. Și bogat. Angie s-ar fi mutat aici cu viteza unei rachete ghidate cu infraroșu.

Cu mișcări imprecise, Flora toarnă vin roșu în niște pahare prăfuite. În mod normal, nu bea vin roșu – face ravagii cu flora ei intestinală –, dar situația de acum poate fi considerată o urgență. În ciuda faptului că nu s-au întâlnit niciodată, Dixie și Angie sunt acum conectate, sudate laolaltă în mod invizibil, moartea uneia dintre aceste femei aducând-o înapoi, într-un mod detestabil, pe cealaltă.

Nimeni nu se așteptase ca tatăl ei să fie atât de distrus la înmormântarea lui Dixie, în octombrie. Plângea de i se zguduiau umerii, în timp ce împrăștia o mână de pământ în acea groapă îngrozitoare.

Spectacolul durerii lui a fost dureros de privit, nu în ultimul rând fiindcă

Flora știa că el n-ar fi plâns niciodată astfel dacă ar fi murit Annabelle, mama ei. Chiar și pe vremea când erau mici, ea și Kat simțiseră – iar asta le supărase profund – că Dixie cea tânără și înflăcărată era cea pe care tatăl lor o iubea cel mai mult. Mama lui Lauren, nu a lor. Pe de altă parte, Dixie a fost singura care l-a respins, nu-i așa? L-a părăsit, luând cu ea copilul, pe Lauren.

Annabelle și Blythe – pe care el le părăsise pentru Dixie… răzbunarea sorții

– întotdeauna o detestaseră pe Dixie pentru că era dorită de Charlie, iar ele, nu. – Vă amintiți că Angie nu știa să înoate? întreabă Kat după un timp.

Stătea aproape de mal, îngrozită dacă îi trecea apa de genunchi. Poate că

reușim s-o ademenim iar.

– Kat! o admonestează Flora, deși, pentru o fracțiune de secundă, ideea îi licărește și ei în minte.

Kat are darul s-o împingă întotdeauna în zone mai întunecate ale minții. Dar acum ea își ridică mâinile, în semn de apărare.

– Glumesc!

Lauren îi aruncă o privire ușor precaută, iar apoi, cu degete tremurânde, ia un chibrit și reaprinde lumânarea, umplând camera cu miros de fum și de sulf.

61

Flora ar ucide pentru o țigară. N-a mai fumat de când l-a întâlnit pe Scott, care crede că NHS10 ar trebui să le refuze fumătorilor tratamentul pentru cancer. Era mai slabă pe vremea când fuma.

– Trebuie să rezolvăm asta! declară ea înclinându-se în față, revigorată

de vinul roșu și de amploarea crizei familiale. Ce-ar fi s-o sun pe mama, iar tu s-o suni pe Blythe și să organizăm un fel de intervenție în forță?

– Cavaleria? întreabă Kat, clătinând din cap. Mai bine nu!

– Și dacă Angie îl face pe tata fericit? sugerează Lauren pe un ton calm, cu flacăra lumânării dansând în ochii ei negri și blânzi.

– Dar nu era nefericit, Lauren! geme Flora. Nu e suficientă absența nefericirii? La vârsta lui?

Kat desprinde o picătură de ceară de lumânare și o frământă între degete.

– Amândouă pierdeți din vedere esențialul. Asta e o criză a vârstei mijlocii a bărbaților albi, cu debut foarte târziu, supraîncărcată de teroarea mortalității și a irelevanței artistice și culturale, explică ea, aruncând biluța

de ceară. Ca să fiu generoasă, aș spune că tata încearcă să recupereze acele pierdute vremuri de aur ale talentului său răsunător, vara *Fetelor cu colivie*, culmea faimei lui!

– În căutarea a ceea ce s-a pierdut, murmură Lauren apăsat, de parcă

asta ar avea sens și pentru ea.

– Dar povestea cu Angie nu e o scuză! se burzuluiește Flora, care crede cu tărie că după cum îți așterni, așa dormi.

Kat se ciupește de rădăcina nasului.

– Nu e. Tata ar fi trebuit să ne avertizeze, nu să ne aducă la Rock Point în perioada unor asemenea intemperii extreme. A vrut să ne pună în fața faptului împlinit. Ne-a prins la înghesuială. O să se însoare cu Monstrul.

Amintindu-și cât de rele erau ele pe vremuri, Flora se bucură în sinea ei că are un fiu.

– O, Doamne, uitasem cum îi spuneam! *Monstrul*, repetă ea, savurând încă o dată porecla.

– Bănuiesc că numai un monstru recunoaște alt monstru!

Flora se întoarce și, spre groaza ei, îl vede pe tati în pragul bucătăriei, cu o expresie cumplită pe chip. Ea se teme să se întrebe de cât timp stă el acolo și ce altceva a mai auzit.

10 National Health Service.

– Ei bine, v-ați reacomodat al naibii de repede! exclamă el intrând cu pas apăsat, trântind pe masă o foaie de hârtie mototolită și făcând ca vinul să se reverse, unsuros, peste buza paharului Florei. Cine a făcut asta?

Înainte ca Flora sau Lauren să poată reacționa, Kat înhață foaia. Ochii ei se mișcă de la stânga la dreapta, iar apoi se măresc. Piciorul stâng începe să i se bâțâie.

– La naiba…, mormăie ea, ca pentru sine.

Flora are o presimțire neplăcută. Piciorul ăla…

– Ce-i? întreabă ea.

Expresia tatălui lor e rece acum, cu privirea artistului detașat, pe care Flora a urât-o întotdeauna.

– Simte-te liberă să le împărtășești asta și celorlalte, șefa!

Apoi, pe coridor, un țac, țac, țac de botine cu tocuri – precum ticăitul crocodilului din Peter Pan – și apare Angie, punându-i o mână pe umăr.

– Ce s-a întâmplat, iubitule?

Kat bate un ritm rapid din picior. Flora își răsucește, îngrijorată, șiragul de perle.

– Nu fi sfioasă, Kat! spune Charlie, în al cărui ton jos începe să

clocotească furia. Citește-o! Nu există secrete între mine și Ange.

Kat trage aer în piept, ca să vorbească. Dar șiragul de perle al Florei se rupe, exploziv, iar perlele cad, se rostogolesc și se împrăștie în colțurile cele mai întunecate, prăfuite și inaccesibile ale camerei.

11. LAUREN, 1999

Mai rămăseseră patru zile, iar în vitrinele magazinelor erau lipite note scrise de mână:

Nu mai avem ochelari de protecție pentru eclipsă!

Prosoapele împânzeau plajele aglomerate. Turiștii rătăceau, pierduți și arși de soare, pe alee. Alții ridicaseră corturi și puseseră difuzoare într-un câmp din apropiere, până când soția fermierului îi trimisese, iritată, mai încolo. În aerul sărat se simțea nerăbdarea oamenilor. Am început să observ minieclipse peste tot: în forma unghiilor tăiate ale lui Kat, în jurul chiuvetei din baie și în micile golfuri de la baza stâncilor. La ora prânzului, bunica s-a apucat să bea „șnapsuri“, ca să-și aline durerea care-i înțepenea șoldul.

– Noi, fetele, suntem legate de ritmurile lunii, nu-i așa?

Eu și surorile mele ne uitam la fața de masă, îngrozite că fuseserăm incluse în aceeași categorie. Bunica avea fire de păr pe degetele de la picioare.

La ședințele de pozat, Kat și Flora erau neliniștite, se amuzau și se agitau. Mă străduiam să le înțeleg conversațiile de ventriloce, șoptite din colțurile gurii. Mormăieli despre petrecerile de eclipsă. Și despre „plan“.

Atunci când am întrebat-o pe Flora – care stătea în mijloc, aplecându-se mai aproape de Kat – despre ce era vorba, ea mi-a făcut doar cu ochiul și a zâmbit. Un zâmbet tâmp, de Mona Lisa, după cum îl numea tata, care vorbea cu țigara atârnându-i între buze.

– Ce naiba e cu voi?!

Poate că n-a fost din cauza eclipsei. Poate că vara aceea ar fi mers prost oricum. Dar lucrurile pe care le făceam de obicei în acele prime zile de august, modurile obișnuite în care ne cunoaștem din nou – înotul, focurile de tabără, dormitul în grădină, în cortul de cercetaș al bunicului, în care ne vâram toate trei, uitându-ne la stele prin deschizătura care se căsca în pânză, sau bronzatul în leagăn, cu picioarele întinse, până când pielea ni se înroșea ca racul – păreau mărunte și plictisitoare, cel puțin pentru Kat și Flora. Ne omoram timpul până la eclipsă, alungând acele ultime ore una câte una, fără să ne dăm seama cât de prețioase erau.

Ne doream să se întâmple ceva.

64

Motiv pentru care în acea dimineață de vară, la o săptămână după

sosire, ne aflam înghesuite în dressingul bunicii. Eclipsa, hotărâse Flora, era

„o oportunitate de a ne costuma“. Nu-mi dădeam seama ce anume voia să

spună cu asta, știam doar că aveam nevoie de un aliat. Așa că, atunci când Gemma a venit să mă ia ca să înotăm, eu am tras-o pe scări, la etaj. Niciodată

dornică să intre în casă – se simțea ciudat, spunea ea, mama ei fiind femeia de serviciu și așa mai departe –, arăta stânjenită, nesigură într-un fel în care nu era niciodată atunci când ne aflam în aer liber. Dressingul, foarte elegant, era întru totul caracteristic familiei Finch. Mirosea a raion de parfumuri din magazinele universale. Era acolo o măsuță de toaletă din sticlă, cu oglindă, pe care se aflau pufuri de vată ca niște bezele, aranjate într-un vas roz, precum și un șir de mâini de ceramică în mărime naturală, tăiate de la încheietură, purtând inele și brățări. O, și pretutindeni erau atâtea haine!

Mama spunea că depozitarea era un privilegiu al celor bogați – noi, ceilalți, aveam cutii de plastic Ikea stivuite sub paturi –, iar bunica își putea permite să nu arunce nimic. Și nu arunca. Astfel, în dressingul ei se găseau poșete de piele de crocodil, gulere de vulpe, pantofi în culori aprinse, cu tocuri îmbrăcate în satin. Și, bineînțeles, rochii din „zilele ei fericite“ greu de imaginat – Londra anilor ’80 –, într-o gamă completă de culori. Multe dintre ele erau învelite în saci de plastic. Altele atârnau liber, cu mânecile ieșite în afară, de parcă o bunică mai subțire și mai tânără încă s-ar fi aflat înăuntrul lor.

Din fericire, bunica nu era acolo. Întinsă în camera de zi, cu picioarele goale, noduroase, proptite pe un perete, sprijinindu-și șoldul, ea nu voia să

fie deranjată „decât dacă e vorba de o chestiune de viață și de moarte sau de papagali“. Bunicul era în birou, blestemând conexiunea dial-up care cădea

întruna. Tata ieșise, nimeni nu știa unde. Iar Angie întârzia atât de mult, încât eram convinși că avea să fie concediată.

– În principiu, a băut aseară, iar azi s-a trezit târziu, a spus Kat, care era surprinzător de informată despre astfel de lucruri. Suntem doar noi! s-a bucurat sora mea, în timp ce inima frântă a lui Whitney Houston răzbătea din walkmanul ei, care stătea sprijinit de o perie de păr. Suntem libere! a decretat Kat.

Asta însemna că surorile mele erau acum la con-ducere.

– Asta e Aleasa?

Flora își ținea o rochie verde fluid peste lenjeria de corp. O albină s-a izbit de geam.

Kat i-a aprobat alegerea:

– Perfect, Flo!

65

După aceea, s-a îmbrăcat cu o rochie Ferrero Rocher dreaptă, aurie, iar apoi a ridicat o mână și a strigat, cu accentul american al mamei ei:

– Taxi! La Claridge!

Am râs, prefăcându-mă că știam ce era Claridge, și i-am aruncat o privire Gemmei, care trăgea un fir de la rochia pe care o îmbrăcase în dimineața aceea. Spre încântarea noastră, era la fel ca a mea – din jerse bleu-marin, imprimeu cu stele, Hennes. Cu o săptămână înainte, fără să ne dăm seama, aleseserăm amândouă același model de rochie de la standul de îmbrăcăminte cu prețuri reduse.

– Voi două sunteți ca niște gemene ciudate, telepatice! spusese Flora mai devreme, iar vorbele ei mi se păruseră a fi un compliment.

Eu și Gemma ne cunoscuserăm în urmă cu trei veri, pe când mă

trezeam în fiecare dimineață la Rock Point cu dorul de casă în piept. Încă

eram singura nepoată care, la masă, nu știa ce furculiță să folosească mai întâi. O străină ce se alăturase familiei de parcă ar fi fost una dintre acele fete tăcute și nebăgate în seamă de nimeni, pe care ești forțat să le inviți la o petrecere fiindcă mama ta o cunoaște pe mama ei. Apoi bunica o angajase pe Viv, care se mutase în zonă. În zorii unei zile, Viv, scuzându-se, agitată, își adusese fiica la serviciu pentru că aceasta din urmă avea o infecție respiratorie.

Gemma era o fată obișnuită, ca mine. Cu șase luni mai mică. Avea un zâmbet nedumerit, o gropiță într-un obraz, ochi albaștri-argintii, pătați ca pielea de macrou, și o timiditate care durase aproximativ cinci secunde. Ne așezaserăm pe banca de lângă Râpă, împărțind o pătură și un pachet de chipsuri, și ne povestiserăm viețile printre ronțăieli. După ce Viv își încheiase istorisirea, îmi doream și eu să locuiesc în landă. Într-o căsuță

confortabilă, îmbrățișată de tufele de grozamă și căreia să-i dea ocol șoimii.

Împreună cu un frate mai mare, care părea mult mai agreabil decât surorile mele vitrege. Și cu un tată pescar, care m-ar fi luat în barca lui cu motor hârâitor. În restul anului, schimbaserăm scrisori pline de desene mâzgălite –

ale ei, geniale – și adevăruri smulse din adâncul sufletului. Atunci când îmi făcusem griji că ajunsesem în familia Finch prea târziu și că nu știam cum să

fiu soră, Gemma îmi spusese:

– Kat și Flora trebuie să învețe, nu tu!

– Și ce o să poarte Lauren Molloy? a întrebat Kat, folosind numele meu de familie, deși nu era obligată.

Flora și-a descheiat sutienul, eliberându-și sânii plini, albi, în contrast cu bronzul de pe restul corpului, și i-a făcut semn lui Kat să-i încheie rochia la

spate.

66

Am înhățat o rochie de bal, făcută dintr-o țesătură creponată, galbenă

ca șerbetul Dip Dab. Încercând să-mi ascund corpul, sfârcurile care pulsau și care îmi dădeau senzația că nu-mi aparțineau, mi-am tras rochia peste cap, lăsându-mi-o pe cea de jerse pe dedesubt. Rochia de bal îmi era mult prea mare.

– Gemma?

Aceasta a clătinat din cap.

– Mama înnebunește dacă află că am încercat lucrurile bunicii voastre!

Gata să plece, ea și-a luat rucsacul pe care îl purta peste tot și și-a dat la o parte părul de pe față. Nu conta cum îl pieptăna, cărarea ei era întotdeauna în zigzag. (Atât cea a lui Kat, cât și cea Florei rămâneau drepte, ca niște dungi trasate pe un gazon perfect.)

– O să am o groază de necazuri! s-a plâns Gemma.

Kat și-a dat ochii peste cap.

– Nu mai multe decât noi.

– Nu sunt una dintre voi! a contrazis-o Gemma imediat.

Nimeni n-a mai spus nimic. Kat a început să-și miște șoldurile, împletindu-și brațele în dreptul feței. Flora a prins-o de mâini pe Kat și s-au legănat împreună, unduindu-se în auriu și în verde, precum algele marine pe sub apă.

– Nu te considerăm fiica îngrijitoarei, să știi, Gemma! a spus Flora peste umăr, confirmând contrariul.

Acele cuvinte m-au atins și pe mine. Mama făcuse curat în case, avusese tot felul de slujbe ca să se descurce. Am luat o rochie în nuanța albăstrelei.

– Asta se potrivește cu ochii tăi, i-am spus Gemmei, implorând-o din priviri. Mama ta nu lucrează astăzi, n-o să afle!

– Nu, stai! a strigat Flora, care a lăsat mâinile lui Kat, iar apoi s-a întors și a luat umerașele la rând, găsind și, după aceea, măsurând pe corpul Gemmei o rochie mototolită, urâtă și vineție, de culoarea venelor de la încheieturi, care o făcea pe Gemma să pară bolnavă. Asta! a exclamat sora mea, în timp ce muzica s-a oprit. Nu crezi, Kat?

Am avut senzația că altceva întreba Flora.

– Mda, lila, a răspuns Kat, în timp ce albina a căzut pe pervaz, cu un zbârnâit.

– Vreau rochia albastră! a spus Gemma, ridicându-și bărbia. Cea pe care a ales-o Lauren!

Kat și Flora s-au privit un moment. A început o melodie nouă. Se mai auzea ceva, un altfel de zgomot, unul pe care am continuat să-l aud luni de 67

zile după aceea și nu-l puteam face să înceteze nici dacă-mi puneam o pernă

peste cap.

*

Trecând prin poarta lunii, ne-am ciocnit una de alta și am râs înăbușit.

Pe alee, vântul ne-a risipit starea de spirit ciudată, tensionată, din dressing.

Umbrele noastre s-au lipit la margini, ca niște figuri decupate din hârtie.

Eram unite, eram din nou un grup.

Mergând poticnit către plajă, aveam impresia că fugeam de ceva, nu că

ne repezeam spre acel lucru. Râsul a erupt. Rochiile ni s-au umflat și apoi ni s-au lipit de pi-cioare. M-am împiedicat, iar Kat m-a ajutat să mă ridic, apucându-mă de mână. Eram ca un stol de păsări tropicale, cele două mai mici în spate, în siajul celor mai puternice, din față. Pentru câteva secunde, totul a fost perfect: soarele, Gemma, surorile mele. Apoi, lângă ruina colibei pustnicului, un sunet teribil. Ne-am oprit și ne-am ținut răsuflarea: rochia Gemmei se rupsese chiar în față, dându-i la iveală chiloții, pe care scria

Marți. – Am călcat pe ea! a spus Gemma, ținându-și mâna peste gură.

– Ai greșit ziua! a exclamat Kat, arătând spre chiloții Gemmei.

Prietena mea s-a înroșit și a tras de pânza rochiei, ca să-i ascundă.

– Rochia asta albastră e preferata bunicii! a spus Flora cu o cruzime care m-a șocat. Ar fi trebuit s-o porți pe cea lila!

Din vârful crestei s-a auzit un strigăt:

– Gemma! Ești acolo?

Ochii Gemmei au părut că sar din orbite.

– Mama! Am încurcat-o!

Ne-am ascuns cu toatele după coliba pustnicului.

– Gem! s-a auzit Viv, de data asta, mai aproape.

Gemma a început să plângă.

– Uite, am rochia cu stele sub asta! am spus, scoțând la vedere o fâșie ca să-i dovedesc. Gemma, dacă schimbăm rochiile între noi, mama ta n-o să

afle niciodată! Ne putem dezbrăca înăuntru.

Am arătat din cap spre coliba dărăpănată. Kat și Flora s-au repezit să

coboare printre stânci.

Gemma a ezitat. Coliba pustnicului era năpădită de iederă și de povești legate de magia neagră. Cu zece ani în urmă, înăuntru fusese găsit cadavrul unui bărbat, cu ochii scoși de pescăruși, iar omul acela nu murise chiar de curând. Din acoperiș rămăseseră doar niște grinzi care traversau cerul. Întrun colț erau mucuri de țigară și o cutie de bere goală. Eu și Gemma ne-am ghemuit sub pervazul de piatră ciobit, cu iarba țepoasă gâdilându-ne 68

gleznele. După un timp, m-am uitat peste marginea găurii care fusese cândva o fereastră și mi-a stat inima în loc.

La câțiva pași, pe poteca de pe stâncă, un adolescent mijea din ochi direct spre mine, de sub o șapcă de baseball. M-am lăsat din nou în jos, ușurată că nu era Viv.

– Ce-i? a șoptit Gemma, observându-mi agitația.

– Nimic, am răspuns eu, fiindcă Gemma era destul de îngrijorată. Haide să facem schimb.

Am tras de rochia de jerse prin decolteul rochiei de deasupra, răsucindu-mi o bretea în jurul umărului, dar am rămas blocată. Descheiată

la rochie, Gemma a încercat să mă ajute, dar mi-a încurcat breteaua și mai rău, astfel încât am căzut grămadă amândouă într-un morman de țesături amestecate, șuierând de un râs înăbușit – până când am văzut fața aceea pe fereastră, complet nemișcată, ca un portret în ramă. Și râsul nostru a murit.

69

12. LAUREN, 2019

Lauren se oprește pe poteca de pe stâncă, năpădită de senzația acută

că e urmărită. Aruncă o privire neliniștită în jur. Dar malul stâncos și ceața de la prima oră a dimineții obturează orizontul. Creează ascunzători pentru

scriitorii de bilețele săriți de pe fix. Cotloane alunecoase, pe care imaginația ei trebuie să le umple.

Ne amintim. Știm ce ați făcut, scrie în biletul pe care tata l-a găsit aseară lângă ușa salonului.

Trebuie subliniat faptul că, probabil, biletul a fost vârât prin fanta pentru corespondență și împins de curent pe podeaua vestibulului.

Ei bine, *ce* își amintesc ei mai exact? Lauren și-ar dori ca autorul – sau autorii – biletului să fi bătut la ușa din față a casei și să-și formuleze acuzația. Ea nu s-ar fi speriat, spre deosebire de ceilalți. Tonul lui Kat a rămas ferm în momentul în care ea a citit cu glas tare ceea ce era scris în bilet. Chipul lui Angie a devenit ca albul de plumb elisabetan, în contrast cu părul acela de un roșu cărămiziu. Flora și-a dus mâna la gură, privind, mută, la perlele împrăștiate pe podea. Pentru Lauren, a fost ca și cum ar fi fost trezită cu două palme. Și a simțit spiritul mamei ei în bucătărie, chiar lângă

ea. – În vara aceea, Laurie… n-a fost toată povestea.

Atunci când rostise vorbele respective, Dixie începuse să delireze, sub influența morfinei, lucidă într-un minut și vorbind neinteligibil în următorul, de parcă ar fi înotat sub apă și apoi ar fi luat aer, timpul de scufundare devenind tot mai lung.

– N-aș putea să-ți spun…

Mama ei n-a terminat niciodată fraza. După aceea, Lauren nu și-a mai dat seama dacă vorbeau medicamentele sau dacă, ea însăși fiind nedormită, auzise greșit. Dar, pe măsură ce săptămânile au trecut, în momente aleatorii, avea să se oprească din ceea ce făcea – lipirea unui ciob de sticlă într-un mozaic, tastarea unui e-mail de serviciu despre împrumutul unui Caravaggio

– și să aibă o clipă de claritate, precum un petic limpede pe cerul înnorat, în care se întreba: oare ce încercase să spună mama ei? Biletul de ieri a adus

înapoi cu toată forța acea întrebare.

70

După cum i-a scris Gemmei noaptea trecută, stând la micul birou din dormitorul ei, la lumina unei veioze cu abajur:

Să considerăm că asta e una dintre multele diferențe dintre mine și surorile mele, G. Ele au avut întotdeauna impulsul ăsta propulsiv, nu-i așa?

Cred că de aceea viețile lor sunt atât de reușite acum. O să ia de la Rock Point ceea ce le place – presupun că antichitățile cele mai frumoase ale bunicii; Flora aruncă ocheade la tigăile de cupru –, iar apoi amândouă o să-și continue, netulburate, viața. În timp ce eu încep să mă întreb dacă nu cumva o parte din mine e blocată aici și ascunsă într-un dulap prăfuit sau ceva de genul ăsta, trebuind să găsesc acel fragment ca să fiu din nou întreagă. Știu că

înțelegi ce vreau să spun.

La micul-dejun – dureros de stânjenitor – lui Lauren i-a trecut prin minte că s-ar putea, de asemenea, ca fiecare dintre ele să-și amintească altfel evenimentele: povestea acelei veri, precum studiile desenate pentru un tablou, suprascrisă la nesfârșit, revizuită și schițată din perspective diferite.

Nici măcar tata n-a putut s-o stabilizeze. Suprafața tabloului *Fete cu colivie* a fost constituită din trăsături în relief, straturile de vopsea devenind din ce în ce mai groase în timp ce artistul încerca, folosindu-se de smocul conic de păr de porc al pensulei lui, să surprindă o realitate care-i scăpa printre degete.

Țipetele păsărilor îi covârșesc gândurile lui Lauren, care intră în panică și-și ridică privirea. Pescărușii se ceartă deasupra capului ei. Sunt prea aproape. Ea își strânge degetul mare de la mâna stângă – așa cum a învățat-o Janet, psihoterapeuta, cu ani în urmă – și, încercând să-și stăpânească tulburarea, dorința de a țipa și de a fugi, își continuă coborârea șerpuitoare

într-un peisaj care nu diferă cu totul de cel al verii, întrucât, cu plăcile și cu cavitățile lui de stâncă, are o structură prea tare ca să fie învinsă

de schimbarea sezonieră.

Lauren alunecă, iar apoi se redresează ținându-se de un smoc de iarbă, în timp ce poteca se transformă într-un șuvoi de bolovani, de pietre și de scoici, coborând spre golful minuscul, în formă de inimă.

Îmbrățișat de un amfiteatru de piatră, golful e împânzit cu bolovani de dimensiunea unor automobile mai mici. Sunt expuse vederii coastele proeminente ale unei bărci cu vâsle, abandonate pradă refluxului. Pe măsură

ce Lauren se îndreaptă spre mare, granulele de nisip de sub tălpile ei alunecă în toate părțile, astfel încât fiecare pas înainte îi e contracarat de o mică mișcare înapoi: exact cum i-a fost viața de când a murit Dixie. Străbate poteca aceea făcând un asemenea efort, de parcă pământul ar fi instabil sub picioarele ei.

Aproape de malul apei, se lasă în genunchi ca să cerceteze pălăria lipsită creier și de sânge a unei meduze eșuate, întrebându-se dacă mai e în viață și dacă ar trebui să-i dea o mână de ajutor ca să ajungă înapoi în mare.

Gemma i-a explicat cândva că meduzelor pot să le crească la loc părți amputate ale corpului, regenerându-se după traumatisme. Lauren se jură în sinea ei că așa o să facă și ea. Dar ceva o lovește cu forță din spate și cade, proptindu-se cu palmele în nisip. Un câine latră, plin de entuziasm. O

secundă mai târziu, cineva o ajută să se ridice.

– O, Doamne, îmi pare atât de rău! exclamă stăpânul animalului. Ești bine? Cățelușa asta nebună are numai zece luni! Rocket, stai locului!

– Nu-ți face griji, sunt bine!

Lauren se îndreaptă de spate, își dă laoparte bretonul care i-a intrat în ochi și… încremenește.

Înalt. Aceiași ochi albaștri-cenușii. El spune, zâmbind:

– Tu m-ai refuzat atunci când am vrut să-ți cedez locul în trenul de la Londra?

Lauren se gândește că ar trebui să plece. Omul din fața ei emană o blândețe plină de simplitate, în care ea n-are încredere.

El își dă jos gluga și scoate la iveală un păr ciufulit și un cap mare și robust.

– Numele meu e Jonah!

– Eu sunt Lauren! se prezintă ea, iar apoi regretă, fiindcă vede pe fața lui semnele faptului că a recunoscut-o.

Acest Jonah îi privește stăruitor semnul din naștere. Dar ea nu-l poate repera pe el. O față dintr-o pictură veche, poate. Aceleași trăsături care se repetă peste secole. Tineri pictați cândva de Rembrandt se plimbă pe Whitechapel Road, încălțați în Nike, iar Venus a lui Botticelli se rujează pe Central Line. Jonah are o față renascentistă italiană, crede Lauren, cu acele trăsături tăiate adânc și cu pielea lui măslinie, ușor ciupită de vărsat. Sau lucrează ea la Galeria Națională de prea mult timp?

– Îmi pare bine ca te-am întâlnit! Din nou.

Jonah are în privire un soi ciudat de familiaritate. Îmbujorându-se, Lauren îi mângâie câinele – un labrador negru, lucios precum vopseaua umedă – și fixează orizontul cu privirea. Furtuna a trecut, dar marea e încă

agitată, cu valuri uriașe care aruncă alge pe plajă.

– Te ispitește o baie? întreabă el, de dragul conversației.

– Nu sunt atât de tare! răspunde ea zâmbind, gândindu-se la optimismul cu care și-a pus în bagaj un costum de baie. Dar sora mea cu siguranță că o s-o facă. Da, Kat e o înotătoare de neoprit!

72

Își aude mica inflexiune de mândrie din glas.

– O, una din categoria temerarilor! exclamă Jonah pe un ton mai degrabă amuzat decât disprețuitor.

Apoi el se apleacă să mângâie urechile câinelui, iar mâna i se apropie brusc de piciorul lui Lauren. Ea simte pe dată o furnicătură fierbinte, ceea ce o derutează de-a dreptul. De când i-a murit mama, s-a simțit prea închistată, prea vulnerabilă ca să mai facă sex, iar partea de corp de sub nivelul taliei i-a amorțit cu totul.

– Nimeni nu îndrăznește s-o contrazică pe Kat, spune ea.

– Am și eu o soră de genul ăsta, se confesează Jonah, în timp ce fluxul începe să se ridice spre ei. Ești londoneză? întreabă el, în felul cuiva care cunoaște deja răspunsul.

Prea multe întrebări, așa că Lauren își spune iarăși în gând: „Pleacă!“

Dar zăbovește, coborând garda, fiindcă simte că, în orice moment, frumusețea brutală a locului ar putea s-o îndepărteze de lumea lăuntrică

plină de durere, monocromă și plată în care a rămas blocată.

– Foarte!

– Sora mea adoră Londra. Mă face să vin acolo de fiecare Crăciun, ca să

le amintească nepoților mei rădăcinile lor din Kernow11. De parcă le-ar păsa!

Lauren îi aruncă o nouă privire, înregistrând masivitatea umerilor lui și buza de sus plină, ceea ce o face să simtă un fior de dorință.

– Din fericire, mai am încă o săptămână liberă pe care s-o petrec aici ca să mă recuperez, spune el, iar privirile li se întâlnesc. Locuiești la Rock Point? o întreabă el după un moment de tăcere.

Lauren devine rigidă, iar în fața ochilor minții i se ivește din nou bilețelul amenințător de noaptea trecută.

– Casa aceea e greu de trecut cu vederea, adaugă el, de parcă i-ar fi citit panica și ar fi încercat s-o liniștească. Vreau să spun că e foarte vizibilă așa luminată cum e, pe stâncă.

– A, da!

Corpul ei se relaxează puțin.

– Îmi pare bine să văd din nou un pic de viață în locul ăla, spune Jonah în timp ce-și vâră mâinile în buzunare. E păcat să ții casele goale atunci când localnicii nu și le permit!

11 Echivalentul numelui de Cornwall în limba locală.

– Absolut! răspunde Lauren, gândindu-se la prieteni, care, ca și ea, au puține șanse să urce pe scara confortului locuințelor, darămite să-și permită

să trăiască într-o zonă cât de cât decentă. Aceeași problemă e și la Londra!

– Aici e altfel, spune el repede, cu o căldură neașteptată în glas.

Inima ei începe să bată. Noaptea trecută, după ce a stabilit faptul că

biletul cel misterios nu fusese scris de nimeni dintre cei ai casei, tatăl ei a exclamat:

– Niște localnici nebuni, supărați pe ăștia care au case de vacanță în zonă! Lauren aruncă, peste umăr, o privire către poteca singuratică de pe stâncă – singura cale de scăpare –, ce se bifurcă mai sus, una dintre căi mergând înspre Rock Point, iar cealaltă – o scurtătură –, către câmpuri, spre munte. Dar rămâne pe loc. Există lucruri pe care numai un localnic i le poate spune.

– Ce mai e cu căsuțele acelea vechi din landă? întreabă ea, iar el o privește puțin nedumerit. Vreau să spun: acum sunt case de vacanță?

continuă, neștiind prea bine dacă asta vrea să afle.

– Depinde de casă, răspunde el, cântărindu-și cuvintele.

– Ei bine, există una… Nu-mi amintesc adresa exactă, spune ea, iar glasul i se curmă de la nodul care i se pune în gât, de emoție. Dar e o cărare care duce la căsuța asta. Și e așezată aproape de două stânci verticale.

Totuși, Jonah nu spune nimic, lăsând-o pe Lauren să-i dezvăluie mai mult. – Asta e cea mai proastă descriere posibilă, nu? se necăjește ea, stânjenită și nervoasă. Păi, ar trebui să plec. Pa, Rocket!

În timp ce se îndepărtează – știind dintr-odată pe care dintre cele drumuri o s-o ia negreșit după ce ajunge la bifurcație –, simte privirea lui Jonah în spate și îl aude strigând:

– Ai grijă, da?

Lauren se întreabă dacă vorbele lui sunt o amenințare sau un avertisment.

13. KAT

Pielea lui Kat e stacojie și arde; vârfurile degetelor îi sunt amorțite. Se apucă să-și usuce părul cu prosopul, exclamând:

– Nu știți ce pierdeți!

Privirea ei e atrasă de fereastra cu crustă de sare, lăsată întredeschisă

pentru aerisirea atelierului. Se întreabă unde a ajuns Lauren. Ar fi mai bine să nu se înapoieze chiar acum. Nu cu Angie pe alee, fumând – ce fel de idiot e ăla care fumează? – și aruncându-și părul pe spate ca un cal de circ. Nu până

când ea și Flora nu apucă să-l calmeze pe tata, pe care l-au urmărit în atelier în acest scop.

Scoțând un mic oftat, Charlie se trântește pe scaunul pivotant din fața mesei pliante. Comutând pe expresia inocentă, ia o schiță dintr-o grămadă și o studiază cu concentrarea intensă a unui ceasornicar. Pe rafturile alăturate, un fascicul de lumină apoasă lovește borcanele în care se află, întărite, produse de curățare, lacuri și altele asemenea, care acum sunt conținute în firele lui de păr. Kat o să fie ușurată atunci când vor fi trecut cu toții peste asta. Flora stă în genunchi pe podeaua pătată cu vopsea, apucându-l pe Raff de glezne ca să-l împiedice să se târască în abominabila colivie de păsări.

– Raff, pentru numele Domnului! strigă ea, ridicându-și spre Kat ochii sticloși și înroșiți, de parcă n-ar fi dormit nici o clipă noaptea trecută. Marea e așa de rece precum pare?

– Mai rece! Cumplit de rece, Flo!

Înotul în aer liber îi provoacă lui Kat acel șoc în urma căruia se liniștește, acea stare de calm nemaigăsind-o nicăieri altundeva; fiecare scufundare e o

cale către înotul paradiziac în mare din verile pe care și le-a petrecut aici în copilărie. Apa i-a fost prietenă pe atunci. Iar azi-dimineață

încă a simțit-o ca pe o îmbrățișare, deși ca pe una înghețată, care, cel puțin preț de un minut sau două, i-a alungat neliniștea provocată de bilet. Dar, pe măsură ce corpul i se dezgheață, efectele minunate dispar rapid și i se pare din nou că biletul acela e ca un mesaj devastator, închis într-o sticlă, unul care și-a petrecut douăzeci de ani clătinându-se în largul mării și care după

aceea a fost readus de apă pe malul lor. Și apoi, desigur, e Angie.

75

La cina din seara trecută – după ce, de la tocana necomestibilă, au ajuns la niște paste greu digerabile și la mult vin roșu –, Kat a interogat-o pe furiș pe noua logodnică a tatălui ei. A descoperit că aceasta din urmă

avusese o căsnicie de șase luni, fără copii, cu un dealer de artă rus, precum și un mozaic de cariere ușor inventate în lumea artei și a cluburilor de noapte.

Kat, conștientă de privirea iritată a tatălui ei, care își dorea ca fiica lui să se poarte civilizat, a încercat să zâmbească și să dea din cap, de parcă ar fi purtat o conversație normală. Dar se simțea blocată într-una dintre acele zone îngrozitoare din Escape Room, care împing la claustrofobie și în care găsești surprize urâte, indicii scrise, o coloană sonoră ciudată – vânt, valuri, cârâit de papagal – și nici o metodă ușoară de evadare.

– Arde grăsimile? întreabă Flora, întrerupându-i lui Kat șirul gândurilor. Frigul, vreau să spun. Ca să merite, ar trebui să slăbesc cel puțin o jumătate de kilogram pentru fiecare secundă în care aș sta în mare iarna!

– Întotdeauna merită, Flora! Te simți mai bine după aceea. Mai puțin stresată.

Îi vine greu să înțeleagă de ce ar trebui să fie stresată sora ei, dar aceasta chiar așa e, lucru care răzbate de sub zâmbetul ușor combativ. Kat se lasă

pe canapea, pe locul din dreapta, la fel ca la ședințe, și-și dă seama că s-ar simți ciudat să se așeze în altă parte, ca și cum și-ar duce geanta pe celălalt braț decât cel obișnuit.

– Iar înotul e combustibil de rachetă pentru creier! Viteză cognitivă.

Creativitate. Știința susține asta.

Charlie se rotește pe scaun. Discursul lui Kat i-a trezit interesul.

– Zici tu? Ei bine, cu siguranță că așa ceva nu mi-ar strica! exclamă el, ridicând în sus schița trunchiului nud, cu talie groasă, al unei femei în vârstă, desen constând în doar câteva linii ce închipuie părul, șoldul și talia, dar care sunt extraordinar de veridice. Pe ăsta aș putea să iau un pol sau doi! Am fost bun cândva, să știți!

– Al naibii de bun, tată! îl asigură Kat pe un ton în-curajator, dar în care se simte disperarea pricinuită de faptul că el și-a irosit talentul.

Se întreabă dacă toți oamenii se nasc cu o cantitate finită de talent – la fel ca în cazul ovulelor din rezerva ovariană a femeilor – pe care o pot folosi sau irosi, iar după ce aceasta s-a terminat, dusă rămâne. Dacă da, tatăl ei s-ar putea afla în perioada unei post-menopauze creative.

– Annie? murmură el înclinându-și capul într-o parte și examinând schița cu atenție, în încercarea de a identifica modelul. Da, cred că ea e!

Unul dintre multele lui modele. Lucrând în circuitul atelierelor din St.

Ives, acele modele vizitau Rock Point, dacă Charlie se afla aici. Kat fusese

circumspectă – și Dixie pozase ca model, la urma urmei –, dar și intrigată.

Femeile se simțeau confortabil în propria piele, oricât le-ar fi fost carnea de flască sau cu gropițe, într-un fel în care nu reușea să se simtă mama ei, obsedată de diete. Sesiunile de pozat pentru *Fete cu colivie* au făcut-o să aibă

mai mult respect pentru modele. Statul pe scaun a fost o muncă grea –

furnicături și înțepături, crampe, mâncărimi – și a fost plictisitor. Să stea nemișcată e un blestem pentru ea acum. Toate birourile de la Spring sunt stații de lucru în picioare, sau benzi de alergare, o decizie care s-a dovedit șocant de nepopulară.

– Poate că o să fac tura aia de înot, mormăie Charlie pentru sine, întorcându-se înapoi la grămada de schițe. Da, da, o s-o fac!

– Doctorul tău ar putea avea ceva de spus în privința asta, tati!

protestează Flora.

– Ei, ce să-ți spun! Fac ce-mi place, Flora! Sunt un excelent înotător în mare, declară el, dregându-și glasul cu emfază. V-am învățat pe toate să vă

bucurați de asta, nu-i așa?

– E adevărat.

Le dusese să se scalde în larg, probabil că prea departe, pe vremea când erau mici, stângace cu manșoanele gonflabile pe brațe. Kat își amintește de acele manșoane. Tatăl lor le învățase să-și scufunde capul sub apă ca să-și biruie teama de usturimea ei sărată. Mai târziu, Lauren apăruse la Rock Point. După înot, Charlie scotea din apă arătarea aceea sfrijită și o aducea în brațe până la țărm, înfofolind-o apoi într-un prosop, ca și cum ar fi încercat să compenseze absența lui din primii ani de viață ai fetiței. Asta le-a pus pe ea și pe Flora pe jar. Nu le-a plăcut deloc.

– Vreau să înot! anunță Raff, apucând barele coliviei și opintindu-se înainte.

– Vrei să vii cu bunicul? întreabă Charlie.

– Vreau să înot cu rechinii! strigă Raff.

Flora îl ridică, spunându-i să nu fie prost și să iasă din colivia aceea murdară. După aceea, îl ridică și îl așază pe șoldul ei, în timp ce el se zvârcolește și protestează.

– Aha, iată o obsesie sănătoasă pentru rechini! remarcă Charlie, trăgând un alt desen din grămadă, după care îl dă la o parte și ia altul. Cred că avem *Jaws* pe undeva pe la parter.

– Tati, are patru ani! strigă Flora dintr-o suflare. Au! Nu da în mami cu piciorul!

Charlie își pune un creion pe după ureche.

– Cam pe la vârsta lui v-am lăsat să vedeți filmul.

77

Kat își verifică telefonul, care pâlpâie de notificări, fiecare dintre ele aducându-și aportul de adrenalină.

– Hei, ce-ai zice de un manual pentru părinți? *Un ghid creativ pentru creșterea copiilor*, de Charlie Finch. Ar putea fi o ocupație secundară, pe lângă arta ta. Așa cum am fost noi.

– Dumnezeu îi iubește pe cei care încearcă, dragă! spune Charlie.

– Poftim, Kat, ține-l! E nepotul tău.

Flora i-l pune pe Raff pe genunchi. Kat și Raff se uită unul la celălalt cu o nedumerire reciprocă. E neașteptat de moale și de dolofan – arată atât de compact, ca un pui de rinocer –, dar Kat nu-și mai amintește când l-a ținut ultima dată pe el, sau pe oricare alt copil. Cu circumspecție, își lasă nasul în părul lui și adulmecă. Oare ce e acest elixir care continuă să-i fure prietenele, precum și pe cele mai bune membre ale personalului de la Spring? Lăptos, dulce, cu un damf discret de șosetă spălată. Din punctul de vedere al spectatorului, educația parentală pare să implice o cantitate enormă de stres, în schimbul unei foarte mici cantități de satisfacție, așa

cum e și conducerea unei afaceri care eșuează. Dar totul are mai mult sens atunci când ții în brațe unul în carne și oase, decide ea.

– Kat…, șoptește Flora.

Își ciocănește ceasul cu degetul.

Kat încuviințează din cap. E timpul.

– Deci, tată… dintre toate femeile din lume, de ce Angie?

Tatăl lor se încordează, ridică din umeri, iar apoi se învârte cu scaunul, întorcându-se spre ele ca să le înfrunte.

– Îmi dau seama că ești profund cinică în legătură cu astfel de lucruri, Kat, dar o iubesc pe Angie, răspunde el, suflecându-și mânecile cămășii cu precizie și cu o notă de reținere calculată. Ne conectăm. Avem o istorie.

Neputând să se abțină, Kat exclamă:

– Pe asta poți s-o mai spui o dată!

– Sunt al naibii de norocos că, la vârsta mea, am găsit din nou dragostea, declară Charlie, iar apoi fața i se întunecă. De data asta n-am de gând să mai dau chix. N-am de gând s-o pierd, mormăie el, abia auzit.

Kat schimbă o privire cu Flora, care face o grimasă, dar apoi se adună

și-și recompune o expresie neutră. Amândouă simt prezența lui Dixie în cameră, detectează regretele tatălui lor față de moartea ei. Asta e problema cu „dragostea“, crede Kat. E o reacție, o corecție la iubirile care o preced.

Deși nu-și dă seama cum anume se încadrează Kofi, fostul ei iubit, în teoria asta – el a sfidat întotdeauna definiția simplă –, totuși, mamele lor o susțin.

Charlie s-a simțit prizonier în căsnicia lui cu Annabelle – însurându-se, conform spuselor lui Blythe, doar ca să-i facă pe plac mamei lui –, iar Blythe a fost medicamentul, cu farmecul ei hedonist american. Apoi a venit Dixie, pasionată, preocupată de politică, terestră, un paliativ la frământările provocate de celelalte două.

– Poate că ar trebui să mai petreceți puțin timp cunoscându-vă, tati, sugerează Flora, ocolind confruntarea, mereu precaută.

– De ce să așteptăm? Ne cunoaștem ca pe propriile buzunare. Nu ne ascundem nimic unul altuia.

Raff coboară de pe genunchii lui Kat și o trage de mână spre fereastră, ca să vadă balene ucigașe.

– Dar noi, tată? întreabă ea, peste umăr. Alte secrete despre care trebuie să știm?

Expresia lui – tresărirea vizibilă, spasmul muscular de sub ochi – e cea care îi spune lui Kat că se află pe calea cea bună și că el le mai ascunde ceva.

– Ești o figură, Kat, știi asta?

Charlie începe să răsfoiască, furios, un alt morman de schițe.

– Ăăă… poftim?

– Lasă, Kat, șoptește Flora. Nu din prima zi. Haide să avem o primă zi minunată.

Dar nu, n-o s-o lase mai moale! Oamenii îi cer asta mereu, încearcă s-o convingă să facă un pas înapoi. Un bărbat ar fi aplaudat pentru că pune întrebări dificile.

– Bine, tată, o să fiu directă! Oare atunci când ai plănuit reuniunea asta, te-ai gândit măcar pentru un minut la Lauren? Dixie abia a fost îngropată de trei luni. Există un papagal viu în casă. Iar acum vrei să aibă de-a face și cu Angie? Pentru că asemenea lucruri sunt de natură să-i întărească sănătatea

mintală, nu-i așa? întreabă Kat, continuându-și apoi tirada cu glas mai scăzut, fiindcă fereastra e întredeschisă. Dacă asta o bagă pe Lauren în alt…

episod?

Luând în considerare o asemenea posibilitate îngrozitoare, tatăl ei îngheață, cu o schiță în mână. Pe fereastră, Kat o vede pe Angie la marginea Râpei, stând și uitându-se la marea care clocotește. Și-o imaginează

alunecând, cu coama cărămizie ridicându-se și învolburându-se în timp ce cade. Se așterne liniștea.

– Ei bine, cred că e timpul să-mi consult planul de meniu! Voi nu credeți la fel? întreabă Flora pe un ton plin de veselie, întinzându-se spre Raff. Și ne-ar plăcea să scotocim un pic prin instrumentarul vintage de bucătărie, nu-i așa, Raff?

Charlie ridică o mână, resemnat.

– Stați! Recunosc că, în entuziasmul meu, s-ar putea să vă fi șocat cu prezența lui Angie aici, bine? O să vorbesc cu ea și o să-i sugerez să se întoarcă mâine la Londra, ca voi să vă obișnuiți cu ideea. O să înțeleagă. Dar dați-i o șansă! le cere el Florei și lui Kat, bătând cu degetele în marginea mesei. Ce s-a întâmplat aici în ziua aceea n-a fost din vina ei.

Kat schimbă o privire cu Flora. Vântul șuieră la fereastră, ca și cum ar canaliza energia din cameră; o rafală tăioasă răbufnește și ridică o schiță din vârful teancului de pe masă. Foaia se leagănă până la podea și aterizează cu fața în sus, împungând vârful pantofilor lui Kat, care îl aude pe tatăl ei respirând zgomotos. Amândoi se întind s-o ridice. Kat ajunge prima. Un nud culcat, un zâmbet discret pe buze, gleznele încrucișate, cărbune, hârtie pătată de vreme. Kat se încruntă, cu capul înclinat într-o parte, încercând să

citească data mâzgălită în colțul din stânga – 1980? – când tatăl ei i-o smulge din mână, agresiv.

– Ce…?!

Charlie nu răspunde. Ezitante, degetele par să-i tremure în timp ce ascunde schița la baza unui teanc, unde nu se mai vede. Și o mică lumină

chihlimbarie, de avertizare, începe să licărească în mintea lui Kat.

14. LAUREN, 2019

Lauren pășește prin landă, iar amintirile i se extind sub tălpi în mici tremurături spasmodice, fiind, în tot acest timp, ascunse aici, chiar sub solul acid. Vânt în spate, cer albastru deasupra, e din nou adolescentă. Intactă.

Purificată de soare. Bunicul îi atârnă binoclul la gât, arătând în sus, emoționat, către un șoim care dă roată. Aleargă, încălțată cu șlapi – pleosc, pleosc, pleosc – alături de Gemma, împărțind o pungă de Skittles care lasă pe palme pete lipicioase, în culorile curcubeului. Își dă seama că dacă vii aici atunci când ești copil, locul ăsta nu te mai părăsește niciodată. Freamătă

neîncetat înlăuntrul tău, așteptând reconectarea. E atât de bine să te întorci!

În chip ciudat, detaliile uitate îți revin iute în minte, lucru care se întâmplă și în legătură cu casa: o anumită scândură slăbită din podeaua de la ușa dormitorului tău, un castron de salată cu margarete pictate pe margine. Dar, în același timp, imaginea de ansamblu rămâne neclară, destrămându-se încet, ca un vas naufragiat care se descompune pe fundul mării.

Transpirând, urcă pe o scară de piatră, cu o mână pe o balustradă de lemn și cu cealaltă ținându-și părul ca să nu-i vină pe față. Mijește din ochi, zâmbind, la vederea pajiștii unduitoare, a adânciturilor și denivelărilor străvechilor tumuli. Nu sunt alți drumeți în jur și se simte mai în siguranță

într-o astfel de pustietate: cuvintele de rău augur ale lui Jonah: „Ai grijă, da?“, o urmăresc încă de când a fost în golf. Inima îi bate mai repede. Iată, a ajuns. Două degete la orizont, stâncile verticale; un unsprezece, data eclipsei. Are reperele ei.

Oare ar trebui să se afle aici? E prima lor dimineață la Rock Point și ea deja e plecată de prea mult timp. Dar e greu să reziste chemării primitoare a casei confortabile a familiei Heap și perspectivei de a-i scrie Gemmei după

aceea. Sărind peste pârleaz, se îndepărtează și mai mult de mare, iar mirosul devine mai argilos, precum cel al unei gropi proaspăt săpate. Ferigile scutură stropi de apă pe picioarele ei. Acum vede căsuța, portocaliul ruginiu al ușii din față. Apropiindu-se, și-l imaginează pe Pete, fratele Gemmei, la o fereastră, privind-o cum vine.

Se oprește, nedumerită, la câțiva metri distanță. Ceva nu e în regulă. O

crăpătură uriașă, suficient de largă ca să încapă o mână, coboară ca un fulger pe fațada căsuței. Geamurile sunt murdare și cenușii, iar pe partea de 81

dinăuntru a ferestrelor crește iederă. Totuși, din politețe, bate la ușă.

Surprinsă, simte cum ușa cedează ușor sub degetele ei.

– Viv! strigă ea, în mod ridicol.

Nimeni n-ar putea locui aici. Cu siguranță că nu Viv, care era mândră

de casa ei și care mătura mereu invazia de noroi și de scaieți venită din landă. Totuși, locuința asta nu e precum coliba pustnicului. Căsuța pare mai degrabă abandonată decât ruinată.

Curioasă, Lauren împinge ușa din față, dar întâmpină rezistență. Se aude un sunet de zgârieturi, scos de ceva care se târăște pe pământ.

Împingând mai tare, Lauren își dă seama că obstacolul e format dintr-un covor de fibre de cocos și dintr-un ciot de stâlp putred. Ușa se deschide

direct în camera de zi, dezvăluind o priveliște care o șochează.

Mucegaiul înflorește pe pereți, întrerupt de dreptunghiuri pale, aflate pe porțiunile pe care cândva atârnau tablouri. O canapea desfundată, cu umplutura revărsându-se ca o ciupercă. Bucăți de tencuială pe podea. Aerul miroase a umed, a subteran. Lauren simte un nod în gât, precum și dorința de a avea un lighean cu apă, detergent și o perie pentru frecat. Nu se poate abține și pășește înăuntru, atrasă de familiaritatea profundă a căsuței, de ciudățenia ei. Înaintează până la bucătăria din spate, unde ea și Gemma, chicotind, își potoleau setea bând dintr-un suc portocaliu, groaznic și delicios, plin de chimicale, ceva ce Dixie n-ar fi cumpărat niciodată. Aproape că poate auzi muzica lui Viv, ritmurile sincopate și salturile de octave din cântecele de dragoste reggae și rock. Simte gustul sendvișurilor cu pastă de pește, feliile de pâine albă care se comprimă total ori de câte ori mușcă din ele. Se întreabă unde s-ar fi putut muta Viv și dacă mai e prin zonă. Dintr-odată, un sunet o face să înțepenească. Animal? Pasăre? O, Doamne, nu o pasăre! După ce zgomotul se stinge, ea, cu inima bătându-i puternic, se uită

înapoi în camera de zi, ridicându-și mâinile pe jumătate, gata să-și protejeze fața. I se strânge stomacul. În dreptul ușii, cu gluga ridicată, cu haina fluturând și cu o mână întinsă ca să-și rețină câinele, se află Jonah.

15. LAUREN, 1999

Eram prinse în capcană. Strângându-ne rochiile de seară pe corpurile pe jumătate îmbrăcate, eu și Gemma am ascultat zgomotul unor pași târșâiți prin iarbă. Umbra lui Angie a alunecat mai întâi peste ușa colibei pustnicului, iar după aceea s-a ivit și posesoarea ei.

– Hei, voi, ticăloaselor mici! a strigat ea, clătinând din cap și zâmbind, în timp ce reflexia fețelor noastre șocate licărea pe lentilele cu oglindă ale ochelarilor ei de soare. Ce puneți la cale?

Știam că avusese loc un fel de neînțelegere, dar nu și despre ce anume fusese vorba.

– Eu și Gemma ne schimbam rochiile, i-am explicat.

Chiar dacă era adevărat, n-a sunat așa.

– S-ar putea ca azi să fiu mai puțin în formă, a spus Angie, ale cărei buze păreau umflate și mai roșii decât în mod normal. Dar nu sunt complet idioată, Lauren! Nu faceți d-astea cât timp vă aflați sub supravegherea mea, bine? Am dat din cap în semn de încuviințare, fiind de acord cu ceva ce n-am înțeles, doar ca s-o fac să plece. Printre grinzile acoperișului, soarele își revărsa razele fierbinți, care îmi învăluiau umerii dezgoliți; răcoarea dimineții dispăruse. Iar rochiile nu mai păreau magice sau pline de farmec, ci sclipitoare și aspre, de parcă ar fi fost scoase dintr-un cufăr de vechituri.

– Ei bine, nu stați și nu vă uitați la mine ca niște iepurași în bătaia farurilor! Puneți ceva decent pe voi!

Am fost rapide. Gemma și-a luat rucsacul de pe jos.

– Mulțumesc că mi-ai împrumutat rochia ta, a șoptit ea aruncându-mi un surâs plin de recunoștință și întinzându-mi-o pe cea albastră, pe care am strâns-o în brațe, încercând să ascund ruptura.

În afara zidurilor colibei, totul era prea dur, prea luminos. Băiatul cu șapca de baseball, pe care îl zărisem în golul ferestrei, dispăruse. Cu toate astea, încă îl vedeam exact în locul în care stătuse pe potecă, de parcă ar fi lăsat un ecou în urmă.

– N-am chef să vă țin o predică, a adăugat Angie, a cărei buză de sus strălucea de transpirație. Dar o să-ți fac o favoare și o să-ți spun, Lauren, că

doamna Finch nu vrea ca tu și Gemma să stați tot timpul împreună. Ești aici ca să-ți petreci timpul alături de surorile tale, așa a spus ea!

M-a copleșit căldura. Mi-am spus că ăsta era genul de lucru pe care ar fi putut să-l spună bunica după unul dintre paharele ei de gin, o vorbă

aruncată la întâmplare, fără mare importanță. Dar Gemma mi-a evitat privirea.

– În ceea ce privește rochia aceea ruptă, a spus Angie, aruncând o privire la șomoiogul din brațele mele, iar apoi la Gemma, ar fi bine să nu-i riști slujba mamei tale celei harnice, nu?

– Nu pot să cred că ai spus asta! i-am șuierat lui Angie în timp ce Gemma, îmbujorată, se îndepărta pe potecă.

– Ei bine, ar fi trebuit ca Gemma să se gândească înainte să se țină de prostii. Și tu, la fel. Ai un trai bun aici, Lauren! a exclamat Angie, pe a cărei față s-a perindat iute o expresie aspră și îndurerată, iar eu, preț de o clipă

stânjenitoare, m-am gândit că urma să izbucnească în plâns. O casă mare!

Surori! Ce vrei tu! Într-o bună zi, după ce crești, o să vezi cum trăiesc cei mai mulți dintre oameni, asta e tot ce vreau să spun!

Am deschis gura ca să-i explic, dar apoi am închis-o din nou, neștiind de unde să încep. Dorul de casă m-a apăsat în piept de parcă ar fi fost o greutate palpabilă, fizică. Tânjeam după râsul mamei și după curry de năut, după piciorul ei gol, cu care bătea ritmul atunci când cânta la lăută. După

pisica noastră adoptată, Pumpkin. După măcăleandrul gras și îndrăzneț pe care-l hrăneam cu fulgi de porumb în fiecare dimineață. Chiar și după

toaleta care nu se curăța bine dacă nu turnam în ea o oală întreagă de apă, cu grijă, ca să nu stropesc împrejur. După zgomote. După mirosuri. După

căminul meu.

– Apropo de asta, unde sunt Lady Kat și Prințesa Flora? a întrebat Angie întorcându-se spre orizont, moment în care lumina a fulgerat pe lentilele ochelarilor ei și m-a dus cu gândul la pirații de altădată, ale căror felinare

păcăleau bărcile, făcându-se să se năpustească spre stânci. Ai idee ce anume pun la cale?

Am clătinat din cap. Prima regulă a surorilor Finch: niciodată

turnătoare. O secundă mai târziu, briza mi-a adus la urechi râsul lui Kat, doar un fragment din el, ca și cum ai auzi o notă muzicală și ai recunoaște imediat melodia. Mă așteptam să audă și Angie. Dar ea n-a auzit.

– Charlie mi-a cerut să vă aduc pe toate înapoi pentru o ședință de pozat neprogramată. Ceva despre picioare – știi, să le picteze corect.

Nu mi-a plăcut felul în care ea i-a folosit numele în loc de „tatăl vostru“

sau de „domnul Finch“.

– Dacă îmi ratez prima misiune din cauza…, a început să spună Angie, dar trebuia să-mi fi văzut expresia feței, fiindcă s-a oprit brusc. Ce-i?

– Misiune?!

Inima a început să-mi bată ca un ciocan, de parcă ea știa deja.

– Asistent artistic, Lauren. Între turele de gospodărie.

M-a cuprins o senzație de amețeală, de dezechilibru.

– Dar nu se poate! Asta e… asta e treaba mea, am reușit eu să

articulez.

Prima mea zi la Rock Point mă copleșise – surorile vitrege dominatoare, noii bunici, casa ciudată, prea mare –, până când tata îmi spusese:

– Vino cu mine, puștoaico!

Apoi mă luase de mână, mă dusese la atelier și mă întrebase dacă

voiam să-l ajut să topească niște clei de piele de iepure pe plita lui de camping. Nu mă mai simțeam ca un pasager clandestin murdar, scos din cală. Apoi el îngenunchease în fața mea, întrebându-mă cu glas solemn:

– Spune-mi, Laurie, cum m-am descurcat până acum fără tine?

Iar eu mă gândisem că în clipa aceea aș fi putut să mor de fericire.

– Nu te uita așa la mine, Lauren! a exclamat Angie. Nu e ceva personal.

Sunt o asistentă de atelier calificată, asta-i tot. Antrenată. Charlie are nevoie de mine vara asta. Iar tabloul la care pictează în momentul de față… Ei bine, n-ai înțelege, dar nu e un mic proiect de vacanță. *Fete cu colivie* o să fie ceva grandios, crede-mă! m-a asigurat ea, ridicându-și ochelarii de soare, de parcă m-ar fi poftit să intru, dar locul acela din privirea ei nu era unul în care aș fi vrut să merg, fiindcă pupilele îi erau imense și negre ca doi mormoloci, iar albul ochilor îi era împăienjenit cu roșu. Charlie Finch e în culmea inspirației. Află de la mine!

N-aș fi vrut să aflu de la ea. Era tatăl meu.

– Lucrurile pe care le face aici nu sunt niciodată mici proiecte de vacanță! am declarat eu pe un ton plin de înverșunare, în timp ce rochia de bal a bunicii parcă încerca să mi se întoarcă pe dos.

– Dacă zici tu, a răspuns ea, amuzată, dar neîncrezătoare.

Am tras aer în piept și am reconstituit mental articolul din *Tatler* țintuit pe peretele toaletei de la locuința londoneză a tatei, urmărind șirul literelor mici și negre:

– „Studiile după model, în creion și cărbune, ale lui Finch, realizate în atelierul său din Cornwall, sunt niște rarități, aproape dureros de intime și eminamente de colecție, dacă poți pune mâna pe vreunul. Sau dacă îl 85

convingi să-ți vândă. Uită de uleiurile artiștilor faimoși! Astfel de desene private după model oferă o privire în inima lui Finch“.

Am expirat. Trucul meu cu memoria fotografică nu funcționa întotdeauna, dar de data asta știam că am nimerit-o.

– Ca să vezi! Te-ai gândit vreodată să te faci critic de artă după ce crești mare? s-a mirat Angie, înclinându-și capul într-o parte, interesată de mine pentru prima dată. Deci, în afară de voi, pe cine mai desenează el aici?

– Modele vii, am răspuns, încă distrasă de propriul triumf. Prieteni. Pe oricine e dispus să pozeze, de fapt.

Am putut vedea în ochii lui Angie cum îi încolțea o idee în minte, chiar înainte ca ea să-și împingă ochelarii de soare înapoi pe nas.

– Haide să mergem! Să vedem dacă Flora și Kat s-au întors deja la Rock Point, da?

Bucurându-mă să plec din locul acela și dorindu-mi cu disperare să mă

schimb de rochie, am urmat-o pe poteca pietroasă. Bluza lui Angie flutura în bătaia brizei, dezvăluind o șopârlă tatuată pe partea de jos a spatelui ei. Și firea acelei femei semăna cu cea a unei șopârle, m-am gândit eu, fiindcă

ieșea la lumină și-ți lăsa răgaz să vezi cine era doar preț de o clipă, înainte să

dispară din nou într-o crăpătură.

Înainte să intrăm, ea mi-a strigat să mă opresc și am rămas amândouă

față în față, pe alee.

– Lauren, îmi pare rău pentru ce i-am spus Gemmei, da? Am avut intenții bune. Dar a ieșit altceva.

Mi-am întors privirea, stânjenită de acea scuză neașteptată și bănuind că Angie era doar îngrijorată că aș fi putut să-i spun ceva tatei.

– Iar în legătură cu treaba cealaltă… Vreau să-ți spun așa, ca de la un asistent la altul, a murmurat ea pe un ton blând și plin de căldură, schimbându-se din nou și devenind zâmbitoare, că ai făcut o treabă

minunată în atelier. Sunt foarte impresionată! Tatăl tău spune că ai un talent înnăscut.

Încercând să-mi ascund explozia de mândrie din piept, n-am spus nimic, mulțumindu-mă să mă uit în jos, la frunza de ferigă ce mi se prinsese de cureaua sandalei.

Angie s-a aplecat și, așa cum ar face o soră mai mare, mi-a netezit rochia umflată de briză.

– Hei, aproape că te ia vântul! Încă ceva… Din moment ce tu ești stăpâna atelierului, poți să-mi spui unde ține tatăl tău studiile acelea după

model? a întrebat ea, făcându-mi cu ochiul. Aș vrea să verific concurența!

Am ezitat. Soarele apunea.

– Aha, deci stăpâna atelierului nu știe totul…, m-a tachinat ea pe un ton vesel. N-am putut rezista și mi-am etalat cunoștințele, dar am regretat imediat că i-am spus. Însă, la fel ca în cazul atâtor lucruri întâmplate în acea vară, atunci când mi-a părut rău era deja prea târziu.

16. FLORA

Încă nu e totul pierdut. Dacă Angie pleacă imediat după prânz, Flora ar putea să salveze reuniunea asta de la a deveni doar un exercițiu de limitare a daunelor. Tatăl lor, constrâns de familia sa apropiată și iubitoare, o să-și dea seama că prioritatea lui ar trebui să fie îngrijirea sănătății, nu plecarea la Las Vegas. Stând lângă mașina de gătit și amestecând cu mișcări iuți în supa de roșii cu busuioc, ea jură să-și păstreze moralul ridicat, ca și cum Angie n-ar fi aterizat niciodată în viața lor, iar acel bilet îngrozitor n-ar fi fost strecurat prin fanta pentru corespondență a ușii de la intrare. Cel puțin, tatăl lor nu le mai suspectează pe ele că l-au scris. Asta e ceva! Deci, ce lucru ciudat că ea continuă să simtă junghiurile astea de îndoială, un fel de reflux fizic, ca și cum chiar ar fi fost autoarea biletului, ceea ce trebuie să fie reflectarea unui soi de vinovăție.

Se pare că e singura care are o astfel de senzație.

Pe Angie, cel puțin, conștiința pare să n-o tulbure deloc. De parcă n-ar fi apărut la Rock Point în urmă cu douăzeci de ani, mestecând gumă și purtând o rochie albă, transparentă, și n-ar fi jucat nici un rol în acea vară

fatidică. La vârsta mijlocie, ea s-a solidificat cumva și pare și mai mult o forță

a naturii – *Storm Angie12*? – în comparație cu Charlie, aflat acum în plină

evanescență, dopat de dragoste. Stând la masa din bucătărie și râzând prea tare alături de tatăl lor, Angie e toată numai păr vâlvoi – în mod clar, vopsit, cu rădăcini cenușii care o dau de gol – și cu decolteul pârlit de soare.

Inscripția *Angie* de pe colierul ei de aur, personalizat, i se înfige în gât, așa cum i se înfige și ei, Florei. Bunica s-o fi răsucind în mormânt!

Flora se gândește că, la urma urmei, i-ar prinde bine puțină

solidaritate fraternă. Un pic de susținere emoțională. Dar Lauren încă nu s-a întors de la plimbare. (Ar trebui să fie îngrijorați? Și cu cine vorbea ea la telefon atât de devreme azi-dimineață? Deși convorbirea nu se auzea în detaliu, ritmurile ei erau ciudate, unilaterale. Lauren vorbea tot timpul, abia dacă făcea vreo pauză ca să asculte.) Nici Kat nu e tocmai prezentă, șezând 12 Storm Angela – numele pe care l-au primit, între anii 1966 și 1995, cinci taifunuri și cicloane din diferite regiuni ale globului.

pe scaunul Lloyd Loom, cu privirea ațintită la ecranul laptopului. Ar putea să

cadă o bombă, iar ea ar sta în continuare acolo, acoperită de dărâmături, scriind netulburată e-mailuri și comenzi de lucru în weekend, ca un comandant militar pe jumătate nebun. Sau poate că încearcă să spună că are lucruri mai importante la care să se gândească decât să răspundă la întrebarea dacă i-ar plăcea unul dintre fotoliile Howard & Sons de la Rock Point – ea, sora mai mare, s-a oferit să-i pună la dispoziție mica ei agendă

personală de tapițeri, dar Kat nici măcar nu s-a prefăcut că ar fi fost interesată – sau vreuna dintre frumoasele lenjerii franțuzești vechi ale bunicii, brodate cu un „F“ albastru, decorativ, și depozitate în dulapul spațios de la etaj.

În mod clar, acolo, în lume, Kat contează. Înainte de călătoria asta, Flora nu și-a dat seama cât de mult. Iar o astfel de certitudine aprinde în ea o luptă derutantă între mândrie și gelozie, chiar dacă ar prefera să moară

decât să-și recunoască față de Kat oricare dintre cele două sentimente.

Umplându-și un pahar cu apă – care curge de la robinet în spasme –, se întreabă vag cum se face că viața ei a devenit din ce în ce mai restrânsă, în timp ce a lui Kat s-a extins la nivel global, fierbinte și ușoară, ca un fel de gaz stupefiant.

Flora nu poate să nu se simtă ușor pusă în umbră de succesul surorii ei. Prinsă cu garda jos. Cine s-ar fi gândit că deciziile luate la douăzeci și ceva de ani – sau subliminal, poate, după acea vară a eclipsei – aveau să aibă un asemenea efect exponențial asupra vieții lor? A ei, să se căsătorească cu Scott, iubitor și de nădejde, un bărbat care, în cinci ani de căsnicie, n-a citit nici un roman. (Atunci când a pomenit despre asta, în glumă, la una dintre ședințele grupului ei de lectură, Louise de la numărul nouă a spus: „Îmi pare atât de rău, Flo!“ cu atâta tandrețe, încât Flora a trebuit să se ascundă în toaletă ca să plângă puțin, stimulată de alcool.) Iar Lauren? Ei bine, Lauren poate că nu și-a găsit partenerul de viață, dar și-a găsit chemarea, urcând pe marea scară de piatră a Galeriei Naționale, plecând de la biroul de informații și ajungând până la departamentul de expoziții, în timp ce Kat a investit totul – economii și suflet – în construirea companiei Spring, sacrificându-și în mod tragic viața personală în acest proces. Așadar, fie că sora ei, Kat, a văzut în mod inteligent dincolo de basmul romantic – Flora a crezut în el, încă mai crede –, fie că i-a crescut o coajă tare peste inimă și că acum are nevoie de… *reparație*.

– Flo! exclamă tatăl ei, aruncându-i o privire plină de curiozitate, de parcă i s-ar fi adresat deja, iar ea nu l-a auzit.

– Da! răspunde Flora, bucurându-se că i s-a întrerupt firul gândurilor și că nu mai poate face comparații chinuitoare cu surorile ei, un obicei prost, păstrat din copilărie.

Raff trece în fugă, iar Flora se întinde spre el, încercând instinctiv să-și rețină băiatul cel stângaci, să-l încetinească, dar el e deja în seră, cu brațele întinse spre Palatul Berthingham, care pare să exercite asupra lui o atracție neașteptată.

– Degetele! strigă maică-sa în urma lui.

N-o să uite niciodată cât de dureroasă a fost ciupitura Berthei, deși au trecut atâția ani. Și nici n-o să uite cum s-a rostogolit pe podea, țipând, iar Kat a spus:

– Și Oscarul merge la…

Cât despre bunica, aceasta a început să răscolească într-un sertar, căutând niște plasturi, și a decretat, clătinând din cap:

– La ce te aștepți, dragă? Încă nu faci parte din turma ei! Nu-i dedici atât timp cât îi dedică Lauren!

– Deci, Flora, Rock Point?

Tatăl toarnă cafea, stropind fața de masă. E nervos și palid; desigur că

l-a extenuat încordarea produsă de reintroducerea lui Angie în viețile lor.

Sau o mai fi ceva ce nu le-a spus. Kat, după cât se pare, are o bănuială în privința asta. Flora și-ar dori foarte mult să nu fi avut.

– Ceva idei utile privind viitorul casei? întreabă tatăl, care n-a primit nici un răspuns la întrebarea anterioară.

– Ei bine, eu…

Creierul Florei e răscolit de o mahmureală punitivă – are o amintire neclară a faptului că și-a luat la culcare o cană de vin roșu și o bucată de cheddar – și de nevoia de a-i spune tatei să nu bea atât de mult, s-o lase mai ușor cu cofeina și să înlocuiască alimentele cu grăsime integrală cu cele degresate.

Kat se bagă în discuție, tăindu-i vorba Florei:

– Mă gândesc la o casă de recreere, tată!

– O, asta e o idee, Charlie! exclamă Angie, îndreptându-se de spate în scaun. Una tembelă. Dorindu-și ca Angie să stea în banca ei – ce treabă are ea?

–, Flora soarbe din pahar lichidul cu un ușor gust salin, de parcă apa de mare s-ar fi infiltrat în țevi.

– Alimentație *row-vegan*. Meditație, spune sora ei, a cărei față e serioasă, inexpresivă, trădând obișnuința de a vinde unei adunări de oameni sobri concepte precum „datele curbei de *wellness*“ și făcând asta fără a 90

chicoti, de parcă ar fi vorba despre niște obiecte concrete, din viața reală, ca, spre exemplu, mesele sau etajerele. Un loc în care oamenii să se deconecteze!

– Rock Point nu e suficient de izolat pentru tine, Kat? întreabă Charlie ridicând dintr-o sprânceană, provocator.

Cu Kat vorbește pe un ton diferit, mai tare, dar cu un respect precaut.

Nu-i de mirare că, în ciuda faptului că e cu cinci luni mai tânără decât Flora, Kat a refuzat întotdeauna să se subordoneze, grăbindu-se mereu să fie cea care preia conducerea.

– O să vindem detoxifiere digitală! spune Kat, părând puțin prea mulțumită de ea însăși.

– Dar n-ai supraviețui, Kat! afirmă Flora, ciupind o bucățică din felia de pâine de lângă ea și îndesându-și-o în gură cu un spasm de dispreț

îndreptat împotriva ei înseși, din moment ce pâinea îngrașă atât de tare. La fiecare cinci minute, te-ai ascunde ca să te conectezi la internet!

Kat ignoră spusele Florei și continuă să vorbească despre creșterea investițiilor, despre „reluarea discuțiilor despre anumite subiecte“ – aici, într-adevăr? – despre „a face diferența“ și, mai rău, mult mai rău, despre terapia cu imersiune în apă rece.

– Sună ca un tratament psihiatric victorian! remarcă Flora, cuprinzându-și trunchiul cu brațele.

– Tu nu ești clientul nostru! declară Kat, brusc, uitându-se din nou, încruntată, la laptopul ei. Ești mai mult clientă de *spa*, Flo!

– *Spa?!* repetă Flora, revoltată, deși ea pur și simplu adoră *spa*-urile, iar acum se gândește că, la naiba, o să înoate în Atlanticul înghețat chiar dacă ar fi să moară, fapt care o să-i închidă gura lui Kat. Ei bine, totul mi se pare un pic de domeniul fantasticului! își dă ea cu părerea. Cu siguranță că o să-l țină

ocupat pe scriitorul local de biletele!

– Am putea să nu ne pierdem vremea vorbind despre el? întreabă

Charlie dintr-odată.

Un fior discret de teamă străbate încăperea.

Angie îi dă, în glumă, un ghiont lui Charlie.

– Hei, domnule! Cine spune că trolul e bărbat?

Flora nu se gândise la asta. Da, da. Poate că autorul biletului e o persoană de genul „stâlp al comunității“. Mintea ei continuă să-l analizeze, neliniștită, pe tipul care se uita la casă ieri-seară. Dacă trebuie să fie vizați de un scriitor cu condeiul otrăvit – iar bilețelul nu înseamnă neapărat ceea ce se teme ea că înseamnă, ar putea să fie o coincidență, ar putea să nu fie

nimic –, ea ar prefera să fie o femeie. O bătrână șubredă, de preferință

imobilizată la pat.

Kat începe să se plimbe prin cameră, oprindu-se sub o hartă înrămată, îngălbenită, a Cornwallului.

– Locuri de muncă. Investiție locală. Și genul de turiști care o să

plătească bani serioși ca să fie lipsiți de confortul casei lor.

– Nu totul ține de bani, spune Flora pe tonul blând și didactic pe care-l folosește atunci când vorbește cu Raff. („A fost corect sau a fost greșit să-l

muști pe copilul care te-a necăjit?“; „A fost corect.“)

– E nostim cum întotdeauna spun asta cei care n-au fost nevoiți să-și facă griji pentru bani! spune Kat, urmărind cu degetul pe hartă linia coastei, ca și cum ar trasa o cale de evacuare.

– Cred că putem să recunoaștem cu toții că am avut privilegiile noastre, Kat!

Flora se gândește acum la luxul de neimaginat în care a crescut sora ei

– celebrități care literalmente apar la ceai pe neașteptate! Lauren n-a avut parte nici de bani, nici de strălucire. Dar a avut-o pe Dixie, care a pus-o în centrul lumii ei. Orice ar fi spus mama Florei despre Dixie – „Parcă e sora lui Swampy13 și probabil că n-a plătit nici un ban impozit vreodată“; în unele inimi se mai vindecă rănile, dar nu în inima lui Annabelle –, Flora n-a putut să nu simtă invidie pentru apropierea evidentă dintre Dixie și Lauren. După

ce propria ei mamă s-a recăsătorit, relația dintre ele două a părut mai mult un fel de supraveghere de la distanță din partea lui Annabelle. S-au cheltuit mulți bani pentru Flora, iar ei nu i s-a permis niciodată să uite asta. Școli private, Pony Club, balet, tenis; n-a excelat cu adevărat la nici una. Tatăl ei vitreg numea toate astea „costurile de funcționare ale Florei“.

– Știi ceva, tată? Cred că o să iau hărțile astea vechi, spune Kat, cu capul înclinat într-o parte. Îmi plac hărțile!

Flora nu și-a dorit hărțile acelea jerpelite. Acum le-ar vrea. „Te provoc, Kat!“ se gândește ea, surescitată.

– Moștenirea lui tati e mai importantă! Chiar dacă modernizăm restul casei, atelierul ar trebui conservat. Vechile pensule. Tuburile de vopsea.

Canapeaua din *Fete cu colivie*. Și colivia, bineînțeles!

Îmbujorarea de plăcere a tatălui ei o face să se simtă puțin cabotină, știind că a țintit direct în egoul lui.

13 Daniel Marc Hooper (născut în 1973), poreclit „Swampy“, e un activist britanic de mediu care trăiește, în mod demonstrativ, la marginea civilizației.

– Vrei să conservi toate lucrurile astea, Flora?

Întrebarea lui Kat subțiază aerul din încăpere. Și atunci se întâmplă: se produce ruptura în țesătura primei lor dimineți. *Reluarea discuțiilor despre anumite subiecte.* Lauren pe podeaua volierei, zvâcnind spasmodic, cu ochii deschiși, ca de sticlă, incapabili să vadă. Sângele din partea de jos a scării, roșu ca supa care bolborosește acum pe aragaz. Florei i se face greață. Își caută echilibrul sprijinindu-se cu mâinile pe blatul de marmură, în timp ce la marginea câmpului vizual îi pulsează niște lumini plutitoare.

– Exact. E cineva amator de o baie de întărire în ocean, după prânz? îl aude pe tatăl ei întrebând.

– Iubitule! exclamă Angie. Nu, nu te las acolo! Nu pe vremea asta!

„ *Iubitule!* “ repetă Flora în gând, dezgustată.

– O, Doamne, ce vă mai agitați! strigă Charlie, părând atât iritat, cât și mulțumit. O plimbare, atunci? Sau și asta m-ar putea omorî?

– Am făcut o listă de trasee locale…, începe să spună Flora, cu glas nesigur.

Nimeni nu observă. Ei presupun că ea e bine. Toată lumea presupune întotdeauna că e bine. Și au cu toții dreptate, desigur. Ea își trăiește cea mai bună versiune de viață. N-a avut nici o justificare să arunce cu blender-ul prin bucătărie săptămâna trecută și să privească, plină de satisfacție, terciul verde – smoothie-ul de după antrenament al lui Scott – alunecând pe plăcile de faianță.

Cu colțul ochiului, reorientându-și atenția, Flora o vede pe Angie examinându-și reflexia în modul selfie al telefonului și ciufulindu-și părul cu degetele.

– Iată o idee bună! Mi-ar prinde bine puțin aer înainte să pornesc la drum, declară ea, aruncând o privire tăioasă în direcția Florei. Și înainte de a vă lăsa în pace, oameni buni.

Flora jubilează. Tatăl ei și-a ținut promisiunea.

Charlie apucă o șuviță de păr de pe fața lui Angie și i-o aranjează peste umăr, ca și cum ar fi perfecționat o compoziție.

– Zennor Quoit14? Mergem să deranjăm morții, draga mea?

Kat își ia privirea de la ecranul laptopului și deschide gura ca să spună

ceva plin de spirit și exploziv, dar apoi o închide la loc, cu înțelepciune.

– Mi-ar plăcea asta, iubitule, gângurește Angie.

14 Criptă megalitică ce datează din perioada 2000–1500 î.Hr.

Se privesc atât de languros, încât Flora se îndepărtează și intră în seră, unde Raff stă mult prea aproape de colivie. Papagalul, martor al acelei zile groaznice din trecut, se uită la Flora de parcă și-ar aminti de ea, de tot. În buzunarul din față al reiaților ei crem, telefonul emite un semnal sonor, anunțând un alt apel pierdut. Scott. Din nou. Grijuliu, Scott verifică dacă

soția lui e bine, dacă familia ei n-a supărat-o, ceea ce, desigur, a și făcut.

Totuși, ei nu-i vine să plece de aici.

Bertha imită bipul telefonului, iar apoi se apleacă și-și smulge o pană

de pe piept.

Privind cum frumoasa pană cenușie ca un nor plutește până pe podeaua coliviei, Flora își înfășoară o buclă din părul lui Raff în jurul degetului, în timp ce se gândește la criptă, la necropola megalitică de pe deal. O poveste

despre strămoșii care așezau cadavrele pe pietre romboidale, pentru ca păsările să le poată ciuguli carnea înainte de înmormântare. Celor trei surori le-a plăcut cruzimea acelei povești, care făcea din criptă un loc atrăgător. De obicei, Lauren dispărea într-acolo împreună cu Gemma, însă Flora și Kat se mulțumeau să facă plajă, întorcându-se în valul de arșiță ca puii la rotisor. Stând întinsă acolo, lângă

sora ei, cu soarele pe piele, vorbind în șoaptă despre eclipsa iminentă – un eveniment cosmic, orchestrat, cu siguranță, pentru distracția lor –, cu cerul de cobalt care se înălța deasupra și cu viețile lor gata să se desfășoare ca frunzele strălucitoare de primăvară, Flora se simțise atât de puternică! De neoprit. Capabilă de orice.

Dar ea s-a schimbat.

Și totuși, iat-o înapoi la Rock Point, departe de căsnicia ei, de viața ei de adult, conștientă de o nouă senzație uluitoare: o mică agitație interioară, o neliniște la nivel celular, nu în zona colonului inferior, ci mai aproape de inima ei. Ca și cum acel sine mai tânăr încă trăiește în ea și începe să miște.

17. LAUREN, 2019

Întorcându-se cu mers poticnit de la căsuța pustie din landă, cu capul plin de Jonah, Lauren aproape că nu bagă de seamă peticul de hârtie care flutură, înfipt într-una dintre țepele de fier forjat ale porții. Lauren ia biletul și se adăpostește pe alee, ca să-l citească.

PLECAȚI. Lăsați-ne în pace.

Aha! Bine. Nimic ambiguu în asta. Același scris de mână ca în biletul din seara trecută, dar mai nervos, cu literele înclinate în direcții diferite.

Semn al unui suflet tulburat: asemenea suflete se recunosc între ele. Scrisul ei de mână a fost aproape ilizibil în săptămânile de după moartea mamei, iar

scrisorile către Gemma au devenit, în consecință, niște mâzgăleli incoerente și pătate de cerneală. Din pricina asta, Lauren simte o conexiune neașteptată

– și un val de compasiune – cu oricine ar fi acela care a scris cele două bilete.

Dar ea știe și că trebuie să-l ia în serios. Ceilalți așa o să facă.

Un bilet poate fi ignorat, ca o farsă lipsită de gust. Oarecum ignorat, mai bine zis. Dar atunci când sunt două, situația devine de rău augur.

Probabil că autorul se folosește de asta ca să fie singur că-și atinge scopul: acela de a-i face să plece pe cei de la Rock Point. Dar pentru ea e prea devreme s-o facă. A fost nevoie de atât de mult să se întoarcă – și nu și-a îndeplinit scopul pentru care a venit, promisiunea făcută mamei. Oare o să

mai aibă ea, Kat și Flora șansa de a fi din nou împreună? Se îndoiește de asta; oricum, așa ceva n-o să se mai întâmple decât după ani și ani. Toate se vor întoarce la viața lor normală, păstrând o distanță sigură una față de alta.

Procesul lor de înstrăinare o să continue, timpul îndepărtându-le din ce în ce mai mult de fetele din tablou. Și poate că o parte din ea nu e pregătită să-și ia adio de la Rock Point.

Spre deosebire de surorile ei, Lauren își dă seama de ce le-a atras tatăl lor aici. El trebuie să fi știut că, odată ajunse la Rock Point, le-ar fi greu să se sustragă, pretextând că a intervenit ceva. Și iarna e altfel. Nu se poate pleca ușor de la Rock Point, având în vedere viscolele care, în restul țării, provoacă

haos pe șosele și pe calea ferată. Surorile sunt captive, la dispoziția vremii, forțate să se privească una pe alta – și pe Angie – în ochi. Sau nu. Lauren se gândește acum la faptul că Flora pare deseori să-i zâmbească larg unui punct dintre sprâncenele ei, ca și cum i-ar fi teamă ca privirile lor să se 95

întâlnească. La fel se întâmplă și în cazul ocheadelor piezișe pe care i le aruncă din când în când Kat. Da, cele două o fac să se simtă evaluată în măsura în care ele trei o evaluează pe Angie.

Deci, nu, probabil că deocamdată nu e o idee bună ca ea să le pomenească ceva despre căsuța Heap sau despre acea întâlnire ciudat de tensionată cu Jonah. Ea n-a știut dacă trebuia să-l creadă sau nu atunci când, stând în pragul căsuței Heap, i-a spus:

– Am crezut că ești altcineva! N-am vrut să te sperii!

Uimită, stânjenită, l-a asigurat că n-a speriat-o. Dar, sub schimbul lor de replici aproape comic de politicos, ea a simțit că o altă conversație aștepta și se forma, la fel ca punctulețele intermitente care se afișează pe ecranul telefonului atunci când, într-o conversație prin mesaje, cineva tocmai tastează. Oare o fi simțit și el asta?

Zbang! O ușă trântită de vânt o smulge pe Lauren din gânduri. Simte miros de fum de țigară. Angie! Incapabilă să dea ochii cu ea, Lauren se strecoară în grădină, unde aerul are un parfum dulce, de ace de pin și de mâncare gătită cu roșii – prânzul, speră ea – care iese prin gurile de aerisire ale casei. Încercând să se hotărască ce să facă în continuare, cui să spună mai întâi, dacă o să spună cuiva, Lauren se sprijină de piatra rece a zidului și citește din nou biletul. Gândurile îi fug înapoi la Jonah. Oare biletul să fie opera lui? Jonah nu pare genul ăsta de om, dar e posibil. Oamenii nu sunt niciodată exact ceea ce vor să pară; ea știe câte ceva despre arta de a-ți arăta lumii fața cea mai acceptabilă, despre punerea în scenă a sinelui. De asemenea – iar asta n-ar trebui să fie un criteriu, chiar n-ar trebui –, el e dezarmant de atrăgător, într-un mod teluric; prezența lui e la fel de tangibilă

și de fizică precum o mână care-i atinge pielea. Ceea ce ei îi tulbură judecata.

Iar el ar fi putut să lipească biletul pe poartă *înainte* ca ea să plece, după care s-o urmărească până în golf – „Ai grijă, da?“ – și la căsuță. În acest peisaj expus sunt scobite scurtături și ascunzători pe care doar un localnic

le-ar cunoaște, iar Jonah pare să fi fost cioplit dintr-o stâncă de pe-aici. Se integrează în peisaj.

Destul! Îndesând biletul în buzunarul de pe coapsă al pantalonilor ei cargo, Lauren cântărește alegerea neatrăgătoare de a intra în casă fie pe lângă Angie, fie pe la papagal. După ce a supraviețuit o noapte în aceeași casă cu o pasăre, chiar dacă era închisă în colivie, își dă seama că n-o urăște pe Bertha. Își urăște frica de Bertha, fobia care se dospește înlăuntrul ei. Mai devreme, atunci când a observat micul petic chel de pe pieptul Berthei –

fiindcă pasărea e stresată și-și smulge fulgii, probabil că de dorul fostului ei îngrijitor – și penele de pe podeaua de cărămidă a serei, a fost ca și cum și-a 96

văzut durerea sub formă de pene. O durere nu doar legată de Dixie, ci și de propriul sine mai tânăr, de acea Lauren care avea încredere în Bertha și care o lăsa să-i ciugulească lobul urechii. De acea Lauren care stătea lângă Bertha, o liniștea și o consola, o hrănea cu fructe tocate și-i dădea bucăți de ziar pe care să le sfârtece cu ciocul. Chiar și de acea Lauren adultă, care păstrează o pană roșie din coada Berthei, căzută în acea ultimă vară, o amintire pe care nu poate suporta nici s-o atingă, nici s-o arunce.

Sera. Ei bine, o să fie curajoasă! Înainte ca hotărârea să i se clatine, ocolește colțul casei, oprindu-se lângă balansoarul dărăpănat. Dintr-odată, aude glasul Florei, care vorbește la telefon.

– Și mie mi-e dor de tine, Scott! se pisicește sora ei. Foarte, foarte mult!

Lauren își permite, doar pentru o secundă sau două, să-și imagineze cum s-ar simți în locul Florei: așezată la casa ei și iubită. Își închipuie acea stare de liniște profundă. Dixie a crescut-o să fie independentă, dar din când în când, mai ales după moartea mamei, atunci când existența pare deopotrivă insuportabil de frumoasă și dureros de fragilă, în momentele în care simte că rădăcinile i-au fost tăiate până când au rămas doar niște cârcei firavi, simte nevoia dureroasă de a se baza pe cineva familiar, cunoscut, care să-i ofere siguranță. Cineva de încredere, care să fie lângă ea dimineața. Și în dimineața următoare.

– Scott, știi că țin Dry January! spune Flora, scoțând un hohot de râs încordat. Nu, nu beau! Absolut deloc.

Lauren își ține respirația: noaptea trecută, Flora a pompat în ea mai multă băutură decât toți ceilalți. Apoi Lauren se întreabă dacă nu cumva ea însăși e prea puritană și idealistă, dacă nu cumva micile minciuni nevinovate țin în viață o căsnicie. Flora nu s-a maturizat, dar e complet așezată la casa ei, cu un copil, un soț și o ipotecă, într-o viață de adult la care ea, Lauren, ca și majoritatea prietenilor ei, nu pot decât să viseze.

– Da, știu că am promis. Bineînțeles că te iubesc, spune Flora. Cât se poate de mult!

Lauren nu se poate opri să asculte, fascinată de privirea pe care poate s-o arunce în lumea fermecată a Florei. Totuși, în glasul surorii ei există o tensiune care-i atrage atenția.

– Sărim doar o lună, spune Flora cu un glas din ce în ce mai tulburat, aproape plină de lacrimi. Asta nu înseamnă… Bineînțeles că sunt cu ochii pe Raff! Nu, nu vreau să spun nimic. Petrec doar o perioadă minunată împreună

cu ai mei. Totul e bine! Da, știu că ai grijă de mine… Te rog, Scott!

Lauren are sentimente contradictorii: e în regulă că vrea s-o verifice pe Flora, dar nu-i place să admită că trage cu urechea la o discuție privată. Cu

cât stă mai mult acolo, cu cât aude mai mult, cu atât e mai condamnabil gestul ei. Începe să-și roadă o unghie.

E puțin probabil ca Florei să-i placă intruziunea uneia dintre surori în viața ei privată. Și, oricum, se întreabă Lauren, ce știe ea despre căsătorie?

Cea mai lungă relație a ei – cu Franciszek – a durat șase luni și s-a încheiat atunci când el s-a mutat înapoi în Polonia, cu un an în urmă. Și întotdeauna îi judecă pe bărbați după măsura mamei ei, închipuindu-și dacă aceștia ar

putea să stea sau nu în curtea din Jericho a lui Dixie, ținând în poală un castron cu *tajine* picante – rețeta mamei, bineînțeles – și selectându-i după

bunăvoința lor față de pisicile salvate de pe stradă sau după rezistența la turul galeriilor de artă. Nu-i de mirare că e singură.

Adevărul e că biletul pe care tocmai l-a citit a făcut-o hipersensibilă. La asta s-a adăugat și vederea căsuței Heap, care acum e dărăpănată și goală, fapt care dă naștere unei alte întrebări chinuitoare: unde e Viv?

Lauren proiectează și interpretează conversația telefonică a Florei prin prisma propriei tulburări. Van Gogh a pictat cerul nopții într-un albastru dement, care se contorsiona prin mintea lui tulburată, își amintește ea, strecurându-se prin poarta lunii și ieșind în drumul bătut de vânt. Din păcate, Angie e încă acolo unde a lăsat-o, un obstacol inevitabil, cu o mână în șold. Se încruntă la Lauren, iar apoi își mută privirea la propria mașină.

– După plimbare, trebuia să plec la Londra! Dar uită-te la asta, Lauren!

exclamă ea, arătând spre una dintre roțile din față ale mașinii, care e dezumflată. Și se vede înțepătura!

Lauren e cuprinsă de fiori.

Angie își stinge țigara.

– Spune-mi, cine ar face așa ceva?

Lauren se uită în jur, căutând vreo urmă lăsată de făptaș. Dar tot ceea ce vede sunt stâncile amenințătoare și stropii de apă care distorsionează

lumina, iluziile optice ale aerului, cerului și mării. Un văl fin de ploaie. Un peisaj care își ascunde fața.

18. FLORA

Frântă de mijloc pe scaunul de toaletă, cu crampe abdominale, Flora ascultă zarva de la fereastra băii. Glasul lui Angie. Al lui Lauren. Al lui tati.

Spun ceva despre o anvelopă? Dar cel mai tare dintre toți se aude tot Scott, care o pisează la telefon.

– Te vreau acasă acum, spune el pe un ton scăzut și îndurerat. E ziua a paisprezecea.

Știe că e firesc ca el să-și dorească un alt copil cât mai curând posibil. Și e destul de normal ca un soț să urmărească ciclul de ovulație al soției lui –

sau nu-i normal? Dar se simte interogată, iar asta face ca dinlăuntrul ei să

iasă la suprafață un glas interior de adolescentă, una care vrea să-i spună lui Scott să se ducă naibii, pe bune. După avortul spontan de vara trecută, pata ruginie de pe lenjeria ei intimă, care apoi s-a îngroșat în fragmente oribile de țesut, Scott a pus-o la zid și a anchetat-o cu privire la ce mâncase și ce băuse, dorindu-și cu disperare să găsească un motiv, să dea vina pe ceva. Încă o mai bântuie amintirea bucății de brânză brie pe care a mâncat-o – înainte de avortul acela spontan – la primele ore ale dimineții, stând în ușa frigiderului lor albastru pastel. Cu lacrimi în ochi, i-a mărturisit asta medicului de familie

– care a asigurat-o că era extrem de puțin probabil să existe vreo legătură

între ingerarea de brie și pierderea sarcinii –, dar nu i-a spus niciodată lui Scott. Nici despre alte chestii. Despre dorințele ei adânc îngropate.

În momentul de față, ar fi fericită să nu mai facă sex niciodată, darămite la modul programat, genul „de făcut copii“, cum îl numește Scott.

Ceea ce vrea ea e un antiacid. Un analgezic. O cadă plină cu vin alb. Și începe să-și dea seama cât de mult o doare lipsa unor lucruri mărunte pe

care Kat și Lauren le consideră de la sine înțelese: să se îmbrace pentru serviciu, să

bârfească lângă aparatul de cafea, să examineze pantofii altor femei în metrou. O lume de adulți în afara perimetrului delimitat de casa ei, poarta școlii și parcul local, micul teritoriu pe care paște zi de zi, ca o capră

priponită.

Surorile ei n-ar compătimi-o câtuși de puțin. Nici ea nu s-ar aștepta la asta! Lauren a pierdut-o pe Dixie și locuiește într-un apartament groaznic, care se află deasupra unei locante la care se vinde chebap. Kat e o cometă

fără copii, care lasă în urmă strălucire, bitcoini și rămășițele inimii frânte a

lui Kofi; ea ar spune doar: „Ei bine, eu ți-am zis“. Atunci când Flora a anunțat logodna, Kat, în loc să se bucure pentru ea, a spus: „Dar tu nu ești *tu* în preajma lui Scott“. Iar Flora a țipat, acuzând-o pe Kat că, fiind dependentă de muncă, oricum nu știa cine era sora ei mai mare. Dar un slab glas lăuntric îi șoptise: „Și dacă, la urma urmei, Kat are dreptate?“ Kat are întotdeauna dreptate, precum cineva care abordează o ecuație simplă într-un mod inutil de complicat, dar descoperă răspunsul corect. Flora își șterge lacrimile cu mâneca și încearcă să se adune ca să se ridice și să pună masa de prânz, sau ca să-i pese de prânz, luptându-se cu dorința de a-și da capul pe spate și de a urla după surorile ei, precum un lup pierdut de haită.

– Mami! se aude un glas cam îngrijorat.

– Imediat, iubire!

Umbra împiedicată a lui Raff trece prin dreptul spațiului dintre ușă și toc. Raff, băiatul ei drag, furios, pe care îl iubește mai mult decât viața însăși, ispășirea ei, cel care o ține captivă. Nu mai e deloc sigură că a fost corect să-l aducă aici.

– O cerere puțin nebunească, nu-i așa? a pufnit Scott în momentul în care ea i-a spus că primise o invitație de la taică-său, unde mai pui că, în realitate, era o convocare, una în care nu era pomenit nicăieri numele lui Scott. Evident, nu-l iei pe Raff! a adăugat el.

Dar acela a fost unul dintre rarele momente în care s-a înțepenit pe călcâie și a ales să dea o bătălie. Parțial, pentru că Charlie îl prețuia pe Raff, iar ea simțise că ceva nu era în regulă cu tata și credea că, poate, compania lui Raff l-ar fi ajutat. Dar, în mare parte, i se părea greșit ca băiețelul ei să fi alergat pe nisipurile albite de soare ale Franței, Portugaliei și Floridei, dar să

nu fi strâns niciodată pietre în Cornwall pe o plajă bătută de vânt, plină de mușuroaie și năpădită de alge. Iar Raff nici n-a petrecut vreodată timp alături de mătușile Finch sau de bunicul lui.

Scott a subliniat faptul că ea, Flora, era din nou aceea care făcea toate eforturile, așa cum se întâmpla mereu în cazul rudelor Finch. Și că Charlie, Kat și Lauren o neglijaseră de Crăciun, nu pentru prima dată.

– Meriți mai mult de-atât, Flora, a spus el cu blândețe, întinzând o mână ca să-i pipăie fundul.

Deși, până la un punct, Flora a fost de acord cu el, ea crede, de asemenea, că primești permisiunea de a critica o familie doar dacă faci parte din ea. Iar el aparține unei părți diferite a vieții ei, partea funcțională, lumea însorită de deasupra liniei de plutire, nu celei din carena urâtă, aflată de sub linia de plutire. Motiv pentru care nici nu i-a spus vreodată lui Scott 100

adevărul despre vara cu eclipsa. Se întreabă adesea ce s-ar întâmpla dacă i-ar spune. Dacă ar mai iubi-o la fel.

Raf bate la ușă.

– Mami, ți-e rău?

Cu o tresărire fizică, Flora își dă seama că nu și-a luat pastilele. Rock Point i-a zădărnicit programul.

– A, nu, deloc! Dar poți să-mi aduci poșeta, scumpule? E pe pat.

Flora ascultă cum Raff își târșâie intenționat picioarele, iar apoi aude sunetul știfturilor de alamă ale poșetei târâte pe podea. Se înviorează la gândul că băiețelul vrea să-i facă pe plac. Acasă, ea simte atât de des că Raff vrea s-o termine, că e furios s-o aibă ca mamă! Ușa băii se deschide cu câțiva centimetri, iar el împinge geanta.

– Ești un băiat atât de bun, Raff!

Nu-i spune asta destul de des. Răscolind prin geantă, intră în panică

atunci când nu le vede. Uite-le! Acolo sunt! Simpla vedere a pastilelor îi domolește intensitatea crampelor abdominale. Tocmai în clipa în care le scoate din geantă, ușa băii se deschide. Florei îi stă inima în gât.

– O, Doamne, ce-ai…?

Se apleacă și șterge cu un șervețel fața însângerată a lui Raff. Pentru numele Domnului, e doar ruj! Ruj roșu.

Încântat de reacția ei, Raff chicotește, iar apoi scapă din strânsoare și fuge. De pe palier, aplecată peste balustradă, verificându-i traseul, Flora îl urmărește din priviri în timp ce el coboară scările.

– Nu fugi! țipă ea, rujul de buze și panta abruptă a scărilor amestecându-i-se dezordonat în imaginație. Încet, Raff!

După ce vede că băiețelul a ajuns în vestibul și că e în siguranță de acum încolo, ea se întoarce de-a lungul palierului. Apoi ezită, cercetând din priviri ușile închise ale dormitoarelor lui Kat și Lauren. O mișcă într-un fel nedefinit faptul că, la fel ca porumbeii călători, surorile ei au gravitat spre vechile lor camere de vară. Pe atunci, ușile acelor încăperi erau lăsate întredeschise. Noaptea, străbăteau palierul în vârful picioarelor și sfârșeau înghesuite toate trei într-un pat, chicotind, lovindu-se cu picioarele, pentru

că era mai distractiv să stea împreună, decât singure. Recent, acasă, în acele nopți în care Scott e plecat la serviciu, ea a început să se întrebe dacă nu cumva faptul că a crescut alături de atât de mulți frați e motivul pentru care lucrurile pe care e atât de norocoasă să le aibă – o casă decomandată, o stradă liniștită, un pat de dimensiuni enorme – o făceau să se simtă oarecum însingurată.

101

Neputând rezista tentației de a-și băga puțin nasul, Flora deschide ușa lui Kat cu câțiva centimetri. I se strânge inima. Speră că această cameră nu reflectă viața interioară a surorii ei: cabluri urâte șerpuind peste tot, încărcătoare înfipte în fiecare priză și o saltea de fitness întinsă pe podea.

Nici urmă de vreo carte, observă ea, cu un *pfff*, amintindu-și cum Kat scotea din ascunzătoare câte un roman erotic și citea cu glas tare fragmentele picante (în retrospectivă, fixând așteptările Florei puțin prea sus).

Chiar lângă camera ei se află cea a lui Lauren, deși nu ți-ai da seama de asta, se gândește ea, uitându-se pe după ușa întredeschisă. Există puține dovezi ale ocupantei dormitorului, în afară de o geantă de sport așezată pe covor. O, iar pe un birou în stil georgian, destul de drăguț, se află un bloc de hârtie peste care e așezat, în diagonală, un stilou. Întrebându-se cui îi scrie Lauren – oare posibilului iubit cu care a auzit-o vorbind la telefon de dimineață? –, Flora se îndreaptă spre birou, curioasă, dar zgomotul făcut de cineva pe scări o face să iasă imediat. Se întoarce rapid în dormitorul ei, intră în baie și începe să-și pudreze fruntea, nasul și bărbia.

Văzându-și fața în oglindă, are neplăcuta senzație că e cercetată de sinele ei adolescent și găsită necorespunzătoare. Își imaginează un istoric ascuns al reflexiilor, toate fețele afișate de-a lungul anilor, de la tinerețe până la bătrânețe, precum cercurile unui trunchi de copac.

Rama oglinzii, groasă, ovală, acoperită cu scoici, a fost unul dintre obiectele preferate ale bunicii. La un moment dat, ea a spus:

– Din moment ce ești deținătoarea frumuseții remarcabile din familia noastră, Flora, oglinda asta trebuie să fie a ta!

Abia acum își dă ea seama câtă dezbinare au putut să producă vorbele bunicii. Cum trebuie s-o fi urât în secret surorile ei! Și totuși, oglinda părea pe drept a ei, aproape câștigată. Pe atunci, ea nu reușise să facă diferența între felul în care arăta și cine era, între sufletul și fața ei – sau, mai degrabă, nu se obosea să înțeleagă reacțiile altora la fața ei, n-o interesau în mod special capetele întoarse și fluierăturile intimidante ale bărbaților, cu care se obișnuise, dar care erau și dovada unei puteri secrete… și un bilet către fericirea viitoare. Acum știe mai multe, desigur. Dar se teme că aprecierea ei de sine e încă legată de felul în care arată, de greutatea ei, de dorința pe care o stârnește – sau nu – în ceilalți. Încercând să-și ignore porii dilatați de pe nas, se întreabă pe cine o să vadă în oglindă la vârste precum cincizeci, șaizeci sau optzeci de ani. Ce *vrea* să vadă. Un alt fel de putere, asta vrea.

Își strecoară degetele în buzunarul interior al genții, care e foarte discret, undeva unde nici măcar Scott nu s-ar gândi vreodată să verifice, și-și scoate blisterul de pilule contraceptive. Ia una cu o înghițitură hotărâtă de

apă. Deja se simte mai bine. Ușurată, se grăbește să coboare la parter, ca să

pună supa de roșii în bolurile în formă de frunze de varză ale bunicii, hotărâtă să salveze prânzul.

19. LAUREN, 1999

Mâna ridată a bunicii a coborât castronul de forma unei frunze de varză, plin ochi cu frișcă.

– Chiar nu vrei, dragă?

Bertha a repetat întrebarea. O viespe dădea ocol bor-canului lipicios cu dulceață roșie. Savarina aștepta, lucioasă, pe farfuria mea. Eram prea surescitată ca să mănânc.

– Nu? Trebuie să pui un pic de carne pe tine! a exclamat bunica, întinzându-i castronul lui Kat, care a luat câteva linguri pline, câștigând, astfel, un zâmbet aprobator din partea bunicii. Sper că nu te-ai apucat de vreo aiureală de regim, Lauren!

– În casa noastră mama a scos lactatele în afara legii! a spus Kat cu gura plină.

Spre deosebire de Flora, care ronțăia doar marginile biscuiților pentru cazul în care s-ar fi îngrășat accidental, Kat avea întotdeauna o poftă de mâncare feroce – pe puțin două ouă la micul-dejun, porții suplimentare și budinci – ca și cum, între două luni august, ar fi făcut foamea. De asemenea, ea mânca pâine. Și tort.

– O, Doamne! s-a minunat bunica, mângâind mâna lui Kat. Biata făptură!

În mod normal, ceaiurile la care se serveau friș̦că și prăjituri îmi plăceau la fel de mult ca și lui Kat. Șervetele de pânză pe care învățasem să

mi le așez în poală. Laptele turnat dintr-un urcior delicat, niciodată din cutia de carton, ca acasă. Suportul de tort cu picior lung și cu marginile vălurite.

Felul în care fiecare ceai era ca o păpușă rusească ce le conținea pe toate celelalte pe care le luasem vreodată. Dar acea lună august se separase de cele de dinainte. Acum simțeam că Rock Point devenise un loc alunecos și derutant.

Tata nu era la masă – prefera să lucreze flămând – și știam că Angie se afla în atelier chiar în acel moment, spălându-i pensulele, curățându-i paletele, croindu-și drum în singurul loc din casă de care eu aparțineam cu adevărat, în care nu mă situam la periferia realității. Lui Kat și Florei nu le păsa. Cu cât Angie era mai puțin prin preajmă, cu atât mai bine. Discuțiile lor se

refereau numai la eclipsă și la zvonurile despre petreceri pe plajă. La fel

ca bunicul, își îndreptau ochii mai ales spre cer. Eu mi-i îndreptam spre landă. N-o mai văzusem pe Gemma de două zile, de când se îndepărtase, rușinată, de coliba pustnicului. Încercasem s-o sun de la telefonul din vestibul, dar bunica dădea târcoale și oricum nimeni de la Gemma de acasă

nu răspundea la telefon.

– Chiar arăți palidă, Lauren! a constatat bunica, străpungându-mă cu privirea, pentru ca apoi să se înmoaie. Sper că nu te-ai îmbolnăvit! Sau e din pricina cititului? Ți-am văzut lumina aprinsă noaptea târziu.

– Asta explică de ce Flora nu e niciodată bolnavă! a exclamat Kat.

Am încercat să zâmbesc, dar m-am simțit sleită de puteri.

– Nu știu de ce, dar azi nu mi-e foame.

– Nu-ți face griji! O fi de la căldura asta apăsătoare, Lauren, a spus bunicul cu amabilitate, bătându-mă pe mână. Se pregătește o furtună.

Aerul era lipicios precum pielița de pe vopseaua de ulei, atunci când începe să se usuce. Palatul Berthingham trebuia mutat din zona tropicală a serei într-un loc mai răcoros, în colțul bucătăriei. Dar atmosfera din casă era nefirească.

Începusem să bănuiesc că Angie îi spunea ceva bunicii, care tot punea întrebări despre „planurile“ mele, de parcă voia să verifice dacă Gemma era implicată în ele.

– Pentru că lucrurile nu merg între mamele voastre, Lauren, bucură-te să fii împreună cu surorile tale cât de mult poți! De aceea, fetelor, v-am adus aici, la urma urmei. Și doar știi cât de repede zboară luna august!

(Și mai știam că nu trebuia să-i spun unde intenționam să mă duc după

ceaiul acela.)

Bunica nici măcar nu păruse supărată din cauza raidului pe care-l făcuserăm în dressingul ei. Atunci când Kat și Flora se repeziseră înapoi în casă, cu marginile rochiilor pline de nisip, bunica își dusese mâna la gât.

Apoi izbucnise într-un hohot de râs și spusese că asta era o îmbunătățire grozavă față de pantalonii scurți din denim. Tata, care ne aștepta în atelier, nu fusese atât de încântat.

– Dați-vă jos rochiile alea ridicole! Nu sunt Joshua Reynolds15.

Acum, bucătăria s-a umplut de zgomote de mestecat, de sorbituri de ceai și de clinchet de tacâmuri, până când Bertha a strigat foarte tare, cu glasul bunicii:

– Am o bănuială teribilă, Herbert!

15 Sir Joshua Reynolds (1723–1792), pictor portretist englez.

Fie s-a schimbat lumina de la fereastră, fie a pierit culoarea de pe chipul bunicii.

Kat s-a arătat încântată.

– O bănuială teribilă! Aha! În legătură cu ce, bunico?

– Doamna Peakock, în bibliotecă, cu sfeșnicul16? a întrebat Flora.

Am început să zâmbesc și eu, pentru că bunica părea atât de tulburată.

Deși n-aș fi îndrăznit niciodată s-o tachinez, mi-a plăcut atunci când au făcut-o surorile mele, care erau atât de amuzante și de neînfricate. Apoi mi-a venit în gând că acea bănuială teribilă putea fi legată de mine.

– E doar o prostie de papagal, fetelor! Taci, Bertha! a răspuns bunica pe un ton tăios, schimbând o privire complice cu bunicul.

– Bertha, oracolul nostru!

Kat s-a răsucit pe scaun și a aplaudat papagalul, care și-a umflat penele. Fruntea bunicii s-a încruntat. M-am uitat la prăjitura mea nemâncată.

– Bertha nu știe nici cum o cheamă în momentul ăsta. Din cauza eclipsei. Ea trebuie s-o simtă. Toate animalele simt, a spus bunicul, terminându-și de băut ceaiul din ceașcă, dornic să schimbe vorba. În două

zile, Kat, păsările o să înceapă să zboare de-a-ndăratelea!

Bunica s-a ridicat brusc și a început să curețe farfuriile, cu un zăngănit strident.

– O eclipsă totală îi poate face și pe oameni să se comporte în moduri neașteptate.

Bunicul și-a aranjat mustața cu degetele și a ridicat dintr-o sprânceană

către Kat și Flora.

– Să nu spuneți că nu v-am spus!

Căldura se ridica din pământul copt de soare. Iepurii țâșneau în toate direcțiile. Un șoim se învârtea pe sus. La orizont se vedeau două stânci. Am alergat și am alergat, peste trifoi, păpădie, valeriană și ierburi, tot în sus, inspirând mirosul de verdeață, care devenea din ce în ce mai rarefiat. Landa, care semăna cu o mare pestriță și înțepătoare, se strecura pe sub gardul șubred al familiei Heap. Rock Point își avea norii săi de hortensii; căsuța avea grozamă galbenă. Eu preferam tufele de grozamă. În grădina părăginită

din față, Viv, culcată cu fața în jos pe un prosop, purta un costum de baie 16 Aluzie la filmul *Clue* (*Indiciul*, 1985), inspirat de jocul de societate Cluedo

(Clue, pe piața americană), în care jucătorii trebuie să deducă autorul, locul și arma unei crime.

106

maro, partea din spate a slipului fiind doar o fâșie minusculă. Fesele, unse cu ulei de plajă, străluceau precum pielea umedă a unei foci.

– Bună ziua! am salutat eu, neștiind în care direcție să mă uit. Gemma e înăuntru?

Viv și-a ridicat fața de pe prosop și a zâmbit, mijind din ochii orbiți de soare. O dungă de transpirație i se scurgea în adâncitura dintre sâni. Avea lângă ea o carte și o cutie de cola.

– Hei, bună! Gemma nu se simte prea bine azi, așa că am trimis-o înapoi în pat.

– Aha.

Mi-a atras atenția o mișcare la fereastra de la parter a căsuței.

Imaginea a două fețe mi-a fulgerat pe dinaintea ochilor: Pete, fratele Gemmei, și, eram aproape sigură, băiatul care se holbase la mine pe când mă

aflam în coliba pustnicului. Cei doi s-au înghesuit unul într-altul, râzând, iar apoi s-au lăsat mai jos de pervaz. Am simțit că luam foc.

– E totul în regulă, draga mea?

Mi-am întors privirea la Viv. Am încuviințat din cap, mi-am vânturat piciorul prin iarbă, stârnind un greiere, și m-am întors să plec, dar apoi m-am oprit.

– Pot să vorbesc ceva cu tine? am întrebat eu pe un ton timid, fără să

știu exact ce voiam să spun.

Viv dădea impresia că i-ai fi putut spune orice, semănând, din punctul ăsta de vedere, cu mama. Și nu puteam suporta să mă întorc la Rock Point cu toate cuvintele acelea continuând să mi se zbată în minte.

– Mie? s-a mirat Viv, ezitând, iar ceva s-a ferecat în spatele privirii ei.

Sigur că da! Vine ploaia, îi simt mirosul. Tu nu-l simți? Haide!

A bătut cu palma pe prosop. M-am așezat pe marginea cea mai îndepărtată, lângă piciorul ei. Lac mov, strălucitor, unghii ca niște midii.

Picioare lungi și cafenii: puncte ca pilitura de fier acolo unde se epilase. O

talie mică, șolduri largi, ale căror circumferințe erau vizibil diferite. Brusc, am înțeles de ce tata o privea pe Viv de la fereastra atelierului în timp ce ea pleca pe aleea de la Rock Point, la sfârșitul turei, dezlegându-și șorțul. Tata era fascinat de forme, așa cum un matematician ar fi fascinat de cifre.

Viv s-a sprijinit în coate și a aruncat o privire în jur, ca să se asigure că

eram singure, după care a întrebat cu glas scăzut:

– Așadar, Lauren, e vorba despre rochiile de bal?

Mi-am tras sufletul.

– De unde știi?

– Un prieten al lui Pete v-a văzut pe toate. Iar apoi a spus câte ceva.

Viv și-a scuturat o furnică de pe gleznă.

El! Băiatul de pe potecă! Cel care se afla în căsuță chiar în clipa de față.

Într-un fel, m-am simțit trădată. De parcă băiatul acela ar fi încălcat o promisiune tacită.

– Viv, n-a fost vina Gemmei, jur! Eu am rupt rochia!

– O, ești o prietenă bună, Lauren! Nu-ți face griji, Gemma nu pățește nimic, m-a asigurat Viv, oferindu-mi o înghițitură de cola, dar eu am dat din cap în semn de refuz, iar ea a bătut cu degetul mic în doza de metal. Deci, nimic altceva?

N-am mai putut să-mi opresc șuvoiul vorbelor, așa că adevărul mi-a zburat în grabă de pe buze: Angie spunând că eu și Gemma eram niște mici ticăloase, bunica spunând că ar trebui să petrec mai mult timp alături de surorile mele, atmosfera ciudată din casă.

Viv a ascultat cu toată atenția. Tot vorbind și vorbind, mi-am încolăcit brațele în jurul picioarelor și mi-am sprijinit bărbia de genunchi, dorindu-mi să stau pe acel prosop, lângă Viv, pentru totdeauna. Dar pe urmă am epuizat toate lucrurile pe care le avusesem de povestit și deja cele care mi se păruseră importante deveniseră mărunte în ochii mei. Liniștea dimprejur era diafană, însuflețită de vânt și de încă ceva.

– Las’ pe mine, Lauren!

A spus-o într-un fel anume, strângând din dinți. Nu-mi puteam imagina cum avea ea să discute cu bunica, dar eram ușurată că trecuse de partea mea și a Gemmei. După un moment, închizând ochii, Viv și-a ridicat fața spre soare, cu o încruntare pe care n-o avusese mai devreme. Se părea că am ajuns la sfârșitul conversației.

– Sper că Gemma o să se simtă mai bine în curând!

M-am ridicat, simțind că pielea de pe picioare îmi devenise lipicioasă.

– Mulțumesc, draga mea! a răspuns ea, privindu-mă printre gene. Cei din familia Finch sunt norocoși să te aibă. Să nu uiți asta!

M-am luptat cu dorința copleșitoare de a cere o îmbrățișare. După ce am ajuns la poartă, Viv a strigat:

– Stai, așteaptă! Gemma ți-a lucrat ceva. Aveam de gând să ți-o aduc la Rock Point de îndată ce intram în următoarea mea tură. Ar trebui s-o iei acum. Așteaptă o clipă!

Am văzut-o pe Viv, a cărei piele era lucitoare de la uleiul de plajă, repezindu-se până în casă. După aceea a ieșit iarăși, cu o pungă de hârtie în mână. Departe, în largul mării, au bubuit tunete. Ea a făcut o mișcare cu capul, arătând spre cer. Un nor acoperea soarele, iar marginile lui păreau să

ardă.

– Hopa! Se pare că eclipsa a apărut mai devreme. Grăbește-te, Lauren!

Dacă tună, n-ai vrea să fii afară, în landă!

Am fugit înapoi spre casă, scotocind prin pungă în timp ce alergam. O

pasăre? M-am oprit, fără suflare, încântată. O pasăre ca o păpușă de grâu17, împletită din paie. Un peruș, mi-am dat seama. Asemănător cu cei din volieră, care-i plăceau Gemmei. Cel mai frumos lucru pe care mi-l dăduse vreodată cineva, cu cavitățile sale împletite care erau pline de prietenia noastră, de fiecare scrisoare pe care ne-o scriseserăm, de toate conversațiile și glumele noastre încâlcite. Încă zâmbeam atunci când am ajuns la Rock Point, cu pasărea de paie în mână, caldă. Un fulger ca un trident a lovit marea, transformând-o în aur. *Bum!* Câteva secunde mai târziu, altul, iar apoi, altul. *Bum, bum, bum!* M-am uitat, hipnotizată, la furcile fulgerelor care crăpau zidul cerului.

17 Figurină creată și folosită în cadrul ritualurilor agrare păgâne din nordul Europei.

20. KAT

Soarele palid al iernii se reflectă din oglinzile pe care le folosește tatăl ei ca să manipuleze lumina din atelier. Kat nu poate să nu se întrebe dacă el mai folosește lucruri strălucitoare – vorbind despre metalele grele din părul lui, despre renovarea casei Rock Point, despre o nuntă la Las Vegas – ca să le distragă atenția de la chestiuni mai întunecate sau, mai rău, de la „anunțuri“

viitoare. Căutând acea schiță a unui nud care l-a tulburat atât de mult, ea trage din nou de sertarul cel mai de jos al dulapului. Încuiat. La naiba! Oare era un nud al lui Dixie, unul pe care tatăl ei e prea mâhnit ca să-l arate?

Numai că asta nu s-ar potrivi cu data – 1980, fiindcă Dixie a apărut în viața lui pe la mijlocul anilor ’80 – sau cu faptul că l-a smuls cu o grabă vecină cu panica.

Mobilul lui Kat spulberă liniștea atelierului, străpungându-i gândurile proprietarei lui. Oare tonul de apel al telefonului ei e mereu setat să sune atât de tare? Cum de-l suportă? Blestematul de avocat! Din nou! Și încă într-o sâmbătă! Îl comută pe mesageria vocală. Piciorul ei stâng începe să se miște, iar talpa freacă ritmic podeaua.

Acum are câteva telefoane de dat. Și nu poate să facă față nici unuia dintre ele. Chiar ignorând semnalul capricios – precum un marinar de pe un trauler aflat în largul mării, ar avea nevoie de un telefon cu legătură prin satelit –, Rock Point e un vortex care-i încurcă mințile, încetinindu-i ritmul gândurilor. Prăbușirea neîntreruptă a valurilor a devenit un zgomot alb, anesteziant, hipnotic, care face ca datele platformei Spring – clicuri, implicare, venituri din publicitate – să pară ciudat de lipsite de sens, un flux oarecare de cifre, nu formulele pe care ea poate să le citească mai repede decât oricine altcineva. Trebuie să se adune. Să-și pună în ordine prioritățile.

O tură de alergat ar putea s-o ajute. Doar ea, în luptă cu aplicația Strava și cu tot universul, devenind în întregime numai respirație și numai forță, cu

picioarele ca niște pistoane. Încă o cafea neagră. Și un service auto deschis, care să fie capabil să rezolve pana de cauciuc a mașinii lui Angie. Da. Așa încât ele, surorile, s-o poată mâna afară, în viscolul cel perfid. Tata poate iubi pe cine îi place – întotdeauna a făcut-o, abandonându-se cu extravaganță

pasiunii. Dar căsătorie? Asta, nu! Căsătoria aduce probleme urâte de moștenire. Și nu doar legate de Rock Point. Mai există colecția lui de artă, 110

apartamentul din Soho și atelierul cel mare din East London. E posibil să mai fie și alte comori-surpriză – acțiuni, investiții – puse deoparte și uitate. Dacă

tatăl ei se căsătorește și apoi moare înainte să-și schimbe testamentul, Angie o să-și primească partea. Probabil că femeia, care nu-i deloc proastă, știe asta și n-o să-l târască prea curând în biroul prăfuit din Marylebone al avocatului său. Flora e, în mod naiv, sigură că tata o să rezolve problema și spune că l-a auzit recent mormăind de câteva ori că „trebuie să-și actualizeze testamentul“. Dar ea, Kat, poate adulmeca dezordinea fiscală, iar cea peste care a dat aici și acum are un miros înțepător. Afacerile tatălui ei s-au clătinat întotdeauna la limita haosului, administrate fără nici un interes.

Și nu e sigură că tatei măcar i-ar păsa dacă ar lăsa în urmă o încâlceală de documente care să dezlănțuie iadul pe pământ. Totuși, ar fi prea provocator ca ea, atâta vreme cât Angie încă se află la Rock Point, să abordeze subiectul delicat al moștenirii. Dacă n-ar fi decât din pricina asta, și tot l-ar strânge de gât pe cel care a găurit acel cauciuc, întârziind plecarea lui Angie.

Și de ce și-a ales-o individul ăla drept țintă tocmai pe ea? Kat nu poate să-și dea seama de ce Kia hodorogită a lui Angie a fost aleasă în locul SUV-ului ostentativ al Florei sau al stridentului Porsche galben al tatei („Blonda“, după cum o numește Blythe în bătaie de joc). Cineva de prin partea locului –

probabil că scriitorul de bilețele – trebuie să fi nutrit într-un colț al minții, în toți acești ani, gânduri de răzbunare la adresa lui Angie. Dată fiind claia ei de păr roșu, o recunoști instantaneu.

Ar fi trebuit chemată poliția. Dar Angie a refuzat:

– Nu vreau să fie implicați polițiștii! a exclamat, îngrozită, ca o ibovnică

de gangster.

Tata a fost de acord cu ea, afișând nonșalanța prietenilor lui cockney care, cu mult timp în urmă, schimbaseră viețile lor de infractori, cu notorietatea cluburilor de artă. Într-o astfel de notă, el insistase asupra ideii că „polițaii Keystone“18 oricum n-ar fi fost interesați în perioada asta a anului. Kat bănuiește că, în secret, el se teme să răscolească memoria vreunui polițist local. Să tulbure apele.

Apropo de asta… Ea se sprijină cu un șold de marginea mesei și deschide un caiet gros de schițe. Auzind cum se deschide ușa atelierului, se întoarce. Lauren pare surprinsă s-o vadă, percepție care, de altfel, e reciprocă. Privirea ei întunecată se oprește la caietul de schițe.

18 *The Keystone Cops* (deseori ortografiat *Keystone Kops*) sunt polițiști fictivi, incompetenți, prezentați în comediile mute produse de Mack Sennett pentru compania de film Keystone între anii 1912 și 1917.

– Ce se întâmplă?

Kat se simte vinovată și ușor ridicolă pentru că răscolește la întâmplare, căutând o schiță veche. Vânând umbre din trecut. Mai bine să nu pomenească despre asta. Nu vrea ca Lauren să creadă că iscodește – există

posibilitatea ca ea să-i spună tatei – și nici nu vrea să sporească uriașa povară de ordin psihologic a surorii ei. Lauren e destul de fragilă acum. Da, o să păstreze totul pentru ea. Dacă ai îndoieli, nu spune nimic!

– Doar verificam fondurile tatei pentru reparația acoperișului.

– Aha!

Înghițind explicația lui Kat fără s-o pună la îndoială, Lauren pășește înăuntru. Poartă în picioare doar șosete și aduce cu ea un iz de sare și de pământ, mirosuri pe care Kat își amintește că le ducea și ea în apartamentul din Notting Hill al maică-sii, cu ani în urmă, la fel ca și nisipul pietros din pantofi și părul ciufulit, decolorat de soare, care mirosea a foc de tabără și a mare. În primele ei zile de după înapoierea la Londra – orașul care se întorcea la viață în septembrie, ceea ce însemna pantofi noi de școală, noi începuturi –, Kat refuza să se spele, nevrând să-și piardă ultimele urme de libertate și de vară. Nevrând să se maturizeze din nou.

– Lauren, spune-mi, murmură Kat întorcând o nouă pagină și scuturând în fugă o gânganie de pe ea, n-a fost iresponsabil din partea tatei să lase aici toate desenele astea?

– Bineînțeles că da! E prea umed și ar trebui arhivate în mod corespunzător.

Lauren ia de pe masă două pensule uscate, rătăcite, și le strecoară într-o oală de metal ciobită, curățând locul, așa cum făcea pe vremea când era mică. În atelier, echilibrul de putere dintre surori s-a răsturnat întotdeauna.

În acea încăpere, Lauren căpăta un aplomb pe care nu-l avea în nici un alt loc din casă. Părerea ei era cea pe care tatăl lor o cerea aici, ca și cum copilăria ei neconvențională – sau, mai degrabă, influența lui Dixie, genele lui Dixie –

i-ar fi oferit o perspectivă prețioasă. Kat și Flora îi purtau pică pentru asta.

Acum Kat își dă seama, cu un fior de rușine, că au și încercat s-o saboteze. Pe la spate, o numeau pe Lauren „spiridușul atelierului“.

Kat îi arată un desen.

– Ce crezi? întreabă ea pe un ton plin de nesiguranță, declinându-și competența și recunoscând-o, implicit, pe cea a surorii ei. După ochiul meu dezarmant de neantrenat, să fie lucrări în curs de execuție? Un trunchi, doar câteva linii. O schiță, într-adevăr! Făcută doar pe jumătate?

Lauren își înclină capul într-o parte.

– Nu, nu cred. Schițe după model. Sau studii pentru o lucrare mai mare.

– A, OK! Ce știu eu? Mie și picturile lui mi se par mereu neterminate!

Kat se gândește la spațiile goale, de un gri noroios, care înconjoară

adesea figurile în portretele lui sau radiază din colțuri. Tata numește asta

„spațiu negativ“ și afirmă că e la fel de important ca personajul. Un astfel de spațiu negativ ocupă o mare suprafață din *Fete cu colivie*, de parcă ar fi reprezentat ceva ce pictorul n-ar fi putut să înfățișeze sau să rezolve.

– Dacă un artist afirmă că o lucrare e terminată, atunci e terminată!

spune Lauren, iar ochii ei zâmbitori captează strălucirea albastru-petrol a luminii soarelui. Picasso a declarat cândva: „A termina o lucrare înseamnă a o ucide“.

– Ha, ha! O să folosesc replica asta la adunarea acționarilor!

Lauren râde, iar Kat se gândește că sora ei are un râs minunat, mai amplu decât te-ai aștepta de la cineva cu constituția ei.

Kat ia un alt caiet de schițe și-i întoarce paginile cu grijă.

– E un pic ca și cum ai răsfoi prin capul tatei. Sau prin patul lui, adaugă

ea, dându-și seama imediat că a spus o prostie. Scuze, nu mă referam la Dixie…, gafează Kat și mai rău. Știi ce vreau să spun. E cazul să mă

opresc.

Deci, chestia asta e bună?

– Da! răspunde Lauren fără ezitare.

– Valorează ceva?

Ar vrea să-i poată asocia o cifră.

– Cu siguranță că da, murmură Lauren pe un ton absent, cu capul într-o parte, interesată mai degrabă de desene.

Kat închide caietul de schițe și îl pune în mâinile lui Lauren.

– Uite, ia ăsta! Înainte să-l ia Angie.

– A, nu, nu pot să-l iau!

Lauren pare nedumerită.

– Tata a spus să iei orice îți place! o îndeamnă Kat.

Lauren pune pe masă caietul de schițe.

– Nu pe astea.

– Dintre noi toate, tu meriți caietul ăsta! spune Kat, poate cu prea multă forță, de parcă datoriile emoționale din copilărie ar putea să fie rambursate material, iar golurile sufletești, umplute cu schițe și bancnote.

Nimeni nu te-ar învinovăți nici dacă ai pleca mai devreme! adaugă ea, încercând să fie amabilă, dar agravând situația. Vizita asta trebuie să fie un coșmar pentru tine. Angie. Papagalul…

– Nu plec nicăieri, răspunde Lauren cu glas scăzut. Mama m-a pus să-i promit că o să țin legătura cu familia Finch după ce moare ea, adaugă ea cu

un glas ușor tremurător, sub care se ghicește clocotul durerii. Mi s-a părut că

invitația tatei a fost un semn.

– Bine! spune Kat, încercând să nu pară sceptică.

Dar viața e bazată pe cauză și efect, pe acțiune și reacțiune, misterele fiind evenimente neobișnuite, care nu pot fi analizate. Una dintre glumele ei preferate e că totul, în cele din urmă, e un cod. Deși știe că așa ceva ar fi un lucru groaznic de insensibil de spus în acel moment, Kat simte cum o parte groaznică a personalității ei ar vrea să-l spună. Să distrugă totul. Dorindu-și să pună capăt conversației, fiindcă aceasta a luat o turnură delicată și intimă, își scoate telefonul din buzunar și-și dă ochii peste cap.

– Mă cheamă datoria, spune ea, scoțând un mic geamăt în chip de scuză.

Dar Lauren rămâne locului, refuzând să înțeleagă aluzia. O tăcere densă începe să le apese. Kat simte ce urmează.

– Kat, vara eclipsei…, spune Lauren cu glas scăzut, ca și cum vorbele ar putea să i se dezintegreze la contactul cu aerul.

O rochie de bal albastră, ruptă; chiloții Gemmei, cu inscripția *Marți*; un soare negru, împușcat.

– Da, și? răspunde Kat, absentă, cu toate că inima începe să-i bată ca un ciocan.

– Nimeni nu vorbește niciodată despre asta.

– Ei bine, asta e familia Finch!

Lauren desprinde de pe masă o bucată de lipici întărit și povestește că, în zilele de dinaintea morții ei, Dixie a încercat să-i spună ceva important –

un fel de secret – despre acea vară. La fereastră, pescărușii țipă și se rotesc, iar Kat îi percepe de parcă ar face asta în creierul ei.

– Dar mama și-a pierdut luciditatea, continuă Lauren. Și n-am aflat niciodată ce era, care-i secretul cu pricina. Tu știi?

– Știu doar ce știi și tu, îmi pare rău! exclamă Kat, încercând să pară

neutră, cu toate că tonul îi urcă nenatural de mult. Și ce scria în ziar!

În anii care au urmat acelei veri, dacă un jurnalist îndrăznea vreodată

să-l întrebe pe Charlie despre asta, acesta din urmă oprea interviul. În cele din urmă, povestea a rămas ca un foc fără oxigen. Dar, desigur, n-a fost chiar așa, își dă seama Kat. Povestea e încă vie și, în momentul de față, bântuie prin atelier.

Cu o sincronizare perfectă, Flora strigă de la baza scării, spre atelier:

– Kat! Lauren! Sunteți acolo, sus?

– Da! răspunde Kat, ușurată că e întreruptă.

– Kat, stai! Trebuie să-ți arăt repede ceva, spune Lau-ren, vârându-și mâna în buzunarul pantalonilor. Ar fi trebuit să-ți spun despre asta mai devreme, dar n-am vrut s-o sperii pe Flora și…

Un tunet de pași.

– Unde e Raff?! întreabă Flora, aprinsă la față, intrând în atelier. Vă rog, spuneți-mi că e aici, cu voi!

21. LAUREN, 2019

Lauren se trage înapoi, în timp ce Angie dă de perete cu ușa dormitorului principal.

– Ce-i zarva asta?

– L-ai văzut pe Raff? o chestionează Lauren, care se uită peste umărul ei, dar care, la vederea cearșafurilor răvășite, își mută rapid privirea. Se ascunde pe undeva! Flora e îngrijorată!

La fel ca biletul pe care a fost gata să i-l arate lui Kat, dar pe care încă îl are îndesat în buzunarul pantalonilor. Își dorește cu disperare să li-l fi dat surorilor ei imediat după ce l-a găsit, în loc să ezite, îngrijorându-se că ele s-ar fi putut speria, amenințarea fiind agravată de cauciucul tăiat.

Flora se apropie și o apucă de mânecă pe Angie, de parcă ar socoti-o răspunzătoare pentru dispariția fiului ei.

– Unde e?!

– Ei bine, spune Angie cu glas scăzut, uitându-se la mâna Florei, nu putea să ajungă departe.

– O să-l găsim, Flora! adaugă Lauren, încercând să-și liniștească sora, care se învârte pe palier, cuprinsă de un acces de panică oarbă. Probabil că

se uită prin dulapuri după comori de luat acasă, sau ceva de genul ăsta!

Flora se oprește.

– Da! Da, asta face, nu-i așa? Dar… dar… O, Doamne!

Charlie apare în ușa dormitorului și-și pune mâinile pe umerii lui Angie. – Care-i treaba cu Raff? O, se prostește, nu-i așa? Flora, nu-ți face griji!

Voi dispăreați ore în șir – ore! – la Rock Point, altădată.

Clipind, Flora îi aruncă o privire neîncrezătoare. El se întinde și-i strânge mâna.

Lauren încearcă să se gândească la locurile și la cotloanele care le-au atras pe ele în copilărie, la acele spații în care Raff s-ar putea ascunde și s-ar

putea bloca. Rock Point nu-i genul de loc în care să vrei să pierzi un copil de patru ani. Nici măcar preț de un minut.

– Bine, unde a fost ultima dată? întreabă Angie, aplecându-se și încălțându-se cu botinele ei argintii.

116

– Eu… L-am lăsat la parter, în salon, jucându-se cu scoicile din borcan, și am urcat în camera mea, ca să vorbesc la telefon cu Scott. Am vorbit, nu știu, douăzeci de minute? Apoi am coborât și… și scoicile erau acolo, pe podea, dar Raff, nu, bâiguie Flora, care acum abia dacă mai poate să

vorbească, ștergându-și lacrimile cu palma. O, Doamne!

– Oare să fie în dressing? sugerează Lauren.

Flora deschide dressingul bunicii, dezvăluindu-i măruntaiele moi și stătute. Umerașele scârțâie pe șina de alamă, în timp ce surorile scormonesc prin pădurea de rochii ale bunicii pe care le jefuiseră și le purtaseră cândva, trecând cu ele peste vârfurile stâncilor. Nici urmă de Raff.

Pe măsură ce fiecare cameră din casă e verificată – debaraua rece, dulapul cald pentru rufe, dulapuri goale din dormitoare goale – devine mai puțin probabil ca Raff să fie în casă sau să se joace de-a ceva ce depășește măsura.

Casa începe să se umple de voci în care se ghicește panica:

– Raff! Raff, ești aici?

Rock Point se cutremură de pași, ca și cum podelele ar fi piei de tobe și sute de picioare ar bate darabana, asediind casa, spintecând-o. Lauren se întoarce în atelier, doar ca să se asigure că Raff nu s-a furișat acolo în timp ce se uitau cu toții în altă parte. Ea deschide dulapurile de sub panta acoperișului, care sunt pline cu unelte și vopsele ce degajă un miros dens, stătut. Dând deoparte un coș de picnic din răchită, vede o cutie etichetată

Fotografii. În oricare alt moment, Lauren s-ar repezi la ea și ar încerca să

completeze cadrele pierdute ale acelei ultime veri. Dar mai întâi trebuie găsit Raff. El e singura descoperire care contează.

– Cizmele! Lipsesc cizmele lui de cauciuc! strigă Flora, de la parter. Raff urăște umezeala și frigul. El n-ar pleca singur…, suspină ea. Niciodată, niciodată, niciodată!

Inima lui Lauren bate nebunește în timp ce traversează sera – Bertha țipă și cârâie, agitată – și merge direct în grădina înghețată de frigul lunii ianuarie.

Voliera. Pare să radieze frig, ca un bloc de gheață. Pentru un scurt moment, vede o siluetă stând acolo, ghemuită, cu mâinile deasupra capului.

Dar e doar un efect al luminii slabe, al umezelii din aer, iar ea se răsucește pe călcâie, ca să se întoarcă în casă. Bertha vorbește cu glas pițigăiat. Lauren se oprește și ascultă cu atenție. Da, aude cum papagalul imită glasul lui Raff:

– Rechin! Rechin!

Lauren aleargă pe alee, prin iedera de pe care picură apă, iar apoi se îndreaptă spre întinderea sălbatică a mării, a cerului și a stâncilor. Pe alee,

se întoarce și mijește din ochi, privind spre landă. Dacă Raff s-a rătăcit acolo, sus, ar putea fi în mare pericol, într-adevăr, și o să trebuiască să fie găsit cât se poate de repede. Dar dacă vrei să vezi rechini, nu te îndepărtezi de apă, nu-i așa? Hotărând că trebuie să dea curs sugestiei pe care i-a făcut-o Bertha, se grăbește spre golf, fără să se țină strict de potecă, pentru că, probabil, nici un băiat n-ar face asta, ci ar străbate crestele și marginile, alunecând și derapând. La jumătatea drumului, îl zărește pe Jonah, cu statura lui înaltă, cu gluga ridicată, cu câinele lui negru, mergând pe vârful stâncii, de cealaltă parte a golfului. Îi face semne frenetice cu mâna ca să-i atragă atenția, fiindcă s-ar putea ca el să-l fi văzut pe Raff. Dar Jonah se întoarce și se îndepărtează, cu capul plecat. Moralul lui Lauren se

prăbușește. Se întreabă dacă el o ignoră după întâlnirea lor din căsuța Heap.

Încearcă să-și dea seama de motiv, dar apoi se simte prost că se gândește la ea însăși într-un astfel de moment.

Ceața începe să se rostogolească, încolăcindu-se în jurul cizmelor ei și formând norișori care se agață de stânci. Pescărușii ce se odihnesc acolo își iau zborul dintr-odată, parcă explodând în sus, tăindu-i respirația lui Lauren.

Păsările par gata să se lanseze ca o bombă și s-o atace cu ciocurile lor tăioase, ca pe o plasă de pescuit proaspăt scoasă din apă. Bătăile inimii îi zguduie pieptul, iar palmele i-au devenit alunecoase. În mod prostesc, și-a lăsat telefonul în casă. De câteva ori are sentimentul că e cineva prin preajmă, privind-o. Aude un pas în spatele unei stânci, scrâșnetul pietrelor care se freacă unele de altele. În clipa în care ea se oprește, încetează și zgomotul.

– Raff! strigă Lauren în vuietul vântului.

Nimic.

Unde e? Își imaginează grota de la baza stâncii, acea pâlnie umedă, întunecată, în care se scurg valurile, la început într-o lentoare jucăușă, iar apoi într-o izbucnire letală de ape.

– Raff! strigă ea din nou, cu mâinile făcute pâlnie la gură.

Pentru o clipă, numele lui pare să rămână suspendat în aer, iar apoi vântul îl fură și îl poartă departe.

Există un loc pe care nu l-a verificat. Câțiva metri mai jos.

Terasa *aceea*. Cu priveliștea ei panoramică perfectă. Și cu panta abruptă. O amintire începe să revină la viață – aceeași terasă, o zi de vară

fierbinte, lumea răsturnată cu susul în jos. Ea se împiedică, tăindu-se la palmele cu care încearcă să se agațe de o creastă albă de granit. Revenind cu gândul în prezent, vede un stol de pescăruși care își iau zborul, fâlfâind puternic din aripi. Și atunci dă cu ochii de Raff.

118

La câțiva metri mai jos, o gâlmă pe marginea terasei, semănând cu spinarea unui papagal-de-mare ghemuit. Lauren inspiră adânc, pregătindu-se să-l strige. Apoi se oprește, fiindcă nu vrea să riște să-l sperie, dându-și seama, îngrozită, de ce nu-i vede picioarele.

119

22. LAUREN, 1999

Terasa aceea era genul de lucru despre care te avertizează adulții.

Numai că nimeni n-a făcut-o. Nu că am fi ascultat. Ca să ajungi la ea, trebuia să cobori cu fața spre stâncă, verificând stabilitatea fiecărei pietre înainte de a te lăsa pe ea cu toată greutatea și apucându-te de smocurile aspre de iarbă, care semănau cu niște meșe de păr, în speranța că persoana de deasupra n-a dislocat o piatră care să-ți cadă în cap. Nu eram la fel de îndrăzneață ca surorile mele, dar la acel moment încă eram lipsită de o teamă reală, aveam o încredere prostească. Turiștii erau cei care dădeau de necaz atunci când se aventurau în largul mării, pe saltelele lor gonflabile. Surferii începători. O, și câinii turiștilor, care alungau iepurii de pe faleză. Totuși, cel mai bine era să

nu te uiți în jos decât după ce ajungeai la fâșia de piatră plată și netedă care ieșea din peretele stâncii, precum patul de tabără al unui alpinist. După ce ajungeai acolo, te aflai în cel mai plăcut loc din lume.

Atârnate în gol, picioarele noastre se legănau, lovind aerul. Eclipsa de a doua zi părea o farsă. Cerul dimineții încă își păstra albastrul electric, strălucitor, de cristal sintetic, iar soarele părea fluid. Am zărit delfini aproape de țărm și ne-am ținut respirația, urmărind acele umbrele ca de

cerneală, care apoi au dispărut în adânc. Pe măsură ce refluxul își intra în drepturi, ochiurile de apă din stâncă sclipeau ca niște oglinzi rotunde, iar gura grotei se mărea. În seara aceea, urma să facem un foc de lemne pe solul ei nisipos. Scânteile și jarul aveau să arunce sclipiri pe pereții de stâncă

jilavă, în timp ce noi frigeam bezele cenușii și lipicioase și ne împleteam părul una alteia, vorbind cu glas scăzut.

Dar în acel moment încă purtam costumele de baie umede, în pauza pe care ne-am luat-o între o repriză plăcută de înot și pozatul în atelier, departe de ochii lui Angie. După ce au plecat delfinii, Kat ne-a făcut să murim de râs reproducând glasul Berthei, care o imita pe bunica:

– O bănuială teribilă!

La fiecare câteva secunde, Flora își întindea picioarele ca să verifice dacă se mai bronzase între timp. Iar micuța pasăre de paie a Gemmei cânta inaudibil în mâna mea. Spre deosebire de canapeaua din atelier, stăteam și eu o dată în mijloc și mă bucuram să fiu înghesuită și păzită de surorile mele.

Începusem să am impresia că acel august al nostru avea să meargă bine până la urmă, că orice nu era în regulă avea să se remedieze de la sine.

Am dus pasărea la nas și am adulmecat-o – stoguri de paie coapte la soare. M-am minunat de ciocul ei ascuțit și de curbura aerodinamică a pieptului ei împletit. Degetele iscusite ale Gemmei îi dăduseră viață păsării, iar pulsul din palma mea era bătaia inimii ei. Dar încă n-o văzusem pe Gemma ca să-i mulțumesc, sau s-o întreb dacă se simțea mai bine și unde anume plănuia să vadă eclipsa din ziua următoare. Planurile surorilor mele, care păreau să se învârtă în jurul petrecerilor cu acces liber de pe plajă, conțineau, totuși, o posibilitate de eșec și, parțial din pricina asta, o doream și pe Gemma acolo.

– Chiar a făcut Gemma chestia asta cu mâinile ei? a întrebat Flora dintr-odată, lipindu-se de mine, iar vântul mi-a suflat în gură părul ei asprit de sare, în timp ce sora mea împungea pasărea cu degetul, precaută. Nu crezi că a găsit-o într-unul dintre acele magazine de vechituri în care se vând potcoave, pentru ca apoi să pretindă că e opera ei?

Mi-am ridicat bărbia.

– N-ar face niciodată așa ceva! Nici n-ar avea nevoie. Gemma poate să

facă orice!

Am simțit privirile surorilor pe deasupra capului. Kat s-a aplecat din stânga mea și aparatul dentar i-a sclipit în soare.

– Asta e și mai rău! Ce să zic, pare un fel de vrăjitorie. Asta e, Lauren! Ia stai un pic, nu cumva Gemma e vreo…? a întrebat ea aruncându-și brațele în aer și simulând un țipăt mut. Oare tot ea a stârnit și fulgerul de ieri?

Au râs și eu le-am ținut isonul, în mod neloial, amețită de căldură și de înălțime.

– Mai întâi încearcă să ne electrocuteze, iar acum încearcă să ne prăjească de vii, a spus Flora, ridicându-și părul de pe umeri. Aici e ca în cuptor! Are cineva un elastic de legat părul?

Kat și-a scos unul de la încheietura mâinii și i l-a aruncat Florei, dar o rafală l-a deturnat, trimițându-l peste marginea terasei. M-am uitat în jos, curioasă: colțuri de stâncă înșirate ca niște trepte, cu nisip șerpuind printre ele. Ridicându-mi privirea, am văzut că Flora și Kat se uitau cu lăcomie la pasărea din mâinile mele. Starea de spirit li se schimbase.

– Aruncă păpușa aia vrăjitorească de paie, Lauren! m-a tachinat Kat. Te provoc! Să vedem dacă zboară!

Am strâns pasărea mai tare.

– Sigur că o să zboare, doar e făcută de Gemma! a spus Flora.

Am râs din nou, ca să dovedesc că nu le luam în serios, și m-am lăsat pe spate, începând manevra delicată de a mă ridica. Asta, ca să scap de ele.

Dar Kat m-a tras din nou în jos, cu o forță care m-a șocat.

– Nu ne părăsi! Aruncă pasărea de pe stâncă, Lauren! Arunc-o, arunc-o!

– Nu! am strigăt eu, pe un ton mult prea înverșunat. Gemma a meșterit-o special pentru mine!

Kat a făcut un gest larg cu mâinile.

– V-o prezentăm pe uimitoarea Gemma Heap!

– Gemma cea perfectă, a adăugat Flora, făcând cu ochiul. Ți-am spus eu că sunt îndrăgostite, Kat!

Din zâmbetul uriaș al lui Kat, mi-am dat seama că gluma nu era nouă și că circulase între ele fără ca eu să știu. Iar acum, cu cât apăram mai mult pasărea, cu atât se luptau mai mult cu mine, încercând să mă facă s-o arunc.

Voiau să-mi dea un test de loialitate, mi-am spus, deși știam că mai era și altceva la mijloc. Un fel de fricțiune – ca un pantof strâmt, pe căldură –, ceva care se bășica uneori și care fusese mereu între noi, încă de la prima mea vară la Rock Point.

– O preferi pe fiica femeii de serviciu în locul surorilor tale? a întrebat Flora. – Și eu mi-am pus întrebarea asta! a adăugat Kat, într-un mod care părea afectuos și care, totuși, nu era.

După aceea, Kat s-a repezit la mine, încercând să-mi ia pasărea din mână. – Dă-te de-aici! am strigat eu, pe jumătate râzând.

Sau nu. Ne-am zvârcolit, ne-am răsucit, înverșunate și jucăușe, în glumă și nu prea, până când m-am aplecat prea tare, m-am dezechilibrat, iar pasărea a alunecat din strânsoarea mea slabă.

– Zboară! a strigat Flora.

M-am repezit instinctiv într-o parte, ca s-o prind. În clipa aceea, totul s-a răsturnat și s-a învârtit, iar aerul cald de august mi-a năvălit în gâtlej în timp ce țipam.

Prin păr, la un centimetru sau doi de nas, vedeam o floare roz, solitară, ce creștea într-o crăpătură de pe peretele vertical de piatră. Direct în jos, într-un vârtej caleidoscopic, erau plaja și stânca. Îmi simțeam sângele năvălindu-mi în cap, dimpreună cu toată greutatea corpului. Fesa stângă

încă era în contact cu marginea, dar într-un unghi periculos, și știam că eram ținută acolo doar de strânsoarea mâinilor transpirate ale surorilor mele, care mă apucaseră de picioare. Am încercat să mă împing cu palmele în stâncă, dar n-aveam destulă forță.

– Trageți-mă în sus!

Flora a început să chicotească, un chicotit nervos și uluit, de parcă nici ei nu-i venea să creadă ce se întâmpla. Kat a întrebat:

– Cât valorează?

Nu le-a fost teamă pentru mine, fiindcă viața era un joc pentru surorile mele. Lucrurile rele nu li se întâmplau fetelor ca ele.

– Vă rog…, am gâfâit, zvârcolindu-mă, încercând să-mi încordez mușchii abdominali ca să mă îndrept și să mă salvez.

În schimb, am coborât brusc, iar obrazul meu a atins petalele florii.

– Kat, îmi scapă! a strigat Flora deasupra mea, pe un ton care-i trăda panica.

Dar Kat n-a răspuns. Nici nu m-au tras în sus. Și atunci mi-am dat seama cât de mult mă urau pentru că apărusem în viața lor pe vremea când aveam

nouă ani. Cât de mult mă urau pentru că existam. În clipa aceea am simțit ceva crud și scăpat de sub control străbătându-le pe Kat și pe Flora.

Am simțit cum își dădeau una alteia permisiunea de a face lucruri pe care nici una dintre ele nu le-ar fi făcut fără cealaltă.

– Vă rog…, am murmurat, cu glasul curmat de un suspin.

– Hei! a bubuit un glas din golful de dedesubt, iar atunci l-am zărit pe el, pe băiatul de pe potecă, de lângă coliba pustnicului, și, mai târziu, din căsuța Gemmei. Idioatelor! Trageți-o în sus! a strigat el.

– Ce te interesează pe tine?! a urlat Kat drept răspuns.

Dar au început să mă târască înapoi, încetul cu încetul. Mi s-a ridicat tricoul și m-am julit pe burtă. Gâfâiam și mă încinsesem din cauza poziției și a furiei.

– Nu pot să cred că ați… că ați…

– Ia stai așa, *noi* te-am salvat! a strigat Kat, dar părea că se mira singură de ceea ce spunea. Nu-i așa, Flo?

– Ai căzut! Te-am tras în sus! a spus Flora, care tremura, încercând să

rescrie întâmplarea.

Mi-am frecat gambele acolo unde mâinile lor îmi lăsaseră urme roșii, aprinse, care semănau cu niște brățări. Din clipa aceea, am știut cumva că

urmele n-aveau să mai dispară niciodată, că ceea ce tocmai se întâmplase avea să mă marcheze definitiv. În ciuda soarelui arzător, un fior mi-a străbătut pielea, de parcă eclipsa ar fi început deja. O umbră. Primul contact.

Nimeni n-a spus nimic.

Apoi Kat mi-a atins brațul.

– Știi că nu te-am fi lăsat să cazi, nu-i așa, Laurie?

Dar nu știam asta deloc.

123

– Nu transforma toată întâmplarea în ceva ce nu e, Lauren, a spus Flora cu glas scăzut, voind, de fapt, să-mi sugereze că-mi cerea să nu le pârăsc.

Cred că bunicul ar putea avea dreptate, știi, cu ce a spus despre eclipsă, că

face ca totul s-o ia puțin razna. Iar eclipsa o să fie mâine. Tic, tac, nu?

Temându-mă că aveam să izbucnesc dacă mai spuneam ceva, m-am ridicat, mi-am luat prosopul și șlapii și m-am grăbit să recuperez pasărea de paie de pe plajă. Kat și Flora m-au chemat înapoi, strigând:

– Ne pare rău!

Pasărea fusese salvată de greutatea ei redusă. Am curățat-o de nisip cu grijă, având sentimentul că ea căzuse în locul meu, iar apoi m-am uitat în jur, după cel care mă salvase. Nu voiam chiar să-i mulțumesc, ținând cont de faptul că fusesem umilită atunci, la coliba pustnicului, împrejurare la care el asistase. Nu știam ce voiam. Dar el plecase. Tremurând din toate încheieturile, m-am îndreptat spre Rock Point, încercând să las în urmă

întâmplarea, fără să știu atunci că aveam să simt acea muchie de piatră iar și iar. Aproape de casă, i-am zărit pe Viv și pe tata lângă Râpă. Discutau aprins. Mai degrabă, Viv vorbea, iar tata asculta, dând din cap, cu mâna la gură. Îmbrăcată în salopeta ei de curățenie, pătată de înălbitor, ea îi lămurea

– doar îmi promisese: „Las' pe mine, Lauren!“ – toate lucrurile pe care i le povestisem stând lângă ea, pe prosop. Am răsuflat ușurată: Viv era de partea mea. Dar Kat și Flora? Voisem să cred că erau, zău că da. Dar în momentul în care, nevăzută de nimeni, m-am strecurat prin poarta lunii, teama de surorile mele a început să se cuibărească iarăși în mine.

124

23. FLORA

N-a murit nimeni. Totul e în ordine. Raff se plimbă prin bucătărie, îmbrăcat în salopeta lui de urs brun, molfăind brânză pe pâine prăjită, aceasta din urmă fiind arsă de Charlie până la un nivel cancerigen. Ea stă

ghemuită pe scaunul Lloyd Loom, ciugulind dintr-un pachet de Oreo. Rock Point e din nou locuit acum, nu mai e înghețat. Nici un colț din casă nu e rece. Atârnate de suportul lor, strălucesc tigăile de cupru pe care o să le ducă

în curând cu ea în Surrey. Șervete de ceai, din pânză în pătrățele, care se usucă pe bara mașinii de gătit. Recipiente pline cu linguri de lemn. Un frigider plin. Găsești atâta consolare într-un frigider plin! Iar prognoza meteo pentru navigația de-a lungul coastei are un ton liniștitor: „Există

avertismente de furtuni la sud de Insula Viking, în North Utsire…“

Dar, vai, atmosfera domestică și normalitatea nu fac decât să

intensifice oroarea!

Se poate trăi cu nepăsare într-un minut, într-o lume în care conținutul de zahăr al stafidelor contează, iar ea poate să șteargă de praf, cu dragoste, vechile borcane de murături ale bunicii, iar în următorul minut să înceteze să mai fie pe lumea asta. Inocent, sfârșitul pândește în calendar, an după an trecând până la ultimul, o ultimă respirație, sfârșitul lui „Ce-ar fi?“ și al lui

„Poate!“, al listelor cu lucruri de făcut, al zilelor de mâine. Așa o să se întâmple și cu ea. Ba chiar mult mai rău de-atât, o să i se întâmple și lui Raff.

Iar ea n-o să poată să oprească asta. Trecerea în neant e inevitabilă. Și, vai, o astfel de certitudine e prea greu de suportat! Flora întinde mâna ca să ia un alt biscuit.

Tata se întoarce în bucătărie. Poartă papuci marocani, iar Angie e înfășurată ca un șal în jurul umerilor lui.

– Ce mai face omulețul meu sălbatic?

Raff se bate cu pumnii în piept, ca Tarzan. Charlie face același lucru.

– Tati, te rog să nu-l încurajezi!

Dar e foarte emoționată de cât de mult îi place tatălui ei să fie bunic, de adorația excesivă față de nepotul lui, de totala iresponsabilitate de care dă

dovadă. Dar mai ales de modul în care îl acceptă pe băiețelul ei pentru ceea ce e, mai degrabă decât să încerce să-l modeleze, așa cum fac Scott și părinții lui.

– Să-i spun Florei despre urma de nas? șoptește Angie pe un ton prea ridicat.

– N-aveam de gând să…, răspunde Charlie, aruncându-i o privire sugestivă.

Flora se simte cuprinsă din nou de acea spaimă teribilă.

– Ce? Spune-mi! Spune-mi imediat!

– Angie a observat o mică urmă unsuroasă pe fereastra salonului, răspunde el, făcând un semn neglijent din mână. Nimic important, probabil.

– O frunte transpirată. Sau vârful unui nas mare și lățăreț, explică

Angie.

– O, Doamne!

Flora îl apucă pe Raff și îl strânge în brațe. Miroase a animal. Are nevoie de o baie fierbinte. Frecat bine și puțin șampon. Mai are o pată de ruj roșu

lângă ureche. În mod normal, ar fi rezolvat asta imediat. Dar înlăuntrul ei s-a instalat o greutate epuizantă, iar starea igienei fiului ei nu mai pare teribil de importantă.

– Cred că cel mai bine e să-l duc acasă acum, tati! spune ea pe un ton de scuză.

– Raff nu merge acasă! exclamă băiețelul, încercând să se îndepărteze de maică-sa. Raff stă cu papagalul care vorbește!

Charlie se trântește pe canapea și-și împletește mâinile peste burta care i se ridică și-i coboară pe sub cămașa albastru-cobalt, forțând nasturii.

– Ascultă, Flora, întotdeauna e nevoie de puțin timp ca să te acomodezi cu Cornwallul. Ia și tu exemplu de la Raff – ai fost la fel de adaptabilă pe vremea când erai mică – și mergi înainte. Acum nu mai ești în Surrey.

– Evident că nu!

Speranțele pe care le-a avut în legătură cu reuniunea asta de familie –

drumeții sănătoase de-a lungul stâncilor, discuții intime între surori, jocuri de cărți în jurul focului – par acum absurde. Din seră, se aud sunetele pe care le scoate Bertha sfâșiind un ziar în colivie, unul dintre jocurile ei preferate. Flora se gândește că, în loc de ziar, ar putea la fel de bine să fie planurile ei meticuloase, tocate mărunt și aruncate pe podea.

Charlie scoate un fragment de ciulin din părul lui Raff.

– Iar tu, tinere, i-ai spus mamei tale ce s-a întâmplat?

– Nu, tati, nu mi-a spus, răspunde Flora în locul fiului ei.

Tot ce știe ea până în momentul de față e că, alertată de cârâitul Berthei – „Rechin!“, imitând glasul lui Raff –, și urmând logica țelului pe care și l-ar fi propus un copil de patru ani, Lauren l-a găsit și l-a convins să

coboare de pe terasă. Auzind asta, ei, ca mamă, i s-au înmuiat picioarele. Și-a 126

pus întrebarea: dacă Lauren s-a răzbunat pentru ceea ce ea și Kat i-au făcut pe terasa aceea, cu ani în urmă, atunci când au fost atât de ticăloase? În clipa următoare, a fost – și încă mai e – dezgustată de ea însăși pentru un astfel de gând, mai degrabă decât să simtă recunoștință pură, așa cum ar fi simțit o soră normală.

– Murim de nerăbdare să auzim totul despre expediția ta, Raff! spune Angie. – Te rog, nu-l încuraja!

Flora respiră precipitat și se cufundă din nou în gânduri, încercând să

identifice exact momentul în care ea, ca mamă, a eșuat în mod dezastruos, astfel încât n-a simțit – n-a avut nici cea mai vagă bănuială dictată de instinctul matern – că băiețelul ei era în pericol. A fost după jocul abandonat de scrabble. Înainte ca Scott să-i închidă telefonul.

– Așadar, haide să derulăm înapoi, Raff! Mami a urcat la etaj ca să

vorbească la telefon cu tati. Te jucai cu scoicile în salon. Dar pe urmă ți-ai pus cizmele, spune ea, iar gândul la asta e de ajuns ca să-i frângă inima. Și ai deschis ușa din față? întreabă, după care se întoarce spre tatăl ei, supărată.

Trebuie să montezi o încuietoare adecvată! Nu suntem în 1950!

– O să fac asta, Flo. Dar nu te supăra pe mine! Și nici pe el. Uneori avem cu toții nevoie să ieșim pe-afară, spune Charlie, ca unul care știe. Avem în noi dorința de a ne aventura.

– În Raff nu exista nevoia asta! Nu înainte să venim aici. Îi era frică de înălțimi.

Clipește ca să-și rețină lacrimile de furie. Angie îi oferă unul dintre șervetele de in ale bunicii, folosite mai devreme la masa de prânz. Flora i-l

smulge și se șterge la ochi, umilită că Angie a trebuit s-o vadă așa, plângând urât, deși s-a străduit atât de mult să păstreze aparențele, de dragul tuturor.

– Ce ai face dacă nu ți-ar fi frică, Flora? întreabă Angie, sprijinindu-se cu spatele de peretele galben și aruncându-i o privire plină de curiozitate.

Asta e întrebarea de o sută de puncte pe care orice om ar trebui și-o adreseze.

– Ce?! Despre ce naiba vorbești? se stropșește Flora, deși răspunsul la acea întrebare îi dă târcoale și știe că îl cunoaște, ceea ce face ca totul să fie și mai înfricoșător. Raff ar fi putut să moară, Angie! strigă ea, revenind la subiectul principal.

Charlie o bate pe mână, liniștitor, cu degetul lui noduros de pictor, încercând să facă chestia aia a lui: ea e singura persoană din univers care contează; orice s-a stricat, el poate să repare.

– Dar e cât se poate de viu! remarcă el. Ai puțină încredere în fiul tău! E

doar un copil care caută o aventură.

– Nu pare să aibă parte de prea multe acasă, mormăie Angie, căutând privirea lui Charlie.

Gura Florei se deschide și se închide. Ce tupeu! Când se gândește la ce au făcut cei doi aici, pe vremuri! Bunica a numit asta „neglijare benignă“, de parcă ar fi fost un lucru bun. Ca și cum prădătorii și accidentele n-ar fi existat. Toată lumea a presupus că cele trei surori erau în siguranță. Și au fost… exact până în momentul în care n-au mai fost! Ea *știe* ce se poate întâmpla. Cât de repede pot lucrurile să ia o întorsătură proastă. Și tatăl ei, și Angie ar trebui, de asemenea, să știe al naibii de bine.

– Raff a vrut să mângâie cățelușul drăguț de afară! spune Raff dintr-odată. Atenția tuturor se îndreaptă spre el.

– Un câine?! se miră Flora, care știe, totuși, că Raff iubește câinii, deși pe Scott nu-l pasionează, iar, mai mult de-atât, covoarele din casa lor sunt deschise la culoare. Înțeleg!

– Avea un stăpân? întreabă Angie.

Raff se joacă cu un nasture de la cămașa bunicului său.

– Un om mare.

Florei i se contractă mușchii abdominali, de parcă ar coborî foarte repede cu liftul.

– Știți, am văzut azi-noapte din dormitorul meu un bărbat cu un câine.

Bărbatul acela privea spre casă. I-am făcut cu mâna, dar nu mi-a răspuns.

– Un individ masiv? întreabă Angie, trăgând un scaun de bucătărie și încălecând pe el, cu fața la spătar. Însoțit de un labrador negru. Era pe drum azi-dimineață. I-am cerut un foc.

Flora îl apucă de braț pe Charlie.

– Atât! Ajunge! Trebuie să sunăm la poliție!

– Nii-noo, nii-noo! face Raff.

– Flora, dragă, aici e țara labradorilor, spune tatăl ei ridicând din umeri, gest care pe ea o revoltă de-a dreptul. Poate că labradorul acela a fugit, pur și simplu, până aici. Nu poți aresta pe cineva pentru că a lăsat un copil să-i mângâie câinele.

– Dar… dar…

Mintea ei se agită, incapabilă să dezlege enigma. Cum o să-i spună lui Scott? O, ce s-ar speria el dacă ar afla! Așa că n-o să-i spună nimic lui Scott.

Raff îi alunecă din poală bunicului său și apoi îl apucă de degete.

– Papagal. Haide!

128

Charlie se ridică, iar genunchii îi trosnesc. Îl apucă pe Raff și îl întoarce cu capul în jos, într-un mod care, cu ușurință, s-ar putea termina cu o accidentare pentru oricare dintre părți.

– Haide s-o hrănim pe Bertha cu degetele alea!

Flora simte cum privirea cercetătoare a lui Angie o scrutează din cap până-n picioare. E genul acela de cântărire din ochi incomodă și nepoliticoasă, care precedă un comentariu pe care ea, Flora, preferă să nu-l audă. Ar fi vrut ca sora ei, Kat, să nu fi plecat la alergat – să se aventureze, cum ar spune tatăl ei. Așa că-și spune în gând că, neavând încotro, trebuie să

facă față situației.

– Stați un pic, să vă arăt ceva! spune Angie, scoțând o hârtie împăturită

din buzunarul de sus al cămășii ei de blugi. Nu cred că e corect s-o ascund față de voi.

Flora citește biletul – acela care-i somează să plece – și imediat o cuprinde o senzație de slăbiciune.

– O, Doamne! Unde ai găsit asta?

– A căzut din buzunarul lui Lauren. Da, al lui Lauren, vorbesc serios!

Am văzut cu ochii mei. L-a pierdut în timp ce se întorcea cu Raff. După aceea, atunci când am întrebat-o, povestește Angie, ridicând dintr-o sprânceană, neîncrezătoare, a spus că biletul era înfipt într-una dintre țepușele porții grădinii. Și a mai spus că era pe cale să i-l arate lui Kat în timp ce ele două se aflau în atelier, dar că ai întrerupt-o fiindcă Raff a dispărut și așa mai departe.

– Vai de mine! exclamă Flora, stânjenită de mărturisirea lui Angie, întrebându-se dacă asta nu e cumva o încercare prostească de a-i câștiga încrederea, sau de a crea o distanță între ea și surorile ei.

– Uite, nu vreau să mă amestec, adaugă Angie pe un ton neconvingător.

Dar se întâmplă să cred că acum ești adult în toată puterea cuvântului. I-am promis lui Charlie că o să vă spun asta ție și lui Kat. Dacă vrem să mergem cu toții înainte aici, ca o familie…

Auzind întorsătura de frază, Flora se dă înapoi.

– Nu înțeleg de ce Lauren nu ne-a spus despre bilet de îndată ce l-a găsit! – Nici eu nu înțeleg. Dar am trecut pe lângă camera lui Lauren și am constatat că ea e acolo, sus, Flora, ca o micuță Jane Austen, mâzgălind ceva, aplecată peste birou, spune Angie în șoaptă, iar Florei i se pare că, dintr-odată, bucătăria devine mai mică, mai strălucitoare și mai intens, îngrozitor de galbenă, așa cum ai vedea-o în timpul unei mahmureli. Știi, nu insinuez nimic, dar ce scrie Lauren? Și cui?

24. KAT

Spre apus, cerul s-a luminat în roz, căpătând nuanța unui shake cu proteine. Dar Kat poate depăși viteza cu care cade noaptea. Și chiar înclinația Pământului. Propulsată de excesul de oxigen din aer, de plesnetul ca de aplauze al valurilor, urcă în goană panta abruptă și zboară pe cealaltă

parte, într-o grindină de pietre mărunte. Accelerează în timp ce trece pe lângă terasa *aceea*. Încă o mai duce cu gândul înapoi, la dorința ei de adolescentă furioasă din ziua aceea, dorința de a-și descleșta mâinile și de a o lăsa pe Lauren să cadă. Ca să stârnească dezastrul. Sacrificiul. Nefăcând-o, înăbușindu-și acel impuls distructiv, oare nu cumva a împins evenimentele într-o direcție incontrolabilă? Până în ziua eclipsei? Și, pentru o clipă, le poate vedea pe ele toate – Gemma, Lauren, Flora și ea însăși, adolescentă –

apăsându-și pe nas ochelarii de eclipsă improvizați și privind cerul cu fețe uluite.

Câteva minute mai târziu, terasa a rămas mult în spatele ei, slavă

Domnului, iar acum gâfâie de-a lungul unui promontoriu – lung, subțire, ce înaintează precum un deget rupt care arată spre mare – cu un mal abrupt într-o parte și cu gura flămândă a Atlanticului dedesubt. Își imaginează

plămânii ei umflați, suculenți și roșii ca un mușchi gătit în sânge. Aici, afară, n-are nevoie de nimeni. Și nimeni n-are nevoie de ea. Trăiește un moment de bucurie pură atunci când simte că zboară, lăsând în urmă toate problemele astea scârboase. Ca, de pildă, faptul că tata i-a smuls din mână, pur și simplu, acea schiță de nud în cărbune. Sugestia lui Angie că biletele de amenințare sunt opera lui Lauren. (Să fie asta o dublă cacealma?) Mesajele vocale de la serviciu:

Kat, n-ai primit ultimul meu mesaj? Sună-mă înapoi cât de curând!

O să sune după alergare. De îndată ce i se limpezesc gândurile.

De îndată ce… Tresare. Simte un junghi – ea n-are niciodată junghiuri!

– ca o lamă care i se răsucește sub coastă. Picioarele i se îngreunează cu cinci kilograme. Ștergându-și transpirația din ochi, se oprește și deschide cu dinții o doză de gel energizant. Înclinându-și capul pe spate și sorbind dulceața, privește cerul aprins, dungat cu violet. Aleargă mai departe, depășind atât teama de a sta nemișcată, cât și ritmul cu care se consumă viața ei. Totuși, nu e niciodată suficient de departe. Nu ajunge niciodată la punctul în care să

nu mai simtă că totul o să-i fie luat. Și că o să fie aruncată înapoi, de unde a pornit.

Avea unsprezece ani când s-a întors de la școală și a crezut că Blythe murise, descoperind-o pe podea, cu capul plin de sânge de la coliziunea cu colțul de alamă al mesei de cafea, cu o sticlă goală de vodcă într-o mână și cu eșarfa Dior strânsă în cealaltă. Dar apoi corpul a zvâcnit. După ce și-a acoperit mama cu o pătură ca să-i țină de cald și a presat pe rană o bucată de hârtie igienică, a sunat la „numărul de urgență“: o prietenă apropiată a mamei, Xanthe, care locuia de o veșnicie în niște grajduri transformate în locuințe, crescuse într-un castel și mirosea mereu a marijuana. Xanthe a așezat-o pe Blythe pe bancheta din spate a unei mașini vechi și i-a spus lui Kat că nu trebuia să sufle o vorbă despre acel episod. Doar fiica lui Blythe nu voia să se aleagă praful de cariera maică-sii, nu? Să fie bălăcărită prin tabloide. Să fie implicate serviciile sociale. Xanthe i-a spus să-și sune una dintre surori și să stea la ea vreme de câteva zile. Să spună că Blythe avusese o filmare de ultim moment în străinătate, genul ăsta de pretext, da? Și i-a mai cerut lui Kat ca, dacă avea vreo problemă, s-o anunțe.

Kat n-a făcut asta. Casa Florei era mult prea sănătoasă și agitată, cu toți acei frați blonzi, zgomotoși, iar Annabelle încă o ura pe Blythe pentru aventura pe care aceasta din urmă o avusese cu Charlie. Lauren locuia la Oxford – Kat nici măcar nu știa să-l arate pe hartă –, iar Dixie ar fi ghicit că

ceva nu era în regulă. Tata era la New York. Iar Kat nu putea să le spună

adevărul nici unora dintre bunici.

Așa că a rămas pe loc și a dormit cu eșarfa Dior făcută ghem sub pernă, fiindcă mirosea a parfumul Hermès 24 Faubourg al mamei ei. A învățat să

supraviețuiască și să păstreze un secret. Și a mai învățat cum să ții rușinea atât de aproape, încât să devină parte din tine: rușinea că ea, Kat, era pe locul doi pe lista lui Blythe, după băutură. Insuficient. Oricât de mult își iubea mama – și oricât de mult ar fi spus mama ei că o iubea pe ea –, Kat n-a putut s-o împiedice să bea. Mama ei făcuse o alegere, iar aceea nu era fiică-sa.

Blythe a lipsit de acasă vreme de patru zile. Nici un profesor nu și-a dat seama că eleva lui, Kat, se întorcea de la școală într-o casă goală, că mânca fulgi de porumb și jumări de porc la pachete cumpărate de la un pub de pe Portobello Road, cu monede scoase de printre pernele canapelei. Nici unul dintre vecini n-a băgat de seamă nimic. Cartierul era plin de familii spectaculos de disfuncționale; singurul păcat era să fii plictisitor. Iar Kat a crescut repede, învățând lecții pe care alți tineri nu le-au primit niciodată. Că

era o idee proastă să fii dependent de oricine sau de orice. Că era imperios

necesar ca femeile să-și câștige singure banii. Că trebuia să fie stăpâne pe viața lor. Să dețină controlul. Să rămână cât se poate de vigilente.

În vara aceea, vara în care totul s-a schimbat, Blythe a dispărut de acasă, lansându-se într-o repriză de beție prelungită. Acela a fost, de fapt, ultimul ei dezmăț – un amestec ametitor de cocaină și alcool –, numai că fiica ei nu știa asta pe atunci. Blythe s-a întors acasă numai piele și os, cu ochii injectați, mascați de ochelari de soare, iar a doua zi a urcat-o pe Kat în mașină și a dus-o drept la Rock Point, consolând-o cu aceste cuvinte:

– O să vezi eclipsa totală de soare, iubito!

Apoi a claxonat pe post de rămas-bun. A lăsat-o pe Kat în mijlocul aleii, purtând pantalonii ei scurți de denim, aplecată sub povara furiei și a tristeții precum sub cea a unei boccele pline cu ciment întărit.

Dar Kat a despachetat acel bagaj cu mult timp în urmă, l-a sublimat. Iar Blythe n-a mai băut de douăzeci de ani. La Londra, picioarele lui Kat nu ating pământul. Energia naște energie. Iar atunci când prin minte i se perindă, precum un țânțar în întuneric, acele mici îndoieli sâcâitoare cu privire la alegerile ei în viață și face inevitabilele comparații cu surorile ei, își amintește că Lauren e mai degrabă în derivă, decât liberă. Că viața așezată a Florei ar fi un coșmar pentru ea: „comunitatea“ suburbană posesoare de locuințe cu circuit închis; lista cu datele de expirare ale alimentelor lipită pe frigider; soțul plictisitor. Pe când viața ei, a lui Kat, e croită pe măsurile posesoarei. I se potrivește cu precizie.

Deci, de ce simte acum că decenii de oboseală catatonică îi întăresc mușchii, precum acidul lactic? Mai ciudat, încă: de ce tânjește după o nenorocită de prăjitură? După frișcă, mai ales. După dulceața de căpșune a bunicii, atât de dulce, încât te ustura în cerul gurii. Și după Kofi. O, Doamne, Kofi!

Kat dă filmul înapoi, la Kofi mângâindu-i părul și șoptind:

– Îmi pare atât de rău…

Ea tocmai i-a spus povestea copilăriei ei și a alcoolismului lui Blythe, pe care i-a turuit-o după o partidă de sex uluitor, genul care îți deschide întreaga ființă și te lasă schimbată, prea vie. În momentul în care a avut orgasm, a suspinat. Kofi a fost prima persoană căreia i-a povestit vreodată

toate oribilele detalii ale copilăriei pe care a trăit-o. Nu putea suporta tandrețea lui: o simțea ca pe o operație pe cord deschis. O săptămână mai târziu, a pus capăt relației.

Gâfâind, Kat se apleacă și-și sprijină mâinile pe genunchi, iar apoi se ghemuiește pe un petic de iarbă. Se simte de parcă n-ar mai fi stat jos de ani

de zile. Aflată la mare depărtare față de elemente familiare precum traficul
132

rutier, Wi Fi-ul, zgomotul – adică de lucrurile care o țin pe linia de plutire –, se simte ca o barcă eșuată pe nisip la reflux. Lupta e prea grea. O doare tot corpul. O dor genunchii. Maxilarul. Unghiile.

Îi e dor de Kofi. De persoana care era în prezența lui. Dar ea a ucis-o pe acea femeie, i-a ucis pe ei doi. E din nou singură. Și chiar dacă știe că e mai cinstit așa – suntem singuri atât în clipa în care intrăm în lume, cât și în cea în care ieșim din ea, făptura noastră fiind doar o grupare de atomi –, dorul nu e rațional. E înlăuntrul ei. E deasupra, unde se învolburează amurgul dens, împânzit de stele. E în bubuitul tunător al mării – ca sute de balene care lovesc apa cu cozile, toate în același timp, strigându-i numele. Kat închide ochii.

În clipa în care își ridică din nou privirea, vede cum noaptea se furișează la orizont. Luminile bărcilor de pescuit se leagănă pe marea de un negru violet. În semiîntunericul metalic și cețos, stâncile s-au transformat în siluete informe. Își dă seama că o parte din ea e blocată în vara copilăriei. În locul ăsta atât de îndepărtat din vest, întunericul n-a durat niciodată prea mult, iar somnul a fost întotdeauna o risipă de timp, care te împiedica să te distrezi. Acum e altfel. Își verifică telefonul. N-are semnal. La naiba! A calculat greșit timpul. Greșeală de bază. Trebuie să ai mereu energie pentru ambele drumuri – dus și întors. Dar la așa infracțiune, așa pedeapsă.

Însă picioarele ei nu sunt de acord. Kat încearcă să folosească vechiul truc de vizualizare: să-și trimită mai întâi gândul, un Usain Bolt19 al porumbeilor mesageri. Dar gândul i se prăbușește din cer. Creierul ei nu vrea, pur și simplu, să meargă înainte. Continuă să se întoarcă la zilele sufocant de călduroase de la Rock Point, când ar putea fi din nou copil, fără

să-și facă griji pentru mama ei. Apoi gândul i se oprește la secretul care trăiește precum un vierme într-un măr verde, dulce, în ultimul lor august petrecut aici. Iar de asta, își dă ea seama, clătinându-se, e sortită să nu scape niciodată. Oricât de repede ar alerga.

19 Sprinter jamaican (născut în 1986), considerat cel mai rapid om din lume.

25. LAUREN, 2019

Lauren păşeşte pe uşa verde-măr în întunericul amurgului şi aprinde luminile din atelier. Acestea bâzâie zgomotos, iar apoi pâlpâie. În sfârşit, e singură aici, sus. Mai devreme, căutase acelaşi spaţiu familiar şi liniştit, o întoarcere la tărâmul pierdut al mirosurilor şi senzaţiilor. Poate să arunce o privire în jur, să vadă dacă există vreo pensulă veche într-o oală, sau un craniu de iepure de pe rafturi, obiecte pe care le-ar putea duce cu ea la Londra. S-o găsească pe Kat răsfoind caietele de schiţe ale tatei, căutând pe furiş ceva, a fost ultimul lucru la care se aştepta. Pretextul legat de linia de credit pentru repararea acoperişului nu fusese pe deplin convingător.

Lauren e destul de sigură că, pentru Flora, Kat ar fi avut o explicaţie mai sinceră. Episodul în sine a fost încă o reamintire a faptului că, în arhipelagul surorilor, ea încă e o insulă singuratică, aşa cum a fost întotdeauna.

Lauren îşi surprinde reflexia fragmentată în diversele oglinzi, în strălucirea întunecată, ca de ulei, a ferestrelor. Privit de afară, atelierul trebuie să fie luminat ca o scenă. Oricine supraveghează casa – iar semnul unsuros de pe fereastra salonului sugerează că s-ar putea s-o facă cineva – o să fie atent. Oare imaginea atelierului luminat o să-l înfurie şi mai mult? O

să-l determine să scrie încă un bilet de ameninţare? O parte din ea speră că

da. Pentru ca autorul să greşească şi să-şi trădeze identitatea. Sau să pună la loc o altă piesă de puzzle, ziua de august despre care familia ei nu poate să

vorbească – „Ştiu doar ce ştii şi tu, îmi pare rău!“, a spus Kat printre dinţi –, şi mai aproape de care, totuşi, fiecare întorsătură de situaţie pare să-i aducă

pe toţi.

Ei o să plece peste două zile, ceea ce nu-i oferă un prea mare spațiu de manevră scriitorului de bilete. Iar de când a apărut cel de-al doilea mesaj –

„Cred că ai scăpat ceva!“, i-a spus Angie, arătându-i bucata de hârtie mototolită pe care o avea în palmă și făcând-o să se îmbujoreze –, atmosfera din casă s-a schimbat. Tata înțelege de ce ea nu le-a spus imediat că găsise acel al doilea bilet.

– Să lăsăm un idiot să ne hărțuiască?! În nici un caz! Ar fi trebuit să

arunci biletul ăsta nebunesc direct în foc! a spus el, fără să lase pe nimeni să

se îndoiască de faptul că el, unul, exact asta ar fi făcut.

134

Dar Flora și Kat par deranjate de explicația pe care le-a dat-o ea. Din privirea lui Kat, atunci când, mai devreme, aceasta se încălța cu pantofii de alergare, Lauren a înțeles că sora ei o supunea unui interogatoriu mut. Iar Flora, în ciuda mulțumirilor repetate pe care le rostise în legătură cu salvarea lui Raff, i-a zâmbit ambiguu, cu toate că acea ambiguitate exista în proporția infinitezimală în care era ea obișnuită să-și exprime îndoiala sau supărarea. Lauren începe să se teamă că Rock Point, în loc să-i apropie din nou pe toți, devine piatra de încercare menită să-i îndepărteze încă o dată

unii de alții.

Dar, așa cum tocmai spunea în scrisoarea ei către Gemma, eclipsei i-au trebuit doar două minute și douăzeci și trei de secunde ca să schimbe totul.

Se pot întâmpla multe în câteva zile. Iar timpul e mutabil la Rock Point. Cât ai clipi, totul se poate schimba. Lauren se așază pe canapeaua din atelier și, dintr-odată, simte lipită de ea coapsa mătăsoasă a Florei; „Changes“ al lui Bowie se revarsă din boxele hi-fi. În buzunarul pantalonilor ei de cercetaș

sunt ascunse cioburi de sticlă de mare, netede și strălucitoare ca niște bomboane. Transpirația i se acumulează în spatele genunchilor și-i lipește părul de ceafă, în timp ce absoarbe fiecare trăsătură de pensulă, râcâială de

creion și fâșâit de șters cu cârpa. Trage pe nări mirosul de vopsea, de terebentină, izul sărat și hormonal al surorilor ei, în timp ce tata le povestește cum sunt făcute vopselele „albastru de fier“ din oxidarea ferocianurii. Mișcarea rapidă – precum cea a unei labe de pisică – a mâinii cu care schițează tatăl ei, privirea lui cenușie, ațintită într-o linie perfect dreaptă, precum firul undiței unui pescar.

Lauren își dă seama acum că acele ore de vară, ne-sem-nificative la vremea aceea – și de mult trecute – trebuie să se fi combinat cumva, fiecare dintre ele însemnând un mic punct de cotitură. Înainte ca ele să-i dispară cu totul din amintire, ea trebuie să încerce s-o examineze pe fiecare. Să se întoarcă în timp și să sape. Cea mai rece și mai adâncă apă din ocean e adusă

continuu la suprafața luminată de soare, un proces esențial pentru sănătatea nutrițională a oceanului, pentru viața însăși, i-a explicat Gemma cândva. Și ea trebuie să facă același lucru.

Ghemuită în fața dulapului de sub acoperiș, trage coșul de picnic care îi blochează intrarea, îl lipește de perete și întinde mâna spre cutia pe care scrie *Fotografii*.

Cu picioarele încrucișate pe podea, folosindu-se de bucata de stofă

dintre cracii largi ai pantalonilor de yoga ca de o masă, deschide un pachet.

Fotografiile acelea sunt o perspectivă emoționantă asupra casei Rock Point înainte de sosirea ei. Arătând nu mai mari de opt sau nouă ani, Kat și Flora –

angelice, cu codițe – se află în grădină, luminate din spate de un soare ca un fagure. Brațul lui Kat atârnă pe umerii Florei. Se aveau deja una pe cealaltă.

Vorbeau aceeași limbă numai a lor. N-aveau nevoie de o altă soră. Probabil că nici acum n-au.

Acționând repede, conștientă că ar putea fi surprinsă în orice moment, Lauren cercetează alte pachete: peruși, un câine care a murit cu ani și ani în urmă, o cină cu aspect pompos, tata, un punkist în vârstă de douăzeci și ceva de ani, stând în fața casei Rock Point împreună cu o iubită, tata sărind de pe o stâncă în mare… Aha, *asta* era ceea ce căuta! Fotografii din atelier. Toate trei surorile, așezate pe canapea lângă colivie, în diferite lumini și poziții, cu membrele în mișcare, neclare. Aproape că îl aude pe Charlie spunând cu glas obosit:

– Pentru numele Domnului, stați *o secundă* nemișcate!

Lauren își deschide telefonul și observă că trebuie încărcat: bateriile se consumă atât de repede în casa asta, așa cum se consumă și ea în timp ce scanează continuu după semnale, încercând să-și dea seama cine a fost ea însăși cândva, în acele luni august în care s-a aflat aici, și cine e acum.

Nerăbdătoare, mărește pe telefon o imagine a *Fetelor cu colivie*, terminată în atelierul londonez al tatei, la câteva luni după eclipsă, atunci când el a fost în stare să pună din nou mâna pe pensule și să lucreze după fotografii precum e cea găsită în pachet, pe care ea nu le-a mai văzut până acum.

Privirea lui Lauren se comută între fotografia pe hârtie și portretul din arhiva telefonului, încercând să vadă ce s-a păstrat și ce a fost excizat.

Desigur, acea lucrare e, mai mult decât orice altceva, un autoportret. Opera unui artist aflat la apogeul capacității sale tehnice și a unui tată mândru.

ADN-ul meu. Sângele meu. Vopseaua mea. Charlie și-a imortalizat pentru totdeauna fiicele în procesul evoluției lor, în acel moment în care oscilau la limita feminității, ignorând cu exuberanță faptul care urma să se întâmple.

Neștiind că ar fi putut să-l oprească.

Spre deosebire de harababura din fotografii, tabloul finit e o dovadă a faptului că el și-a impus controlul, fixându-le pe cele trei, aproape protector, într-o compoziție piramidală de factură clasică, cu Flora în centru, purtând o rochie de plajă în nuanța de albastru lapis saturat a

veșmântului Madonnei. În stânga, picioarele goale ale lui Kat ies în evidență, încordate de tinerețe, o diagonală perfectă, iar de cealaltă parte a canapelei se află eul mai tânăr al lui Lauren. Ochii ei întunecați, vopseaua adânc impregnată în pânză, precum cerneala intrată în piele, se uită afară din cadru, ca și cum ar fi privit ceva ce se apropia. Fără îndoială că portretul e unul rafinat, în maniera unui fluture fixat pe un carton. Dar în tabloul finalizat există o tensiune care, în 136

comparație cu fotografiile, devine evidentă. Poate că ăsta e „defectul“ despre care a pomenit tatăl ei, refuzând să dea orice detaliu. Încruntându-se la strălucirea albastră a telefonului, Lauren încă are senzația că-i scapă ceva, iar sentimentul e frustrant, ca și cum ar încerca să ghicească o imagine pe suport electronic, care nu se descarcă așa cum trebuie.

Dar Lauren știe că niciodată nu e prea târziu ca să revezi un tablou pe care deja îl cunoști. La National Gallery, după ce pleacă publicul, ea se întoarce adesea ca să-și privească lucrările preferate. Cu cât te uiți mai mult, cu atât vezi mai mult. Un observator din mulțime. Un memento mori ascuns în umbra unui raft cu cărți. Însămânțată cu indicii, cu incidente, precum și cu greșelile și cu revizuirile creării sale, rareori o pictură e așa cum pare la prima vedere. Dar în *Fete cu colivie*, cel mai evident simbol, colivia, continuă

să fie dominant. Ca un artist sau ca o pânză, ea încadrează și înglobează, ține viața captivă ca s-o ofere privirii admiratorului…

– A văzut-o cineva pe Lauren?

Glasul lui Angie, venind de la parter. Nevrând să fie nevoită să se explice, Lauren pune în grabă pachetul la loc în cutie, când o fotografie alunecă, precum un joker dintr-un pachet de cărți. Lauren își ține respirația.

Iată-l: momentul după care totul a fost altfel. Fără știrea lor, totul era gata să

se desfășoare, precum s-ar fi derulat, din carcasă, o rolă de film într-un aparat de modă veche.

E ziua în amiaza mare, iar eclipsa s-a terminat, dar numai de foarte puțin timp. Toate cele trei surori – tata fiind chiar fotograful, fiindcă și-a propus să le imortalizeze pe „fetele lui cosmice“ – stau lângă Râpă, radioase, bătute de vânt, încă purtând ochelari de eclipsă. Flora, cu pometii presărați cu sclipici și purtând o fustă cu paiete – Lauren n-o să uite niciodată

fărâmele de stele de pe fusta aceea –, și Kat, cu ochii conturați cu negru. Ele se uită una la cealaltă, nu la cameră. Există o anume complicitate în privirea lor, care o face pe Lauren să tremure. Iar lângă aceasta din urmă se află

Gemma, purtând rochia ei cu imprimeu cu stele și având pe obraz o gropiță

și un zâmbet. Lauren își trece ușor degetul peste imagine, dorindu-și să

ajungă înapoi în timp și să oprească totul chiar acolo. Să șteargă acea dimineață, așa cum umbra lunii a făcut-o cu soarele, închizându-se deasupra lui ca un obturator de cameră foto. Trece, trece, s-a dus.

26. FLORA

Flora se furișează. Totuși, date fiind circumstanțele, e cel mai bun lucru pe care poate să-l facă. Pentru liniștea sufletească a surorii mai mari, Lauren trebuie să dezmintă insinuarea îngrozitoare – dar nu cu totul absurdă – a lui Angie, cum că ea ar fi autoarea biletelor care îi terorizează. Cum că a fost destabilizată psihic de întoarcerea la Rock Point, de scotocirea haotică prin mărunțișurile copilăriei lor, acțiune la care le-a instigat însuși Charlie și pe care Flora încearcă s-o neutralizeze punând la punct un fel de sistem prin care să revendice ea totul. Din moment ce nimeni altcineva nu s-a deranjat s-o facă.

După părerea lui Angie, cel mai probabil că Lauren îi scrie unui iubit secret. Da, asta trebuie să fie! Cineva nepotrivit. Căsătorit. La urma urmei, Flora a auzit-o iarăși pe Lauren vorbind la telefon în dormitorul ei. Ca soră, nu poate să nu se simtă supărată că Lauren nu divulgă astfel de intimități suculente. Cu toate că ea personal n-ar îndrăzni niciodată să-și etaleze viața intimă – diferită, atunci când ești căsătorit –, sarea și piperul escapadelor unei persoane singure constau în hazul discuțiilor retrospective, la un pahar de vin. Sexul fabulos, sexul nesatisfăcător, bărbații care nu trimit niciodată

mesaje sau care trimit prea des: toate astea ar putea fi subiecte pe care o soră căsătorită să le savureze din plin.

Pe de altă parte, dacă cele două bilete *sunt* opera lui Lauren – chiar și oamenii buni pot face lucruri rele, ea o știe din proprie experiență –, asta măcar înseamnă că nu există un localnic răzbunător, pregătit să dea năvală

în orice moment la Rock Point, precum Jack Nicholson în *The Shining*.

Verificând dacă palierul e gol, Flora întredeschide ușa dormitorului lui Lauren, atât cât să vadă biroul din colț. Acum nu se află pe tăblia lui nici un top de coli de scrisori și nici un stilou. Florei îi trece prin minte că Lauren, intuind bănuielile celorlalți, și-a acoperit urmele.

– Pe mine mă cauți?

Flora își pune un zâmbet pe față, iar apoi se întoarce.

– Da! Te căutam, Lauren, o drege ea. E vorba de Kat. Adică e bine, nu-ți face griji! A mers pe un traseu de coastă și se pare că a alergat prea 138

departe…, explică ea, simțind un mic puseu de *Schadenfreude20*. Oricum, a avut inspirația să se refugieze într-un pub. Plec într-un minut s-o iau de acolo. Vii cu mine? Pe întuneric, sunt o șoferiță puțin cam emotivă.

Lauren pare sfâșietor de încântată să fie întrebată.

– Desigur!

Florei îi bipăie telefonul.

– Aha, încă un mesaj de la Kat! Ia stai…, murmură ea încruntându-se, surprinsă. Vrea să-i aducem eșarfa de sub pernă.

Raff refuză cu încăpățânare să se clintească, așa că mama lui îl lasă să

se uite la *Toy Story* împreună cu Charlie, căruia ea îi debitează un pomelnic de instrucțiuni stricte: fără zahăr, fără degete întinse în preajma coliviei papagalului, ușa din față – încuiată, iar Raff – la vedere tot timpul. Apoi Flora iese pe alee și le face cu mâna, uimită de cât de idilic arată interiorul casei Rock Point dacă e încadrat într-o fereastră, scăldat în lumina aurie a focului și populat cu un bunic și cu un nepot. Apoi, în contrast puternic cu toate astea, dă un ocol mașinii, făcând pietrișul să scrâșnească sub pașii ei nervoși, după care, la lumina telefonului, verifică anvelopele cu atenție.

– Putem să mergem!

SUV-ul are mirosul vieții obișnuite a Florei, miros de piele de lux și de parfum pentru mașină Diptyque Baies, un iz de artificial și de îmbuibare.

Flora se întoarce, fericită că lângă ea se află Lauren și nu Scott, care obișnuiește să-i spună:

– Dragă, mersul cu spatele nu-i punctul tău forte! Lasă-mă pe mine să

conduc!

Dar Flora tot își imaginează cum îi alunecă piciorul și apasă pe accelerație, după care mașina se năpustește drept în Atlantic. Spre surprinderea ei, acum se descurcă fără probleme, în ciuda aversei de ploaie bruște și abundente, căreia ștergătoarele nu-i prea fac față.

Conducând de-a lungul șoselei, cu ploaia șiroind pe parbriz, cu muzica lui Ed Sheeran izbucnind din boxe la volum maxim – „Nu mă judeca, Lauren!“ –, Flora e lovită de un neașteptat vârtej de dopamină, de parcă abia acum simte ușurarea adusă de revenirea în siguranță a lui Raff. De asemenea, e satisfăcută de faptul că independenta Kat i-a cerut ajutorul –

până la urmă, are nevoie de sora ei mai mare – și, iată, au pornit s-o salveze.

Asta ar trebui să însemne reunirea lor Rock Point. Surori. Vreme. Legătura 20 Cuvânt din limba germană, însemnând plăcere, bucurie sau mulțumire de sine pe care cineva o simte aflând despre, ori fiind martor la necazurile, eșecurile sau umilirea cuiva.

creată între ele ca urmare a unor experiențe similare, cu un pub la sfârșit. În cele din urmă, pe drum se vede o sclipire de lumină.

Firma metalică a pubului se leagănă în vânt. Interiorul e modest și aglomerat, cu grinzi joase, mâncate de cari, miros de câine ud și de bere vărsată. Clienții arată ca niște localnici obișnuiți cu vremea aspră – nu se zărește nici o canadiană cu umplutură de puf. Câțiva dintre ei se întorc în timp ce ele înaintează sinuos spre o masă din colț, la care stă o siluetă

gârbovită, îmbrăcată într-un trening de lycra stropit cu noroi.

– Ți-ai întâlnit perechea?

Florei nu-i face plăcere să-și vadă sora într-o asemenea ipostază, fiindcă așa ceva nu corespunde ordinii naturale a lucrurilor.

– Nu. Am fost învinsă de căderea nopții, atâta tot.

Dar pare epuizată, obsedată de ceva, de parcă nu s-ar fi confruntat doar cu întunericul de afară.

– Iată eșarfa ta, Kat!

Lauren îi înmânează fâșia aceea de țesătură aproape dezintegrată, cu aspect sordid, pe care Flora nu și-ar fi imaginat că poate s-o dețină Kat. Cu atât mai puțin și-ar fi închipuit că sora ei doarme cu așa ceva sub pernă. Kat și-o apasă pe obraz și închide ochii pentru câteva secunde, la fel cum face Raff atunci când, după ce și-a pierdut păpușa iubită, și-o regăsește.

– Ești rănită?

Lauren se lasă pe vine lângă ea, cu acea atitudine grijulie de soră de caritate prezentă lângă patul bolnavului, care trebuie să fi avut un succes imens la centrul de îngrijire.

– Numai dacă luăm în calcul bășica asta!

Kat își ferește privirea. În mod și mai surprinzător, ochii ei sunt plini de lacrimi. În viața de adult, Flora n-a văzut-o niciodată pe Kat plângând. N-a plâns anul trecut, la înmormântarea bunicii. Nici la cea a lui Dixie, în toamnă, nici măcar în momentul în care Lauren s-a ridicat și a ținut acel discurs care i-a înduioșat până la lacrimi pe toți cei prezenți:

– Sper, mamă, că acum înoți fără greutate și fără durere în oceanele tropicale calde, luminate de soare, pe care le-ai iubit!

Totuși, iat-o pe Kat, epuizată de alergare și ținând lipită de obraz o eșarfă zdrențuită. Iar asta o face pe Flora să se gândească la posibilitatea ca ea să-și imagineze că ele, surorile, sunt una, când de fapt sunt cu totul alta; ca nici ea să nu fie cine pare; întreaga familie Finch poate să însemne un mare caz de eroare în ceea ce privește identitatea. Sau, mai rău, o performanță.

Lauren își scoate jacheta puf și o pune peste genunchii lui Kat.

– Ai buzele albastre. Ține asta! Dă-mi degetele! spu-ne Lauren, care, după ce-i freacă bine mâinile, i le așază cu blândețe sub haină, de parcă ar îngriji un copil mic, aflat într-un cărucior. Ai nevoie de calorii. Ce să-ți aduc?

– Aș ucide pentru o cola. Și ceva cu grăsime. Un pachet de jumări.

– Jumări? întreabă Flora cu îndoială, ca să se asigure că a auzit bine.

– Da, și chipsuri! răspunde Kat, iar apoi, văzând că Flora și Lauren se întorc spre bar, adaugă: Să nu bei, Flo! Nu cu drumurile astea!

Florei i se încing obrajii: fusese pe cale să comande un pahar de vin alb.

Nu vede ce rost are să te afli într-un pub de la țară fără să ții o băutură în mână.

Dar, în mod uimitor, un suc de lămâie acidulat nu e de natură să strice seara. Stând în jurul mesei mici, care se clatină, și mâncând jumări –

delicioase, cine-ar fi crezut? –, nu vorbesc despre biletele acelea misterioase, nici despre tatăl lor, nici despre Angie. Lauren nu pune întrebări dificile despre vara cu eclipsa. Kat nici măcar nu-și verifică telefonul, în ciuda flash-urilor și a bâzâitului continuu.

Iar pe măsură ce surorile se relaxează, vechile anecdote reapar. Încă le unesc o seamă de povești uitate, legându-le una de cealaltă prin crize de râs cu lacrimi.

Sosirile lui Charlie la porțile școlilor la care au învățat, urlând din jenanta lui mașină sport, sub privirile nedumerite ale celorlalți părinți.

Momentul în care noua directoare a lui Kat l-a invitat pe tatăl lor să

țină un „discurs inspirațional“, sarcină de care el s-a achitat spunând următoarele:

– Chiuliți cât puteți, ăsta-i sfatul meu! N-am învățat absolut nimic de valoare decât după ce am mers la școala de artă.

Cum l-a luat deoparte pe Scott la nunta lui și a Florei și, împungându-l cu un deget în piept, cu un zâmbet de șef al mafiei, i-a spus:

– Pe fiica mea s-o tratezi ca pe o zeiță, că dacă nu, îți prăjesc ouăle la micul-dejun, ai înțeles?

(În secret, Florei i-a plăcut la nebunie treaba asta.) Anul în care una dintre iubitele tatălui lor – Jemima parcă o chema, dar ar fi putut să fie Jane sau Jessie, fiindcă el a avut o întreagă serie de prietene cu nume care începeau cu „J“ – a amenajat o fântână de ciocolată în bucătăria lui, ca un răsfăț pentru cele trei surori, iar ciocolata s-a vărsat peste o pictură în puncte de Damien Hirst; tăcerea de după aceea, în timp ce toată lumea aștepta ca Charlie să explodeze, iar el a spus, printre dinți, că

era o îmbunătățire.

141

Apartamentul lui din Soho, nepractic, atipic pentru un părinte, cu două

dormitoare. Prietenii sunau la interfon la patru dimineața. Dormitorul de rezervă era cât o debara. În copilărie, ori de câte ori rămâneau peste noapte, fetele îl împărțeau cu o sculptură de metal, de mărimea unui bărbat, care arăta ca un de-mentor din *Harry Potter*. Flora mărturisește că acele rare momente de comuniune ale lor, partea Finch din viața ei, au făcut-o întotdeauna să se simtă nespus de diferită în raport cu ceilalți frați vitregi, care proveneau dintr-o altă căsnicie a mamei ei, dintr-o altă lume. Și simte din nou legătura de sânge dintre ele trei, regăsind ceva care fusese pierdut.

Apoi Scott îi trimite din nou un SMS:

De ce nu-mi răspunzi la mesaje? Unde ești? Vreau să-i spun noapte bună

lui Raff.

Florei îi piere toată bucuria. Nu îndrăznește să-i spună lui Scott că e la pub. Nici nu poate să riște ca el să vorbească cu tatăl ei, care o să

pomenească de aventura de pe stânci a lui Raff, presupunând că ginerele lui știe despre asta.

– Mai bine mă întorc, spune ea dintr-odată, întinzând mâna spre haină.

Lauren și Kat își ridică privirea, surprinse, iar apoi se ridică, de asemenea, retrăgându-se fiecare în sine și amintindu-și din nou de diferențele dintre ele.

Revenind pe aleea neluminată, simt că le-au lăsat la masa din pub pe surorile care puteau deveni ele trei. Flora vrea să spună asta, dar nu știe cum. Cu siguranță că n-ar putea vorbi despre un asemenea subiect fără să

dezgroape motivele pentru care s-au îndepărtat una de alta în primul rând, ceea ce ar merge înapoi în timp până la momentul care nu trebuie pomenit.

Și, probabil, dincolo de asta, până la mamele lor, își dă ea seama, până la semințele resentimentelor și geloziei pe care mama ei i le-a implantat, cu comentariile ei mormăite și cu acea expresie îndurerată care-i străbătea chipul dacă era cumva rostit numele lui Dixie. Dar asta e problema cu săpatul: există întotdeauna un alt strat și, cu cât sapi mai adânc, solul e mai rece, mai pietros și mai greu de lucrat. Și nu poți fi niciodată sigur ce anume o să găsești.

Noaptea ploioasă se scurge pe mașina udă ca un pește. După ea, mai iese o mașină din parcarea pubului, iar Flora se bucură de companie pe drumurile acelea pustii. Pornind radioul, ea se înfurie în clipa în care riful inconfundabil din piesa „Changes“ a lui Bowie explodează din difuzoarele formidabile ale SUV-ului. Enervată, împunge butoanele cu degetul, încercând să găsească ceva mai puțin încărcat de semnificații și spunându-le 142

lui Kat și lui Lauren că piesa se difuzează la radio, ca să nu creadă că a pus-o ea, intenționat.

– Lasă-l, Flora! îi cere Kat, înghesuită sub haina lui Lauren, pe scaunul din dreapta. E doar un cântec!

Știu cu toatele că nu e doar atât, iar Kat, afirmând contrariul, nu face decât să dovedească asta. Dar și Flora încearcă să se comporte de parcă n-ar fi mare lucru, bătând cu degetele pe volan în timp ce glasul lui Bowie – și amintirea acelor ședințe de pozat în atelier – îi străbat măduva spinării.

Verificându-și oglinda retrovizoare, e ușurată să vadă că Lauren nu și-a băgat degetele în urechi și că, după ce refrenul se amplifică, ea chiar fredonează versurile. În mod clar, e făcută dintr-un material mai puternic decât s-ar crede.

Concentrându-se la drumul îngust, mărginit de terasamente înalte, stâncoase, Flora încearcă să se detașeze de trăirile pe care i le-a răscolit piesa lui Bowie. În oglindă, aceeași mașină de la pub, nu atât de departe pe cât și-ar dori ea, date fiind condițiile meteorologice. Nu-și dă seama dacă e vina mașinii sau a cântecului, dar ia mult prea tare o curbă la stânga.

– Ușor…, mormăie Kat.

– Scuze!

Mașina din spate face același viraj. Oare de ce se apropie atât de repede? Șoseaua are multe curbe și e prea îngustă ca să treci pe lângă o mașină care ar veni din direcția opusă, darămite să faci o depășire! Iar acum cealaltă mașină se apropie mult prea tare din spate. Și mai are și faruri de ceață orbitoare.

– La naiba, avem un fel de cascador în spatele nostru, spune Flora cu glas scăzut, în timp ce mașina din spate face semn cu farurile. Poate că

încearcă să semnaleze că e ceva în neregulă cu mașina noastră? se întreabă

ea cu glas tare, începând să simtă crampe în stomac și închizând radioul.

Cred că ar fi bine să opresc!

– Nu! Nu opri! exclamă Lauren de pe scaunul din spate, pe un neașteptat ton autoritar.

– Vezi-ți de drum! o îndeamnă și Kat, care întinde mâna spre agățătoarea de deasupra portierei.

– A, da, corect! exclamă Flora.

Dându-și seama ce gândesc surorile ei, își imaginează o șurubelniță

care străpunge cauciucurile lui Angie. SUV-ul lor se izbește de parapet, apoi trece peste stânci, rostogolindu-se în cădere. Raff rămâne fără mamă.

Palmele ei transpirate alunecă ușor pe volan.

Kat se răsucește, încercând să-l vadă pe șofer.

– Idiotule! Probabil că e beat.

– Cine e? întreabă Flora cu glas tremurător.

– Nu văd…

– O, Doamne! Încearcă să ne arunce în șanț? bâiguie Flora, apăsând puternic pe claxon. Dă-te înapoi!

Se aude un huruit, iar mașina necunoscută anulează distanța dintre ei, cu farurile sale ca doi sori orbitori.

27. LAUREN, 1999

Umbra de pe cadranul solar continua să împartă timpul. Dar grădina era nemișcată în lumina după-amiezii, încremenită în aerul îngroșat de căldura zilei și de praful care ieșea din volieră de fiecare dată când un peruș

bătea din aripi, cu oasele lui goale pe dinăuntru și subțiri ca niște scobitori.

Eu și Gemma stăteam la umbra pinilor, cu picioarele încrucișate, sugând cola Ice Pops și întrebându-ne ce s-ar fi întâmplat dacă un peruș

albastru s-ar fi împerecheat cu unul galben. Oare puiul lor ar fi fost verde?

Iar culoarea penelor de papagal se comporta ca vopseaua? Și apoi, deși mi s-a părut neloial, i-am povestit Gemmei despre căderea mea de pe terasă în acea dimineață, încercând din răsputeri s-o transform într-o poveste amuzantă, de genul „N-o să-ți vină crezi!“, unul dintre acele evenimente nebunești marca Rock Point, precum ziua în care ne îmbrăcaserăm cu rochiile de bal.

Gemma a părut șocată.

– Dar dacă băiatul acela n-ar fi strigat? Ce-ar fi făcut surorile tale, Lauren? Ce? Trebuie să-i spui tatălui tău, a șoptit ea cu fermitate. Eu, una, aș

fi făcut-o. Tata ar fi spus o vorbă sau două pe tema asta, a adăugat ea privindu-mă cu ochii mijiți, cercetător, încercând să ghicească adevărul. Dar Pete nu mi-ar fi făcut niciodată asta. Nici într-un milion de ani!

– O, Kat și Flora doar se prosteau, am spus eu repede, pentru că nu voiam ca Gemma să le urască.

Dar gambele mele încă aveau urme slabe de degete. Iar gândul la întoarcerea surorilor mele de la St. Ives – o convinseseră pe Angie să le ducă

la cumpărături – mă făcea să tremur puțin. Oricum, găsisem pasărea, ăsta era principalul. Am supt ultima bucățică de Ice Pop și am turtit ambalajul.

– Pasărea asta e cel mai minunat lucru pe care mi l-a dat cineva vreodată, Gemma!

Părea atât de încântată, încât n-am îndrăznit să-i spun ce se întâmplase chiar înainte să apară ea.

Nu i-aș fi spus niciodată.

După ce surorile mele plecaseră împreună cu Angie, mă ghemuisem pe un scaun de trestie în seră, printre palmieri, și-i dădusem Berthei arahide printre barele coliviei. Apoi venise bunica, îmbrăcată cu un caftan ca o 145

coloană fluidă – cel cu scoici în jurul decolteului, care-mi dădea fiori –, cu sprayul ei răcoritor, de pulverizat pe față.

– Salut, dragă! Ești…? întrebase ea, după care tăcuse brusc și i se aprinseseră ochii. O, Doamne! Îmi dai voie?

Pusese sprayul jos, pe podeaua de cărămidă, cu un clinchet, iar apoi luase pasărea de paie și o întorsese pe toate părțile, murmurând cu un glas bizar, cu gândul departe, că în copilărie colecționase păpuși de paie.

Ocupația ei preferată. Toate acele păpuși fuseseră pierdute în incendiul care le arsese de vii câinii iubiți.

– Câinii de vii! scârțâise papagalul.

Bertha ura câinii.

Ignorând-o, bunica vorbise mai departe, explicându-mi cum cel care făcea acele păpuși înmuia în apă, peste noapte, tulpinile goale pe dinăuntru, astfel încât să nu se rupă atunci când erau împletite; era nevoie de multă

răbdare și de o pricepere incredibilă. Dar ceva mă oprea să-i spun că Gemma fusese cea care făcuse păpușa.

– Ce bine seamănă cu un peruș! se minunase ea. Nu te-ar deranja dacă

aș păstra-o eu, nu-i așa? Doar ca să i-o arăt lui Herb după ce se întoarce de la observarea păsărilor! strigase ea peste umăr, ajunsă deja la jumătatea drumului către bucătărie.

Apoi pusese pasărea pe raftul de sus, printre vase. Și acolo rămăsese, lăsându-mă cu un sentiment de pierdere.

Tusea Gemmei mi-a întrerupt gândurile. I-am atins brațul.

– Ești încă bolnavă? Mama ta…

– Sunt bine, a răspuns ea, deși părea că-și reținea tusea. Și ieri eram bine. Nu pot să cred că mama nu m-a trezit de îndată ce ai venit la noi. E

prea protectoare. Urăsc asta!

Crescând în landă, Gemma părea mai liberă decât oricine altcineva pe care îl cunoșteam. Iar Viv, oarecum perfectă. Am rămas în tăcere, ascultând, dincolo de zidurile grădinii, agitația turiștilor veniți să vadă eclipsa. Mi-a chiorăit stomacul. De la pățania de pe terasă, abia dacă reușisem să înghit ceva. Gemma, care se pricepea la păsări, a întrebat:

– Păsările voastre se comportă ciudat, nu-i așa?

Am încuviințat din cap. Într-adevăr, perușii se certau și se agitau, dând ocoale repezi volierei.

– Simt că se apropie eclipsa. Oricum, așa spune bunicul.

– Nu-ți face griji, o să fie în regulă!

Gemma a scos un cloncănit ușor, cu limba. Perușii i-au răspuns. Era ca și cum aș fi ascultat o discuție confidențială. Totuși, prietena mea n-a vrut niciodată să vorbească cu Bertha. Ura ideea unui papagal înăuntrul unei case. Nu înțelegeam chiar toate aspectele personalității Gemmei. În fiecare august mi se dezvăluia un nou fragment din ea și nu găsisem niciodată ceva care să nu-mi placă.

Gemma a tras un fir de iarbă prin strungăreața dintre dinții ei din față.

– Amuzant, nu? Toată pregătirea asta pentru ceva ce o să se termine uite-așa…

A pocnit din degete.

– O să se termine în două minute, am spus eu, iar apoi m-am aplecat și i-am scos un păianjen din păr. Uite, o să ai noroc! am strigat, arătându-i păianjenul.

– Tu ești cea care are nevoie de păianjeni norocoși. Cu surori ca ale tale, a glumit Gemma, deși știam că și ea era fascinată de ele.

Asta era treaba cu Kat și Flora. Oricât de îngrozitoare ar fi fost uneori, te atrăgeau în mrejele lor. Pentru că erau, de asemenea, amuzante, frumoase și îndrăznețe și nu puteai să nu-ți dorești să fii în preajma lor sau să le calci pe urme.

Am lăsat păianjenul în iarbă.

– Vrei să vii mâine și să urmărim eclipsa împreună?

Gemma n-a spus „da“.

– Kat și Flora vor să vii.

Posibil să nu fi fost adevărat. De asemenea, trebuia să am mai întâi acordul bunicii. Dar fiindcă mai devreme o văzusem pe Viv vorbind cu tata, eram plină de speranță.

– Haide, Gem, putem să purtăm amândouă rochiile noastre cu stele! am insistat eu.

În clipa aceea, Gemma a pierdut lupta împotriva unui zâmbet. Soarele i se împletea în păr și i se reflecta în ochi, făcându-i să strălucească. Era toată

numai dinți încălecați și pistrui, cu unghiile murdare de pământ uscat din landă. – Dacă ești sigură că…, a început ea să zică.

– Da.

Oricare ar fi fost întrebarea. *Da, da, da.*

Soarele cobora la apus. Mi-a venit o idee: am vrut s-o răsplătesc pentru că-mi dăruise pasărea de paie, s-o las să simtă ticăitul ceasului de aur al inimii unui peruș.

– Vii în volieră? Pot să fac perușii să aterizeze pe brațul tău!

147

– Acolo, înăuntru? După ce i-am rupt rochia bunicii tale? În nici un caz!

Gemma s-a ridicat și și-a luat rucsacul, râzând și clătinând din cap.

– Toată lumea e plecată. În afară de tata, care pictează, ceea ce e același lucru. Cel mai mare risc era să scăpăm perușii afară. Păsări obișnuite să

zboare în stol, s-ar fi urmat una pe alta. Bunica spunea mereu că libertatea le-ar fi fost fatală. Pescărușii i-ar fi ciugulit până când i-ar fi omorât, sau i-ar fi înghețat rafalele de vânt ale Atlanticului și ar fi căzut din cer, greoi ca niște crochete de pește.

– La drept vorbind, e…

Glasul tatei ne-a întrerupt:

– Lauren, am nevoie de tine!

Gemma a făcut ochii mari. Întotdeauna era stânjenită în preajma tatei.

A început din nou să tușească.

– Ești bine, puștoaico?

Tata, care purta blugii lui stropiți cu vopsea, a pășit spre noi cu pași hotărâți. Era cu pieptul gol și avea un creion după ureche. Pentru o clipă, l-am văzut așa cum ar fi putut să-l vadă Gemma: un pictor faimos, bronzat și neglijent în felul acela artistic.

– Să-ți aduc un pahar cu apă? s-a oferit el.

Amabilitatea lui a fost o ușurare. Spre deosebire de bunica, n-avea să

comenteze fiindcă stătusem cu Gemma. Orice îi spusese Viv funcționase, asta era clar.

– Trebuie să mă întorc acasă, pentru că e vremea ceaiului, a răspuns Gemma pe un ton timid. Mulțumesc, domnule Finch!

– Hei, mă cheamă Charlie!

Tata și-a aruncat privirea cenușie asupra Gemmei – și, în timp ce o privea, ceva i-a licărit în ochi, ca o lumină aflată chiar sub oglinda unei ape.

S-a încruntat, iar între sprâncene i-au apărut două cute. Asta se întâmpla pe chipul lui atunci când privea cu adevărat, topind pe cineva în forme, lumină

și linii. Nu era un gest neprietenos, ci unul incomod pentru cel privit, căutătura tatei fiind precum raza lanternei unui oftalmolog. Iar Gemma părea stânjenită. Îmi dădeam seama că-i treceau prin minte vorbele spuse de Angie la coliba pustnicului, acelea despre faptul că ar fi trebuit să petrec mai mult timp împreună cu surorile mele, precum și fiecare comentariu pe care Kat și Flora îl făcuseră despre ea, cum că era fiica de femeii de serviciu.

– Gemma mi-a făcut o păpușă de paie în formă de pasăre! am spus, încercând s-o cresc puțin în ochii lui, fiindcă părea dintr-odată atât de mică

și de slabă, de parcă Rock Point ar fi micșorat-o. E pe dulap! O să ți-o arăt, tată! Privirea lui scrutătoare s-a convertit într-un zâmbet surprins.

– Ei bine, atunci ești un meșteșugar mult mai bun decât mine, Gemma!

Mi-ar plăcea să văd pasărea.

În mod rușinos, am simțit un junghi fierbinte de gelozie. Gemma și-a trecut sandaua transparentă, ca un jeleu de plastic, prin iarba îngălbenită, iar apoi a

schițat un zâmbet derutat.

– Mai bine mă duc acasă.

Am privit-o plecând. Tata a continuat să se uite lung în urma ei chiar și după ce nu s-a mai văzut.

– Tată!

El a tresărit, surprins, de parcă glasul meu ar fi rupt o vrajă.

– Scuze!

– Ai nevoie să te ajut în atelier? am întrebat eu, plină de speranță.

– Nu, nu, nu asta! Angie intră în tură mai târziu. Vreau doar să fac un studiu rapid al mâinii tale stângi, Lauren. Așa! a spus el, ghemuindu-se pe un scaun invizibil în aer, ca să dea impresia că eu stăteam pe canapea, după

care și-a pus mâna stângă pe coapsă. Surorile tale nu s-au întors încă, nu-i așa? O să fie plăcut. Doar noi doi.

M-am gândit la Angie, la degetele ei atingând toate lucrurile din atelier, întinându-le, și nu m-am putut uita la tata. Trădarea lui m-a durut.

– Am chipsuri, a adăugat el, zâmbind.

În timp ce tata era la parter, făcând cafea, eu, cu o pungă de Hula Hoops în mână, am dat roată atelierului încins și pustiu și am cercetat rafturile. Angie umblase prin ele. Craniile și sticla de mare erau mutate de la locurile lor, iar lacurile stăteau acum deasupra grundului. Am pus câteva lucruri înapoi acolo unde le fusese locul, cu degetele tremurând de furie, lăsând amprente grase pe borcane. Tata a lipsit mult timp.

– Scuză-mă, a spus el după ce s-a întors, trecându-și mâna prin păr. Am fost prins în capcană de bunică-ta, care a vrut să stăm de vorbă.

Îmbujorat, neliniștit, de parcă l-ar fi zdruncinat ceva, și-a aprins o țigară și s-a oprit în fața șevaletului mare de lemn, mijind din ochi la *Fete cu colivie*. Mi-a făcut semn să vin și și-a sprijinit cotul de umărul meu în timp ce fuma.

– Știu că deocamdată nu-i prea mare lucru de văzut. Durează atât de mult să se usuce vopseaua!

Trebuia ca straturile de uleiuri să se acumuleze treptat, cea mai groasă

vopsea peste straturile cele mai subțiri – opac peste transparent, deschis 149

peste închis. Dar noi, cele trei surori, apăream ca niște forme pe canapea, ca niște fantome care reveneau la viață. Eu, cu capul înclinat. Flora, drapată în rochia ei albastră, relaxată, cu contururile moi, precum cele ale unei pisici.

Kat, robustă și puternică, cu piciorul întins. Mi-am înclinat capul într-o parte.

Nu, tot nu semănam a surori, nici măcar în tablou. Flora semăna cu mama ei, la fel ca mine cu a mea. Kat semăna mai mult cu tata, și avea nasul bunicului.

Și chiar dacă artistul ne surprinsese individualitatea, aveam impresia că el ar fi putut s-o șteargă pe una dintre noi din tablou și n-ai fi știut că lipsea.

Sau poate că era vorba despre altceva.

Tata mi-a studiat fața, citindu-mi pe ea impresia despre tablou.

– Știam că o să-l privești în felul ăsta, Laurie! Vezi defectele, nu-i așa? a întrebat el, înjurând printre dinți. Nu pot să surprind subiectul așa cum trebuie. Nu pot… Iar asta mă înnebunește. N-ar fi trebuit să mă apuc niciodată să pictez tabloul! Îmi pare rău. Îmi pare foarte rău. Mai bine aș

înota în golf împreună cu voi, ca un tată normal!

Era cam târziu pentru asta.

– Dar urăști să abandonezi lucrările! am subliniat eu, care nu-mi doream un tată normal.

– Știu, știu, a gemut el, iar eu mi-am zis că oamenii credeau că era ușor să fii artist, când, în realitate, era ceva greu, ceva deosebit de concret. Doar că e atât de…, a murmurat tata, dându-și ochii peste cap, iar mușchii pleoapelor i-au tremurat. Oasele, mă-nțelegi…

Știam că unii pictori începeau cu personajul nud, chiar dacă silueta lui ajungea să fie complet îmbrăcată în cele din urmă. Artiștii procedau așa doar ca să înțeleagă corect detaliile anatomice. Și am sperat că, în cazul de față, nu asta era soluția, pentru că aș fi murit de rușine. Dar nici nu puteam suporta gândul că ședințele de pozat aveau să se termine.

– Probabil că e de vină eclipsa, tată. Adică, toată lumea se simte ciudat.

O să fie altfel după ce trece.

El s-a uitat la mine preț de o clipă, luându-mi în considerare spusele, iar apoi și-a petrecut un braț pe după umerii mei și m-a strâns.

– Ești o înțeleaptă, Lauren Molloy! La fel ca mama ta, a declarat el, după care s-a oprit din vorbit și a părut atât de trist, încât l-am luat de mână, simțind cum degetul lui aspru se freca de degetele mele. Sunt atât de mândru de tine, știi asta? Sunt atât de fericit că ești din nou în viața mea, Laurie! Și-mi pare rău, îmi pare foarte rău că n-am fost mereu lângă tine! Și lângă mama ta. Am eșuat.

Neștiind ce să spun, m-am uitat la un strop de vopsea albastră de pe podea. Ochii mi s-au încețoșat și m-am simțit asaltată de sentimente pe care nu puteam să le pun în cuvinte.

– Bine! a spus tata în cele din urmă, eliberându-mi mâna. Haide să

facem asta! Canapea!

Și-a luat creionul de după ureche, iar apoi a scos un taburet și caietul de schițe.

Ușorul sunet de frecare a creionului pe hârtie m-a făcut să mă gândesc la degetele Gemmei care împleteau, trăgând cu hotărâre de paiele de grâu, creând ceva, exact așa cum făcea tata. M-a furnicat palma, fierbinte și supărată, pentru că voia pasărea înapoi.

– Asta trebuie să fac!

Tata s-a încruntat la ceea ce lucrase până acum, nemulțumit, după care s-a ridicat și a pus caietul de schițe pe polița de sub masă.

– Pot să mai stau? am întrebat.

– Nu, fugi! m-a îndemnat el, aprinzându-și o altă țigară și uitându-se pe fereastră, cu gândurile deja în altă parte, de parcă ar fi evadat din el însuși.

Bertha a bătut din aripi atunci când am intrat în bucătărie. Și pentru că

asta nu mi-a atras atenția și nu i-a adus o nucă, a cârâit cu glasul bunicului:

– Nu pune întrebarea, Pam!

M-am oprit un moment, gândindu-mă la ce însemnau acele cuvinte.

Prin ferestrele serei, am văzut spătarul șezlongurilor bunicilor mei, țesătura lăsată sub greutatea lor și pe bunica întinzându-se după paharul de cocktail de pe gazon. N-aveam prea mult timp la dispoziție.

Am târât un scaun de bucătărie până la dulap, m-am urcat și am căutat pe rafturi, încercând să găsesc pasărea de paie, în caz că era căzută în spatele vreunei farfurii sau al vreunui castron. Dar tot ce am găsit a fost una dintre penele roșii ca sângele din coada Berthei, așa că, drept compensație, am vârât-o în buzunar.

28. FLORA

Polei. O tamponare în lanț pe A34. Avertismente de ninsoare abundentă. Scott trimite din nou mesaje.

Când pleci?

Flora știe că el dorește un răspuns de genul:

Acum, dragă! Și mie mi-e dor de tine!

Incapabilă să-i scrie așa ceva, ea se ghemuiește pe canapeaua din atelier, învelindu-și genunchii în halatul de casă roz, înflorat, și îl privește pe Raff întinzându-se după un coș de picnic mizerabil, pe care îl găsise abandonat lângă perete. Părerile ei despre orice – și despre oricine, nu în ultimul rând despre Kat, a cărei carcasă tare ca fierul se dovedește a avea niște crăpături fine – sunt în aer. În mod normal, își expune gândurile ca pe un decor de masă. Dar acum nu mai știe ce simte despre nimic, toate emoțiile ei sunt dezordonate.

După călătoria înfiorătoare de noaptea trecută, venind de la pub, și-a făcut bagajul, furioasă, și a jurat să plece în zori și să nu se mai întoarcă

niciodată la Rock Point, imaginându-și nu un individ ranchiunos, ci un grup de justițiari – Ne *amintim* –, o hoardă de localnici tenebroși, înarmați cu furci, care se vin în tăcere spre Rock Point, la adăpostul întunericului impregnat de miros de sare marină. Dar a rămas fără energie la un moment dat și și-a dat seama că nu suportă să plece fără ca măcar să încerce să facă

pendula suedeză să încapă în portbagaj, alături de vesela de forma frunzelor de varză a bunicii și de un borcan sau două de murături. Ori poate că pur și simplu n-a suportat ca ceva să fie atât de… definitiv. Să se încheie într-o notă

atât de amară. Așa că s-a zvârcolit sub pilota lucrată de mână a bunicii și l-a ținut pe Raff în brațe, cocoloșul ei drag, lipsit de apărare, adulmecând

parfumul lui de copil adormit. S-a trezit mulțumită – cu băiatul ei în brațe –, cu lumina reflectată în oglinda mării dansând prin golul dintre perdele, ca un glob de discotecă argintiu. Apoi a simțit ușurare la gândul că ar fi putut să

fie răsturnată într-un șanț, dar că asta nu s-a întâmplat. Spaima trăită în timpul nopții a părăsit-o într-o secundă sau două.

Din ce în ce mai tulburată, Flora se duce la fereastră, legându-și cordonul halatului. Nici urmă de pericolul de aseară. Cerul de iarnă, limpede și curat, arată de parcă ar fi matlasat, iar marea are tonurile de albastru ale 152

unei vopsele de la Farrow & Ball. Flora se simte rău – oricum, cam rău –

fiindcă l-a convins pe tata să nu se ducă să înoate împreună cu Kat și cu Lauren. Poate că ar fi trebuit să înoate și ea. În loc să refuze frigul și ideea de a-și arăta sacul încrețit al pântecului într-un costum de baie, ar fi putut să

profite de șansa de a face ceva în afara zonei ei de confort, o activitate care l-ar îngrozi pe Scott, el cunoscând cu precizie riscul statistic de deces în astfel de situații. Și, cu siguranță, Scott ar fi sunat la poliție în legătură cu mașina aceea de azi-noapte, despre care ea nici nu se gândește să-i spună decât după ce ajunge în siguranță acasă.

Farurile de ceață ale acelei mașini misterioase i se ivesc iarăși înaintea ochilor minții. Chiar și fața lui Kat a strălucit de transpirație până în momentul în care vehiculul a încetat urmărirea și, de la bifurcație, în loc s-o ia după ele pe drumul spre Rock Point, a făcut, furios, cale întoarsă în noapte. După aceea, la coborârea din mașină, Kat și Lauren au îmbrățișat-o și i-au mulțumit pentru că le-a adus acasă în siguranță, iar Kat i-a spus că, dacă avea nevoie vreodată de un șofer cu care să fugă după jefuirea unei bănci, Flora era acum prima pe lista ei.

Charlie a insistat în opinia lui că șoferul acela agresiv a fost doar vreun puști beat. Flora ar vrea să-l creadă. Chiar îl crede. Dar a simțit acea urmărire de parcă trecutul însuși s-ar fi apropiat de ea, încercând s-o lovească.

În mod ciudat, a și reușit. Pentru că acum a trebuit să se confrunte cu întrebarea de ce, în ciuda unor astfel de orori, nu s-a întors la viața ei sigură

și frumoasă, la casa ei „inteligentă“, închisă ermetic; la parcurile de joacă

așternute cu covoare de cauciuc; la clubul de tenis; la cele două tipuri de exerciții pe care le face zilnic pentru mușchii pelvieni, fiindcă Scott spune că

n-o mai simte ca altădată. Ca înainte de a-i naște copilul, care a cântărit cinci kilograme. Aici, în casa asta a călătoriei în timp, poate să vadă din nou lumea, lumea ei, prin ochii săi mai tineri, iar asta face ca viața pe care o duce în căsnicie să pară mică și lipsită de aer ca o debara, oricât de frumos amenajată ar fi.

Și apoi, desigur, e Raff.

Ceva din Rock Point s-a instalat în dragul ei băiat capricios, aproape că

i se simte impregnat în piele. El nu mai e același Raff care se prăbușea pe trotuar, țipând, dacă își uitase cutia cu gustări. Același Raff care l-a auzit pe Scott șuierând:

– Ce e în neregulă cu copilul ăsta, Flora?! De ce nu poți să-l controlezi?

Același Raff despre care Scott și mama lui discută în termeni de psihologie educațională și de concepte legate de empatie, și pe care ea 153

trebuie să-l apere constant. Nu e nimic „în neregulă“ cu fiul ei. Are o genă de Finch, atât și nimic mai mult. Crescând, o să depășească o astfel de problemă. (Scott a spus că speră ca asta să se întâmple negreșit.) Flora simte cum inima i se îmblânzește și i se umple de dragoste în timp ce-l privește pe Raff, care continuă să scotocească în coșul de picnic, și simte o ușurare intensă la gândul că încă e mic, că încă este el însuși. Se minunează de tumultul care există în trăirile unui băiețel în vârstă de doar patru ani, de simțirea lui atât de intensă, atât de fizică, de tot prisosul plin de culoare al vieții care îl așteaptă.

„Dă, Doamne, să aibă viața pe care și-o dorește!“ se gândește ea. „Te rog!“ – Mami, uite! strigă Raff, privind-o cu ochi strălucitori și scoțând un craniu mic din coșul de picnic.

Flora se dă înapoi. Un iepure?! Un iepure de câmp? Lauren obișnuia să

strângă cranii din landă, cu resturi de blană atârnând pe os. Bunica îi spunea că era o fetiță îngrozitoare, dar tatăl lor declara că astfel de descoperiri erau frumoase, pretinzând că Lauren avea un ochi foarte bun pentru ele, iar apoi le și expunea lângă celelalte comori ale ei – cioburi de sticlă de mare și pietre interesante, scoici – mici triumfuri ale filiației.

– Bleah!

Raff scoate din coș un trofeu de plexiglas zgâriat, acordat la un concurs de arte, ceva ce arată în mod suspect ca o scrumieră de restaurant ciobită.

Apoi băiatul extrage și un pumn de jetoane de plastic, folosite la poker.

– Vrăbiuță! spune el, uitându-se în coș.

– Poftim?!

Dar Flora știe deja despre ce e vorba. I se accelerează pulsul. Are o senzație de dizolvare, de cădere. Și privește, cu inima la gură, cum Raff își desface mâinile făcute căuș. O, Doamne!

Obiectul acela! Pasărea de paie! Deci asta s-a întâmplat cu ea! Aruncată

înapoi în timp, Flora e din nou în bucătărie, cu picioarele pline de nisip, ascultând-o pe bunica în timp ce-i spune lui Lauren că nu e frumos să dai ceva cuiva și apoi să furi acel dar, iar Lauren neagă vehement. Nimeni n-a crezut-o. Cu atât mai puțin ea, Flora. Dar pasărea a fost aici tot timpul.

Bunica trebuie s-o fi găsit și s-o fi pus deoparte după ce au plecat cu toții.

Flora ar vrea ca bunica să nu fi făcut asta.

Pasărea nu poate să aibă o putere mistică malefică, nu-i așa? E doar o mână de paie vechi, sfărâmicioase. Dacă ar fi aruncată în foc, ar dispărea în câteva secunde.

154

– Pune-o înapoi în coș, Raff! strigă ea, strângându-și fiul într-o îmbrățișare posesivă.

– A mea!

Florei i se cam face rău.

– Dar ai putea lua altceva în schimb. Ceva și mai interesant! Ce zici de acel mic craniu drăguț?

Raff ascunde pasărea sub bluza de pijama.

– Vrăbiuță!

Vai, nu, obiectul ăla vrăjitoresc a ajuns pe pielea lui de copilaș, moale ca untul!

– Nu, Raff! Vezi tu… pasărea e a mătușii Lauren, spune ea, recurgând, fără tragere de inimă, la adevăr.

Raff se încruntă, derutat.

– Mătușa Lauren urăște păsările!

– Nu sunt sigură că „urăște“ e cuvântul potrivit, răspunde Flora, cântărindu-și cuvintele și întrebându-se cum să nuanțeze o astfel de explicație. Știi, de cele mai multe ori, spaimele noastre devin mai mici după

ce creștem, nu-i așa? Dar uneori, nu foarte des, spaimele noastre devin mai mari. Raff dă din cap în semn de încuviințare, de parcă ar înțelege.

– Sau dezvoltăm altele noi, adaugă Flora. Asta i s-a întâmplat mătușii Lauren, explică ea cu glas din ce în ce mai stins. Înainte, îi plăceau păsările.

Raff se gândește la asta, încă ținându-și strâns trofeul, iar Flora recunoaște semnele înfrângerii.

– Bine, îți spun cum facem: ce-ai zice s-o punem acum în rucsacul tău Spider-Man? Acolo e în siguranță. Și poți s-o scoți din nou după ce ajungem acasă.

– Nu vreau acasă, mormăie Raff.

Atmosfera se schimbă din nou. Chiar și afară, lumina devine mai mohorâtă.

Flora ezită, fiindcă o parte din ea înclină să nu pună întrebarea, nedorind să afle răspunsul.

– De ce nu vrei, Raff?

Copilul își ferește privirea în care se citește lupta ce se dă în el.

– Tata țipă.

– Toți tăticii țipă uneori. Tata te iubește foarte mult.

– Dar bunicul nu țipă, țipă, țipă! Nu țipă la mami. Tata țipă mereu la mami.
Rușinea se prelinge peste Flora precum laptele fierbinte.

– Ei, toți adulții se ceartă, dar asta nu înseamnă că nu se iubesc.

Flora se întreabă în gând:

„Oare ce altceva a mai auzit Raff? Ce a văzut?“

Dintr-odată, e cât se poate de sigură că astăzi n-o să plece acasă. Ca să-i fie mai ușor, o să dea vina pe vreme. Dar, înlăuntrul ei, se învinovățește pe

sine. – Deci cât de mult îl iubește mami pe Raff?

Zâmbetul lui o luminează și pe ea.

– Cel mai mult pe lume!

– Așa e, Raff.

Prima dată a auzit asta în vara aceea: Dixie i-o spusese lui Lauren după

ce ajunseseră la Rock Point, ținându-se de mână. Auzind acele cuvinte, Flora aproape că se sufocase de gelozie. Atenția lui Annabelle s-a concentrat mereu asupra copiilor ei mai mici de vârstă, frații vitregi ai Florei, și a noului ei soț, iar Flora a simțit că Annabelle ar fi vrut ca fiica ei cea mare să dispară

din casă și din calea ei. Iată de ce ea, Flora, a fost agresivă și a creat conflicte așa cum fac adolescenții, trântind ușile, stârnind certuri, refuzând să

vorbească cu tatăl ei vitreg, care a numit-o „o bătaie de cap nemaipomenită“.

Iar ea și-a jurat că, dacă o să devină mamă, o să fie mai mult decât Dixie.

Unui astfel de jurământ i s-au alăturat mai târziu și altele: să nu divorțeze; să

nu se recăsătorească; să nu aibă prea mulți copii; să nu repete greșelile părinților ei. Orice ar fi.

– Raff, haide să mergem și să împachetăm pasărea!

Înainte ca Lauren să se întoarcă din golf. Nu poate să riște ca sora ei să

vadă obiectul ăsta, nu-și poate imagina reacția ei, consecințele.

Pe palierul de dedesubt, se oprește fiindcă aude un sunet de apel venit din camera lui Kat. Cu siguranță că soră-sa nu și-a lăsat telefonul de izbeliște. În mod normal, e altoit pe mâna ei. Apelul se oprește, după care începe din nou. Prin deschizătura ușii, Flora vede lumina intermitentă a ecranului.

„Trebuie să fie ceva important!“ se gândește ea ca să-și justifice intrarea în camera lui Kat.

La vederea numelui celui care apelează, îi sare inima din piept. Știind că n-ar trebui să facă asta, duce, totuși, la ureche mobilul lui Kat și șoptește:

– *Tu…*

156

29. LAUREN, 2019

Cine e? Lauren se dă înapoi ca să vadă mai bine, iar talpa goală i se scufundă în nisipul mătăsos și rece. Se uită în sus, urmărind câinele negru de-a lungul crestelor stâncoase, până când acesta îi dispare din raza vizuală.

Inima începe să-i bată cu putere. Nu-l vede pe proprietar, dar stând acolo, în golfuleț, îi simte privirea: o săgeată care parcă îi pătrunde prin obraji, ca și cum cineva de pe stânci ar ținti în jos cu o rază laser. Cum e posibil să te afli într-un loc atât de îndepărtat, atât de pustiu, și totuși să te simți privit atât de intens?

Străzile aglomerate ale Londrei și clădirile înalte sunt plasa ei de siguranță. Un zid de apărare îndărătul căruia ea poate să se adune. Însă aici îi lipsește o astfel de protecție, lucru care se întâmplă și cu terminațiile ei nervoase. Șoferul din noaptea trecută i-a bântuit visele. La fel și acele bilete misterioase, ce i-au apărut în somn fluturând și căzând ca niște frunze înghețate, dimpreună cu Gemma râzând, alergând, întinzându-și mâinile de porțelan ca să le prindă. S-a trezit într-o încâlceală de pături prăfuite și, preț

de o clipă de plutire între vis și realitate, l-a văzut pe Jonah stând în ușa dormitorului ei, complet nemișcat, precum un monolit din landă. Nu era el,

bineînțeles. Nici nu e sigură că a fost cineva acolo. Asta, dacă a visat și clicul ușor al zăvorului de la ușă. Iar apoi, la micul-dejun, a simțit din nou un curent subteran, care circula pe sub cretonul decolorat de soare al feței de masă, un secret prins în Rock Point, în familia Finch, ca un păr de pensulă

într-o pictură în ulei, o protuberanță minusculă sub o suprafață lăcuită.

– Haide!

Lauren se întoarce cu fața spre apă și-i face semne cu mâna lui Kat, care se scufundă și apoi se ridică în albastrul electric al Atlanticului ca și cum s-ar afla într-o baie romană încălzită.

– Intră! țipă Kat.

Privind cu teamă la cormoranul așezat pe un bolovan – care nu dă

semne de ambuscadă iminentă –, Lauren își aruncă haina, dând la iveală un costum de baie tern, dimpreună cu trupul ei alb, acoperit, din cauza frigului, cu piele de găină, neîngrijit și neepilat de săptămâni întregi. Mergând spre malul apei, către catacombele șerpuitoare pe care le formează valurile, Lauren nici nu poate să creadă că se gândește la așa ceva.

157

Dintr-un om înecat rămâne doar scheletul după aproximativ patru zile, potrivit spuselor Gemmei, care e fiică de pescar. Corpul e mâncat din interior spre exterior de creveți, iar apoi oasele se izbesc de fundul mării până când în cele din urmă sunt măcinate în fragmente, devenind parte a plajei înseși. Gândul la toate astea nu e unul frumos. Dar când o să mai aibă

ea ocazia să înoate – sau să se conecteze – cu Kat? Mai ales că astă-seară

sora ei trebuie să prindă un zbor spre Londra. Orice ar fi ceea ce se află sub locul ăsta, vibrează – cu toții simt asta. Înțelege de ce s-ar putea ca surorile ei să nu vrea să mai stea aici. Și de ce ea o să rămână.

Scoțând un strigăt de luptă, Lauren atacă oceanul, care se sparge de picioarele ei de parcă ar fi făcut din sticlă. Țipă. E prea rece ca să poată

procesa atingerea, se simte mai degrabă ca o arsură, anulând orice altă

senzație și tăindu-i respirația.

Rânjetul lui Kat este enorm, rânjetul ei războinic din vechime.

– Tot respectul, Lauren!

Lauren râde, cuprinsă de o bucurie sălbatică, dureroasă. După șocul inițial, când a rămas fără aer, ea se predă valurilor care se învolburează din adânc. Apoi tălpile nu-i mai ating fundul apei, curentul îi prinde picioarele și panica mușcă din ea, la fel ca și frigul. Înoată spre țărm și iese în grabă, înghețată, dar triumfătoare, tremurând, simțindu-se ca și cum un strat de piele i-ar fi fost răzuit.

– Înapoi, înapoi!

Kat se repede afară din apă, cu brațele întinse, și o cuprinde pe Lauren într-o îmbrățișare udă, ca de urs. Cad pe nisip, chicotind ca niște adolescente care se prostesc. E amuzant… până în momentul în care nu mai e, iar timpul sare ca un dop dintr-o sticlă și Lauren alunecă din ea însăși, căzând de pe o terasă. E în volieră, râcâind ușa cu degetele și chinuindu-se să respire.

Soarele e negru, iar coroana lui albă, de diamant, frumoasă și crudă, încearcă

s-o facă să privească. Dar Lauren știe că dacă face asta, o să orbească. Se luptă să nu vadă, să nu-și aducă aminte.

– La naiba, Lauren! strigă Kat, trăgând-o în sus. Îmi pare rău! spune ea, luând de pe stâncă jacheta căptușită cu puf a surorii ei și punând-o pe umerii tremurători ai acesteia. Poftim!

– Mulțumesc, bâiguie Lauren, clănțănind din dinți, incapabilă să-i explice lui Kat că dimineața eclipsei pare să coboare uneori peste ea, ca un clopot. Sunt b-b-bine, reușește să îngaime, în pragul hiperventilației.

Totuși, nu poate să zâmbească. Își simte buzele lipite de dinții din față.

– Ba nu ești bine! La naiba, Lauren, stai jos!

158

Kat se așază și ea, ridică partea laterală a hainei lui Lauren și se ghemuiesc amândouă sub ea, cu brațul lui Kat petrecut peste umerii lui Lauren. E cea mai mare apropiere fizică pe care o au de zeci de ani. Pe măsură ce respirația lui Lauren se reglează și tremurul i se oprește, rămân nemișcate, liniștite, privind umbra unui nor de furtună care se mișcă pe suprafața ondulată a oceanului, de parcă ar fi un banc de pești. După un timp, Kat spune în șoaptă:

– Ai nevoie de ajutor. Plătesc eu. Pentru un psihoterapeut care să te trateze pentru trauma provocată de moartea mamei tale. Măcar atât pot să

fac, Laurie.

– Foarte drăguț din partea ta, dar nu e nevoie. Vorbesc serios!

Ea își protejează durerea, vrea s-o țină aproape, s-o ia în mâini și s-o păstreze caldă. E tot ce i-a rămas. Kat n-ar înțelege.

E posibil ca durerea să fi îndepărtat un strat psihic protector, dar problema e locul ăsta. Venind cu trenul de la Londra, centrul anxietății ei era voliera. Dacă ar fi putut să înfrunte asta, ar fi fost bine, și-a spus Lauren, fără

să-și dea seama că peisajul stâncos avea să elibereze amintiri firave, care își schimbă cursul precum fumul focului de tabără; că tatăl ei avea să

răscolească trecutul, mergând în urmă cu decenii, și, de parcă și-ar fi înfipt mâna într-o cutie plină cu obiecte ascuțite și periculoase, avea s-o scoată de acolo pe Angie.

– Nu e mare lucru. Toată lumea merge la psihoterapeut în zilele noastre, spune Kat.

În lumea lui Kat, poate. Ultima oară Lauren a văzut-o pe Janet cu ani în urmă. Ședințele lor au fost utile, dar și dureroase și epuizante. N-are nici o dorință să facă asta din nou.

– Pariez că psihoterapeutul tău e un fel de guru celebru.

– O, eu sunt prea ocupată pentru chestiile astea! răspunde Kat, scoțând un hohot de râs vioi, întinzându-și un picior nervos și săpând un șanț în nisip. Munca e terapia mea. Și mă plătește ea pe mine, nu invers. Mult mai înțelept!

Cu o săptămână în urmă, Lauren ar fi crezut asta. Dar Kat părea atât de vulnerabilă noaptea trecută, în pub – oarecum pierdută. Chiar dacă și-a revenit astăzi, regăsindu-și tonusul strident, pare, totuși, ceva mai puțin sigură pe ea.

– Dar Flora? întreabă Lauren.

– Ce spui, dragă? Flora are o viață perfectă! Iar viețile perfecte au obiceiul să se destrame dacă le examinezi prea atent, adaugă ea cu un zâmbet ironic în glas, dar fără răutate. Și tata, vai de mine! Ei bine, tata ar 159

prefera să alerge dezbrăcat pe stradă, decât să se confeseze pe canapeaua unui psihoterapeut.

– Dacă nu-ți tai urechea și nu i-o trimiți prin poștă unui prieten, înseamnă că ești bine!

– Ha, ha, ha! râde Kat, lăsându-și brațul în jos. Orice în afară de adevăr, nu? Iată că s-a deschis o breșă în conversație. Lauren știe că trebuie să

încerce să împingă discuția într-acolo.

– Kat, spune ea alegându-și cu grijă cuvintele, culegând o scoică din nisip și trecându-și un deget peste marginea ei tăioasă, nimeni nu vorbește

despre ce s-a întâmplat, ceea ce e cam ciudat, nu?

Lauren simte acum că mușchii lui Kat sunt încordați.

– Așa își vede de viață familia Finch. Oricum, toate familiile sunt disfuncționale, Lauren. Știi, au colțuri întunecate, răspunde Kat, făcând apoi o pauză și părând să se gândească la asta, după care spune repede, cu emfază: Cu toatele eram atât de ridicol de tinere, nu-i așa? Toate amintirile despre asta sunt atât de începătoșate…

– Da, însă mie îmi e cât se poate de clară amintirea acelei zile, spune Lauren, ale cărei picioare goale virează de la roșu opărit la albastru vinețiu.

De aceea…, murmură ea, tremurând.

– Uite, dacă aș putea să pun la locul lor toate bucățile dislocate, aș face-o, crede-mă, spune Kat, împingându-se în nisip și ridicându-se. Ei bine, acum trebuie să verific situația zborului spre Londra. Ai văzut buletinele meteo?

Fiara din Est, o numesc ei. Atâta zăpadă! Restul țării e blocat! adaugă, zâmbind. Și, nu, nu fug. Doar că naiba m-a luat dacă nu mă pot întoarce pentru ședință, asta-i tot.

– Ți-ai pus deoparte ceva? întreabă Lauren. Din casă, vreau să spun.

Flora a organizat un sistem de etichete autocolante de culoare galbenă, inscripționate cu prima literă a numelui lor.

– E ca și cum am prinde coada măgarului!21, a spus ea, radioasă, lipind cu degetul mare un „F“ pe carcasa pendulei.

Etichetele cu „L“ și cu „K“ sunt rare. Nu că lui Lauren nu i-ar plăcea telescopul de alamă al bunicului, binoclul sau barometrul de pe perete, dar lucrurile astea aparțin cumva locului. Fiecare obiect are încărcătura sa

21 Aluzie la un joc în care, în varianta originală, un copil legat la ochi încearcă să fixeze la locul ei coada unui măgăruș; prin extensie, se joacă cu diferite obiecte.

emoțională. Ar fi ca și cum ai jefui un mormânt. Și nici n-are loc sau spațiu de depozitare în apartamentul ei închiriat.

– Nu, n-am prea pus. Dar mă interesează vechile hărți. Îmi plac hărțile pentru că-ți arată drumul spre ieșire, spune Kat pe un ton ironic. De asemenea, simt că ar trebui să-l salvez pe Humphrey cel Urât. Dar probabil că n-o s-o fac, pentru că e doar un pește hidos, împăiat, nu-i așa? Nu-i chiar o rudă. Deși orice e posibil în familia noastră! exclamă, pipăindu-și buzunarele hainei. La naiba, mi-am lăsat telefonul în casă! Mai întâi telefonul, pe urmă

capul, nu? O, Doamne, locul ăsta! Ce pun în apa de la robinet? De fapt, să nu mergem până acolo.

Se despoaie fără nici o reținere de costumul de baie negru, elegant, dând la iveală o dungă de păr pubian. În timp ce se șterge cu prosopul, își ridică privirea.

– E vorba despre ceea ce a spus Dixie? Pe vremea când era… bolnavă?

– Pe moarte.

Lauren detestă eufemismele. În mod special, expresia „a trecut dincolo“. De parcă morții pleacă pe un drum de țară însorit, atunci când moartea în sine e definitivă, fizică – și binară. Lauren și-a văzut propria față

reflectată în ochii întunecați ai mamei sale, adică în acel spațiu de grație în care îi era locul, în care trăise întotdeauna, în care fuseseră doar ele două.

Apoi acei ochi s-au închis și nu s-au mai deschis niciodată. Dixie nu arăta ca și cum ar fi dormit, așa cum spuneau oamenii. Arăta moartă, moartă de-adevăratelea. Iar lumea arăta mai pustie și mai înfricoșătoare. Mama ei plecase.

– Da, parțial asta e, adaugă, trăgându-și hainele pe ea cu mișcări lipsite de eleganță, încercând să-și ascundă zonele intime.

– Poate că vorbeau medicamentele, Laurie, spune Kat cu glas scăzut, de parcă i s-ar adresa unui copil.

– Poate, murmură Lauren, gândindu-se la un pui de pasăre care încearcă să iasă din ou, prins chiar în acel spațiu care-l protejează. Îți aduci aminte cum bunica n-a vrut să mă mai întâlnesc cu Gemma? întreabă ea, schimbând tactica. M-am gândit la asta mai devreme. A fost ciudat, nu-i așa?

Nu m-am lămurit niciodată de ce mi-a cerut așa ceva. Până acum, uitasem toate lucrurile astea care nu s-au prea legat în vara aceea.

Cu un gest brutal, Kat își vâră un picior în pantalonii de trening.

– Deci n-ai nici o idee despre ce a fost vorba? încearcă din nou Lauren.

– Nu. Îmi pare rău.

Kat închide fermoarul hainei, și conversația odată cu el.

Îmbrăcate complet, încep să-și croiască drum peste movilele de alge marine, stârnind gângăniile din ele. Apoi urcă pe potecă, în timp ce rafale scurte de vânt le suflă părul înspre peretele de stâncă. Lângă coliba pustnicului, Kat se oprește brusc și răspunde la o întrebare pe care Lauren n-a pus-o:

– Chiar n-am răspunsul, Laurie!

Dar Lauren se gândește: „Minte“.

30. LAUREN, 1999

Întrebarea parcă aspira aerul din camera de zi. Angie s-a oprit din măturatul (fără tragere de inimă) al nisipului de lângă canapea, iar ochii ei verzi ca niște bomboane de mentă s-au ridicat spre bunica, în așteptarea răspunsul

ei. Bunica n-a spus nimic, iar mâna bunicului i s-a îndreptat spre partea de jos a spatelui și a poposit pe faldurile rochiei înflorate, care degaja un miros cunoscut, de dressing.

– Cred că ar fi grozav dacă Gemma ni s-ar alătura de dimineață ca să

urmărească eclipsa împreună cu noi, nu-i așa, Pam, dragă? Cu cât mai mulți cu atât mai bine!

Bunica a strâns din buze, de parcă ar fi întrebat-o altceva.

„Ce?!“ îmi venea să strig la ea. „Ce?!“

Mi-am dat seama că, din capul locului, fusese o prostie din partea mea să cer permisiunea. Fusese o prostie să încerc să demonstrez că mama mă

crescuse la fel de bine precum cele două mame bogate ale surorilor mele vitrege. Și că nu furasem pe furiș pasărea de paie din dulap, așa cum insinuase bunica:

– E puțin probabil să fi zburat singură, Lauren, nu-i așa?

Dar văzusem lăcomia cu care se uitase la ea mai devreme. Ca și cum pasărea ar fi fost lucrul ei pierdut și regăsit, nicidecum al meu.

Verificasem peste tot, trecând pe sub dulap bățul de bambus al unei plase de prins fluturi, pentru cazul în care pasărea ar fi căzut în spatele dulapului. Bănuiam că una dintre surorile mele o luase, o aruncase de pe marginea Râpei, ca să se distreze, iar apoi pasărea ajunsese în larg, alăturându-se deșeurilor deversate în apă, care înconjoară oceanele lumii.

– Bineînțeles că e în regulă, Lauren, a spus în cele din urmă bunica, după un efort evident.

Am simțit cum mi se destindeau, pe covor, degetele goale de la picioare. Tata trebuia să fi vorbit cu ea, să fi corectat orice spusese Angie despre mine și Gemma cu privire la întâmplarea din coliba pustnicului.

Totuși, atmosfera era încă tensionată, iar zâmbetul ei, reținut.

– Mulțumesc!

Bunica și-a ridicat brațul uscat ca o creangă, pe care atârna pielea, cu brățările de plastic zornăind.

163

– Aici, Bertha!

Cu o bătaie puternică de aripi, Bertha a coborât de pe dulapul de sticlă

al lui Humphrey cel Urât. Aterizând cu dibăcie pe mâna bunicii, a privit în jur cu ochii ei ca niște pietre prețioase, cercetând camera. Mi-am dat seama că

era pe cale să vorbească, și asta a și făcut:

– O dilemă îngrozitoare, Herbert!

– Ce prostie! a spus bunica râzând scurt.

Bunicul s-a tras de lobul urechii.

Moment delicat! Știam cu toții că Bertha nu inventa lucruri, ci le repeta. În casă avusese loc o discuție secretă – iar eu nu luasem parte la ea.

– Poate că și Viv ar vrea să vină, Laurie? a intervenit bunicul pe un ton exuberant.

I-am aruncat o privire triumfătoare lui Angie, care și-a dat părul într-o parte, vădit iritată. Din fărașe s-a împrăștiat nisip.

„Vezi?“, îmi venea să-i spun. „Familia Heap e binevenită aici! Degeaba te-ai purtat cu Gemma ca o vacă!“

Bunicul a reglat antena televizorului, pe care o prelungise cu două

umerașe de sârmă și cu bandă izolatoare.

– Cum îl cheamă pe fratele Gemmei? a întrebat el.

– Îl cheamă Pete.

El n-ar fi venit aici în veci.

– O să ni te alături, Angie? a întrebat bunicul, zgâlțâind din nou antena. Așa sper!

– Merg la St. Ives ca să văd eclipsa împreună cu prietenii mei, a răspuns Angie.

„Slavă Domnului!!“ m-am gândit eu.

– Ce atmosferă o să fie! a exclamat bunicul. Și, știi, să nu te uiți direct la… Bunica s-a răsucit pe călcâie, gata să iasă din cameră.

– O, Herbert, te rog! Las-o pe Angie să-și vadă de treabă. Casa e cu susul în jos!

– Ei bine, asta e treaba lui Viv, nu-i așa? a mormăit Angie.

Bunica, al cărei auz se ascuțea atunci când te așteptai mai puțin, s-a răsucit brusc, făcând-o pe Bertha să-și umfle penele.

– Poftim?

– Îmi pare rău, a răspuns Angie, fără să-i pară rău. N-ar fi trebuit să

spun asta. Nu e cazul să comentez eu despre menajera voastră, a adăugat ea, radiind de o energie furioasă care părea să fi izbucnit din senin și care se

revărsase, în mod neașteptat, pe nedrept, dintre toți oamenii, asupra Viv. Și știu că aici e o situație specială, mai puține opțiuni și tot restul.

– De fapt, mizeria pe care o fac fetele e treaba ta, Angie! a spus bunica pe un ton răspicat. Pentru asta te plătesc, a subliniat ea, ridicând dintr-o sprânceană. Nu ca să faci ordine în atelierul lui Charles, deși, fără îndoială, asta trebuie să fie o treabă mai interesantă!

Angie și-a dat ochii peste cap. Acela a fost momentul. Bunica ar fi putut s-o concedieze atunci și acolo, sau Angie ar fi putut să spună că-și dădea demisia, și totul ar fi ieșit altfel.

– A, și nu uita de rufele și camerele fetelor, da? Pe palier se simte un miros ciudat!

După ce a avut ultimul cuvânt, bunica s-a întors și a părăsit camera.

Angie a făcut o grimasă. Ura să facă orice fel de menaj.

– Mă simt ca femeia de serviciu a Mariei Antoaneta, a bombănit ea, coborând pe scară cu coșurile de rufe murdare ale surorilor mele și lăsând în urmă un șir de șosete căzute.

Eu însămi făceam câtă curățenie puteam, așa cum îmi cerea mama la noi acasă. Dar surorile mele tratau Rock Point ca pe un hotel. Flora era de departe cea mai rea, podeaua dormitorului ei fiind un câmp de luptă pe care zăceau chiloți, costume de baie umede și prosoape pline de nisip. Surorile mele nu vedeau niciodată mizeria pe care o făceau.

– Nu uita de ședința de pozat, Lauren! a spus Angie în drum spre vestibul, lăsând în urmă o dâră de ranchiună.

Am încercat să-mi închipui ce se întâmplase, cu ce anume o înfuriase Viv pe Angie, de ce…

– Nu te gândi prea mult la asta. E doar energia bulversantă a eclipsei, Lauren, a spus bunicul îndreptându-se spre fereastră, cu mâinile împreunate la spate, și apoi deschizând larg un oblon și dând la iveală priveliștea aprinsă

a mării și a cerului, care păreau luminate de un foc îndepărtat. Nu simți? E în aer! *Tulburare*, a adăugat el, desfătându-se, absorbit de priveliște.

Temperatura o să scadă și, dacă avem noroc, o să vedem umbra lunii *gonind* spre noi dinspre vest, cu nouă sute de metri pe secundă. Ca o explozie inversată, a explicat, întorcându-se spre mine cu o lumină intensă în ochi, arătând exact ca tata atunci când lucrul la un tablou mergea bine. Viteza areolară, Lauren! Am așteptat asta toată viața, habar n-ai tu!

Îndreptându-mă spre atelier, m-am oprit pe palier, chiar în fața ușii verzi, surprinsă să aud glasul lui Angie – o șoaptă precipitată, pe care n-am reușit s-o deslușesc –, iar apoi glasul Florei, care spunea:

– În nici un caz…

– O, salut, Lauren! a exclamat Kat în clipa în care am intrat, de parcă le-ar fi avertizat pe celelalte două de apariția mea.

Stăteau lângă poliță, iar borcanele de sticlă sclipeau în spatele lor.

Angie își păstrase expresia sfidătoare. Kat și Flora au zâmbit exagerat.

Nu înțelegeam. De ce erau adunate aici cu toatele? Și de ce conversația lor se oprise brusc?

– Ei bine, intră!

În timp ce se îndepărta, Angie a ezitat, aruncându-le surorilor mele o privire peste umăr. O expresie ciudată – de îndoială sau de regret – i-a fulgerat pe față, de parcă ar fi vrut să spună altceva.

A închis ușa în urma ei cu un clic.

– Despre ce-a fost vorba?

Inima îmi bătea cu putere, de parcă ar fi știut ceva ce eu nu știam.

Flora a început să se uite într-o oglindă argintată, care atârna pe perete. Am știut că mă privea și pe mine în reflexia ei.

– A, doar îl căuta pe tati! Doar știi cât e de obsedată, Lauren!

Nu-mi dădeam seama de ce n-o credeam.

– Unde e tata?

– S-a dus să-și cumpere țigări, a răspuns Kat, vorbind apoi cu glas îngroșat, masculin, ca să-l imite pe tata: Să nu fumați niciodată, fetelor! E un obicei dezgustător! Apropo, unde e pachetul meu de Camel?

– Dar se întoarce, nu-i așa?

Trebuia să știu. Mai devreme, în timp ce îmi schița mâna, părea gata să

renunțe la *Fete cu colivie*. Ceva îi zdruncinase încrederea în portret. Eram îngrijorată.

– De ce nu s-ar întoarce? a întrebat Kat, trântindu-se pe canapea, picior peste picior, și începând să-și pigulească lacul albastru de pe unghii.

Nu mi-a trecut prin minte nici măcar să încerc să le explic. De la întâmplarea cu terasa, se instalase între noi o stânjeneală acută. Nu puteam să nu le iubesc pe Kat și pe Flora, să nu vreau mereu să le fac pe plac și să nu vreau cu disperare să mă iubească și ele pe mine, dar n-aveam încredere în ele. Tot ce-mi doream era să se termine cu eclipsa, să revină totul pe drumul cel bun, iar vara să înceapă din nou.

– Uf! Vârfuri despicate! a exclamat Flora, cercetân-du-și părul, care era aproape alb de la soare, iar după aceea a luat o foarfecă lipicioasă și i-a întins-o lui Kat, simulând că o înjunghie în stomac. Taie-mi-le, Kat!

– Buclele tale feerice, de copil-vedetă? Lasă-le pe mâna mea! a strigat Kat, începând să taie cu entuziasm, dar nu în linie dreaptă. Ești încântată de ziua de mâine, Lauren? m-a întrebat, privindu-mă și continuând să taie.

Am încuviințat din cap, nervoasă din pricina anunțului pe care trebuia să-l fac. În cele din urmă, le-am dat vestea:

– Vine și Gemma.

Kat s-a oprit din tăiat, aruncându-i o privire Florei. Acolo unde li s-au întâlnit privirile s-a produs o minusculă scânteie albastră, la fel ca reflexia fulgerătoare a foarfecii. Și m-am simțit, pentru o fracțiune de secundă, ca și cum m-aș fi întors pe terasă, cu un moment înainte să alunec.

– Ei bine, sper că e gata de petrecere! a spus Flora, iar apoi, privindu-și reflexia din oglindă, a tresărit. Au, Kat! Termină, Edward Mâini-de-Foarfece!

A apărut tata, cu o țigară neaprinsă în gură. Și-a aruncat pe masă, zgomotos, cheile mașinii.

– O, Doamne, fără tunsori noi! Portretul ăsta e și așa destul de dificil.

Pe poziții! Știu, știu, o să fiu rapid. Și fără ședință de pozat mâine. Nu în fiecare zi pot să văd o eclipsă împreună cu ființele umane pe care le prefer tuturor celorlalte de pe planetă, nu?

Și-a luat bricheta de metal de pe capacul unui borcan cu lac foarte inflamabil și și-a aprins țigara, iar flacăra i-a luminat fața, pe care se vedea acea nouă încruntare neliniștită. De data asta, n-a pus muzică. Și starea de spirit era diferită, grea, ca și cum ceva ne apăsa pe toți, așteptând eliberarea.

După un minut sau două, Kat și Flora au împărțit walkmanul – câte o cască fiecare –, murmurând versurile pe măsură ce le auzeau cântate. M-am conectat la valuri și la hârșâitul pe care-l făceau tenișii tatei de pe podea. El a făcut un pas înapoi și după aceea un pas înainte, ca un boxer în ring. Ochii i s-au îngustat până când au ajuns două fante gri, precum ochii de

rechin, trecând de la noi la pânză, și din nou de la pânză la noi. A continuat să

mormăie printre dinți, uitând că eram acolo, pierdut, încetul cu încetul, în tablou.

Peste umărul lui, am văzut ușa atelierului deschizându-se, doar un centimetru sau doi. O șuviță de păr s-a ondulat în prag. Am simțit cum cădea cerul pe mine. Era Angie. Din nou. Transfigurată. Îi străluceau ochii, de parcă

simpla prezență a tatei ar fi înfipt smaralde în ei.

– Eu sunt! Scuze pentru deranj!

– Salut, Angie! a exclamat tata.

Mâna cu care picta a rămas nemișcată, iar pe față i-a apărut o expresie ciudată.

– Voiam doar să te anunț, Charlie, că pot să rămân un pic mai mult azi, a spus ea cu un glas care devenise catifelat, iar apoi a aruncat, zâmbind, o privire la chiuvetă, la harababura de pensule și de urme de vopsea. Aș putea 167

chiar să fac un pic de ordine! Deci, totul e pregătit, să știi. Pentru sesiunea noastră de mâine, Charlie.

Ce sesiune? Despre ce vorbea? Mi-am ținut respirația, așteptând ca tata s-o corecteze, iar invazia ei să ia sfârșit. Surorile mele au continuat să

cânte după walkmanul pe care îl împărțeau, fără să știe că era ceva în neregulă.

– Grozav! a răspuns tata, punând pensula pe pânză.

M-am uitat pe fereastră, mușcându-mă de partea de dinăuntru a obrazului. Străduindu-mă să nu plâng, am încercat să nu mă gândesc la mâinile lui

Angie punându-și amprenta peste tot prin atelier. Cerul se înroșea la apus, iar norii, care semănau cu niște flăcări, erau mânați în dreapta și-n stânga de vânt. Cuvintele bunicului despre eclipsă – „o explozie inversă“ – mi-au revenit în minte. Și am știut ce trebuia să fac.

31. KAT

Ușa dressingului e întredeschisă. Privind înăuntru, Kat e surprinsă să

le vadă pe Flora și pe Angie stând acolo și uitându-se una la alta. Atmosfera e încărcată electrostatic.

– Ați ratat o partidă grozavă de înot! spune ea, dar nimeni nu-i răspunde, iar pe palier plutește mirosul diafan de șampon, de la dușul de după înot al lui Lauren. Nu mi-ați văzut…?

– Angie poartă… adică *șterpelește* hainele bunicii! o întrerupe Flora.

Cu o mână-n șold, Angie se întoarce, sfidătoare, în fața mesei de toaletă

cu oglindă, drapată într-un caftan turcoaz, brodat cu șiruri de scoici în jurul decolteului triunghiular. Recunoscându-l, un fior de emoție dulce-amăruie străbate coloana vertebrală a lui Kat.

– Cu greu s-ar putea numi furtul secolului! spune Angie.

O pălărie de fetru zboară prin camera mică, iar Kat îl vede pe Raff scotocind în garderobă.

– Facem ordine în casă, explică Angie.

Inelul ei de logodnă aruncă scântei peste masa de toaletă, unde mâinile de ceramică albă, ca niște amputații abandonate, sunt încă împovărate de brățările și de colierele bunicii.

– Nu, *noi* facem! Eu și surorile mele! spune Flora, cu glas tremurător.

Raff se trântește pe podea, trăgând după el, vesel, o pradă consistentă

din conținutul garderobei.

– Lucrurile bunicii sunt ceva destul de personal, Angie! încearcă să

explice Kat.

Se pare că problema depășește limitele însușirii unui caftan, că s-a intrat în altceva.

Apucându-se de piciorul lui Kat ca să se echilibreze, Raff se ridică și bagă un picior, iar apoi pe celălalt, într-o pereche de pantofi de lac, cu tocuri înalte. Clămpănește cu ei prin încăpere, târând după el un guler de vulpe, ca pe un câine în lesă. Starea de spirit din cameră nu se îmbunătățește.

– Bunica voastră a murit acum un an. Nimeni n-a vrut nimic de aici până astăzi, spune Angie, fără să prindă ideea. Am vrut doar să aleg câteva lucruri pentru luna de miere. M-am gândit că aș fi putut să-i fac o surpriză

plăcută lui Charlie.

– O, Doamne…, mormăie Flora.

Kat tresare și ea, iar apoi se gândește din nou la lipsa telefonului. Se simte ca și cum ar exista pe două planuri paralele – priveliștea frumoasă de la Rock Point și viața ei reală, presantă –, cu câte un picior blocat în fiecare dintre ele.

– Vreți totul pentru voi, inclusiv pe tatăl vostru, Flora! răspunde Angie cu glas tremurător. Așa cum nu voiați să-l împărțiți cu Lauren pe vremea când erați mai mici! strigă, iar cuvintele ei ricoșează prin cameră. Nici eu n-am uitat asta.

Cuvântul „nici“ face ca pulsul lui Kat să se accelereze brusc.

– O să vorbim cu tata! răspunde Flora cu înverșunare.

Până acum, Flora și-a menținut o conduită civilizat-încordată față de Angie, dar mănușa a fost aruncată. Fascinant. Asperitățile ei n-au fost netezite în întregime de ani întregi de căsnicie și de liste cu lucruri de făcut, așa cum se temea Kat. În adâncul sufletului, încă e Flora, sora ei, partenera

ei de infracțiuni, împreună cu care a chicotit până când le-au dat lacrimile, a înotat, s-a certat și a complotat.

– Dar, desigur, ați vorbit deja amândouă cu el, nu? Ieri în atelier! spune Angie, iar colierul cu numele ei îi tremură la gât.

– Oarecum.

Dar singurul lucru la care se poate gândi Kat este expresia de pe chipul tatălui ei în timp ce schița aceea cu nudul plutea spre podeaua atelierului, gestul lui de a o înhăța și de-a o ascunde.

– Ar trebui să-ți dai seama că o să fie nevoie de mai mult de câteva cuvinte de la tine sau de bilețele pline de ură ca să ne anuleze nunta! adaugă

Angie. – Ăăă… ce legătură au bilețelele cu nunta ta?! întreabă Kat, uluită, privindu-l pe Raff cum face încă o tură entuziastă prin cameră.

– Șicanele astea sunt semnele proastei primiri pe care mi-o faceți, nu-i așa? se stropșește Angie, scoțându-și cerceii cu clipsuri – niște păuni aurii –

și trântindu-i pe masa de toaletă. Fii sigură că tu și surorile tale vă

descurcați perfect în privința asta și fără ele!

– O, las-o moartă! se răstește Flora.

– N-am scris noi bilețelele, Angie, spune Kat pe un ton calm, asumându-și de data asta postura de pacificator și încercând să calmeze lucrurile.

– Da, cum să nu! Și tipul cu câinele negru, câinele pe care Raff a ieșit să-l mângâie? Omul care pare să fie mereu prin preajmă ori de câte ori ies din casă să fumez? întreabă Angie, încrucișându-și brațele. Ei bine, poți să-i spui 170

că am avut de-a face cu gangsteri la Londra și că am văzut destule pe la ușile cluburilor la vremea mea și că, dacă încearcă să mă intimideze…

– *Gangsteri?* mormăie Flora, îngrozită.

Kat face o conexiune rapidă în legătură cu noua posibilitate de a o contracara pe Angie.

– Ia stai așa! Ai adus cu tine vreun soi de probleme de la Londra, Angie? Tipul ăsta, anvelopa ta…

– Nu încerca să mă transformi pe mine în personajul negativ! răspunde Angie repede, poate că prea repede, iar gura îi zvâcnește. Așa cum a făcut sora ta…

Iată cum se prefigurează din nou o conversație mai dificilă decât prevăzuse Kat.

– Apropo, știam și pe atunci că-mi ziceați „Monstrul“, spune Angie, începând să-și tragă caftanul bunicii peste cap și dând la iveală un slip de satin legat cu șnururi, o burtă rotunjoară, iar apoi, în timp ce se întoarce, o șopârlă tatuată deasupra șoldului, cu cerneală înverzită de vreme. V-am urât pe toate trei pentru asta!

– Și totuși, ai crezut că e o idee bună să revii în viața noastră? întreabă

Flora. – Să știi că n-a fost… o idee, răspunde Angie, ștergându-se la ochi și lăsându-și pe piele o urmă de rimel, în timp ce dinspre corpul ei, pe care slipul îl face să pară vulnerabil și oarecum micșorat, vine un miros de sudoare. Îl iubesc pe tatăl vostru!

– Abia dacă-l cunoști!

Flora îl ridică pe Raff. Pantofii cu tocuri, care îi atârnă de picioruțe, cad pe podea, troncănind. Băiețelul ține strâns gulerul de blană de vulpe.

Nici măcar Kat n-ar pretinde vreodată că-și cunoaște tatăl, nu cu adevărat, nu în labirintul inimii lui. Charlie e un adevărat hățiș psihologic, în care se pierde pe el însuși, la fel ca oricare alt om aflat într-o astfel de situație. Hățișul ăsta e singura lui cale de a exista, felul său de a da sens lumii, fundătura lui, ieșirea lui.

– Ba îl cunosc, Flora! Chiar îl cunosc. Suntem două piese de formă

atipică, ce se potrivesc împreună, răspunde Angie, punând caftanul la loc pe umeraș și întorcându-se spre ele, cu expresia feței îmblânzindu-i-se în timp ce vorbește despre tatăl lor. Nordul și sudul! Sabia și teaca. Suflete-pereche.

În clipa aceea, lui Kat aproape că-i pare rău pentru Angie, fiindcă tatăl ei a iubit multe femei și toate au crezut, probabil, că erau sufletele lui pereche. Iar el încă o jelea pe Dixie pe vremea când și-a început relația cu Angie. Vrea să-i spună lui Angie că, în ceea ce-l privește pe Charlie, s-ar 171

putea ca întreaga poveste legată de căsătorie să nu fie decât o dorință de a trăi acea consolare din trecut, când el a suferit din cauza pierderii *altei* femei. Dar constată că nu poate să verbalizeze așa ceva.

– Iubesc fiecare celulă din el, întotdeauna l-am iubit, adaugă Angie, suspinând. Și o să lupt pentru el, înțelegeți?

Tăcute și oarecum solemne, cele două surori ascultă cum Angie tropăie pe scări, iar Kat își dă seama că n-a luptat niciodată pentru vreo relație. N-a fost niciodată suficient de curajoasă încât să riște să eșueze în acea luptă și se întreabă cât de diferită ar fi acum viața ei dacă ar fi făcut-o.

Flora șoptește peste capul lui Raff:

– Kat, chiar înainte să intri, a adus în discuție eclipsa. În fața lui Raff! M-a provocat!

– Aha, mi-am dat eu seama că am întrerupt o discuție delicată!

Kat așteaptă ca Flora să continue să-i povestească. Un pescăruș trece pe lângă fereastră, ducând în plisc un pește argintiu, strălucitor, care se zvârcolește.

– Angie mi-a amintit ce i-am spus despre Gemma și Lauren, spune Flora, îmbujorându-se și punându-și palmele peste urechile lui Raff. Gluma aceea stupidă.

Kat se ciupește de nas și-și aduce aminte că ea și Flora, prefăcându-se că aveau bune intenții, i-au spus lui Angie că între Gemma și Lauren era

„ceva“. O idioțenie. O josnicie.

Nu și-au imaginat că Angie ar fi putut să-i spună bunicii. Sau au sperat ca ea s-o facă? Oare și-au dorit-o, în secret? Acum Kat nu mai e sigură de asta, dar își dă seama că întreg acel trecut pare din nou foarte aproape. De parcă ar putea să mai conteze. Cu mai puțin de o oră în urmă, atunci când Lauren a întrebat-o de ce bunica n-a vrut-o pe Gemma în preajmă, Kat a reușit să mintă – o minciună nevinovată, ca să-și protejeze sora de răni suplimentare –, dar a fost greu și neplăcut să facă asta. Dintr-odată, simte că

sunt mult prea multe de lămurit. Simte nevoia să se detașeze, refuzând să se confrunte cu toate astea; preferă să asculte chemarea datoriei.

– Nu mi-ai văzut telefonul, nu-i așa?

– L-am auzit sunând în camera ta, răspunde Flora, întorcându-și fața.

În dormitorul ei, Kat se aruncă asupra lui – viața ei de adult, viața ei reală, validarea ei – și derulează frenetic prin apelurile pierdute: din nou avocatul, Blythe, asociatul ei, Scarlett… Kofi. Ce…?! Un apel primit. Cu durata de unsprezece minute și treizeci și trei de secunde.

32. LAUREN, 2019

Lauren aude scârțâit de podele la ușa dormitorului ei. O secundă mai târziu, Flora dă buzna, iar apoi se oprește, fixând cu privirea degetele lui Lauren, încleștate pe mânerul sertarului de la birou.

– O, n-am vrut să te deranjez…

– Nu m-ai deranjat! exclamă Lauren, închizând repede sertarul și făcându-și planul de a-i scrie Gemmei mai târziu. Tocmai am ieșit de la duș!

Dar încă simte frigul oceanului pe sub piele, intrat până în oase.

Cumva, e o senzație plăcută.

– Intră, intră! își îndeamnă ea sora.

Flora pășește în cameră, aruncând o privire în jur, de parcă și-ar lua notițe în gând. Are o energie zgomotoasă, ușor maniacală. Părul ciufulit o face să pară mai tânără.

– Mâine o să înot cu tine și cu Kat. O nebunie finală în ultima noastră zi!

rostește ea energic, de parcă ar încerca să se convingă. Înainte să pornim cu toatele la drum. O să fie…

– Ca pe vremuri, completează Lauren, zâmbind.

– Da, spune Flora pe un ton mai puțin sigur. Poate că da.

Lauren își desface turbanul făcut din prosop și-și trage pe ea puloverul de lână shetland, după care îi aruncă Florei un zâmbet nedumerit.

– Ești bine?

– Tocmai am avut o discuție cu Angie, spune Flora, trântindu-se în pat, ridicându-și picioarele și dând la iveală tălpile șosetelor ei albe, care sunt murdare – o imagine cumva șocantă. Mi-am spus părerea, Lauren. Mă

îndoiesc că o Angie o să mă mai ierte vreodată.

– Cred că Angie poate să facă față, răspunde Lauren, nedumerită.

Își înfige un deget într-un recipient cu vaselină și-și unge buzele, observând că oja cu care și-a vopsit unghiile la Londra s-a cojit, și încă în mai multe locuri.

– Am terminat, Lauren! spune Flora, înclinându-se într-o parte și sprijinindu-și capul pe o mână, iar privirea încetează să i se mai fixeze

evaziv într-un punct median, deasupra sprâncenelor lui Lauren, devenind îndrăzneață, directă. Nu mai pot să fac pe drăguța și pe politicoasa! Poate că

nu sunt o persoană atât de amabilă pe cât ar trebui, adaugă ea, făcând apoi o pauză. Poate că n-am fost niciodată.

Lauren stă pe marginea patului, dezarmată, neștiind ce să spună. O

suflare de vânt mișcă perdeaua pe bara de care e prinsă, un sunet cunoscut din copilărie: pânză, aer și inelele de metal ale perdelelor, întreaga climă

croindu-și drum înăuntru.

– Îmi pare rău, Lauren, spune Flora cu glas scăzut. Îmi pare rău că n-am fost cea mai bună soră.

– N-aveam nici o soră, iar apoi v-am dobândit pe tine și pe Kat, răspunde Lauren, stând întinsă pe pat, lângă Flora, așa cum obișnuiau cândva, de parcă n-a trecut pic de timp de la verile adolescenței lor, și trebuind să reziste tentației de a se întinde și de a se apuca să împletească

părul Florei. Nu erați surorile pe care mi le-am imaginat, dar nici nu mai eram singură. Iar asta mi s-a părut uimitor, crede-mă!

– Vorbele tale mă fac să mă simt deopotrivă foarte fericită și total nefericită, Lauren.

Glasul de bariton al tatălui lor bubuie de pe coridor:

– Flora!

– Poftim! Ascultă-l! E agitat. Reuniunea asta a mers prost. Și o să

meargă și mai prost, spune Flora, răsucind un nasture de la plapumă înainte și înapoi, după care își ridică privirea, sfioasă. Știi ceva? Am răspuns la

telefonul lui Kat în timp ce voi două vă aflați în golf. Era Kofi.

– Poftim?!

Lauren crede că n-a auzit bine.

– Numele lui Kofi a apărut pe ecran… N-am putut să mă abțin. Știu, știu, murmură Flora, în timp ce Lauren tresare. Kat o să-mi sară la gât! Kofi, chiar și ca subiect de conversație, e interzis. Iar el mi-a spus… Kat a ascuns ceva…, își începe Flora destăinuirea, apropiindu-se și mai mult, ceea ce face să se simtă mirosul acru al vinului de seara trecută, care-i stăruie în respirație.

– Flora! strigă Charlie din nou.

– Vorbim mai târziu.

Flora pleacă, intrând apoi în camera alăturată. Îi spune lui Raff să stea cuminte cât timp are ea o discuție între adulți, la parter. Apoi, revenind, îi întinde mâna lui Lauren.

– Vii cu mine? O să am nevoie de tine, de partea mea!

– Întotdeauna am fost de partea ta, spune Lauren, simplu, lăsându-se trasă de pe pat de sora ei.

Bucătăria seamănă cu o pictură olandeză, încărcată de detalii și plină

de umbre. La ferestre, cerul dimineții târzii e coborât și alb, de parcă a făcut o burtă de zăpadă. Mâinile împletite ale lui Angie și Charlie sunt întinse pe masă, ca o declarație de intenție. De asemenea, pe masă e pâine. Un borcan cu dulceață roșie-rubinie. Un calup de unt. Sclipirea tacâmurilor de argint mătuit ale bunicii.

– Stați jos, spune Charlie, ursuz.

Lauren se lasă pe scaunul bunicului, cu șezutul lustruit în decursul vremii de pantalonii groși, de catifea, ai acestuia, și-și lunecă mâinile de-a lungul brațelor lui netede, așa cum făcea cândva bunicul.

– Discordia asta trebuie să înceteze! Imediat!

Charlie arată ponosit, cu nasturii cămășii încheiați strâmb. Dar toată

lumea a căzut rapid pradă delăsării în ultimele două zile la Rock Point, cu vigilența corodată de sare și de umezeală. Pentru Lauren, asta n-a fost o schimbare prea mare.

– Fetelor, dacă îmi căutați defectele, o să le găsiți. Fiți sigure că mai am rezerve neexploatate, spune el, făcând apoi o pauză teatrală. Cu toate astea, dacă o să căutați un punct comun între voi și Angie, o să găsiți și asta!

Kat pufnește, sprijinindu-se cu spatele de insula de bucătărie, cu degetele sprijinindu-se ușurel pe telefon, de parcă ar fi un pistol cu care ar putea fi nevoită să tragă în orice moment. Starea ei de spirit alertă de după

înot pare să se fi transformat într-o atitudine defensivă și fragilă. Asta implică priviri frecvente, sumbre, pe care i le aruncă Florei, care stă, încordată, pe marginea canapelei de ratan. Lauren se foiește pe scaun, dorindu-și dintr-odată să fie afară, tropăind pe vârfurile stâncilor.

– Știm cu toții că nu e vorba despre cine poate să ia rochiile mamei mele doar pentru ca, mai târziu, să le trimită, discret, la un magazin de caritate, spune Charlie în timp ce picură dulceață pe o bucată de pâine și o întinde cu dosul linguriței. E vorba despre trecut, mârâie el. Despre un trecut pe care nu putem să-l anulăm.

„Și despre care n-o să discutăm“, se gândește Lauren.

– Îndrăznesc să spun că nici bilețelele acelea nebunești n-au creat tocmai o dispoziție de petrecere, adaugă el.

Angie se apleacă și-i culege o firimitură de pe cămașă.

– Sau cauciucul tăiat. Sau șoferul psihopat, apărut în mod straniu, spune Kat.

În liniștea încordată care se înstăpânește, Lauren ascultă scârțâitul metalic al leagănului din colivia Berthei. Aleargă cu gândul înainte și înapoi, neliniștită, înfierbântată, către Jonah, străinul care i s-a părut cunoscut pe 175

când călătorea cu trenul și pe care acum îl zărește mereu în jur, cu capul plecat, cu gluga ridicată. Nu înțelege cum a ajuns atât de repede s-o obsedeze o persoană pe care abia a cunoscut-o. De fiecare dată când se uită

pe fereastră, nu poate să nu-l caute din priviri atât pe el, cât și punctul negru reprezentat de câinele lui. După ziua de azi, în mod frustrant, n-o să mai aibă

ocazia să afle ce joc face el. Dacă a scris biletele, și de ce.

– Oricine ar fi, indiferent de motivația lui, îmi miroase a cineva care refuză să facă următoarea mutare, spune Charlie, scoțându-și ochelarii și apucându-se atât de strâns de rădăcina nasului, încât lasă pe ea urme de degete, iar apoi uitându-se direct la Lauren, care descoperă, șocată, că ochii lui sunt plini de lacrimi. Moartea mamei tale mi-a dat o lecție, Laurie! Timp de treizeci de ani, n-a trecut nici o zi în care să nu regret…, începe să spună, dar apoi se oprește, ceea ce o face pe Angie să-i arunce o privire îngrijorată, de parcă s-ar putea să nu-l fi auzit niciodată recunoscând așa ceva. Ei bine, că am dat-o-n bară atât de spectaculos. Dar Dix a murit, adaugă el, pocnind din degete. Și asta e. Stadiul patru. Sfârșit. Nici o posibilitate de revanșă. Nici o reînnoire a relației noastre.

Lauren clipește, uluită. Părinții ei, cel mai puțin probabil cuplu, au devenit un cuplu și mai puțin probabil odată cu trecerea anilor. Oare tatăl ei chiar și-a închipuit că el și Dixie aveau să fie din nou împreună peste trei decenii? De neimaginat! Și totuși, a existat întotdeauna o schimbare în ochii lui Dixie ori de câte ori era pomenit numele lui Charlie, o lumină care se aprindea, o lumină care nu strălucea pentru nimeni altcineva. Și nu s-a așezat niciodată cu adevărat la casa ei, ci a rămas cu totul independentă, de

teama de a nu fi rănită și dezamăgită din nou. Lauren înghite în sec, năpădită

de sentimentul unei pierderi incomensurabile: uniunea părinților ei, după

care tânjise pe vremea când era mică, a fost posibilă, dar nu s-a realizat niciodată.

– N-o să mai fac greșeala asta, declară Charlie.

Se întoarce și-și pune ușurel mâna pe obrazul lui Angie.

– Mă bucur să știu că le-ai iubit și pe mamele noastre, tată, spune Kat pe un ton glacial.

Flora se uită în podea, mușcându-și buza de jos.

Vechile rivalități se redeșteaptă, amintind de faptul că, oricât de mult și-ar fi dorit Dixie ca Lauren să ajungă la inima surorilor ei, probabil că o parte din ele o să se retragă întotdeauna. E vorba de un resentiment îngropat prea adânc ca să mai poată fi desprins dinlăuntrul lor.

– O, le-am iubit, bineînțeles că le-am iubit, răspunde Charlie pe un ton scăzut, plin de sinceritate. Ați fost concepute cu dragoste. Asta e tot ce contează.

Kat ridică dintr-o sprânceană.

– Vorbești serios? Nu ești prea sever cu tine însuți!

– O, termină! o repede Charlie, care și-a pierdut răbdarea. Nu trebuie să vă amestecați niciodată în relațiile celorlalți!

– Nu știu ce să zic despre *asta*, spune Kat, aruncându-i Florei o privire circumspectă, care confirmă că știe că sora ei a răspuns la telefon și a vorbit cu Kofi.

Flora face fețe-fețe. Lauren simte descărcările de energie dintre surorile ei. Le simte și Bertha, care începe să cârâie.

– Ura! strigă Kat, zâmbind în timp ce privește ecranul telefonului, fiindcă tocmai a citit un mesaj proaspăt primit. Confirmat! Sunt pe lista de pasageri a zborului de astă-seară!

– Dar… dar…, se bâlbâie Flora, îngrozită, o să lipsești în ultima noastră

seară. Fața tatălui lor se crispează din cauza dezamăgirii.

– Ce-i asta, Kat? Când naiba ai făcut rezervarea?

– Chiar acum. A făcut-o Scarlett, asistenta mea.

Kat îi aruncă o privire Florei.

Charlie se apleacă înainte, cu palmele întinse pe masă și având aerul unui patriarh neglijat.

– E lipsă de bune maniere să pleci mai devreme, Kat! tună el.

– Tată, răspunde Kat pe un ton ceva mai afectuos, tu deseori nu vii deloc la reuniunile de familie!

– Atunci, bine! Fă cum vrei! răspunde el, lăsându-se pe spate în scaun, încrucișându-și brațele și dregându-și glasul. Ați hotărât cine ce primește?

– Sistem de etichete autocolante, spune Flora, pufnind pe nas. Și o să

avem nevoie de un om cu o dubă, ca să luăm totul. Nu pot să pun o pendulă

în portbagaj!

Pentru o clipă, Charlie pare descurajat. Frânt, chiar. Lauren se întreabă

dacă nu cumva a devenit conștient dintr-odată de faptul că sunt împărțite bunurile părinților lui.

– Cunosc niște oameni care pot să mă ajute la transport, adaugă Flora.

Nu-ți face griji, tată, o să rezolv! exclamă ea, aruncând o privire la comodă în timp ce se gândește la un plan de acțiune. Dar o să împachetez vesela în seara asta. O iau cu mine mâine. Tu n-o vrei, nu-i așa, Lauren?

Lauren ezită, sfâșiată sufletește.

– Nu. Ia-o, Flora!

O răpăială de pași mărunți. Raff intră, părând mulțumit de el însuși, cu mâinile la spate.

Pe chipul tatălui lor se înfiripă un zâmbet.

– Salut, Indiana Jones! Acum ai găsit *tu* lucruri grozave de luat acasă?

Raff confirmă, dând din cap. Lauren își pune în minte să-i spună Florei că a crescut un băiat minunat. Un băiat deosebit. Oricare ar fi rezultatul reuniunii ăsteia, fie că-i aduce pe toți împreună, că-i desparte definitiv sau că se sfârșește într-o luptă cu pumnii în Las Vegas, ea e bucuroasă că a venit, doar pentru că a petrecut timp cu Raff, un tonic după săptămâni în care a fost absorbită de gândul la boală și de durere.

– Raff a găsit un cadou! spune el pe un ton plin de mândrie, cu pieptul umflat. Pentru mătușa Lauren!

– Pentru mine? întreabă ea, cu un râs surprins.

Inima i se topește. O aude pe Flora murmurând:

– O, Raff… nu…

Timpul își încetinește mersul. Pâlpâie. Se oprește în loc. Fața de masă

William Morris, comoda de un verde-mazăre, fețele palide ale celorlalți, cu toatele devin doar un halou neclar, totul se reduce la pasărea împletită de Gemma, care se află în palma lui Raff. Apoi, întuneric.

33. LAUREN, 1999

Încă treizeci și două de minute. Eclipsa începea să pară unul dintre acele evenimente care ar fi putut să fie mai distractive după ce se încheiau, ca, de pildă, Halloweenul, fiindcă ulterior puteai să vorbești și să râzi pe tema asta știind că, desigur, totul rămăsese în urmă.

Mă simțeam ciudat chiar și în aerul cu parfum de caprifoi al grădinii.

Mă trezisem în zori, în clipa în care simțisem pe cineva stând și privindu-mă

din pragul ușii dormitorului. Pe jumătate adormită, văzusem cum ușa se închidea la loc, încetul cu încetul, dar nu văzusem și cine era în spatele ei.

După aceea, mă ridicasem, mă așezasem pe scaunul de la birou, lângă

fereastră, și mă uitasem la primul șir de oameni care treceau peste vârfurile stâncilor, peste câmp, ca niște furnici, cărând trepiede, camere video, scaune de camping și rucsacuri. Invazia, după cum o numise bunica. Sau vremea petrecerii, după cum spusese Kat.

Eram pregătită pentru orice avea să urmeze, după ce îmi descurcasem părul îmbâcsit de sare și de nisip și-mi îmbrăcasem rochia cu imprimeu cu stele, astfel încât eu și Gemma să ne potrivim, așa cum conveniserăm. Numai că Gemma încă nu sosise. Iar după micul-dejun, Kat și Flora se repeziseră

sus, în camerele lor, ca să-și caute în valize ținuta potrivită, de parcă toată

lumea urma să se uite la ele, nu la cer. Nu mă invitaseră. Nu că aș fi vrut să

fiu împreună cu ele. Nu că le-aș fi iertat pentru întâmplarea cu terasa. Iar surorile mele știau asta. Cred că se simțeau prost și-mi purtau ranchiună

pentru că le făcusem să se simtă prost. Sau cam așa ceva.

Am alunecat de pe leagăn, am aterizat în vârful picioarelor și m-am întors spre volieră. Deja eram afară de ceva vreme. Mă simțisem nelalocul meu în casă, ca și cum nu s-ar fi apropiat o eclipsă, ci un cutremur, caz în care cel mai bine ar fi fost să evit tavanele. Dar stătusem tot timpul cu privirea ațintită la ușile serei, așteptând ca tata să năvălească afară, atingându-se în trecere de palmieri și de ierburile stufoase. Asta îmi doream, de fapt: doar o șansă să-i spun că Angie îmi fura rolul în atelier, adică în lumea pe care o iubeam atât de mult, și că-mi făceam griji că, dacă nu-i mai eram de folos, el avea să dispară din viața mea la fel de brusc cum reapăruse, precum un duh aspirat înapoi într-o lampă. Voiam să-i spun tatei toate astea.

Dar, din moment ce el nu venise după mine, eram acum tot mai sigură că nici 179

măcar nu observase ce făcusem în atelier cu o seară înainte, iar lucrurile care mi se păruseră enorme ar fi putut să fie minuscule pentru el. Sau poate că adulții vedeau doar ceea ce voiau să vadă. Nu erau mari observatori.

Dincolo de zidului grădinii, cineva a strigat:

– Cât de frumoasă e casa aia albă!

Apoi a început să se audă o muzică puternică, plină de ritm, care vibra în vânt, parcă sughițând. Perușii zburau în jurul volierei. Cu penajul umflat din cauza stresului, cei galbeni semănau și mai mult cu pasărea de paie pe care încă îmi doream cu disperare s-o găsesc.

Mi-am dus degetele la buze.

– Șștt!

Perușii nu m-au ascultat. Prezența mea îi făcea și mai nervoși, fiindcă

nici eu nu eram calmă pe dinlăuntru. Păsările simt asta.

Am decis să mă strecor în casă și s-o aștept pe Gemma acolo. Bertha a ridicat un picior, în semn de salut.

– Bună, am șoptit, trimițându-mi gândurile printre gratiile coliviei, ca pe niște avioane de hârtie, promițându-i că acel al doilea răsărit al zilei n-avea să dureze mult.

– Nu știe nici cum o cheamă! a scârțâit ea cu glasul bunicii, făcându-mă

să zâmbesc.

– Lauren, ești gata? Începe numărătoarea inversă! a strigat bunicul, dând buzna în bucătărie.

Avea părul vâlvoi, precum un profesor nebun. Era și el treaz de ore bune, pe care și le petrecuse reglându-și camera foto și făcând slalom printre știrile de la televizor, cele de la radio și cele difuzate în direct pe canalele de internet ale anumitor astronomi, deși internetul se tot bloca chiar în anumite momente importante. Nici măcar prognoza meteo, care prevedea vreme înnorată, nu-i stricase bunicului starea de spirit.

– La Râpă! a strigat el.

– Dar Gemma încă n-a venit! am răspuns eu, de parcă el ar fi putut să

amâne eclipsa până la sosirea ei.

– Ba este! E sus, împreună cu Kat și cu Flo. E acolo de ceva vreme. Du-te și cheamă-le jos! m-a îndemnat bunicul, dar ceva din expresia mea zdruncinată l-a făcut să mă privească mai atent, după care mi-a mângâiat obrazul cu dosul palmei. O să-ți aduci aminte mereu de ziua asta, a adăugat el pe un ton blând. E ca o amintire pe care n-ai avut-o încă.

– Sunt sigură că Lauren, la fel ca noi, ceilalți, n-are nici cea mai mică

idee despre ce anume vorbești, Herb! a comentat bunica în timp ce trecea cu 180

pași mari pe lângă noi, cu ochelarii de eclipsă la ochi, iar apoi a murmurat: Nu-mi place să mă bazez pe instrumentele astea…

Dar eu știam exact ce voia să spună bunicul. Știusem întotdeauna.

Pe surorile mele nu le înțelegeam. Iar acum, pe Gemma. De ce nu venise după mine?

Ajunsă pe coridorul de la primul etaj, am auzit râsete care veneau din atelier. Simțind cum mi se strângea stomacul, am strigat:

– Bunicul a spus să vă grăbiți!

S-a auzi tropot de pași. Flora și Kat, urmate de Gemma, au început să

coboare treptele în fugă, înghesuindu-se pe palier și oprindu-se brusc la vederea mea. Mi s-a tăiat respirația.

Erau transformate. Aveau capetele încununate de niște codițe împletite, îmbinate cu fire colorate, care semănau cu niște șerpi, iar unele dintre ele atârnau. Pometii le erau presărați cu sclipici și-și pictaseră pe față

stele și flori. Fusta de paiete argintii a Florei arunca sclipiri diamantine pe perete.

Chiar dacă Gemma purta aceeași rochie ca mine, nu mai era fiica lui Viv și a pescarului Mike, slăbănog și pistruiat, cu ochi neobișnuiți, ca de macrou.

Sau prietena mea de încredere. Se transformase, iar acum semăna mult mai bine cu surorile mele. Schimbase tabără. Kat și Flora o marcaseră și o revendicaseră pe Gemma cu sclipiciul lor aplicat într-un strat gros, care, ori de câte ori clipea, i se scutura de pe pleoape de parcă ar fi fost solzi de pește.

M-am uitat și m-am tot uitat, până când n-am mai putut să mă uit. Mi s-a pus un nod în gât.

– De ce ați fost în atelier?

– Acolo e cea mai bună lumină!

Flora și-a pipăit cu degetul sclipiciul de pe obraji, verificând dacă era totul la locul lui. Și știam că, orice s-ar fi întâmplat în viața ei, ea avea să

strălucească mereu: era una dintre acele fete, iar eu, nu.

De la baza scărilor, a răsunat glasul bunicului:

– Haideți mai repede! Spectacolul e pe cale să înceapă!

Flora și Kat au coborât la parter, dar Gemma a rămas în urmă.

– Nu fi supărată. Am vrut să te caut, mi-a șoptit ea. Dar Kat m-a prins.

Au spus că trebuie să mă pregătesc. M-au obligat…

– De ce nu le înfrunți niciodată? De ce le lași să te facă să te simți atât de… atât de măruntă?

Cuvântul acela aspru a sunat atât de dur, încât Gemma a făcut un pas înapoi. În momentul în care am vorbit, mi-am dat seama că mă adresam mie însămi, nu ei. Că eu eram cea care trebuia să-și înfrunte surorile, să le 181

determine nu se mai poarte cu ea ca și cum ar fi fost un oaspete, ca și cum n-ar fi avut dreptul să se afle la Rock Point. Aș fi vrut să-mi retrag cuvintele și am murmurat:

– N-am vrut să spun…

Gemma s-a uitat în josul scărilor, unde tocmai se aflaseră surorile mele, aerul încă purtând, iscată de prezența lor, o amprentă de tulburare subtilă.

– Nu. Ai dreptate.

Bunicul ne-a chemat din nou.

– Îmi pare rău, am spus eu.

Gemma a ezitat, pe punctul de a pleca, de a merge acasă, de a îndrepta ziua și viețile noastre într-o nouă direcție. În schimb, mi-a întins mâna, și-a trecut degetele printre ale mele și, fără să mai spunem un cuvânt, am coborât împreună scara, gata să vedem umbra lunii înghițind soarele. Gata să asistăm la o cădere frumoasă a întunericului.

34. FLORA

Lauren cade grațios, fără sunet, ca o dansatoare sau ca un mânz.

Urmează un moment de liniște – un moment de șoc – înainte ca toată lumea să se grăbească s-o ajute, împingând scaunele deoparte. Kat latră ceva despre poziția de recuperare; Bertha țipă. Raff izbucnește în plâns. S-a întâmplat atât de repede: Raff dând la iveală pasărea de paie pe care o ținea în pumn; Lauren dându-se jos de pe scaun, dar ratând marginea acestuia, de parcă și-ar fi pierdut complet toate coordonatele de timp și spațiu.

– Așa, Laurie! exclamă tatăl lor, așezând-o pe un scaun și luându-i în mâini fața în formă de inimă. Ești bine, dragă?

Lauren dă din cap cu o mișcare vagă, adeverind. Nu arată bine. Tenul ei are o paloare lucioasă, de parcă ar fi fardat cu un fond de ten mai deschis cu patru nuanțe decât cea normală. Ochii îi sunt enormi, transformați în găuri negre.

Angie își pune brațul pe după umerii ei.

– Of, iubito!

Charlie clatină din cap aproape imperceptibil, de parcă ar vrea să

spună: „Nu tu, Angie, nu «iubito», nu acum!“

Dar n-are răgazul să rostească acele cuvinte.

Un suspin se rupe din pieptul lui Raff. Flora îl ridică și îl mângâie pe spate, în timp ce-l lipește de ea ca și cum ar fi un prunc chinuit de colici.

– Raff a greșit, scâncește el.

Dar e vina ei. Ce naiba a avut în minte în momentul în care l-a lăsat să

ia pasărea aceea? Totuși, nu s-a gândit în ruptul capului că el avea să i-o înapoieze lui Lauren – la grădiniță, Raff e băiatul care nu-și împarte jucăriile cu nimeni –, ceea ce înseamnă că, după cât se pare, a subestimat bunătatea fiului ei, inima lui mare.

– Stai să mă uit la tine! exclamă Charlie, despărțind cu o mișcare plină

de tandrețe bretonul vărgat cu șuvițe albastre al lui Lauren și dezvăluind o mică umflătură. Crezi că trebuie să meargă la doctor?

Florei îi ia o secundă să-și dea seama că tatăl ei vorbește cu ea. De parcă i se adresează mamei aflate de față, adultului responsabil. Dar ea nu se simte astfel. Îl lasă jos pe Raff, se ghemuiește lângă Lauren și se uită în ochii abisali ai surorii ei. E un pic ca și cum ai privi într-un lac adânc, întunecat, în 183

care, sub oglinda apei, poate pluti în derivă un cadavru. La început, nu deslușește nimic și simte cum i se răsucește o crampă în abdomen, un spasm provocat de teama că istoria se repetă. Dar apoi, slavă Domnului, la fel ca revenirea luminii după momentul de vârf al eclipsei, vede cum ochii surorii ei încep să se limpezească. Lauren arată către pasărea de paie de sub masă, căzută lângă o perlă din colierul rupt al Florei.

Acționând rapid, Flora se apleacă și ridică pasărea, strângând-o ca pe o grenadă de la care s-a scos cuiul. Și e, într-adevăr, o grenadă emoțională.

– Am așteptat mult timp, spune Lauren, cu mâna întinsă. Din tot ce e în casă, asta e ceea ce vreau, Flora. E tot ce vreau.

Flora ezită. Nu îndrăznește să se miște.

– Dă-i-o, Flora! ordonă Kat.

– Nu mă așteptam s-o mai văd niciodată, murmură Lauren, răsucind încet pasărea de paie între degete, iar, dintr-odată, fața ei pare rotundă, devenind una de fetiță, precum se întâmplă într-unul dintre acele montaje ale imaginii

unei persoane care se schimbă în timp. Am avut senzația că Raff ținea acea vară în mână, adaugă ea. Știu că nu prea are sens…

Ba da, bineînțeles că are! Iată motivul pentru care, din capul locului, Flora n-a vrut ca Raff să-i arate lui Lauren obiectul acela.

– Ei bine, ți-ai revenit, mormăie Kat, minunându-se.

– Unde-ai găsit-o, Raff? întreabă Lauren cu glas scăzut.

– Coș, mormăie Raff.

– Într-un vechi coș de picnic, împins lângă peretele atelierului. Bunica, bătrână ciudată, trebuie s-o fi găsit și s-o fi îndesat acolo! adaugă Flora, încercând să închidă subiectul, dorindu-și să poată face același lucru și cu pasărea, care, după părerea ei, fusese întotdeauna o piază rea.

– Adu-ți aminte cum te-a acuzat bunica ta, Lauren! îi amintește Angie, întețind tensiunea.

– Dar de ce-o fi făcut asta? se miră Kat.

Toată lumea se uită la Charlie, căutând răspunsuri.

– Mama mea a fost o femeie complexă, spune el în cele din urmă. A ținut lucrurile aproape de inima ei, adaugă, scoțându-și ochelarii și frecându-se la ochi. O strângătoare compulsivă. O colecționară.

În bucătărie se aude un bâzâit ciudat. Apoi se înstăpânește o liniște suspectă, care îi displace Florei, terorizată de gândul că, dacă nu sunt atenți, s-ar putea prăvăli cu toții în bucla temporală a acelei veri, ca printr-o trapă, unul după altul.

– Cere-i scuze mătușii Lauren, îi șoptește ea lui Raff.

– Nu, nu! N-are absolut nici un motiv să-și ceară scuze! exclamă

Lauren, întinzându-se și strângându-i mâna lui Raff. Îți mulțumesc că ai găsit-o! Ești un băiat atât de bun, un băiat minunat, iar eu sunt atât de fericită că o am iarăși!

Flora vede cum scade tensiunea din corpul lui Raff, ca atunci când tai colțul unei pungi de orez ambalate în vid. I se pune un nod în gât, fiindcă s-a obișnuit atât de mult să-și ceară scuze pentru comportamentul lui Raff, încât e copleșitor să audă că cineva îi mulțumește.

– Corect! Avem nevoie de un ceai, nu-i așa, fetelor?

Angie umple cafetiera.

– S-ar putea să mă întorc în camera mea pentru scurtă vreme…, spune Lauren, ținând posesiv pasărea, așa cum făcuse Raff.

– Te conduc la etaj! se precipită Flora, ocolind temutul interogatoriu al lui Kat, în legătură cu telefonul. Tată, ai grijă de Raff! adaugă ea, fluturându-și degetele spre copil și zâmbind. Să nu se apropie de colivie, bine?

Flora umflă energic pernele lui Lauren, într-o încercare frenetică de a compensa… ei bine, totul. Cu o seară înainte, a stat în prag, uitându-se la Lauren cum dormea, în felul în care obișnuia s-o facă în prima vară pe care aceasta și-o petrecuse la Rock Point, lăsând să se instaleze în mintea ei realitatea uimitoare a existenței unei noi surori. Așa făcuse și în noaptea de dinaintea eclipsei, își amintește Flora. Fusese foarte neliniștită în ziua aceea, incapabilă să doarmă, având în abdomen o senzație de lichid, de gol, ca și cum ceva decisiv era pe cale să se întâmple. Căutând companie, o vizitase pe Lauren în camera vecină, dar Lauren dormea adânc. Kat, de partea cealaltă a palierului, era și ea pe jumătate adormită, așa că Flora se târâse în patul ei și, câteva ore mai târziu, se treziseră amândouă transpirate, încârligate în chip amuzant, alianța lor fiind consolidată.

– Lauren…, începe ea acum, nerăbdătoare să-i povestească despre tot ceea ce i-a spus Kofi la telefon.

Dar reacția lui Lauren la reîntâlnirea cu pasărea de paie, acum proțăpită în mod straniu pe noptieră, e o reamintire a faptului că sora ei simte lucrurile mai intens decât alții, că pielea care stă între ea, lume și vara aceea e mai subțire, mai permeabilă, așa că nu poate risca s-o supere și mai tare. În consecință, se mulțumește s-o îndemne:

– Odihnește-te!

– Sunt bine, crede-mă! protestează Lauren.

– Nu-i nimic rău în a te lăsa îngrijită, o dăscălește Flora, mângâind-o pe mână și simțind cum i se rupe inima la vederea lacului cojit de pe unghii. Ai trecut prin atâtea! Dacă ai fi venit la mine de Crăciun, te-aș fi răsfățat așa 185

cum trebuie. Am vrut să… să…, se bâlbâie ea, tulburată de expresia jenată a lui Lauren. Vreau să spun că înțeleg dacă te-ai simțit stânjenită, explică, simțind că se afundă tot mai adânc într-un hău, … de inegalitatea dintre viețile noastre…, adaugă, doar ca să se împotmolească și mai rău, așa că își propune să înceteze, dar sper, oricum, să vii anul viitor!

Îi e rușine că l-a ascultat pe Scott, care a tot subliniat cât de dificilă și de lipsită de echilibru ar fi fost prezența lui Lauren în casa lor, ei având atât de multe, pe când ea avea atât de puțin. Că durerea lui Lauren ar fi făcut să

pară indecentă orice fel de bucurie de sărbători, ceea ce n-ar fi corect față de Raff. Dar ultimele două zile petrecute la Rock Point au făcut-o pe Flora să se întrebe dacă nu cumva Lauren are bogățiile ei secrete și o libertate la care ea, sora cea mare, nu poate decât să viseze.

Lauren își îmbrățișează genunchii.

– Flora, am vorbit cu Scott… dar el m-a rugat să nu-ți pomenesc despre discuția asta. Însă am impresia că simți că ți-am respins invitația, generozitatea, și chiar n-am vrut să fac așa ceva.

Flora are o senzație de prăbușire care seamănă perfect cu una dintre acele căderi hormonale abrupte din a doua jumătate a ciclului ei menstrual.

– Ce ți-a spus?

Lauren tace o vreme.

– Te rog să nu-i spui că ți-am spus!

– Ce?

Inima Florei începe să bată.

– Am sunat pe telefonul fix, ca să vă întreb ce i-ar plăcea lui Raff să-i aduc de Crăciun, și a răspuns Scott. După ce am întrebat de tine, el mi-a explicat că încercați să mai faceți un copil. Că ești cu nervii întinși la maximum, că te angajezi în mod exagerat față de toată lumea și în toate privințele, spune Lauren, îmbujorându-se. I-am spus că m-ai invitat și pe mine de Crăciun, iar el a tăcut. Am întrebat care era problema și mi-a răspuns… ei bine, că se simțea îngrozitor să spună asta, dar că cel mai bine ar fi fost să refuz invitația ta, având în vedere toată presiunea la care erai supusă. M-a întrebat dacă mă deranjează asta, ceea ce, desigur, nu era cazul.

Deloc. Am înțeles pe deplin. Și, oricum, centrul de îngrijire avea nevoie de mine pentru tura de Crăciun! conchide, zâmbind cu tristețe. Trebuie să fie plăcut să ai pe cineva care să aibă atâta grijă de tine, Flora!

Dar sora ei cea mare își aude doar vuietul din urechi. Se gândește la petrecerea cu băuturi pe care a dat-o pentru colegii lui Scott, aceștia nedându-se duși decât după miezul nopții. La femeia slabă, îmbrăcată într-o rochie de lame auriu, care a întrebat-o ce făcea toată ziua. La soacra ei, 186

omniprezenta, colosala Maureen – „Hmmm…. nu un curcan întreg, doar pieptul?!“ – care a stat *o săptămână*! Și se gândește la sora ei mai mică, îndurerată, purtând beteală ieftină în păr la centrul de îngrijire. Florei îi vine să-l sune pe Scott și să țipe la el până când o să-i sângereze timpanele. Și-i mai vine să se ascundă într-o gaură.

– Bine, te las, murmură ea abia audibil.

– Am făcut o gafă? o aude pe Lauren întrebând, dar ea deja se îndepărtează pe palier, cu ochii înceţoşaţi de lacrimi, cu inima bubuindu-i în piept. Neputând să înfrunte pe nimeni, mai ales pe Kat, Flora se grăbeşte să

coboare, iar apoi se strecoară pe uşa din faţă, după care trece prin poarta lunii şi ajunge în grădina goală, unde fantomele verilor trecute se plimbă pe gazon – iar o mână o plesneşte puternic peste umăr.

35. KAT

– Te-ai băgat abuziv în viața mea! strigă Kat, trăgând cu putere din țigara pe care a șterpelit-o din pachetul lui Angie, umplându-și plămâni cu otrăvuri fără să-i pese. Răspunzi la telefonul meu și-i spui lui Kofi că încă

sunt îndrăgostită de el, chiar dacă n-ai idee ce simt! Chiar dacă el mai are șase săptămâni până la căsătoria cu altă femeie! Ai depășit limita, Flora!

– Dacă aș fi știut că se căsătorește, n-aș fi spus nimic! se apără Flora plângând, suspinând și împrăștiind stropi de salivă.

Vântul suflă fumul de țigară înapoi în fața lui Kat, amestecat cu un miros slab de pește putrezit, iar ei i se pare că se află într-un fel de tundră

sălbăticită și pustie, cu toate florile și culorile pălite, ofilite de sare. Da, grădina e cu totul uscată. E aproape imposibil de crezut că ea, Flora, Lauren și Gemma au alergat vreodată prin verdeața luxuriantă, de vară, râzând și împiedicându-se în rochiile de bal din anii ’80, furate. Nu-și mai poate închipui nici stolul de peruși care se certau și ciripeau în volieră, nici pe bunica privindu-și „domnișoarele“ de pe șezlongul în dungi, cu cocktailul de după-amiază în mână și cu un castron cu căpșune în poală. Și e de necrezut că roșiile diforme ale bunicului au crescut vreodată în seră, transpirând aburi subțiri pe geamurile acesteia. Kat se simte pustiită de pierderea acelor zile. – De ce nu i-ai spune propriei surori ceva atât de important? întreabă

Flora, rănită.

– *Soră vitregă*.

Kat știe că ăsta e cel mai rău lucru pe care l-ar putea spune. Așa cum a fost și cu decenii în urmă: dacă surorile ei erau vitrege, nu trebuia neapărat să le spună ce se întâmpla la ea acasă; precum într-o relație amoroasă de la distanță, putea să păstreze ascuns adevărul din viața ei de zi cu zi, secretele rușinoase. Atunci când se aflau cu toatele la un loc, nu conta decât

momentul prezent, trăit din toată inima. Kat nu voia să se gândească la celelalte lucruri.

Nici acum nu vrea.

Și urăște, urăște din inimă faptul că Flora știe acum despre logodna lui Kofi și despre umilirea ei. Se simte ca și cum n-ar exista nici un loc pe pământ în care să poată scăpa de el. Nici la muncă, nici la New York, nici măcar la Rock Point. Atunci când a auzit despre căsătoria lui Kofi cu Sara – o 188

veche prietenă a lui din anii facultății, acum moașă, total cumsecade, perfectă pentru el –, Kat a vomitat pe propriii pantofi. Nici măcar reapariția lui Angie n-a reușit să provoace un astfel de cutremur înlăuntrul ei.

– N-aveai nici un drept, Flora!

– Dar ori de câte ori vă vedeam împreună, păreai atât de fericită, Kat!

Dar Kat nu știe cum să explice că a găsit paralizantă acea fericire pură

și simplă. Nu se putea recunoaște în ea. N-o putea controla.

– Scott nu mă privește niciodată așa cum te privea Kofi pe tine, spune Flora cu glas scăzut. Am vrut doar să repar lucrurile pentru tine, Kat.

– Viața nu e o tâmpenie de melodie a trupei Coldplay! N-am nevoie de reparații! Repară-te mai întâi pe tine!

Kat strivește în iarbă țigara cea dezgustătoare și apoi pleacă, voind s-o lase în urmă pe Flora și dorindu-și, în același timp, ca sora ei s-o urmeze. Un sâmbure de frică i se formează în piept, așa cum i s-a întâmplat atunci când alerga pe cărarea dintre stânci și a avut revelația faptului că lumea e o minge care plutește, solitară, în golul fără de Dumnezeu al spațiului, iar ea, Kat, e doar un punct. Nimeni nu scapă cu viață din așa ceva.

– Bine. Dar putem să stăm jos? Haide să ne așezăm! o îndeamnă Flora, arătând spre leagăn. Sunt cu cel puțin douăzeci de kilograme mai grea decât

tine, iar dacă chestia asta se prăbușește, o să cazi odată cu mine! exclamă ea, iar apoi se așază amândouă, structura de fier protestând printr-un scârțâit răgușit. Și, da, există o metaforă acolo, undeva, Kat! Nu sunt atât de proastă

pe cât crezi!

– Mulțumesc pentru clarificare, răspunde Kat, dându-și seama că se simte alinată de atingerea coapsei Florei, care e lipită de a ei, așa cum se întâmpla în timpul ședințelor de pozat pentru *Fete cu colivie*.

Căldură umană. Atât.

Surorile se leagănă în tăcere, apropiindu-se pe cât pot una de cealaltă; nasurile și vârfurile degetelor li se înroșesc de frig. Privesc un corb care țopăie pe pajiște. Corbii sunt la fel de deștepți precum câinii collie, a spus Gemma cândva. O remarcă tipică pentru Gemma. Tăcerea durează ceva vreme.

– Kofi mi-a destăinuit că ai avut niște probleme la serviciu, spune Flora pe un ton prudent.

Tremurul lui Kat face și leagănul să tremure. Gura i se usucă. Încearcă

să-și dea seama ce înseamnă asta, ce știe Kofi. Și cum ar putea să-i ascundă

totul Florei.

– El a spus că problemele de la serviciu sunt motivul pentru care te-a sunat. A vrut să te avertizeze.

– De unde ar ști Kofi…

Kat se oprește, dându-și seama de răspunsul evident: Kofi știe totul de la Scarlett, asistenta ei, prietena lui, persoana care le-a și făcut cunoștință.

Scarlett trebuie să-i fi povestit totul lui Kofi, trădătoarea!

– Spring a rămas în urmă cu rambursarea unui credit. Se întâmplă tot timpul. O să-i liniștesc pe investitori la întâlnire, îi spune ea Florei, lovită din plin, ca de un pumn în stomac, de revelația importanței pe care o are ultima ei șansă de a pune lucrurile la punct. Am scos Spring din necazuri mai mari!

– La ce sumă se ridică împrumutul? întreabă Flora.

De parcă ar avea vreo idee!

– În comparație cu potențialul firmei? O, e o sumă mică! Spring e o afacere cu bătaie lungă, nu o schemă de îmbogățire rapidă, turuie Kat, simțindu-se stânjenită. Și nu e în nici un fel treaba lui Kofi!

– Era îngrijorat pentru tine, Kat, pledează Flora, folosindu-și tonul ei blând, matern, fiindcă simte că trebuie să se abțină, să fie prudentă. Se pare că n-ai răspuns la apeluri importante, Kat!

– Asta s-a întâmplat fiindcă semnalul de aici e o mizerie!

Kat își simte sistemul de apărare ridicându-se și împresurând-o precum o armură de oțel.

– Scott a reușit să mă sune!

– Scott ar putea să te descopere oriunde, Flora! Probabil că ți-a plantat un dispozitiv de urmărire în geantă. Și știi ce? adaugă Kat, simțind cum îi pulsează sângele în urechi. Te-ai obișnuit atât de tare ca el să-ți controleze viața, încât crezi că e în regulă să faci și tu același lucru cu mine. Da, da! De aceea ai răspuns la telefonul meu. Iar asta nu-i normal, Flora! Nu e deloc normal!

Flora se gândește că n-ar fi trebuit să se eschiveze atunci când au discutat despre asta în timp ce băuseră la reuniunea de comemorare de după înmormântarea lui Dixie. Kat și-a întrebat sora mai mare de ce ea n-avea

propriul cont bancar și de ce Scott îi superviza fiecare tranzacție, în timp ce el deținea un cont personal.

– E ciudat și nu-i corect! adaugă acum Kat.

– Scott e tatăl copilului meu, răspunde Flora cu glas stins.

– Da, iar tu ai vrut o figură paternă, înțeleg asta! exclamă Kat, încântată

de faptul că a silit-o pe Flora să intre în defensivă și că a deviat, astfel, discuția despre problemele pe care le are compania ei. Ai vrut pe cineva care să-ți ofere siguranța și constanța pe care tata nu ți le-a oferit niciodată! După

ceea ce s-a întâmplat aici, la Rock Point, ai vrut protecție împotriva riscurilor. Înțeleg și asta. Însă viața e un risc! proclamă ea, știind că se 190

apropie prea mult de un subiect periculos, dar trăind voluptatea unei senzații care seamănă cu cea pe care ți-o dă statul pe marginea unei stânci, având impulsul de a sări. Îți negi identitatea! Te-ai îngropat de vie, Flora!

– Cum îndrăznești? E ușor de vorbit! Tu nici măcar nu poți risca să ai o relație!

Kat tresare.

– Și știu… știu că întotdeauna m-ai privit cu dispreț! Plictisitoarea, proasta de Flora! Acum, mai mult ca oricând. Iată-mă! Sunt doar o mamă

grasă! spune ea, fluturându-și brațele. Cu mușchii fleșcăiți! Și cu o vezică

urinară care… care s-a deșertat atunci când am sărit pe trambulina lui Raff, de Ziua Cadourilor. Da, m-am scăpat pe mine!

Kat îi aruncă Florei o privire neîncrezătoare.

– Zi tu ceva care să fie peste asta, mârâie Flora, strălucind de furie, mai frumoasă ca oricând. Încearcă!

Dar pentru că n-o s-o lase niciodată pe Flora să aibă ultimul cuvânt, iar corbul se uită la ea provocator și, în plus, nu mai vrea să se ascundă pe după

deget, Kat rostește dintr-o suflare:

– În cele șase luni de dinainte de vara aceea, ultima, cea despre care nu trebuie să vorbim, mama și-a băut mințile în majoritatea nopților.

– Ce?! Serios?! se miră Flora, simțind cum furia i se risipește. Știam că

lui Blythe îi plăceau petrecerile, dar habar n-aveam despre asta! O, Doamne, Kat, de ce nu mi-ai spus?

– N-am avut voie. Era prea riscant. Mama și-ar fi pierdut angajamentele. Tabloidele… știi, toate chestiile astea, răspunde Kat, căreia i-a fost mai ușor să păstreze tăcerea, fiindcă nu voia mila nimănui și nici nu voia ca oamenii să gândească rău despre Blythe. Pe atunci, în special în 1999, care a fost cel mai rău an al mamei, fundul gropii, apartamentul tatei și Rock Point erau singurele locuri în care scăpam de problema asta, unde eram lăsată să fiu copil. Nu voiam să-mi aduc aici toate poverile.

Kat își amintește de sosirea ei la Rock Point în acea vară și de teama sufocantă că, după aceea, mama ei avea să se dedea la o beție prelungită, iar ea, Kat, nu mai era prin preajmă ca s-o salveze. Apoi își aduce aminte de ușurarea pe care o simțise la gândul că nu trebuia să aibă grijă de maică-sa și că, orice s-ar fi întâmplat, povara n-avea să stea pe umerii ei.

– Dar cred că m-am descărcat pe cine nu trebuia! conchide Kat.

– O, Kat…, șoptește Flora, cu palma pusă peste gură. Întotdeauna am crezut că, dintre noi toate, Lauren era în cea mai proastă situație. Îmi pare atât de rău!

– Mama n-a mai băut de douăzeci de ani. Cred că prăbușirea din vara aceea a speriat-o definitiv. Tot răul spre bine, îți dai seama!

– Plângi! spune Flora, mirată. Nu te-am văzut niciodată plângând.

– Să nu spui nimănui! se zburlește Kat, înghițindu-și lacrimile.

În mod ciudat, nu se poate opri din plâns. Nu doar pentru ea însăși, ci și pentru ele toate, pentru fetele care fuseseră pictate în acel tablou. Plânge din cauza refuzului timpului de a sta naibii pe loc.

Flora își petrece un braț pe după umerii ei și o trage mai aproape. În mod ciudat, lui Kat nu-i vine imediat să se scuture. Și chiar dacă trebuie să

răspundă la acele apeluri telefonice, s-o concedieze pe Scarlett și să-și salveze slujba, n-are nici un chef să facă toate astea. Se simte de parcă ar fi prinsă într-o altă derivă, mai adâncă, mai rapidă. În loc să se lupte – ea se luptă mereu, înoată în amonte, precum un somon nebun –, își sprijină capul de umărul Florei, simțindu-i căldura pe gât. Și stau așa, cu capetele atingându-li-se, dându-se în leagănul care scârțâie. Trece un moment, tandru și ciudat, ce pare să adune toți anii în care au stat departe una de viața celeilalte, de teamă să nu se apropie iarăși prea mult.

– Cred că s-ar putea să beau în exces, Kat, spune Flora în cele din urmă.

Nu ca mama ta, dar, știi… prea mult.

– Da, răspunde Kat, ușurată că și Flora a observat.

E din familie. Și bunicii îi plăcea băutura. Tot ginul acela…

Flora o înghiontește cu cotul.

– Să nu-i spui lui Scott!

– Eu și Scott nu ne-am programat un tête-à-tête confortabil prea curând, nu-ți face griji!

Kat se împinge în vârfurile picioarelor, iar leagănul se duce în spate.

– Kat…, începe Flora să spună, după care se oprește, își mușcă buza de jos și apoi mai aruncă o bombă: Mai e ceva. Luna trecută, am făcut-o lată.

Vreau să zic… chiar lată!

– Ce-ai făcut? Ai amestecat rufe roșii cu rufe albe la spălat?

Flora inspiră adânc.

– Am sărutat pe cineva din grupul meu de lectură.

– La naiba, Flo! exclamă Kat, ale cărei picioare își pierd încordarea, ceea ce face ca lanțurile să zornăie, în timp ce leagănul zboară în față. Cine e?

Cum îl cheamă?

– Louise, răspunde Flora, răsuflând adânc.

– Nebunie! strigă Kat, agitată. Spune-mi totul imediat!

– Louise locuiește la numărul nouă. S-a mutat acum șase luni. E

divorțată. Băiețelul ei se joacă uneori cu Raff. E… foarte cumsecade, atât de cumsecade! exclamă Flora, luându-și capul în mâini. Of, Kat, ce-am făcut?

– Flora, ce *n-ai făcut*?

– Sunt groaznică!

– O, Doamne, s-ar putea să fii, de fapt, la fel de imperfectă ca noi, ceilalți! declară Kat, studiindu-și sora și reîncadrând-o mental, ceea ce o face să simtă un val enorm de dragoste pentru ea. Dar, mai important decât asta, spune-mi, chiar ai făcut pipi pe trambulină?

– A fost o săritură destul de înaltă!

Amândouă izbucnesc în râs, atât de tare încât propulsează leagănul. Pe măsură ce isteria le lasă fără suflare, Kat se minunează că au petrecut atât de mult timp ascunzându-și una alteia adevărurile din viața lor. Apoi își dă

seama, străbătută de un fior de de îngrijorare, că secretul pe care l-au îngropat aici, acum douăzeci de ani, e cel care le-a îndepărtat, cu fiecare zi care a trecut de atunci. Au văzut una în cealaltă prea mult din ceea ce e mai rău în fiecare dintre ele.

– A fost chiar acolo, nu-i așa? întreabă Kat după un moment, arătând spre corbul care trage o râmă grasă și roz din pământ, în locul în care întinseseră cândva o pătură de picnic pe un gazon împânzit cu margarete.

– Pare… atât de nevinovat! exclamă Flora, uitându-se lung la locul acela, transpusă, după care își coboară glasul într-o șoaptă, cu complicitatea de altădată. Kat, nu te înnebunește gândul că suntem singurii doi oameni în viață care știu exact ce s-a întâmplat aici în ziua aceea?

– M-ar înnebuni mult mai rău dacă n-am fi, Flo!

Corbul își întinde aripile. Îl privesc cum se ridică și se tot ridică, până

când devine doar un punct negru, minuscul, pe cerul alb, imens.

36. LAUREN, 1999

Un disc de întuneric aluneca la orizont. Nu eclipsa. Un nor de ploaie.

– Pentru numele Domnului, dă-te din drum, a mormăit bunica, de parcă o persoană nesimțită, cu cap mare, tocmai s-ar fi postat în fața ei.

– Păstrează-ți încrederea, Pam! a îndemnat-o bunicul.

Un copac de sudoare se ramifica de-a lungul spatelui cămășii lui în carouri.

Începeam să mă întreb dacă nu cumva experții greșiseră ziua. Nu se întâmpla nimic. Soarele încă era o minge strălucitoare în spatele norului. Iar lucrurile n-au mers așa cum era planificat. Camera fotografică de carton a bunicului fusese deja suflată de vânt peste culme și dispăruse. Ochelarii de eclipsă erau prea mari pentru nasul meu, așa că aveam de ales între a-i ține cu degetul arătător și a fi *orbită pe viață*. Și deja simțeam că stăteam de o veșnicie la Râpă, privind în sus, astfel încât începuseră să ne înțepenească

gâturile.

Gândul meu continua să se întoarcă la mama, țesând fantezia mea preferată: mama și tata, împreună; noi trei, o mică familie care să trăiască

aici, la Rock Point. Să nu fi intervenit între ei o ruptură gravă pe vremea când eram eu bebeluș. Iar mama să-i fi dat tatei o a doua șansă, în loc să mă

ducă în călătoriile acelea… Dar în cele din urmă m-am oprit din visat, fiindcă

eram suficient de mare ca să știu că nu-i de ajuns să-ți dorești ceva ca să se și întâmple. De asemenea, știam că mama era la Port Meadow exact în acel moment, zâmbind, fericită, alături de prietenii care o adorau, contemplând cerul Oxfordului. În mod amuzant, parcă eram aproape de Crăciun: toată

lumea făcea același lucru în același timp. Numai că ziua asta era despre întuneric, nu despre lumină. Iar evenimentul în sine nu era atât de cert precum Crăciunul. Nimeni nu știa cu adevărat ce urma să se întâmple.

Cred că de aceea tot chicotea Flora:

– Nici măcar nu știu ce e atât de interesant!

Fusta ei cu paiete fâlfâia în vânt, iar ciucurii poșetei de piele de căprioară i se loveau de ea. Încruntarea gravă a tatei s-a adâncit. Kat era agitată, în timp ce Gemma era tăcută, foarte tăcută. M-am îngrijorat la gândul că regreta că nu vedea spectacolul ăsta împreună cu Viv și că se 194

simțea responsabilă pentru spectacolul eclipsei, ca atunci când convingi un prieten să-și ia bilet la cinema și filmul nu trebuie să-l dezamăgească.

Tocmai când credeam că n-avea să se mai întâmple nimic, bunicul a strigat:

– Priviți spre vest!

A venit un val de aer rece. Ne-am întors capetele la unison, căutând umbra areolară pe care o promisese bunicul, trecerea rapidă a valului de întuneric. Și a fost ceva, chiar a fost. Un semiîntuneric tulbure, mistic, care gonea pe cerul de vară.

– Primul contact, a șoptit bunicul.

Un murmur plin de „Ooo!“ și de „Aaa!“ s-a ridicat dinspre celelalte grupuri de oameni de pe stânci.

Flora a început să chicotească și mai tare, dând din mâini și turuind:

– Scuze, scuze, nu mă pot opri!

Am înțeles. Eclipsa a fost ca un sentiment, ca o entitate de ordin fizic ce se mișca prin tine. Am simțit pe limbă gustul metalic al luminii de amurg și am auzit un zgomot asemănător cu șuieratul pe care-l scoate ascuțitoarea de creioane. Apoi totul s-a mai estompat puțin, ca și cum lentilele ochelarilor mei de eclipsă s-ar fi schimbat. Mă furnica scalpul. Eram amețită. Trecerea timpului s-a accelerat. Marea s-a făcut neagră ca cerneala de calmar în partea ei dinspre vest, iar temperatura a scăzut, de parcă am fi căzut din august și am fi aterizat în ianuarie.

Tata s-a aplecat și a șoptit cu blândețe:

– Totul e în regulă, Laurie?

– Da, am mormăit, deși simțeam că toate regulile erau încălcate.

Parcă lumea începuse să meargă înapoi. În tumulul lor neolitic, morții din vechime se frecau la ochi, se ridicau în picioare și se întindeau, iar epavele

corăbiilor de contrabandiști se ridicau de pe fundul mării și urcau înapoi la suprafață, cu pânzele ridicate, legănându-se ca niște dopuri de plută.

– *Lauren*, a spus Gemma cu un glas plin de un scârțâit nazal, fiindcă

eclipsa îi tăiase și ei respirația, nelăsând-o să rostească decât acel unic cuvânt, dar cu un milion de semnificații ascunse în el. Uite!

– Uau! a exclamat Kat, impresionată, probabil că pentru prima dată.

Tata se legăna în bătaia vântului, cu palmele deschise, de parcă ar fi putut prinde eclipsa ca pe o minge de crichet.

– Mă doare capul, a mormăit Flora, fără să mai chicotească.

– Și pe mine! Creierul nostru nu poate procesa ceea ce văd ochii, a spus bunicul, bătând-o pe umăr cu o mână tremurătoare. O să treacă!

– Pescărușii! O, Doamne! a strigat bunica, iar brățările i-au zornăit în clipa în care a arătat în sus, la păsările care zburau pe cerul întunecat, îndreptându-se spre stâncă, unde dispăreau. S-au întors în adăposturile lor!

Vai de mine, sper că Bertha și perușii nu sunt îngroziți!

– O să mor fericit, un om foarte fericit.

Glasul bunicului era muiat de lacrimi.

– O, Herb, zău așa! Prostănac bătrân! a spus bunica.

Cu toții ne-am ținut respirația în momentul în care norii s-au despărțit.

Și iată pe cer, doar preț de un moment strălucitor, extraordinar, pata în care se transformase soarele, cu un halou de lumină albă în jurul marginii, precum praful de cretă pe o coală de hârtie glasată neagră! De pe vârfurile stâncilor se auzeau aplauze și hohote. Pielea mă înțepa, încărcată de energie

electrostatică. Ziua a devenit noapte; soarele, o gaură în cer. A fost cel mai frumos și cel mai înfricoșător lucru pe care-l văzusem în viața mea. Și știam deja că n-aveam să mai fiu niciodată aceeași Lauren.

– Sublim, a murmurat bunicul.

S-a lăsat o tăcere stranie, vibrantă. Mi s-a accelerat pulsul în tâmple. Cu toții simțeam lumea din jurul nostru ca pe ceva vulnerabil și prețios.

Oamenii nu mai aveau controlul. Nu exista nici o garanție că, după ce te trezeai, urma să iei un mic-dejun cu fulgi de porumb, sau că avea să curgă

apă de la un robinet, dacă-l deschideai. Ca să-mi regăsesc stabilitatea, am luat-o de braț pe Gemma. Mișcarea a făcut să-i alunece ochelarii de carton.

Ea a intrat în panică și i-a împins repede la loc.

– Plenitudine! a exclamat bunicul cu glas tremurător, iar mie mi-au năvălit lacrimile în ochi și am strâns-o pe Gemma de braț. Iată, asta e pentru voi, a adăugat el. Faceți-vă o fotografie în minte, fetelor, și n-o lăsați să se șteargă niciodată!

37. LAUREN, 2019

Clic! Lauren face o fotografie a păsării de paie și o setează ca *screen saver*. N-o s-o mai piardă din ochi. Aplecată peste biroul ei, începe să scrie repede.

Dragă G, tata e pe deplin de acord cu ideea că pasărea ta e genul de detaliu pe care un vechi maestru l-ar putea picta, sugerând dorința de zbor a celui a cărui libertate e limitată. Însă pasărea n-a zburat nicăieri! Nu cred că a fost expusă la raze UV în ultimii douăzeci de ani. Ciocul e îndoit – o aterizare ratată în bucătărie, din vina mea –, dar paiele sunt flexibile și aurii, de parcă

ar fi fost împletite săptămâna trecută…

În ochii minții ei, degetele agile ale Gemmei împletesc, înșiră, lucrează, cu vârful roz al limbii ieșindu-i din colțul gurii, în semn de concentrare.

Lauren își ridică privirea spre pasăre. Vreme de atâția ani, a stat într-o cutie. Ea încă nu înțelege. Oare bunica, o femeie căreia îi plăcea să-și etaleze flecușteţele, a cedat unui soi de febre nebune a eclipsei și a ascuns-o? Și când anume a făcut-o?

De asemenea, o sâcâie faptul că Flora nu i-a spus imediat despre descoperirea ei. Încă o dovadă, nu că ar mai fi fost nevoie de vreuna, că ea, mezina, e privită ca o verigă slabă. Weekendul ăsta, a simțit cum a păzit-o întreaga familie, de parcă ar fi crezut cu toții că o simplă frază necugetată

putea s-o eviscereze. Dar tot ce vrea ea acum e să umple spațiile goale, să

afle „povestea completă“ despre care i-a vorbit mama ei. Începe să aibă

impresia că scriitorul de bilețele e singura persoană care ar putea să-i spună, să-i strecoare adevărul în buzunar, ca pe o monedă nouă, strălucitoare. Și dacă nu scriitorul de bilețele, atunci Jonah – dacă nu cumva cei doi sunt una și aceeași persoană.

Oare o să-l mai vadă? Nu mai are mult timp la dispoziție. Până mâine-seară, Londra se va fi închis în jurul ei, cu cerul atârnat ca un cearșaf între clădirile înalte. Și o s-o absoarbă pe deplin, solicitându-i toată atenția și energia: mulțimile, galeria și procesul – încă în desfășurare – de acceptare a ideii că mama ei a murit. Își ia în grabă fularul de lână.

În timp ce deschide ușa dormitorului, Lauren se vede în oglinda de pe măsuța de toaletă și are o tresărire. Dixie! Astăzi seamănă cu mama ei și e surprinzător de strălucitoare, de parcă reîntâlnirea cu pasărea de paie i-a redat un oligoelement vital, care-i lipsea.

– Ceapa! explică Flora, nu pe deplin convingător, ștergându-și cu un prosop ochii înlăcrimați. De ce ți-ai pus haina, Lauren?

– Păi, aș ieși să iau aer, dacă n-ai nevoie să te ajut cu ceva, răspunde Lauren.

– Nu, nu! E ultima noastră cină și eu gătesc. Totul e sub control, răspunde Flora, clătinând din cap și reîncepând să toace. Ei bine, nu e, de fapt! Și o să întârzii. Dar cui îi pasă? spune ea pe neașteptate.

Din seră, Bertha vorbește cu glasul Florei:

– Ai grijă la degete, Raff! Fii atent!

– Ține-ți pliscul! țipă Flora. O, Doamne, pasărea asta! Poate că primim cu toții animalul de companie pe care îl meritățm, nu?

Mergând mai aproape de ușile de sticlă ale serei, Lauren întâlnește privirea autoritară a Berthei. Papagalul ridică încet un picior, în semn de salut.

– Bună ziua și ție! răspunde Lauren, zâmbind.

Bertha își înalță capul, examinând-o pe Lauren de parcă ar fi un exemplar din fauna sălbatică, expus în vitrină.

– Stai așa, tocmai ai vorbit cu Bertha?

Flora își trântește cuțitul pe blat.

Lauren simte schimbarea pozitivă, acest mic triumf.

– O, Doamne, am făcut-o!

– Poate că e din cauza cucuiului pe care ți l-ai făcut de curând! Lasă-mă

să văd! exclamă Flora, trecându-și degetele cu miros de ceapă prin bretonul lui Lauren. A dispărut! Și unde-ți sunt ridurile, pentru numele Domnului? În ceea ce mă privește, iată-l pe hoțul de colagen! se vaită ea, arătând din cap spre Raff, care e întins pe canapea, cu fața în jos, jucându-se pe iPad și ținând gulerul de blană de vulpe al bunicii ascuns sub braț.

– Ce-ar fi să-l iau pe-afară? propune Lauren, văzând că sora ei pare cam răvășită și că are ochii umflați. Să iei și tu o pauză.

– O, nu, nu-ți face griji! Ar fi o bătaie de cap, crede-mă! Și… nu știm cine e acolo, nu-i așa? șoptește Flora arătând din cap spre fereastră.

Mintea lui Lauren se îndreaptă din nou către Jonah, ca un ac de busolă

către nordul magnetic.

– Svalbard22, la nord de Tamar!

22 Arhipelag cu statut de teritoriu autonom în cadrul Regatului Norvegiei, situat la jumătatea distanței dintre Peninsula Scandinavă și Polul Nord.

Kat intră cu pași mari în bucătărie, iar roțile bagajelor zdrăngănesc pe dalele de piatră. Acum zâmbește, nu mai mârâie: ea și Flora trebuie să-și fi rezolvat problema legată de apelul telefonic al lui Kofi, ceea ce e o ușurare.

Lauren a întrebat-o pe Flora despre ce anume i-a spus Kofi, iar cea dintâi a mormăit ceva despre o neînțelegere. Lauren se bucură și de asta.

– Toate zborurile de mâine au fost anulate. Din fericire, am un loc la zborul din seara asta! spune Kat. Ai vrea să-mi iei și mie hărțile, Flo? Nu le pot băga aici, explică ea, arătând spre valiza de designer și aruncând o privire melancolică prin cameră. Ce ciudat e să mă gândesc că văd pentru ultima oară bucătăria asta uitată de vreme! Știi, s-ar putea să cutreier casa într-un ultim tur, ca să văd dacă mai vreau ceva.

– Desigur! Nu uita de etichete! spune Flora. Dacă trebuie să pleci în seara asta, Kat, și mi-aș dori să nu trebuiască, insist să te duc la aeroport! Vii și tu, Lauren? Am nevoie de copilotul meu.

– Bineînțeles!

Lauren zâmbește larg, fericită să fie întrebată.

– Grozav! Anulează taxiul, Kat! exclamă Flora, aruncând o privire spre ușă și coborându-și tonul. Dar încă nu ne-am hotărât ce să facem cu Angie.

Nunta din Las Vegas… Suntem măcar invitate? Adică, n-a spus-o foarte clar, nu-i așa? Sau îmi scapă mie ceva?

Lauren s-a întrebat același lucru. Și nici nu știe dacă o să-și permită

biletul de avion spre Las Vegas, ca să nu mai vorbim de un hotel elegant.

– Există o întreagă categorie de informații care lipsesc, spune Kat, iar ceva din felul în care rostește cuvintele astea, induce o dispoziție mai rece și mai tensionată în încăpere.

Ca și cum ar vrea să blocheze o astfel de stare de spirit, Flora se întoarce spre blatul de bucătărie și începe să toace o tulpină de țelină.

– Pe de o parte, tata, care ne invită aici, se comportă manipulator, spune Kat, încruntându-se. Chiar viclean!

Flora se oprește din tocat. Lauren, în sinea ei, e de aceeași părere cu Kat.

– Pe de altă parte, situația e derutantă. Vreau să spun că e posibil ca tata chiar să aibă prea multe metale grele în creier, să aibă venele înfundate cu vopsea.

Kat se așază pe un scaun, bâțâind dintr-un picior.

– Sau tata a vrut doar să venim aici și să ne distrăm de minune, spune Flora pe un ton hotărât, reluând tocatul țelinei. Putem să fim de acord că

lucrul ăsta chiar e posibil?

Lauren dă din cap în semn de aprobare. Preferă cea de a doua versiune.

– Aș spune că șansele sunt destul de mari.

Telefonul lui Kat începe să vibreze. Lauren observă că sora ei îl reduce repede la tăcere.

– Oricum, trebuie să mă întorc la civilizație!

– Ți-ar plăcea să faci mai întâi o ultimă plimbare? întreabă Lauren, aruncându-i un zâmbet plin de speranță. Nu departe!

Cu îngrijorare crescândă, Kat aruncă din nou o privire la telefon.

– Nu pot, îmi pare rău! Am de rezolvat câteva chestiuni legate de serviciu.

– Nici o problemă! spune Lauren, simțindu-se ușor dezamăgită, dar considerând imediat că un astfel de sentiment e total stupid, din moment ce nu era vorba decât de o simplă plimbare.

Raff sare de pe canapea și se agață de piciorul ei.

– Ia-l pe Raff!

– Lauren nu te ia! Ce-ai zice să tai niște fructe pentru Bertha? întreabă

Flora, luând un măr din vasul cu fructe și oferindu-i-l lui Raff.

– Vreau să merg la plimbare! se încăpățânează Raff, clătinând din cap.

– Îți promit să nu-l pierd, spune Lauren.

Asta e o șansă de a demonstra că e o mătușă iubitoare și de încredere.

Nu e o corvoadă.

– Merg cu mătușa Lauren!

Raff își pune mâna caldă și lipicioasă într-a ei și-și ridică privirea, zâmbind, făcând să-i crească inima lui Lauren.

– Băiatul e hotărât, Flora, spune Kat, ridicându-și privirea de la ecranul telefonului și făcându-i cu ochiul lui Raff. Un adevărat Finch!

Lauren observă sentimentele contradictorii care se confruntă pe chipul Florei. Tăcerea e punctată de ticăitul ceasului de perete.

– Of, bine, de ce nu? Raff are nevoie de aer curat, iar mâine ne așteaptă

o lungă călătorie cu mașina. Dar te avertizez, Lauren, că are cel mai lent mers din lume. N-o să ajungi departe, spune Flora, îngenunchind și prinzându-l de umeri pe fiul ei. Omulețule, o să te porți frumos? Fără fugă!

Fără rechini! Fără furie! Promiți, Raff? Mătușa Lauren nu e obișnuită cu crizele de furie, adaugă ea, dându-i o șuviță pe după ureche.

– Raff e foarte, foarte cuminte! spune el.

Lauren îi strânge mâna. Știe că o astfel de afirmație e mare lucru.

– Deci, ce ne trebuie? O haină și cizme?

– Puțin mai mult decât atât! răspunde Flora, părând că ezită. Mănuși.

Căciulă. Gustări. Șervețele. Șervețele umede. Trusă de prim ajutor.

– Expediție arctică, mormăie Kat.

Lauren, îngrozită la gândul că ar putea să strice totul, nu spune nimic.

După ce au ieșit de pe alee, Lauren își dă seama că și-a lăsat scrisoarea către Gemma, scrisă doar pe jumătate, pe biroul din camera ei. Se oprește un moment, cu gândul să se întoarcă și s-o pună deoparte, dar Raff o trage de mânecă și arată în sus, spre landa bătută de vânt.

– Regele castelului, spune el, cu un zâmbet larg.

– În landă? întreabă ea pe un ton plin de îndoială. Chiar nu vrei să ne plimbăm pe plajă? Ei bine, am putea să mergem până la stânci, dacă vrei,

spune, arătând către o poartă de fermă din susul aleii și atingându-și nasul, cu subînțeles. Mătușa Lauren știe o scurtătură!

Raff tropăie pe loc.

– *Și i-a dus în sus…*

Cântă amândoi tot cântecul, în gura mare. De când a fost înmormântată

Dixie, e prima dată când Lauren cântă. Are un sentiment care seamănă un pic cu bucuria.

– *Și i-a coborât din nou…23*

Lauren se oprește brusc. În depărtare se vede un bărbat însoțit de un câine negru, cu coada ridicată. Ea simte cum îi sare inima din piept.

Oare Jonah a văzut-o? E posibil să n-o fi văzut. El continuă să înainteze peste câmp, după care ridică un picior peste o bârnă și se îndreaptă spre landă. E ultima ei șansă de a vorbi cu el înainte să se întoarcă la Londra. Să-l întrebe dacă știe ceva despre biletele. Cu siguranță că expresia lui o să-i dezvăluie adevărul, chiar dacă gura o să nege. Oare ar fi nesăbuit să-l abordeze? Iresponsabil față de Raff? Mai sunt și alții care se plimbă astăzi pe aici. Iar dacă Jonah ar fi vrut să-i facă rău, ar fi făcut-o deja, atunci când ei doi s-au întâlnit în căsuța părăsită a familiei Heap.

– Haide, omulețule, pe aici!

Simte o atracție care se manifestă fizic și-i e greu să reziste. Ea și Raff merg în sus, tot mai sus, spre Jonah și spre stânci, fără să bage de seamă

zidul de nori de un negru-cărbune care se profilează departe, deasupra mării, și care pare să se repeadă la ei.

23 Versuri din cântecul pentru copii „The Grand Old Duke of York”, compus și interpretat de Tim Hart and Friends.

38. LAUREN, 1999

Culorile au revenit treptat, ca atunci când reglezi un televizor. Păsările au cântat ca la un al doilea răsărit. Deși ziua a revenit, totul părea ieșit din tipar. Aveam o senzație de plutire. Gemma era foarte palidă. Bunicul se ținea de ceafă, fiindcă îl încerca o migrenă.

– Prea multă emoție într-o singură zi, Herbert! Sunteți derutați cu toții!

La fel și eu, dacă e să fiu sinceră. Avem nevoie de o băutură tare și de somn, a spus bunica, plecând înapoi spre casă împreună cu bunicul, în timp ce noi am rămas cu tata.

Dar ceva se întâmpla și cu acesta din urmă, după felul în care încremenise locului, privind spre mare cu ochii lui nefiresc de strălucitori, de parcă umbra eclipsei ar fi pătruns înlăuntrul lui.

– Mă simt ca Superman, a murmurat el, arătând mai mult ca Isus.

Ne-a făcut câteva fotografii – „Fetele mele cosmice!“ – după care s-a îndepărtat, năucit. Grupurile de observatori ai eclipsei au început să-și strângă și ele bagajul. Câinii au lătrat din nou. Ne-am așezat pe bancă. Am stat acolo o veșnicie, așteptând să se întâmple altceva. O paietă din fusta Florei mi s-a înfipt în coapsă.

– Deci, așa! Unde e petrecerea, Kat? a întrebat Flora, căreia i se întinseseră florile pictate pe față. Pentru că văd numai familii plictisitoare.

Bătrâni în șosete și sandale. Văd un înotător nudist. Scârbos!

– Răbdare! a exclamat Kat, lăsându-se pe spate și bâțâind din picior, așa cum făcea tata. Ți-am spus, am auzit niște băieți din localitate vorbind despre asta.

– Și dacă ai auzit greșit, Kat? s-a rățoit Flora, noi fiind tensionate cu toatele. Și dacă petrecerea nu e în golful ăsta? Ar putea avea loc chiar acum, dar în altă parte!

Kat și-a dus dosul palmei la frunte.

– O, câtă dramă! N-a început încă, asta-i tot!

Chiar dacă am fi găsit o petrecere – iar eu nu mai fusesem decât la genul de petreceri cu baloane și cu farfurii de carton –, mi s-a părut deodată

o idee proastă. Voiam să fiu într-un loc liniștit și retras, ca să absorb fenomenul la care tocmai fusesem martoră.

– Mă duc să verific dacă perușii sunt în regulă.

M-am ridicat, legănându-mă ușurel și ținându-mi rochia ca să nu mi-o ridice vântul.

– Vin și eu!

Glasul Gemmei a sunat spart, ca și cum șocul eclipsei încă se mai mișca și prin ea.

S-a uitat sub bancă, după rucsac, înainte să-și dea seama că l-a lăsat acasă.
– Ei bine, nu putem să rămânem aici, Kat! Gătite. Doar noi două.

Arătăm ca niște fraiere! Să trecem puțin pe-acasă, a spus Flora, zâmbind cu subînțeles. De exemplu, *nu ți-e sete*?

Am simțit că se petrecea ceva secret între ele, principalul indiciu fiind toate conversațiile acelea șoptite, în care nu eram inclusă.

– Ei bine, din moment ce am fost lăsate în voia noastră, ar fi nepoliticos să refuz, a răspuns Kat. Dar mai întâi… Lauren, stai!

Kat și-a frecat pomeții cu degetul mare, umplându-l de sclipici, iar apoi l-a șters, solemn, de rădăcina nasului meu și de obraji, ca și cum m-ar fi atins cu o baghetă magică.

– Așa. Acum arătăm toate la fel, a spus ea, înclinându-și capul într-o parte. Arăți atât de drăguț! Nu-i așa că arată Lauren frumos?

Gemma și Flora au încuviințat din cap, iar eu am simțit că mi se ridicau colțurile gurii. Știam că n-ar fi trebuit să mă las cucerită atât de ușor. Dar m-a năpădit un sentiment de ușurare. Ca întotdeauna, îmi era imposibil să-mi urăsc mult timp surorile. Încă îmi doream să fiu în clubul lor. Voiam să fiu una dintre ele. Și încă nu-mi dădusem seama că și Gemma voia asta.

– Mulțumesc, am spus eu cu glas scăzut, încercând să nu par prea încântată.

Kat și-a petrecut un braț peste umerii mei și i-am simțit pe gât pielea rece și catifelată. Ne-am îndreptat așa – pe jumătate îmbrățișate și pe jumătate gâtuite – înapoi spre casă, însă pe drum am dat nas în nas cu Angie, care a oprit mașina, stârnind un nor de fum și scârțâit de frâne.

Și-a atârnat cheile de un deget și ne-a privit de sus până jos.

– Ei bine, nu-i așa că v-ați aranjat frumos?

Și ea se gătise. Pantofi înalți, cu talpă de plută. Gene răsfirate precum frunzele de palmier. O rochie neagră, vaporoasă, strânsă în talie cu o curea împletită, aurie. Mi-au venit în minte cuvintele pe care i le spusese tatei cu o zi în urmă:

„Deci suntem pregătiți pentru ședința noastră de mâine, Charlie!“

Am simțit în pântec o crampă rău prevestitoare.

– Așadar, tatăl vostru… e…, a murmurat Angie, mijind din ochi și privind stăruitor la ferestrele atelierului. O, minunat! a exclamat, zâmbind, iar luciul de buze i-a strălucit ca siropul în lumina soarelui. Îl văd! a strigat ea, ridicându-și de pe față părul suflat de vânt, după care s-a întors spre mine. Tatăl tău a spus ceva?

Am ghicit speranța jalnică din glasul ei. Avea nevoie de aprobarea lui la fel de mult ca și noi.

– Despre ce? am întrebat eu pe un ton plin de inocență.

Gemma, Kat și Flora se uitau la Angie cu o indiferență desăvârșită.

– I-am organizat atelierul, a explicat ea. Am vrut să-i fac o surpriză, știi? – Nu cred că a observat, am răspuns eu, bucurându-mă de mica mea victorie asupra ei.

Angie a părut zdrobită, însă doar pentru o clipă, iar apoi și-a aruncat părul peste umăr și a mers spre casă, lăsând deschisă ușa de la intrare.

Pantofii ei au răsunat pe trepte ca niște lovituri de ciocan.

– Ce-a fost toată chestia asta? a întrebat Flora.

Am ridicat din umeri, fără să spun nimic.

Mai întâi, am verificat-o pe Bertha, care părea netulburată de zorii aceia răsturnați pe care-i adusese eclipsa, drept pentru care a cântat un vers din „Baby One More Time“. Perușii erau mai puțin fericiți. Voliera arăta ca și cum în ea s-ar fi dat o bătaie cu perne. Podeaua de beton era acoperită cu fulgi, iar păsările erau încă agitate. Mi-am sprijinit fruntea de plasa metalică.

– Aoleu!

– Săracii! a exclamat Gemma, înăbușindu-și cu palmele un strănut slab.

Trebuie să fi fost atât de speriați!

– Hei, veniți încoace! a strigat Kat, așa că ne-am întors.

Surorile mele așternuseră o pătură de picnic pe o porțiune însorită de pajiște. Flora stătea întinsă pe burtă, mestecând un fir de iarbă, iar fusta ei scânteietoare se vedea, cu siguranță, chiar și din spațiul cosmic. Kat se

trântise lângă ea, cu picioarele ridicate, cu fața lăsată pe un braț, înfășurându-și pe deget o șuviță din părul Florei. Lângă ele se aflau niște pahare și o sticlă mare de limonadă. Mi-a lăsat gura apă. Abia dacă băusem sau mâncasem ceva toată dimineața. Eu și Gemma ne-am dus lângă ele.

Dincolo de zidurile grădinii s-a auzit o bubuitură îndepărtată. Apoi alta. Bătăi puternice și rapide, ridicându-se și coborând în vânt. Dintr-odată, Kat și-a ridicat capul.

– Boxe! Ți-am spus eu! a exclamat ea, dându-i o palmă la fund Florei, iar apoi a arătat din cap spre casă. Draperiile de la dormitorul bunicilor sunt trase! Cred că e timpul, nu-i așa?

Muzica a început să se audă din ce în ce mai tare.

– Eu o să fiu mama, a decretat Flora, așezându-se cu picioarele încrucișate, fără să-i pese că-și arăta chiloții, după care a turnat limonada în paharele de plastic. Poftim!

Am înghițit, însetată, dar apoi am scuipat băutura în iarbă.

– Ptiu! Ce-i asta?

Flora și-a încrețit nasul de râs.

– M-ai păcălit! am strigat, ștergându-mă cu mâna la gură.

M-am simțit ca și cum aș fi fost din nou pe terasă, gata să cad.

– Dacă bunica poate să bea așa ceva…, a mormăit Kat, adulmecându-și paharul. Știi, am luat ceva din dulapul ei cu băuturi, asta-i tot, Lauren. Ține-ți firea! E un ghiveci alcoolic marca Finch. Am putea încasa bani buni pentru asta. Am revăzut în minte colecția de sticle lipicioase a bunicilor mei, lichiorurile artizanale care îmi aminteau de substanțele chimice de pe rafturile de metal ale atelierului tatei.

– Dar… dar n-avem voie! m-am bâlbâit eu, îngrozită și fascinată

deopotrivă.

Prudentă, Gemma își ținea paharul la depărtare de corp.

– Nu ne părăști, nu-i așa?

Flora mi-a mângâiat vârful piciorului gol, trasând cercuri mici cu degetul. Era o senzație plăcută.

– N-aș turna niciodată!

Mirosul acru al băuturii se amestecase cu mirosul verde, proaspăt, al ierbii.
– Gemma! a exclamat Kat, ridicând dintr-o sprânceană. Dacă îi spui lui Viv, jur că…

Gemma a clătinat din cap în semn de negare, iar apoi mi-a aruncat o privire ușor rugătoare, prin care îmi cerea să plecăm de-acolo, dar am ignorat-o, fiindcă surorile mele exercitau o atracție mai puternică.

– Dintr-o răsuflare? a întrebat Kat, de parcă ar fi fost obișnuită să dea pe gât pahare cu alcool. Cine se bagă?

Era ca și cum aș fi văzut un ac apropiindu-se de un balon. Știam că nu puteam opri ceea ce avea să se întâmple, că ziua era pe cale s-o ia într-o nouă direcție, aruncându-ne din copilărie într-un alt loc, mai interesant. De asemenea, știam că, dacă mă alăturam celor două, m-aș fi dovedit egala lor.

O soră Finch. Nu doar fiica lui Dixie, copilul stângaci pe care-l respinseseră.

În sfârșit, aș fi fost una dintre ele.

– *Start!* a șuierat Kat.

Cu ochii strâns închiși, mi-am dat capul pe spate, făcând un efort să nu vomit în clipa în care lichidul m-a ars pe gâtlej.

Flora și Kat s-au șters la gură cu dosul palmei.

Singura care nu s-a atins de băutură a fost Gemma.

– Pute! a exclamat ea, tușind și cutremurându-se. Bleah!

– Mirosul e mult mai rău decât gustul, a mințit Flora.

– Bea, bea! au început să scandeze Kat și Flora.

Am vrut să le spun s-o lase în pace pe Gemma, care părea supărată, dar grădina începuse deja să se clatine sub mine.

Fără nici un avertisment, Kat a întins mâna și a împins cu brutalitate paharul la gura Gemmei. Aceasta din urmă a îmbrâncit-o, răsturnând sticla de limonadă, al cărei conținut s-a vărsat în iarbă.

Kat și Flora s-au pus pe țipat și pe râs, scormonind după băutura risipită.

Gemma mi-a aruncat o privire întrebătoare. Dar, de data asta, n-am putut să descifrez pe deplin înțelesul acelui semnal. Ochii ei erau un puzzle de argintiu, de gri și de verde și mi-au dat amețeală. Muzica a bubuit mai tare. *Bum, bum!*

– Nu scapi atât de ușor, Gemma! a declarat Kat, zâmbind amenințător.

Totul a început să se vălurească pe dinaintea ochilor mei, iar în corp mi-au apărut noi senzații. Apoi greața a răbufnit într-un val întunecat, uriaș.

– Am nevoie să merg la baie!

Mi-am pus mâna la gură.

– Te duc eu!

Gemma s-a ridicat în picioare și m-a luat de braț.

– Nu, nu!

M-am îndepărtat de Gemma, fără să-mi dau seama că, probabil, și ea voia să evadeze. Mi-am dorit-o deodată pe mama atât de tare, încât am rămas fără suflu. Ori ea, ori nimeni.

Drumul până la toaleta de la parter a durat o veșnicie. Am ajuns acolo exact la timp. După aceea, am băut apă rece de la robinet, iar apoi m-am așezat pe vasul de toaletă, cu ochii închiși. Nu mi-am dat seama cât timp am stat acolo, fiindcă timpul părea să se fi îndepărtat, pur și simplu.

După ce am ajuns înapoi în grădină, cele trei fete s-au oprit din vorbit de îndată ce m-au văzut. Atmosfera se schimbase, deși nu puteam să-mi dau seama cum și de ce. Dar nu-mi mai venea să vomit, iar asta era tot ce conta.

206

M-a cuprins exuberanța, sentimentul că puteam să fac orice. Trecusem de un prag despre care nici nu-mi dădusem seama că exista, lăsând-o în urmă pe Lauren Molloy cea simplă și copilăroasă, și-mi doream ca și celelalte fete să

vadă asta.

– Cine vrea să intre în volieră? am întrebat eu cu un aer încrezător, îngâmfat, chiar, de parcă aș fi fost altcineva.

– O, iată-te! a strigat Kat, vorbind împleticit. Micuța și buna Laurie, încălcând cele zece porunci ale bunicii!

– Nu mă prindeți pe mine acolo! a declarat Flora, care s-a lungit pe spate, pe pătură, cu mâinile sub cap, și apoi a oftat spre cer. Păsări de paie în varianta reală! Tot găinațul ăla!

Am râs. Aerul era încărcat de mirosul dulce al caprifoiului. Nu doar fusta Florei, ci și noi, cu toatele, străluceam în bătaia soarelui, cu ochii plini de

lumină. Radioase, perfecte. O, Doamne, eram frumoase! Chiar și eu.

– Gemma! am exclamat, abia putând să vorbesc, fiindcă zâmbeam. Nu e nimeni prin preajmă!

Gemma și-a trecut palma peste vârfurile firelor de iarbă și a clătinat din cap. O buburuză a aterizat pe genunchiul ei, ca o picătură de sânge.

– De ce nu? Pariez că și mama ta are secrete, a spus Kat.

Aerul sărat parcă a tresărit. Habar n-aveam despre ce vorbea Kat.

Știam doar că Gemma iubea acei peruși, că vara se termina în curând, că n-aveam să ne mai vedem timp de un an și că urma să ne întoarcem la trimis scrisori, ceea ce nu era același lucru.

– Te provoc, Gemma! Sau ți-e frică de bunica?

Kat continua s-o tachineze. În glasul ei era afecțiune – cu toatele eram puțin speriate de bunica –, dar nu cred că Gemma a sesizat-o.

– Tacă-ți gura!

Gemma a sărit în sus, cu ochii strălucitori, părând mai înaltă și mai aprigă.

– Auzi cum rage! a strigat Flora, bătând din palme, încântată, după care s-a întors pe o parte, cu capul sprijinit pe un cot. Haide, Gemma! Spune-i lui Kat unde să-și bage vorbele! Nimeni nu-i zice niciodată nimic!

– Și poți să taci și tu, a șuierat Gemma.

N-am iubit-o niciodată pe Gemma mai intens decât în acel moment.

Chiar și Kat și Flora se uitau acum la ea cu un nou respect.

– O să vin cu tine, Lauren, a spus Gemma, pe fața căreia se vedea limpede că își făcea curaj. În volieră!

Am fost încântată. Cu grijă să nu las nici un peruș să scape, am descuiat ușa volierei, întredeschizând-o la minimum. Eu și Gemma ne-am strecurat
207

fără zgomot, una după alta, ca peștii într-un acvariu, pătrunzând într-o altă

lume și făcând perușii să se agite. Fulgii s-au ridicat de sub tălpile noastre și ne-a învăluit mirosul sufocant de păsări, de praf și de semințe.

– Rămâi nemișcată, absolut nemișcată, ca să nu-i speriem, am șoptit eu.

Stând cu spatele spre grădină, am rezistat impulsului de a mă întoarce în clipa în care am auzit un zgomot metalic. Cu coada ochiului, am zărit o frântură de mișcare: Kat și Flora alergând spre poarta lunii. După aceea, totul s-a întâmplat nespus de repede: strănutul care o încerca pe Gemma, lupta ei disperată, cu fața roșie, ca să și-l înăbușe; am observat că ușa volierei fusese încuiată din exterior. Strănutul Gemmei a explodat, transformând voliera într-un ciclon de păsări, pene, zgură și praf. Un șuier.

Un fluierat. Un țipăt.

208

39. LAUREN, 2019

Strigătul lui Raff e pur și înalt, o notă demnă de performanța unui băiat de cor. Copilul se repede într-o băltoacă noroioasă și tropăie cu cizmele de cauciuc. Lauren râde odată cu el, antrenată de veselia lui, iar în momentul în care își ridică din nou privirea, Jonah a dispărut. S-a cufundat în pământ, ca burnița.

Bine. Iată cum s-a irosit ultima ei șansă. Iar acum landa e din nou pustie, ca și cum Jonah n-a existat niciodată, ca și cum el s-ar fi materializat în mintea ei pe când călătorea cu trenul, venind de la Londra, făurit de emoțiile complexe legate de locul ăsta și de nevoia de răspunsuri.

„Ajunge!“ își spune ea cu hotărâre.

Cărarea a înghețat și nici n-a mai rămas mult timp pentru plimbare.

Raff a mers destul de departe. Stâncile verticale se profilează la orizont.

Dincolo de ele, dacă mijește din ochi, Lauren poate să vadă căsuța familiei Heap. – Ești un adevărat soldat, știi asta? întreabă ea, strângând mânuța înmănușată a lui Raff.

– Soldat foarte puternic! e de acord Raff.

– Trebuie să mergem acasă. Ești gata?

Lauren îi potrivește căciula, trăgându-i-o peste urechi. S-a bucurat nespus de mult de compania lui – „Cine locuiește în stânci?“, „De ce cade soarele din cer?“ –, dar în ultimele minute au început să se rostogolească

peste landă, ca niște butoaie goale, rafale înghețate de vânt. Lauren n-a cunoscut niciodată Cornwallul atât de rece. Sau atât de sepulcral, dezgolit până la oasele lui frumoase. Poartă în el pictura abstractă a lui Ben Nicholson, Patrick Heron, Peter Lanyon, a tuturor acelor artiști care s-au îndrăgostit de locul ăsta și l-au imortalizat în tablouri. Și în pietre – ca, de pildă, sculpturile Barbarei Hepworth. Lauren își ia un rămas-bun tăcut de la peisaj, simțind o neașteptată strângere de inimă. Ea și Raff fac stânga împrejur și se așternla drum, iar ferigile pline de sevă îi plesnesc peste pantaloni. Cerul se întunecă brusc.

Raff arată în sus.

– O-ho-ho!

De data asta, nu e o eclipsă. Pe cer înaintează coloane verticale de nori întunecați, sculptându-se în aer. Câteva secunde mai târziu, încărcătura e aruncată peste pământ, vuind și zdrăngănind. Grindina îi lovește pe cei doi peste față și ricoșează atunci când se lovește de sol.

Raff țipă:

– Doare! Fă-o să se oprească, fă-o să se oprească!

Adăpostindu-l în haina ei, Lauren aruncă priviri disperate în jur, căutând adăpost. Dar landa e complet expusă. Raff plânge. Boabele de grindină devin mai mari, ca o ploaie de perle aruncate de la mare înălțime.

Nevăzând altă cale, Lauren îl ia pe Raff și pornește în fugă spre căsuța Heap.

Locul acela a fost întotdeauna un refugiu pentru ea, un adăpost. Ochii o ustură, abia dacă reușește să vadă la un metru înaintea ei; se repede spre ușa din față. Acum ea și Raff sunt înăuntru. După prăpădul de afară, liniștea căsuței dă senzația unui vacuum a cărui tăcere e spartă doar de ciocănitul grindinei în ferestre. Gemetele lui Raff se domolesc. Lauren îl lasă jos, îi scoate mănușile și-și freacă mâinile.

– E mai bine, nu? Uite-așa! Degețele calde!

Uimit, făcând ochii mari, ca de bufniță, Raff se uită de jur împrejurul camerei de zi decrepite. N-a văzut niciodată o grotă ca asta. Ceva se năpustește de-a lungul plintei, o fulgerare cafenie în lumina difuză, gălbuie.

Lauren aude sunetul cu care cad picături nevăzute, iar apoi un alt sunet, venit dintr-o altă cameră, de parcă niște gheare ar zgâria o suprafață de piatră. Lauren încearcă să nu se gândească la sursa unui astfel de zgomot.

– O s-o sun pe mami, să-i spun unde suntem!

Telefonul mobil n-are semnal. Întorcându-i spatele lui Raff, Lauren se îndreaptă spre cea mai apropiată fereastră murdară și încearcă să trimită un SMS. Nu se trimite. Lauren și-o imaginează pe Flora la Rock Point, nerăbdătoare, încercând să sune, nereușind, regretând că a avut încredere în sora ei cea iresponsabilă și că i l-a încredințat pe scumpul ei fiu.

– Haide, haide, mormăie ea, încercând din nou.

– Cățeluș! exclamă Raff, încântat, în spatele ei.

Derutată, Lauren se întoarce. Raff mângâie un câine adevărat, negru și lucios ca o baltă de ulei mineral.

– Raff!

Lauren aleargă la el, tropăind pe covorul putrezit, iar apoi îl trage într-o parte, lipindu-l de șoldul ei. Ea simte cum în suflet începe să i se înfiripe un firicel de teamă, dar și speranța că ar exista posibilitatea să întâlnească pe cineva anume. Raff se întinde spre câine, dar ea îl trage înapoi.

– Trebuie să plecăm!

– De ce? mormăie un glas de bărbat. Aș spune că ăsta e un loc de întâlnire la fel de bun ca oricare altul.

Un val de panică se umflă în pieptul lui Lauren, năpădind-o. Cineva apare în partea cea mai îndepărtată a încăperii, ieșind din bucătărie. Haină

neagră. Glugă. Ea îi recunoaște forma și dimensiunile. Umerii aceia impozanți. Și câinele, „cățelușul“ care o doborâse pe plajă dintr-o săritură.

– Jonah?

El face încă un pas în cameră și-și dă gluga jos. Chipul palid și tensionat al unui străin. Ochi hipnotici, pătrunzători. Nu e Jonah. Lauren își dă seama de eroarea ei: l-a identificat greșit pe Jonah, probabil că de nenumărate ori, dorindu-și să fie bărbatul acela frumos din tren, impunându-și să creadă că

era el, văzând ceea ce voia să vadă, iar în tot acest timp îi fusese dor de bărbatul *ăsta*, lăsându-l să se ascundă la vedere. Și iată-l și pe câinele pe care trebuie să-l fi mângâiat Raff la Rock Point. Cu siguranță că nu e Rocket. O, Doamne!

Lauren încremenește locului în timp ce bărbatul străbate încăperea din câțiva pași, cu o relaxată stăpânire de sine. Apoi el se sprijină cu spatele de

peretele coșcovit, cu brațele încrucișate, interpunându-se între Lauren, Raff și ușa din față. E un tip masiv. Lauren se simte prinsă în capcană.

Spaima are acum un gust metalic. Trăind un moment acut de luciditate, înțelege că e obligată din nou să renunțe la obișnuita ei iluzie cum că ar fi în siguranță. O decizie proastă, un moment greșit, un loc greșit, iată tot ce trebuie pentru ca viața ta să se schimbe. Lauren înțelege asta mai bine decât majoritatea oamenilor, cunoaște fisura care se poate lărgi, se poate căsca, te poate arunca dintr-o lume în alta. Chiar credea că era posibil să se întoarcă

la Rock Point și să scape nevătămată? Nu, locul ăsta n-a terminat cu ea. Ceea ce a început cu ani în urmă, încă nu s-a încheiat. Merita asta. Dacă țipă, vuietul grindinei și al vântului o să-i acopere glasul, chiar dacă ar fi cine s-o audă, ceea ce nu e cazul.

Aproape că renunță.

Dar inimioara lui Raff bate lângă a ei și Lauren știe, mai presus de orice îndoială, că o să lupte până la moarte ca să-l țină în siguranță. Mai știe și că

frica ei nu e un răspuns fobic irațional. Nu de data asta. Amenințarea de acum e reală și vine din partea unui om. Iar ea nu-și permite un atac de panică. Trebuie să respire. Să gândească. *Să evadeze.*

Ochii bărbatului se îngustează până când devin două fante argintii.

– Sunt sigur că-ți aduci aminte de mine.

40. KAT

Rafala aproape că o trântește pe Kat din picioare. Se stabilizează

încordându-și mușchii coapselor și se aplecă precaut peste marginea Râpei.

O pudră subțire de zăpadă de Cornwall a înlocuit grindina, ușoară ca cenușa vulcanică, suflată frenetic de vânt. Încă nu se zărește nici urmă de Lauren și de Raff.

Kat e destul de sigură că Lauren – subțirică, dar puternică, cunoscătoare a locurilor – o să-l țină pe Raff în siguranță. Flora nu-i împărtășește încrederea. Și n-are cu ce să ajungă la aeroport – la ultimul zbor către Londra – decât după ce se întorc cei doi. Sau, cel puțin, după ce reușesc să stabilească legătura prin telefon cu Lauren; în momentul de față, intră direct mesageria vocală.

Vreme de câteva ore, Kat a încercat fiecare număr de taxi local și nici unul n-a fost disponibil; a implorat, s-a oferit să plătească dublu. Circulația trenurilor a fost dată peste cap de doi factori: o problemă de semnalizare și zăpada adunată pe șine. Angie, care n-are nici o grabă să plece, nu și-a reparat mașina. Tatăl ei a băut o cantitate respectabilă de vin fiert și, chiar dacă el insistă că e cât se poate de treaz, nu e apt să conducă.

Mai rău, Scarlett tocmai a trimis un e-mail: ședința a fost reprogramată

și transformată într-o întâlnire online la micul-dejun în E1, mâine-dimineață! Membrii consiliului au făcut-o intenționat – Kat e sigură de asta –

, știind că ea e blocată în Cornwall și că sunt șanse mari să nu se întoarcă la timp. Iar dacă nu se prezintă la acea întâlnire, pusă la patru ace și în formă, o să fie mult mai ușor să se ofere un scalp – chiar al ei! – acționarilor: schimbare la vârf, o să poată spune ei, salvându-și propria

piele. Și-i poate imagina acum, frustrați din pricina privațiunilor la care i-a supus detoxifierea din ianuarie, cu limita depășită pe cardul de credit după

Crăciun, împietriți de spaima de a-și pierde posturile. Da, și-i poate imagina pe toți obedienții aceia schimbând tabăra. Kat a iubit Spring, i-a dat totul și începe să-și dea seama că iubirea nu-i e împărtășită. Dar să fie a naibii dacă

o să le ușureze planul de a o îndepărta!

Încă e timp.

Cărarea de pe coastă s-a transformat într-un amestec de noroi, de pietre și de zăpadă. Dar duce la coliba pustnicului, care e cel mai bun punct 212

de observație, ca o lojă regală deasupra amfiteatrului reprezentat de golf și de stânci. În timp ce stă lângă zidurile ruinate, pe Kat o năpădesc amintirile din vara eclipsei: ea și Flora, în ziua aceea, râzând în timp ce alergau către sursa de muzică de pe plajă; la marginea câmpului ei vizual, o pată

nefirească de galben strălucitor, penajul unei păsări amețite de libertate, care se pierdea într-o rafală de vânt oceanic. În clipa în care un alt peruș a zburat pe lângă ea, Kat a știut – în acea zonă de conștiință a ei care fusese extrem de sensibilizată de bețiile extreme ale lui Blythe, și, ca atare, antrenată să simtă pericolul – că ceva era în neregulă, în foarte mare neregulă.

Iar acum o simte din nou, la un nivel profund, ca pe un bâzâit sâcâitor de avertizare. O secundă mai târziu, mobilul îi sună în buzunar.

– I-ai găsit?

– Nu. Am un presentiment rău, Kat! N-ar fi trebuit să am încredere…, spune sora ei, dar semnalul continuă să se întrerupă, iar Kat trebuie să

reapeleze de trei ori până când poate să vorbească din nou cu Flora, a cărei panică se revarsă în explozii verbale sacadate, punctate de suspine. Iar Scott mă sună întruna! Ce să-i spun?!

Kat se ghemuiește pe o piatră și adăpostește telefonul în îndoitura brațului, încercând să-l protejeze de vântul zgomotos.

– Nimic, deocamdată. Știi, ninge, dar nu puternic, iar Lauren și Raff nici n-au plecat de prea mult timp. Unde ești acum?

– În parcarea pubului.

– Bine. Uite cum facem: du-te înapoi la Rock Point și așteaptă acolo. Eu mă îndrept spre golf. S-au potolit valurile. O să verific și grota.

– O, Doamne! Grota! Da, da, verifică! S-ar putea să se adăpostească

acolo. Mulțumesc, mulțumesc!

– Iar de îndată ce-i găsim, mă duci la aeroport? M-am ars dacă nu reușesc…

Se urăște pentru că a pomenit de asta. Sună atât de egoist!

– O, la naiba, da! Scuză-mă! Știu că Spring e copilul tău, Kat.

– Raff e mult mai important. O să-i găsesc pe el și pe Lauren. Stai acolo!

Grindina a ciuruit partea uscată a plajei. Plescăind prin firele de apă

puțin adânci care se scurg de pe pereții stâncii și se îndreaptă către mare, Kat pășește în grotă. E mai întunecată și mai adâncă decât își amintește.

– Lauren! strigă ea, iar, o clipă mai târziu, ceva umed și cald – *viu* – îi linge mâna, gâfâind.

Un bărbat aleargă de-a latul plajei.

– Rocket! Îmi pare rău, câinele e în curs de dresare. Șezi, Rocket! Nu, *șezi*!
– Nu-ți face griji, răspunde Kat, mângâind câinele, a cărui respirație este

umedă și sacadată. Ascultă, caut o femeie – treizeci de ani, minionă – și un băiețel. El e cam atât de mare. Nu i-ai văzut cumva? întreabă ea, iar bărbatul clatină din cap în semn de negare. A, și femeia, care e sora mea, are o șuviță albastră în breton!

Expresia lui se schimbă imediat.

– Lauren, șoptește el.

Văzând surpriza de pe fața lui Kat, îi spune că s-au întâlnit deja, iar apoi își rostește numele: Jonah.

Kat îl examinează mai atent, verificându-l cu febrilitate. Înalt. Câine negru. Totuși, există o mulțime de bărbați care se plimbă de unii singuri. Și chiar și un număr mai mare de labradori negri. Bilețelele acelea misterioase i-au făcut pe toți cei de la Rock Point să fie ușor paranoici. Dar ea nu e așa din fire. Și refuză să se lase intimidată. Și, oricum, e mai curajoasă decât restul.
– Nu se întâmplă să fii Kat? întreabă Jonah cu prudență. Înotătoarea neînfricată? Lauren mi-a vorbit despre tine.

– Da, eu sunt, răspunde Kat, gândindu-se că, totuși, e ciudat că Lauren nu i-a pomenit nimic despre el, mai ales că nu e chiar un tip neatrăgător.

Lauren l-a scos pe Raff la plimbare, adaugă ea, răspunzând la întrebarea lui neformulată și dorindu-și să aducă discuția la subiectul care o interesează. A plouat cu grindină! Speram să-i găsesc pe cei doi adăpostiți aici, în grotă.

Îi sună telefonul și răspunde, neslăbindu-l din ochi pe Jonah.

– Flora! Ai vreo veste?

– O, Kat, tocmai m-am întors acasă și m-am dus până în camera lui Lauren, gândindu-mă că ea s-a întors la Rock Point și că s-ar fi putut să fie acolo – tata și Angie îi caută și ei acum pe ea și pe Raff – și… și…, murmură

Flora, iar glasul i se curmă, fiindcă semnalul se întrerupe. E instabilă psihic, Kat! se aude din nou glasul tulburat al Florei. E total nebună…

Kat își privește telefonul, având senzația că se scufundă. Sună înapoi, mimând din buze o scuză către Jonah, care nu reușește să fie prea convingător pretinzând că nu ascultă. Până și câinele lui se holbează la ea, desenând cu coada un evantai în nisip.

– Ce?! Flora, tu afirmi la modul serios că scrisorile pe care Lauren le-a scris în ultimele zile sunt pentru *Gemma*? O, Doamne!

– Iartă-mă că mă amestec, spune Jonah, iar gravitatea din glasul lui îi atrage atenția lui Kat, care îi vede o licărire de îngrijorare în privire. Tocmai mi-am dat seama unde ar putea să fie sora ta!

– Așteaptă o secundă, Flo! spune ea, apăsându-și telefonul pe umărul hainei.

Glasul Florei se aude slab:

– E cineva cu tine?

Kat urmărește privirea pătrunzătoare a lui Jonah, care se îndreaptă

spre vârful stâncii și dincolo de aceasta, spre locul în care cerul înghețat se întâlnește cu pământul rece.

41. LAUREN, 2019

Bărbatul își plimbă un deget peste obrazul lui scobit, neras.

– Semnul din naștere! Dar te-aș fi recunoscut oricum. Nu te-ai schimbat atât de mult, Lauren!

Tulburată de sunetul numelui ei pe buzele lui crăpate, Lauren simte cum gândurile i-o iau razna. Nu poate să-și dea seama cine e omul ăsta și ce vrea de la ea. Trebuie să treacă de el și să ajungă la ușa din față. Sau la ușa

bucătăriei care dă în grădină? Cu siguranță că el a intrat pe aceasta din urmă. Dar încăperea e atât de mică, iar el e atât de mare, încât ar putea să

sară pe ea și pe Raff în câteva clipe. Ar fi trebuit să apese pe butonul acela de oprire de urgență din trenul de pe ruta London–Penzance atunci când a avut ocazia.

„Mamă!“ imploră ea în gând. „Mamă!“

Dar Dixie nu poate s-o mai salveze. Și nimeni n-o să vină curând, fiindcă nimeni nu știe unde sunt ea și Raff. Și e vina ei, fiindcă, nevrând să fie socotită drept o ciudată, n-a spus nimănui că a vizitat locul ăsta. Iar acum e bulversată din toate punctele de vedere. Respirația caldă a lui Raff pe gâtul ei îi aduce aminte de tot ceea ce e pus în joc.

Încearcă să-și adune curajul din adâncimile ei lăuntrice, de acolo de unde acesta a sălășluit mereu. Și aproape că-și simte mama lângă ea în acel moment, ca pe un curent cald, care suflă în aerul rece și mort al camerei.

„Ai rezistat în volieră, Laurie! Ești mai puternică decât crezi!“

Câinele începe să adulmece picioarele atârnate ale lui Raff.

– Poți să-ți chemi câinele înapoi? întreabă ea cu glas tremurător.

– Patty!

Bărbatul pocnește din degete, iar câinele vine la el, ascultător. Stăpânul lui îl mângâie pe cap cu blândețe – un gest în total dezacord cu restul ființei lui, în timp ce o țintuiește pe Lauren cu o privire caustică.

– M-am schimbat atât de mult? Mi-am pierdut aspectul de băiețandru?

– Chiar nu te cunosc!

În ființa bărbatului ăstuia există ceva care sugerează că n-a avut și că

nici acum n-are mare lucru de pierdut. Viața n-a fost blândă cu el. Inima lui Lauren bate atât de tare, încât s-ar putea ca el s-o audă. Și să-i adulmece frica.

– O, ba da! exclamă el, aruncându-i o privire nimicitoare. Haide, Lauren!

Ea se îndreaptă spre bucătărie, având grijă ca acea canapea desfundată

să rămână între ei. Dar îi tremură picioarele și fiecare mișcare pare exagerată, caricaturală, în aerul apăsător. Căsuța e opusul teribil al locului fericit și plin de tihnă care a fost odinioară.

– Ți-aș oferi un ceai, dar fierbătorul e stricat, spune el, cu un zâmbet jucându-i în colțurile gurii. Sunt eu, Lauren! Eu, Pete, fratele Gemmei!

Pete. Lui Lauren i se înmoaie genunchii și se trezește aruncată înapoi în timp, cale de zeci de ani. Pereții se luminează în galben și roz ca de tort Battenberg; Viv râde în bucătărie, cu receptorul telefonului strâns sub bărbie. Acum Lauren clipește, ca să îndepărteze mirajul. Cu toate astea, Pete rămâne. E ca atunci când ești blocat într-un coșmar și încerci să fugi, dar nu reușești să-ți miști picioarele.

Bărbatul ăsta e și nu e Pete Heap. Anii i-au marcat trăsăturile și au dat un aer dickensian feței lui supte. Dar albastrul cenușiu al ochilor a rămas același.

Pe când era băiat, Pete era plin de viață, iar atunci când i se întâmpla să

zâmbească, o făcea din toată inima, părând un pic cam nătărău. Lui Lauren îi plăcea de el. Uneori chiar și-ar fi dorit să fie fratele ei, fiindcă era amuzant –

mai degrabă răutăcios decât crud – și o proteja cu tandrețe pe Gemma. Și, într-un fel pe care ea, Lauren, l-a simțit, mai degrabă decât să-l înțeleagă pe deplin, el era din lumea ei mai mult decât Kat și Flora, în același mod în care mama ei semăna mai mult cu Viv Heap cea cu picioarele pe pământ,

decât cu mama lui Kat sau cu cea a Florei. Dar între ei doi nu mai există acum o astfel de legătură. Șocul de a-l întâlni îi dă lui Lauren un fior pe șira spinării. Orice ușurare la gândul că bărbatul ăsta amenințător e Pete – adică un ins pe care ea l-a cunoscut cândva și l-a plăcut – dispare dinlăuntrul ei.

– Ce… Ce faci aici?

– O plimbam pe Patty, răspunde Pete, scărpinând urechile câinelui. Am simțit că vine grindina, nu-i așa, Patty?

Lauren se gândește la mama lui, Viv, spunând, cu ani în urmă, ceva asemănător despre mirosul de ploaie. Viv, întinsă pe prosopul ei în grădina din față, suplă, cu pielea bronzată, unsă cu ulei de plajă, și cu părul strâns în creștet, nu arăta ca o femeie de serviciu. Amintirea se destramă.

– Uită-te, ninge! spune acum Pete, arătând din cap spre fereastră. Nu-mi amintesc când a nins ultima oară pe aici. E frumos, nu-i așa?

Nimic nu e frumos. Văzută prin geamul murdar, zăpada pare cenușie, semănând cu un roi de molii muribunde. Substantivul colectiv pentru molii

este „eclipsă“, își amintește Lauren la întâmplare, mintea ei căutându-și o cale de evadare.

– Da, e frumos, încuviințează ea cu glas slab, ținându-l pe Raff mai strâns, de parcă strânsoarea ei l-ar putea proteja.

Pete tropăie ca să-și încălzească picioarele.

– Îmi place să trec pe aici din când în când, înțelegi? spune el pe un ton de conversație obișnuită, care dezminte ideea că le-ar bloca ieșirea celor doi.

Nu mă pot abține! Casele nu sunt niciodată doar cărămizi și mortar, nu-i așa? adaugă, iar gura i se strânge într-o linie și ochii îi scânteiază. Cred că știi și tu câte ceva despre asta.

Lauren dă din cap în semn de încuviințare, încercând să dea impresia că totul e normal, că nu și-a dat seama că Pete, aflându-se deja în casă, trebuie să-i fi văzut intrând, după care i-a luat prin surprindere. Cu siguranță că zgomotul acela de zgârieturi venea de la ghearele câinelui care mergea pe podeaua bucătăriei. Un pescăruș coboară și se așază pe pervazul ferestrei, iar ochiul lui rece, de pasăre, o fixează pe Lauren. Nu se întâmplă

nimic. Lauren e deja într-o stare de luptă sau de fugă, inima îi bate iute și gura i s-a uscat, doar că de data asta și rațiunea ei înțelege amenințarea. Iar relativa putere a pescărușului se micșorează. Lauren ar schimba într-o clipă

prezența lui Pete cu cea a păsării.

– Căsuța asta o să fie îngropată destul de repede, spune Pete, vârându-și adânc mâinile în buzunarele hainei. Pământul o să se deschidă în curând și o s-o înghită.

Raff cască și-și sprijină capul de umărul lui Lauren, uitându-se la câinele care bate cu coada udă în covor.

– Fundația e șubrezită, adaugă Pete, arătând din cap spre un perete brăzdat de o crăpătură zimțată ca un fulger, care se îndreaptă spre tavan.

Vechiul puț al minei de cositor s-a prăbușit dedesubt!

Lauren își imaginează cum li se deschide o dolină sub picioare, făcându-i să dispară fără urmă.

Pete se îndreaptă spre peretele deteriorat și îl mângâie cu afecțiune, așa cum ar face un fermier cu coastele unei bătrâne vaci preferate.

– Prăbușire sănătoasă și sigură! Am fost forțați să plecăm de aici cu ani în urmă. O, da, au intrat și hoții! Au spart încuietorile. Evident, n-au găsit nimic care să merite furat.

Lauren se gândește că trebuie să continue să vorbească, să-i dea apă la moară ca să-l mențină calm, mai ales că el și-a schimbat locul și acum nu

mai blochează ușa din față.

– Asta-i de-a dreptul groaznic, Pete! Spune-mi, ce face mama ta?

Doar pentru o clipă, fața lui se îmblânzește.

– E tot așa cum o știi. Rezistă.

Pe Lauren o doare inima. Se gândește să-i spună lui Pete despre toate scrisorile pe care i le-a scris lui Viv de-a lungul anilor și pe care le-a aruncat de fiecare dată după ce erau gata, fiindcă își pierdea curajul de a i le trimite.

– Și tatăl tău?

Pete tace. Lauren observă că el a moștenit masivitatea strămoșilor săi pescari din Kernow. Mintea ei se împiedică într-un năvod care se strânge, imobilizându-și captura. Vietățile albe și roșii zbătându-se pe puntea unei bărci. Haina de pânză impermeabilă a unui pescar, împroșcată cu sânge.

– E mort de multă vreme, răspunde Pete în cele din urmă.

– Îmi pare rău! spune ea.

Pete și-a schimbat poziția în așa fel încât Lauren ar putea să tragă o linie de la ea și Raff, până la ușa din față. Are o singură șansă, așa că adaugă:

– Mă bucur să te revăd, Pete! Dar noi trebuie să plecăm. E timpul ca Raff să-și ia ceaiul.

Ea încearcă să dea un aer de normalitate întregii situații, dar nu reușește. Patru pași mari. Cinci.

Pete îl privește pe Raff cu ochi mijiți și mormăie:

– E al tău?

Timid, copilul își îngroapă fața în scobitura gâtului ei, lipindu-și acolo nasul lipicios, care-i curge.

– E nepotul meu.

Lauren încearcă să zâmbească, dar buzele îi sunt prea încordate pentru asta.

– De la care soră?

– E al Florei, șoptește ea, regretându-și vorbele imediat, fără să știe de ce.
– Sigur că da. Arată ca un Finch!

– Toată lumea din casă o să înceapă să se întrebe unde suntem, iar după aceea o să plece cu toții prin împrejurimi, ca să ne caute, nu-i așa, Raff?

spune ea, deși știe că nimeni n-o să bată curând la ușa unei căsuțe pustii, în toiul viscolului.

Și probabil că și Pete știe asta.

Raff o trage de lobul urechii, ca să-i atragă atenția.

– Foame!

– O, da, o gustare! Bună idee! exclamă ea. Să vedem ce ne-a pus mami la pachet!

Lauren se răsucește și începe să scotocească prin geantă. Ochii lui Pete o supraveghează în timp ce scoate o cutie cu stafide. Prefăcându-se că mai caută ceva, își vâră mâna din nou în geantă, ajunge la telefon și încearcă să

formeze numărul apelului pentru urgențe, ascunzându-și mișcările după

rucsac.

– Lasă telefonul, Lauren!

Ea încremenește, îngrozită.

– E drăguț că sora ta are acum o familie a ei! Nici mașina nu e rea. Și cât de bine e că v-ați păstrat casa cea elegantă în toți anii ăștia, ca să vă puteți întoarce aici oricând, nu? întreabă el, iar zâmbetul i se transformă într-un rânjet. Unii oameni au tot norocul din lume, așa-i? Unii oameni reușesc să

uite, adaugă, iar o venă de la gât începe să-i pulseze. Eu nu sunt unul dintre acei oameni.

– Pete…, murmură ea pe un ton ezitant, neștiind cum să înceapă.

Aruncă o privire spre cea mai apropiată fereastră. O lovitură puternică

ar putea să rezolve situația. Dar Raff n-are cum să evadeze pe acolo dacă nu iese și ea împreună cu el. Trebuie să scape amândoi, altfel băiatul e pierdut.

– Îmi pare atât de, atât de rău!

– Îți pare rău? Chiar îți pare rău? Șampanie! Ura! strigă Pete, a cărui stare de spirit pare să fi făcut un viraj periculos. În seara în care ați sosit, v-am văzut pe toți ciocnind pahare. Toată casa aceea mare s-a luminat. Mi-a venit să vomit. Oamenii mărunți pot fi uitați. Câteva rânduri în ziarul local.

Voi v-ați ținut cu toții numele departe de asta, nu-i așa? Artistului băiat rău nu i-a surâs ideea ca presa să-l dea în vileag. El nici nu-i un tip chiar atât de rău, nu?

Lui Lauren îi bate inima să-i spargă pieptul. Respirația ei gâfâită scoate vălătuci albi în încăpere.

– Păcat că n-a fost una dintre voi, fetele de aur! adaugă Pete, luptându-se să-și înăbușe un suspin. Sau roșcata aia nebună!

Lauren trage aer în piept ca să vorbească. Dar nu vrea să deznoade firul care o ține la un loc, împiedicând-o să se năruie: povestea pe care a țesut-o în jurul ei, protectoare și mângâietoare precum un cocon mătăsos.

Chipul lui Pete are acum o expresie de durere sălbatică.

– De ce sora mea?! De ce Gemma mea?!

Podeaua și covorul par să se încline într-o parte. Ea, Lauren, a supraviețuit. Gemma, nu. Iar acum e rândul ei. Altă colivie. Altă soartă. O

copleșește neputința. Apoi simte din nou cum o bat în obraji vârfurile reci ale degetelor lui Raff, o amintire a micuței ființe vulnerabile pe care trebuie s-o salveze, pentru că n-a salvat-o pe Gemma. Se îndreaptă spre ușă. Iat-o
220

aproape ieșită din casă, cu vântul înghețat suflându-i în față și cu fulgii de zăpadă așternându-i-se pe mâneca neagră a hainei.

Dar trecerea le e barată de bariera brațului lui Pete, care-i împiedică să

iasă. – Nu atât de repede!

221

42. LAUREN, 1999

Gemma a alunecat pe peretele volierei, iar acum stă cu picioarele întinse, rigide și drepte precum cele ale unei marionete. Călcâiele ei au împins puful și penele de pe dușumea până când acestea au format o dună.

Scotea sunete ciudate, de parcă ar fi încercat să tragă aer printr-un pai. În timp ce m-am aplecat asupra ei, strigând-o pe nume și întrebând-o ce se întâmpla cu ea, perușii au intrat și mai mult în panică, iar bătaia frenetică a aripilor lor ni se încurca în păr. Timpul a devenit un fel de masă amorfă.

Brațele și degetele au început să mă înțepe, de parcă un ciulin mi s-ar fi rostogolit pe piele. Maxilarul mi s-a încleștat. Câmpul vizual mi-a devenit un fel de tunel, până când ochii mei n-au mai perceput decât două raze de lanternă. Eram împresurată de o liniște subacvatică.

Apoi mi-am dat seama că mă aflam undeva lângă acoperișul volierei, uitându-mă în jos, prin umbrele frunzișului, printre frânghii și stinghii care se legănau, printre fulgerările de pene galbene și verzi. Și mă vedeam pe mine, ghemuită în patru labe lângă Gemma, care se prăbușise cu trunchiul aplecat în față. Sclipici pe obrajii noștri. Buzele mele mișcându-se, deși nu auzeam ce spuneam. Pieptul Gemmei, trăgând aerul cu efort. Rochia ei, adunată în talie. Buzele, tot mai albastre. M-am privit târându-mă în mâini și în genunchi până la ușa volierei, ridicându-mă, bâjbâind, vârându-mi degetele prin grilajul de metal și încercând, din interior, să desfac zăvorul.

Mi-a luat o eternitate să-l descui, iar apoi am reușit și am fost salvate.

M-am târât afară și m-am strecurat din nou în pielea mea. Am strigat, dar n-a venit nimeni. Nu m-a auzit nici un suflet de om. Ferestrele dormitoarelor erau pustii, cu draperiile pe jumătate trase, ca să nu intre căldura. Dar la ultimul etaj, la fereastra atelierului, a apărut Angie, doar pentru o secundă. Goală, un nud încadrat în rama ferestrei, cu capul dat pe spate, cu palmele ca niște stele-de-mare lipite de sticlă, cu sânii aplatizați. S-a uitat drept la mine, iar apoi și-a acoperit sânii, s-a întors și a dispărut.

După aceea, fâlfâind pe deasupra capului meu, am văzut un fulger galben, un peruș, altul și încă unul – un stol de păsări! – *libere, libere, libere*, zburând pe cerul verii.

43. LAUREN, 2019

– Pene, rostește Pete răspicat, cu respirația transformată într-un con alb. Stă ghemuit, cu spatele rezemat de ușa închisă, cu brațele petrecute în jurul genunchilor. Câinele dă ocol încăperii, iar apoi se ghemuiește lângă el, ca un semn de întrebare negru.

– Trebuia să fim atenți, explică Pete. Întotdeauna am avut în casă doar perne din spumă și altele asemenea.

Lauren din cap în semn că înțelege, neștiind dacă Pete se înmoaie sau dacă ea a început să simpatizeze cu cel care a sechestrat-o. De cât timp se află aici? Nu îndrăznește să încerce să se uite din nou la telefon, ca să verifice dacă bateria i s-a descărcat în frig sau dacă are semnal. La fereastră, încă se rotesc fulgii de zăpadă, sclipind fosforescent pe cerul care se întunecă.

– Am dat de necaz, mătușă Lauren?

În chip înduioșător, respirația lui Raff miroase a stafidele pe care acum le-a terminat de mâncat.

– Nu. Avem o aventură, îți amintești?

Ea trebuie să-l mențină calm pe Raff, ca să nu-l provoace pe Pete.

Încearcă să zâmbească, deși îi vine să țipe.

Raff repetă cuvintele liniștitoare: „o aventură“, și-și lasă bărbia înapoi pe umărul ei. Deocamdată, e mulțumit. Încrederea copilului îi sfâșie inima lui Lauren. Brațele îi pulsează sub greutatea lui. Dar atât timp cât îl ține lipit de ea și îl încălzește, el e bine.

Pete și-a fixat privirea undeva la mijlocul distanței dintre ei, vorbind mai puțin cu Lauren și mai mult cu sine, așa cum fac oamenii atunci când își sortează amintirile din copilărie, scoțându-le la iveală pe cele care ar putea avea sens.

– Mama obișnuia să spună că dacă am fi trăit într-un oraș poluat, Gemma ar fi fost mult mai rău. Ăsta e motivul din care mama a vrut să

rămână definitiv în Cornwall, spune Pete, zâmbind strâmb. Gemma, desigur, avea alte planuri. Planuri mari, precizează el, iar apoi, mod neașteptat, își ridică privirea și zâmbește, în ochi strălucindu-i, pentru o clipă, o frântură

dezarmantă de căldură autentică. Hei, știi că pescărușii-hering se nasc cu ochii deschiși?

Lauren dă din cap în semn că știe. Ea simte cum tea-ma i se micșorează

întrucâtva, fiindcă Gemma, precum o micuță creatură care hibernează, e prezentă în miezul relatării despre acest dat ornitologic.

– Sora mea era așa.

– Da, era! adevereşte Lauren, aproape uitând pericolul, dar apoi se adună, dându-și seama că s-a lăsat amăgită de un fals sentiment de siguranță. Iar Gemma știe… știa atât de multe despre păsări! adaugă ea, forțându-se imediat să corecteze timpul și răsucind, astfel, cuțitul în rană, din prezent, în trecut. Îi plăceau păsările, Pete.

Lauren are nevoie ca el să înțeleagă cum s-a întâmplat. Dar linia de demarcație e deosebit de subțire. Pete are narațiunea lui și pur și simplu nu poți să renunți la acele povești care trăiesc înlăuntrul tău. Într-un astfel de caz, trebuie să demontezi cu grijă toate piesele și să le reasamblezi.

Lauren și terapeutul ei au străbătut luni de zile un asemenea *parcurs*.

(Ea ura acel cuvânt, de parcă sentimentele ar fi putut să fie înregistrate cu precizie venind și plecând, când, de fapt, ele îi provocau adevărate erupții în minte, iar asta – în toiul nopții.) Dar, deși ședințele de psihoterapie i-au mai redus din nervozitate, n-a vrut să renunțe la povestea ei. O socotea deosebit de prețioasă, așa că, în secret, s-a ținut strâns de ea. Conform poveștii, cea care nu reușise să respire fusese ea, Lauren Molloy. Da, și aproape că

murise. Însă până la urmă, ea și Gemma supraviețuiseră amândouă. Erau ca pictura cu fluture făcută de un copil, în care el pictează pe o jumătate de foaie și apoi o îndoaie ca să imprime imaginea în oglindă.

Într-o noapte, un an mai târziu, sau poate că doi, Dixie a auzit-o vorbind cu glas tare cu Gemma. Lauren a încremenit de rușine. Dar mama și-a scos

pantofii și s-a întins lângă ea, pe saltea, după care s-au uitat amândouă la stelele strălucitoare care erau lipite pe tavanul înclinat al mansardei.

– E bine să vorbești cu oamenii de care ți-e dor, Laurie! a spus ea. Eu o fac tot timpul. Dragostea nu moare. Nici sufletele. Pur și simplu, ne schimbăm starea într-un fel de materie întunecată, frumoasă. Fizicienii încă

n-au reușit să demonstreze asta. Dar o să reușească, sunt sigură că o s-o facă. Doar pentru că ceva nu e înțeles, asta nu înseamnă că nu există.

Lauren trebuia să audă acele cuvinte. Și s-a agățat de ele.

Pe măsură ce lumea a început să trimită SMS-uri, e-mailuri și mesaje, ea a continuat să scrie de mână. A continuat să fie prietena loială, compunând scrisori către Gemma, precum și scrisorile pe care Gemma i le-ar fi trimis ei. Cu cât scria mai mult, cu atât Gemma devenea mai vie. Ea a crescut. A avut o viață plină, minunată. Slujba pe care și-a dorit-o: om de 224

știință în domeniul mediului, în Groenlanda. Un tablou preferat: *Iepure de câmp* al lui Dürer. Mozaicul – Gemma adora și asta, motiv pentru care Lauren și-a găsit atâta mângâiere în el, lipind pe o placă fiecare fragment de sticlă. Frumusețe creată din lucruri sfărâmate.

Glasul lui Pete îi întrerupe acum șirul gândurilor.

– Ironia sorții a făcut ca sensibilitatea ei cea mai acută să nu fie cea legată de pene, ci cea legată de cai, spune el, oscilând din nou între a fi fratele Gemmei, băiatul pe care Lauren l-a cunoscut cândva, și un monstru, invocat de însuși peisajul sumbru. Așa că atenția noastră a fost puțin deturnată! Iar de obicei astmul ei era ținut sub control pe timpul verii. Deci nimeni nu s-ar fi așteptat…, murmură, închizând ochii. La naiba!

Se lasă o tăcere care ține ceva vreme.

– Am aflat asta doar după ce a murit, Pete! Ea nu mi-a suflat niciodată

vreun cuvânt despre asta, spune Lauren cu glas frânt. N-am văzut-o niciodată folosind un inhalator.

Gemma nu-i împărtășise lui Lauren informațiile care ar fi salvat-o, ceea ce avea s-o chinuie veșnic pe aceasta din urmă, ea devenind obsedată de faptul în sine luni în șir după moartea Gemmei. A căutat indicii în trecut și le-a găsit: casa impecabil de curată a lui Viv; „răcelile de vară“ ale Gemmei, în timpul cărora ea avea o respirație șuierătoare; distanța pe care a păstrat-o față de volieră și vizitele extrem de rare la Rock Point, în timpul cărora refuza să se apropie Palatul Berthingham, în ciuda fascinației pe care păsările o exercitau asupra ei. Și micul rucsac pe care-l avea mereu la ea, în care, cu siguranță, își ținea inhalatorul.

– Deci, e vina Gemmei? se răstește Pete, din nou irascibil.

– Nu!

Lui Lauren i se zbate inima în piept.

– De ce v-ar fi spus ție și surorilor tale? Gemma a vrut să fie ca tine, nu înțelegi? se răstește Pete, iar în spațiul acela mic, durerea lui se simte aspră, corozivă. N-a vrut să fie fiica bolnavă a femeii de serviciu! Oricum voi vă

uitați la ea de sus, cu banii voștri, cu tatăl vostru celebru și cu nesuferita voastră de bunică! Nu voia să fie cunoscută pentru ceea ce era în neregulă cu ea. Nu voia să fie izolată. Adulții nu-i înțelegeau punctul de vedere. Mama n-a înțeles. Eu, da. Eu am înțeles!

Lauren deschide gura ca să protesteze, dar apoi o închide la loc.

Înțelege și ea, în ciuda faptului că eul ei adult știe că nimeni n-ar fi judecat-o vreodată pe Gemma, nici măcar Kat și Flora, care erau mult prea obsedate de ele însele ca să se gândească la asta mai mult de o clipă. Dar atunci când ești tânăr, e altfel. Iar un firav glas lăuntric îi șoptește lui Lauren că Pete

simte nevoia să spună asta. El are nevoie să fie ascultat. Și, de vreme ce n-are forța sau statura de partea ei, ea știe să asculte. E singura cale de scăpare ce i-a mai rămas.

Așadar, atinge cu vârful nasului buclele lui Raff și-și amintește că, pe vremea când lucra la biroul de informații al Galeriei Naționale, s-a ocupat de tot felul de ciudați. Oameni care își purtau frustrările vieții ca pe niște umbrele strânse, căutând generozitatea marii arte, excesul ei de sentimente, atunci când nu puteau suporta să trăiască mai departe cu ale lor. Oameni care încercau să facă arta să însemne ceea ce le trebuia lor să însemne. Mai mult de-atât, făcând voluntariat la centrul de îngrijire, a învățat când era mai bine să vorbească și când era mai bine să nu spună nimic – și să nu încerce niciodată să convingă pe nimeni că lucrurile erau bune atunci când, de fapt, nu erau.

– Spune-mi mai multe despre Gemma, Pete!

La început, el pare ușor neîncrezător, iar apoi, de o mulțumire prudentă.

– Ei bine, era agitată în legătură cu eclipsa. O speria, știi? Avusese niște coșmaruri despre asta în zilele de dinainte. Ca și cum ar fi știut, spune el, privindu-și mâinile și arătând vulnerabil, aproape ca un băiețel. Știu că sună

aiurea!

– Ba deloc! îl contrazice Lauren, contemplându-i umerii căzuți. Gemma era cea mai intuitivă ființă de pe fața pământului!

Pete se luminează la față.

– Da, asta e, ăsta e cuvântul potrivit: intuitivă, se bucură el, bătându-se cu degetul peste tâmplă. L-am reținut pe ăsta! Mulțumesc!

Lauren îndrăznește să simtă un pic de speranță. Psihopații n-au sentimente, nu-i așa? Iar Pete e tot numai simțire.

– Știi care-i cel mai rău lucru? Ne-am certat în dimineața aceea, se confesează Pete, strivit din nou sub povara disperării. Eu n-am vrut ca Gemma să urmărească eclipsa împreună cu voi. De parcă noi n-am fi fost suficient de buni! Așa că ea a fugit. Și și-a uitat rucsacul. Deși nu ne-am dat seama până când…

Glasul i se gâtuie.

– Știu, șoptește Lauren.

– Știi? Ce altceva mai știi? întreabă Pete, zburlindu-se din nou, cu ochii străbătuți de o sclipire amenințătoare. Vezi tu, în ziua aceea, un coleg de școală, aflat în drum spre petrecerea de pe plajă, a trecut pe lângă surorile tale pe poteca de pe coastă. Le-a auzit vorbind despre ceea ce „făcuseră“,

povestește el, făcând cu degetele semnul ghilimelelor. Poți să-mi spui despre ce era vorba?

Lauren scoate un geamăt scurt. Oare Kat și Flora vorbiseră, sau, mai rău de-atât, râseseră în legătură cu zăvorârea volierei? Nu-i vine să-i spună

acum lui Pete un astfel de detaliu, nu într-un moment în care ea îl ține în brațe pe băiețelul Florei.

– Flora și Kat au șterpelit băutură din dulap, povestește ea, știind că

informațiile astea sunt deja cunoscute. Am băut puțin în grădină. Dar Gemma n-a băut deloc, jur! N-a vrut nici măcar să se atingă, Pete!

El o urmărește cu atenție.

– Ai fost acolo tot timpul?

– Eu…

I se făcuse rău și mersese la toaletă. Și sunt atâtea goluri în amintirile ei din ziua aceea și din cele care au urmat! Rupturi. Lacune. După ce a făcut multe tomo-grafii, i s-a spus că nu e ceva atipic. Cel mai probabil, suferise o criză psihogenă non-epileptică, au spus medicii. Tensionate de trauma de a asista la atacul de astm al Gemmei, amorsate de surescitarea provocată de eclipsă, celulele creierului ei descărcaseră o furtună de semnale electrice excesive și bruște. Și de aceea își amintea doar frânturi din întreg. De aceea avusese acea experiență extracorporală, de parcă ea ar fi fost cea care

își pierduse cunoștința, cea care murise. Dacă ar fi încercat să deseneze scena –

iar psihoterapeutul ei îi propusese cu toată seriozitatea să facă asta, însă ea refuzase –, ar fi alcătuit-o din petice de umbră, cu goluri de lumină: spațiu negativ. Formele spațiilor goale dintre elemente.

– Mi-e dor de ea! spune Pete, iar Lauren răsuflă adânc, bucuroasă că n-a forțat-o să-i răspundă la întrebare, în timp ce el se ridică încet, alunecând în sus, cu spatele lipit de ușă, ca un urs care se scarpină de un copac. La fiecare Crăciun! De fiecare dată când văd… acea privire în ochii mamei!

exclamă, făcând-o pe Lauren să-i simtă durerea ca pe sticla pisată, înfiptă în piele. De fiecare dată când cuiva i se naște o nepoată sau un nepot. Ca tine, prietene! încheie el, dând din cap către Raff.

Lauren așază mai bine copilul, sprijinit de șoldul ei. Ar fi vrut ca Pete să

nu-l privească pe micuț cu acea căutătură indescifrabilă. Ea încă nu știe în ce direcție o să meargă lucrurile. Dar se pare că ar putea fi la fel de periculos să

încerce să fugă sau să rămână pe loc.

– Ori de câte ori apare la știri vreo cercetătoare, mă gândesc că asta e treaba Gemmei. Lumea are nevoie de Gemma. *Eu* am nevoie de ea. Gemma nu e doar o unitate statistică. Era sora mea mai mică. Ea era totul. Iar dacă aș

fi putut să mor în locul ei, aș fi murit.

– Pete, îmi pare atât de rău! exclamă Lauren, cu glasul înăbușit de lacrimi. Dar trebuie să plecăm.

– Nu vrei să auzi mai întâi despre biletele?

Glasul lui sună stins, precum cel al unui copil căruia îi sunt ignorate faptele răutăcioase pe care le face ca să i se dea atenție.

– Tu le-ai scris! exclamă Lauren cu glas răgușit, dându-și seama că

prima notă – *Știm ce ați făcut* – a fost o dublă cacealma.

Pete nu numai că nu era un „noi“, dar a încercat și să-i sperie pretinzând că știe ceva ce, de fapt, nu știa.

– Vezi tu, Lauren, la aproape un an după ce s-a întâmplat nenorocirea, i-am trimis o scrisoare bunicii voastre, își reia Pete mărturisirile. O scrisoare respectuoasă. Am vrut doar niște scuze. Ceva, orice! adaugă el, iar Lauren nu poate suporta ceea ce urmează. Nu mi-a răspuns. Nici nu s-a sinchisit naibii să răspundă!

– Asta e de neiertat! spune ea, considerând că bunica ar fi trebuit să fie mai înțeleaptă, dar gândindu-se că se putea ca bătrâna să-și fi pierdut din acuitatea mentală, fiindcă nici ea n-a mai fost la fel după vara aceea. Tu ești cel care a încercat să ne scoată de pe șosea?

– Nu chiar. Voi, în tancul acela, eu, în mașinuța mea! răspunde Pete, râzând fără veselie. A fost doar un avertisment. Ca să vă faceți o idee, doar o mică idee despre stresul pe care îl simt atunci când văd că familia voastră s-a înapoiat aici. Și ca să vă sperii puțin, ca să vă determin să vindeți. Să ne lăsați în pace. Măcar acum!

Da, în acel bilețel, el le ceruse să plece.

– E destul de greu să pornești la drum cu o anvelopă tăiată!

El pare cu adevărat nedumerit.

– Ce anvelopă tăiată?!

– Vreau acasă, scâncește Raff.

Lauren decide să lase deoparte subiectul anvelopei. Se simte ca și cum ar fi vârâtă într-un sac și i s-ar termina oxigenul. Încearcă să zâmbească.

– Ce-ar fi să ne întâlnim și să vorbim din nou altă dată, Pete?

Dacă glasul ei tremură, el nu pare să observe. În schimb, e surprins.

Încântat, chiar.

– Vorbești serios?

– Bineînțeles!

Adrenalina ei crește din nou, iar mușchii i se încordează, pregătindu-se: simte libertatea.

– Vreau să te urăsc, Lauren. Chiar vreau să te urăsc. Dar ești de treabă.

Gemma a spus întotdeauna că nu erai ca ceilalți, declară el, frecându-și 228

obrazul de parcă ar vrea să-l lovească. La naiba, am făcut-o de oaie! N-aveam de gând să-ți fac vreun rău, te rog să mă crezi!

– Te cred.

Lauren nu-și poate permite să aibă încredere în el. Vizualizează, pas cu pas, traseul spre ieșire. O cameră mică. O distanță scurtă. *Unu. Doi. Trei.*

Raff începe să plângă.

– Vreau la mami!

– O s-o vezi pe mami în curând, Raff, foarte curând!

Dar acum teama din glasul ei a devenit evidentă.

– O să vă conduc acasă. Vreau să mă asigur că ajungeți în siguranță.

Traseul e greu. Nu te uita așa la mine! Nu plănuiam să te țin aici atât de mult timp. Voiam doar să-ți spun ce aveam de spus și să plec, spune el, părând derutat, de parcă ar încerca să-și înțeleagă propriul comportament. Vezi tu, gesturile tale, glasul tău… semeni atât de mult cu Gemma!

Lauren îl ascultă. Dar picioarele îi ard, gata s-o ia la fugă. Se gândește la peruși. Orice ființă captivă poate scăpa dacă e suficient de curajoasă, suficient de nesăbuită. Dacă profită de ocazie.

– Nu vreau să pleci! Nu vreau ca ea să plece! De aceea am continuat să

te urmăresc, să te supraveghez, mărturisește Pete, acoperindu-și fața cu palmele lui uriașe și uitându-se printre degete, ca un uriaș pierdut, cu inima frântă. După moartea Gemmei, pe vremea când încă eram copil, încercam să

fac înțelegeri cu Dumnezeu: „Lasă-mă să mai înot împreună cu sora mea, să

mai facem încă o excursie cu barca, să mai râdem amândoi încă o dată!“, dar asta nu s-a întâmplat, bineînțeles. Iar acum ai apărut tu. Mare, ca și cum Gemma ar fi crescut și… aș putea să cred că ești ea!

Saltul înainte al lui Lauren e un reflex involuntar. Ea străbate camera, ajunge în bucătărie și apucă mânerul ușii de la cealaltă intrare, cea din spate, smucindu-l cu înverșunare în sus și-n jos.

– E încuiat! spune Pete, care stă în ușa bucătăriei, cu câinele ițindu-se printre picioarele lui. Am intrat pe acolo, pe sus!

Lauren vede fereastra căscată, chiar deasupra blatului de bucătărie.

Disperarea o paralizează.

– Eu nu sunt Gemma, Pete, șoptește ea, strângându-l pe Raff.

În cealaltă parte a căsuței, se aude trântindu-se ușa de la intrarea principală. Pete tresare și mormăie ceva.

– Hei! strigă un glas de femeie, ferm și cordial. Pete, dragule, ești aici?

Sunt eu, mama!

44. FLORA

– Și mai zici că ești un nenorocit de bolid cu tracțiune integrală!

Flora accelerează din greu. Parbrizul se umple de noroi, iar SUV-ul se ridică din brazdă și se clatină pe câmpul deschis, de parcă ar fi un camion supraîncărcat cu vite. Departe, spre apus, se văd bălți de roșu la orizont.

De pe scaunul pasagerului, ținându-și în poală labradorul negru, Jonah arată cu degetul.

– Ieși pe poarta aceea și… la stânga! spune el pe un ton în care se regăsește exact acel gen de stăruință tipic masculină menit s-o facă pe Flora să intre în panică.

În consecință, ea virează mult prea brusc.

– *Wacky Races24*, mormăie Angie din spate, strivită între Charlie și Kat.

– Nimeni nu ți-a cerut să vii, mormăie și Flora, suficient de tare ca să

fie auzită.

Arătând total deplasat îmbrăcată în blana ei falsă, cu imprimeu de leopard, și încălțată cu cizmele argintii, ba ținându-l și pe tatăl lor agățat de braț, Angie a apărut pe alee, apucându-se să-i facă semne Florei, care tocmai o pornea la drum cu mașina, împreună cu Kat. Aceasta din urmă a încercat să scape de Angie, coborând fereastra mașinii și mormăind un soi de explicație. Dar Angie a insistat să urce, strigând:

– Mobilizare generală!

Flora a surprins expresia apărută pe chipul tatei în momentul în care a fost pomenită căsuța familiei Heap. Mai mult de-atât, ea a văzut și cum i-a pierit culoarea din obraji. De atunci, abia dacă a mai scos un cuvânt, uitându-se pe fereastră, cu ochelarii aburiți și ciocănindu-se, neliniștit, cu o

unghie într-un dinte. Dacă ea ar avea mai puține griji acum, și-ar face griji pentru el.

Cât despre Jonah, Flora continuă să-i arunce priviri pătrunzătoare, voind să-i dea de înțeles că e cu ochii pe el. Chiar dacă pare deschis și sincer, ea știe că bărbații se pricep să-și ascundă părțile urâte de caracter. Pe vremea când l-a întâlnit pe Scott, el vorbea atât de încet, încât ea nu și l-a 24 În traducere, *Curse nebunești*, titlul unui serial de animație și al unui joc video.

230

putut imagina ridicând tonul. De asemenea, Jonah se potrivește prea mult pentru gustul ei cu descrierea unuia care stă la pândă. Dacă e o capcană?

– Intră aici, spune Jonah cu glas scăzut, dar face asta o clipă prea târziu.

Ajung la începutul unei cărări – mai înguste decât SUV-ul – la capătul căreia se află căsuța familiei Heap. Ferestre întunecate. Un acoperiș

înfundat, albit de zăpadă, desprins de-a dreptul dintr-un film de groază

scandinav. Greu de crezut că Lauren, fără să spună nimănui, a pășit acum câteva zile într-un loc atât de sumbru – și încă singură! –, după cum afirmă

Jonah cu insistență, jurându-se că a văzut-o acolo. Dar Lauren n-a spus nimic nici despre scrisorile ei către Gemma. Se pare că duce o întreagă viață

secretă, care se desfășoară clandestin în lumea sa lăuntrică. Le scrie mesaje morților și chiar vorbește cu ei, se gândește Flora, care consideră că

apelurile telefonice ale lui Lauren, auzite prin peretele dormitorului, au căpătat o tentă sinistră.

Flora deschide portiera mașinii și coboară, iar apoi se îndreaptă spre căsuță, mergând poticnit și strigându-l pe Raff. Kat și Jonah trec pe lângă ea, depășind-o.

Câteva secunde mai târziu, Lauren și Raff apar pe ușa din față, clipind în lumina înserării de parcă ar fi niște ostatici proaspăt eliberați. Flora trage pe nări aer rece, bucurie pură. Lauren, care îl duce pe Raff în brațe, îl lasă

jos, iar el aleargă pe cărare, îndreptându-se spre Flora cu brațele întinse.

Copleșită de o avalanșă de dragoste și de ușurare, ea îl ridică în brațe și-i acoperă obrajii cu sărutări, iar apoi îl adulmecă, fericită.

– Hei! Lasă-mă să te privesc! Ești bine? Ai pățit ceva? întreabă ea, cercetându-l ca să vadă dacă e întreg. Negăsind nici o neregulă, se minunează că Raff, care detestă frigul și umezeala, nu e disperat și nu se plânge. Mama te iubește atât de mult! exclamă ea, strângându-l și mai tare și simțind că n-ar vrea să-i mai dea drumul niciodată.

Raff îi aruncă un zâmbet plin de lacrimi, epuizat.

– Cel mai mult pe lume!

Inima Florei e gata să explodeze. O urmărește din priviri pe Lauren, care umblă, încă nesigură, pe lângă ușa căsuței. Botul unei mașini mici, albe, parcate. Apoi, alergând pe cărare, nu un câine negru, ci doi. Sărind și învârtindu-se unul în jurul celuilalt – o imagine în oglindă. Flora nu înțelege ce vede. Nu înțelege nimic.

Raff își lipește fața rece de gâtul ei, de parcă ar încerca să-i pătrundă cu nasul pe sub piele.

– Am fost într-o mare aventură, mami! Au căzut bile de gheață din cer.

A venit un câine. Ne-am întâlnit cu BFG25.

Da, bineînțeles, ăsta-i genul de loc care ar stârni imaginația oricărui copil. Dar nu într-un mod bun.

– Of, Raff! Îți jur că o să încărunțesc peste noapte! spune Flora, în timp ce tatăl ei și Angie o ajung din urmă, iar Charlie îi ciufulește părul lui Raff.

– Cei din familia Finch nu încărunțesc decât spre cincizeci de ani, draga mea Flo! Raff e bine! N-a pățit nimic!

Charlie o cuprinde cu brațul, iar ea simte cât e de solid, dătător de siguranță, exact așa cum trebuie să fie brațul unui tată. Angie înaintează

puțin, de parcă ar vrea să li se alăture și ea.

– Până mâine, toată întâmplarea asta n-o să mai fie decât o altă

anecdotă de familie cu care să-ți îngrozești soțul! adaugă Charlie, a cărui privire se înmoaie, ațintindu-se într-un punct de peste umărul ei.

Flora se întoarce și vede o siluetă mărunțică, întunecată, care vine spre ei de parcă ar înainta printr-unul dintre acele globuri de sticlă în care cad fulgi de zăpadă artificială.

– Îmi pare rău, Flora! spune Lauren apropiindu-se, cu o expresie distrusă.

Flora simte o crampă în stomac. Charlie își ia brațul de pe umerii ei, după care apucă mâinile vinete și înghețate ale lui Lauren și începe să i le frece. Micuța lui Lauren, copilul cel prețios al lui Dixie! Chiar și acum, în mijlocul unui astfel de uragan de senzații copleșitoare, Flora simte un vag ecou al geloziei din copilărie.

– De ce n-ai sunat? întreabă ea printre dinți.

– Ne-am făcut griji, Lauren! spune Angie.

– Am încercat să sun, dar n-am reușit să prind legătura. Uite, pot să-ți explic la Rock Point? întreabă Lauren, arătând din cap spre Raff, iar tremurul ei îi mai domolește Florei accesul de furie. Dar l-am ținut în siguranță, chiar am reușit! Crede-mă, nu pot să-ți spun cât de rău îmi pare, Flora!

Înainte ca Flora să-și poată înghiți nodul din gât și să spună ceva, Kat strigă: – Tată!

25 *Big Friendly Giant – Marele Uriaș Prietenos*, personaj din cartea omonimă scrisă de Roald Dahl, după care s-a făcut fil-mul de animație cu același titlu 232

Se întorc și o văd pe Kat, care-i face semne frenetice lui Charlie spre interiorul căsuței, după care intră din nou.

Dar el nu se clintește din loc.

Angie îi atinge brațul.

– Iubitule, arăți de parcă ai fi văzut o fantomă!

Flora se uită în direcția în care privește el și vede un fulger stacojiu în pragul căsuței, de parcă cineva tocmai s-ar fi retras din raza lor vizuală.

Poate că a fost Jonah, care încă n-a ieșit de acolo. Fără un cuvânt, tatăl ei începe, cu capul plecat, de parcă ar ști ce-l așteaptă, un marș solemn peste crusta subțire de zăpadă.

– Raff, rămâi cu mătușa ta! spune Flora, dându-i băiețelul lui Lauren, care e de-a dreptul uluită de un astfel de dar, care semnifică încredere.

Mașina e descuiată! În torpedou sunt batoane Twix, în caz că vă e foame. În portbagaj sunt pături. Angie, e mai cald acolo, așa că du-te și tu!

Trebuie să vadă cu ochii ei locul ăsta.

Mergând spre căsuță cu pași temători, Flora vede iedera care crește în ferestre, ceea ce-i dă o senzație ciudată, de ușoară greață. Vede, de asemenea, crăpătura de pe zid, care seamănă cu o cicatrice. În spatele fiecărei renovări a unei case – cu tot acel consum, cu dorința de strălucire și de nou – există o aversiune primordială față de ruină, de descompunere, de putreziciune, de brutalitatea tuturor acestora. Tencuiala și piatra: pielea și

osul. Țărână din țărână. Fiecare dintre noi e un bolțar sau o cărămidă care-și are originea în noroi și viermi.

Intrând, Flora icnește, străduindu-se să cuprindă cu mintea ceea ce vede. O femeie cu înfățișare îngrijită, îmbrăcată într-o haină roșie, elegantă, cu păr blond, încărunțit, și care să tot aibă cincizeci spre șaizeci de ani. Se ține de mână cu un bărbat ce trebuie să aibă cam jumătate din vârsta ei: uriaș, cu părul înspicat de câteva fire albe, răzlețe, arătând ca un nomad, cu privirea furioasă a unui taur încolțit. Tatăl ei stă în fața celor doi, lângă Kat și Jonah, care au fețele împietrite într-o expresie plină de gravitate, și se uită la femeie cu gura căscată, ca și cum i-ar fi explodat o bombă în creier.

– Flora, ea e Viv! Viv Heap! spune Jonah foindu-se, stânjenit.

Viv. Flora nu poate risca să se uite la Kat. Nu mai are unde să se ascundă. În căsuța asta se cască trecutul, ca o groapă. E ca și cum ele, cele două surori, au fost extrase din anul 1999 și reasamblate acum într-un fel de distopie domestică.

– Iar el e Pete, continuă Jonah pe un ton oficial, dar blând. Fiul lui Viv.

Flora nu-l recunoaște pe Pete. Abia dacă l-a cunoscut. Dar Viv e încă

foarte mult din ceea ce era odinioară, femeia de serviciu a bunicii, mama

Gemmei. Acum ea e o versiune mai bătrână și mai robustă a celei de odinioară, demnă, dar ofilită de trecerea timpului, cu riduri fine, pe care durerea i le-a săpat în jurul ochilor și gurii.

Tăcerea e insuportabilă.

– Eu sunt Flora, se repede ea să spună, umplând, nervoasă, liniștea.

– O, da, ce mare te-ai făcut! spune Viv, cu o volubilitate forțată.

Nu e nevoie să mai rostească fraza care parcă plutește în aerul cu miros de umezeală:

„Spre deosebire de Gemma, care n-a mai ajuns să crească“.

– Deci tu știai că Pete era aici, Jonah? întreabă Kat, strângându-și haina pe trup. De unde?

Jonah îi aruncă o privire pieziș lui Pete.

– Ne plimbam câinii și ne-am întâlnit mai devreme. Am schimbat câteva vorbe, știi. Pete se îndrepta spre landă ca să vadă căsuța, așa cum îi place să facă din când în când. Era… puțin agitat cu privire la faptul că v-ați întors cu toții, explică Jonah dregându-și glasul, ca să sugereze că a folosit doar un eufemism. Atunci când tu, Kat, ai spus că Lauren a dispărut, m-am gândit că… ei bine, m-am gândit că n-ar fi fost ideal să dea unul peste celălalt, asta-i tot, conchide, lăsându-se de pe un picior pe celălalt, stânjenit.

Și am sunat-o pe Viv.

Pete își înclină capul, ca un băiețel a cărui mamă a fost chemată fiindcă

el a fost prins în flagrant, făcând un lucru interzis.

– Nu sunt sigură că înțeleg, spune Flora, încercând să se adune.

– Flora, se pare că Pete a cam băgat-o în sperieți pe Lauren, răspunde Viv cu una dintre acele voci ferme, dar blânde, pline de o autoritate firească, precum aceea a unui profesor faimos și respectat. Dar am vorbit despre asta.

Am clarificat neînțelegerea.

– Ce fel de spaimă? întreabă Flora, neliniștită, îngrijorată la gândul a ceea ce ar fi putut vedea și auzi Raff.

Tăcerea se strânge în jurul lor, nimeni nu îndrăznește să vorbească.

Viv și Charlie par să fie prinși într-o conversație fără cuvinte.

– Pete a surprins-o pe Lauren în căsuța asta, unde ea și Raff se adăposteau de grindină, răspunde Jonah cu precauție.

– Pun pariu că i-ai urmărit, nu-i așa? îl întreabă Kat pe Pete, înverșunată, făcându-l să se uite în podea, cu un aer vinovat.

Dar Viv sare în apărarea fiului ei.

– Scuză-mă, Pete n-a făcut nici un rău nimănui! N-ar face rău nimănui, Kat!

Flora se uită pe rând la Kat și la Pete, șocată, uluită. Un gând încearcă

să prindă contur în mintea ei, dar se tot ciocnește de prezența lui Viv și a lui Pete, dovada vie a acelei veri, tot ceea ce ea și Kat credeau că au lăsat în urmă, bine ascuns într-un alt mileniu. Viv e *aici*, îmbrăcată într-o haină roșie.

– Viv are dreptate, spune Jonah.

Flora îi aruncă o privire încruntată. Nu e prea diferit de Pete, nu-i așa?

Palton de culoare închisă. Glugă. Doi metri înălțime. Cu un câine negru. Da, ușor de confundat de la distanță, dacă se află pe vârful unei stânci, bunăoară, sau afară, în mijlocul unei furtuni. Dar dacă cei doi sunt priviți de aproape, asemănările dintre ei iau sfârșit, unul radiind de sănătate aspră, călită, iar celălalt dând semne clare că ceva nu e în regulă cu el.

– Am fost coleg de școală cu Pete, adaugă Jonah.

– Oamenii se schimbă, spune Kat pe un ton tăios.

Flora se gândește:

„La urma urmei, ea nu s-a schimbat atât de mult“.

Da, Kat e încă persoana pe care o vrei de partea ta.

– Iar viața poate fi dură. Te asigur, Kat, că Pete a rămas același, continuă Jonah cu fermitate. M-am mutat înapoi în Cornwall anul trecut și ne-am reîntâlnit datorită câinilor noștri, nu-i așa, Pete? Știi, cățelele sunt surori. Le-a crescut o doamnă care locuiește într-o casă de mai din sus, de pe șosea. Kat clatină din cap cu dispreț. Dar Flora e bucuroasă să aibă măcar explicații despre câinii care se potrivesc. Tatăl ei încă pare uluit de toată

întâmplarea asta și continuă să se uite lung la Viv.

– A fost un mod inacceptabil de abordare și lui Pete îi pare rău, spune Viv, care e, în mod clar, genul de mamă ce o să fie mereu alături de fiul ei, oricât de dificil și de neascultător ar fi el, iar Flora nu poate să nu respecte asta, fiindcă și ea ar face la fel. Nu-i așa, Pete? întreabă Viv.

– Îmi pare rău, spune Pete, deși scuzele par să fie îndreptate mai degrabă către mama lui decât către ceilalți.

– Gemma nu și-ar fi dorit nimic din toate astea, Pete! spune Viv pe un ton hotărât.

Gemma: numele spulberă aerul fetid și înghețat, ecourile sale trecând vizibil peste fețele celor aflați de față. Charlie își acoperă gura cu mâna, iar calmul lui aproape că se năruie.

Kat e prima care își revine, spunând:

– Flora, află că Pete e autorul acelor bilețele!

O, Doamne!

– Voiam doar să plecați cu toții, să dispăreți, să vă întoarceți la Londra!

exclamă Pete, îmbufnat.

Kat își vâră mâinile în buzunare și se răstește la el:

– Spune-le asta polițiștilor! Și de ce n-ai lăsat-o pe Lauren să plece din căsuță? Trebuie să se fi speriat de moarte!

Pete face o grimasă.

– N-am vrut să… da, îmi dau seama cum par toate astea la prima vedere.

Pe măsură ce-și dă seama prin ce trebuie să fi trecut Lauren, imaginea ei capătă valențe eroice în mintea Florei. Curajoasa ei soră mai mică!

– Uitați, domnule Finch, Kat, Flora, decizia vă aparține, dar tot ce pot să

spun e că Pete a trecut printr-o perioadă foarte grea, spune Jonah cu glas scăzut. Și-a pierdut de curând locul de muncă. A divorțat. Și i-a fost foarte greu să vă vadă pe toți înapoi la Rock Point, după douăzeci de ani. Asta i-a răscolit multe sentimente. I-ar prinde bine puțină înțelegere, ca să zic așa.

Viv îl întrerupe, spunând, pe un ton care vădește o hotărâre irevocabilă:

– N-o să mai existe bilețele, putem să vă promitem asta!

Își aranjează eșarfa pufoasă, cenușie, împingând-o cu grijă în jurul reverelor hainei și adaugă:

– Lauren spune că e dispusă să lase lucrurile așa.

– Sunt de acord cu Lauren. N-o să mergem mai departe! spune Charlie, regăsindu-și glasul. Gata cu prostiile, bine, Pete? Sau o să ajungi într-o celulă

de la poliția din Truro cât ai zice pește!

– Gata! întărește și Pete.

I se citește ușurarea pe față. Pe cea a lui Viv, de asemenea.

Charlie ridică mâna, într-un gest de rămas-bun. Flora o ia de braț pe Kat – întreaga întâmplare a fost prea mult pentru ea, așa că are nevoie de brațul

ăsta – și amândouă își urmează tatăl afară din căsuță. Deja pudra de zăpadă se topește, iar urmele lor o să dispară în curând – orice urmă a prezenței lor aici. Dar căsuța o să lase o urmă mai greu de șters.

După sunt câțiva pași, Viv strigă:

– Charlie!

Tatăl lor se întoarce încet, ca un moșneag. A îmbătrânit cu zece ani în zece minute.

Viv stă în pragul căsuței, cu brațele încrucișate ca să se apere de frig, iar vântul îi suflă părul de pe frunte.

– Îți mulțumesc că ai fost îngăduitor cu el. Știu că și tu ai pierdut pe cineva în ziua aceea, Charlie!

45. LAUREN, 1999

Fața tatei era concentrată, crispată, umbrită, așa cum avea să arate la bătrânețe. Deasupra capului meu se auzea un murmur de grauri care creștea și apoi descreștea, țesând un năvod sus, pe cer. Nu mai vedeam nici un acoperiș de sârmă. Am ieșit din volieră. Dar nu mi-am dat seama cum.

Mama. O voiam atât de tare pe mama! Unde era? Venise timpul să

părăsim Rock Point și să mergem la St. Ives. Să coborâm pe aleile de nisip până la Grădina de Sculpturi a Barbarei Hepworth, locul preferat al mamei, vorbind cu un milion de kilometri pe oră ca să ne punem la curent una pe cealaltă cu zilele de august în care fuseserăm despărțite. Iar apoi să stăm pe plaja Porthmeor, mâncând dintr-un cornet de cartofi prăjiți sărați, cu oțet, stând cu picioarele goale pe stratul subțire de nisip cald și privind cum inelele de pe degetele de la picioare ale mamei sclipeau în bătaia soarelui.

Deasupra mea se înălțau voci. Dar nici una dintre ele nu era glasul mamei. Vedeam neclar contururile lucrurilor. Mă dureau dinții și maxilarul, ca și

cum aș fi scrâșnit. Rochia îmi era udă, lipită de chiloți într-un mod ciudat. Încercând să limpezesc orice era ceea ce stătea între mine și lume, m-am frecat la ochi și am văzut o sticlă de limonadă sclipind în iarbă, precum și chipul Gemmei, plin de mirare. Gemma.

M-am răsucit. Totul era în regulă. Gemma încă se afla în volieră, rezemată de perete, cu o mână sprijinită de mormanul de pene de pe podeaua de beton, cu palma în sus, cu degetele încovoiate, ca și cum ar fi dat de mâncare păsărilor. Oameni. Uniforme verzi. Flash-uri de veste reflectorizante. Pârâituri de semnale radio. Cuvinte rostite cu o gravitate calmă:

– Scăderea tensiunii arteriale…

Apoi Gemma a apărut întinsă pe o targă, cu o mască de plastic pe nas și pe gură, ca un tub de scafandru. Tata umbla împiedicat, departe de mine, crispat la față, strigând-o pe Angie să vină și să ajute. Dar Angie n-a putut fi găsită. Tata le-a făcut semn lui Kat și Florei, care stăteau lângă leagăn, uluite și nemișcate.

– Mă duc la spital cu Gemma! Aveți grijă de Lauren!

Trecând pe lângă ele, mi s-au părut speriate. Încetul cu încetul, mi-am dat seama că eu eram cea care le speria. Sclipirile pe care le arunca fusta cu 237

paiete a Florei mi-au înfipt ace în ochi și a trebuit să mă uit în altă parte.

Flora i-a șoptit lui Kat:

– A făcut pe ea…

Atunci am simțit mirosul. Urina. Rușinea.

Kat mi-a pus un braț în jurul umerilor.

– E doar pipi. Nu contează, Lauren, crede-mă!

Îmi venea să-mi frec pielea până când aș fi jupuit-o.

– Ne pare rău că am încuiat voliera! a spus Flora cu un glas care părea plin de groază, în timp ce ochii îi erau roșii și plini de lacrimi. Ne pare rău că…

Kat i-a dat un cot, ca s-o facă să tacă.

Dincolo de zidurile grădinii, s-a auzit un vâjâit, un vuiet de motor. Mi-am ridicat privirea și am văzut soarele tăiat în fâșii de crengile de pin. Apoi pe cer s-a ridicat un elicopter roșu ca un măcăleandru. Oare trecuse eclipsa?

Oare se întâmplase ceva? În mintea mea erau goluri. Globuri plutitoare de întuneric. Bucăți pe care nu mi le aminteam, alunecând în jurul fragmentelor strălucitoare pe care puteam să mi le amintesc. Nimeni n-a pomenit-o pe Gemma, fiindcă Gemma era bine. Gemma zbura. Kat m-a luat de mâini și m-a tras în sus. Am mormăit ceva despre nevoia de a face un duș.

– Nu intra în casă! m-a avertizat Flora. N-avem voie…

M-au strigat, dar eu am continuat să alerg.

În seră, Bertha scotea sunete ascuțite, întinzându-și aripile, agitată, teritorială, de parcă aș fi fost un străin. Arăta exact la fel, și totuși complet diferit. Nu mai era prietenoasă. Nici casa nu era cea care fusese mai devreme. Și știam, fără să înțeleg, că totul s-a schimbat. Pendula a bătut în capul scării, sunând precum clopoțelul unei zâne rele. Bucăți din sclipiciul Gemmei îmi străluceau pe mâini, pe rochie.

– Ce-am făcut? a scârțâit Bertha cu glasul Florei. Ce-am făcut?

M-am împiedicat în bucătărie, răsturnând un scaun.

Odată ajunsă în vestibul, m-am oprit, clipind. Mi s-a golit capul. Bunicul era întins la baza scărilor, cu un picior – încălțat cu un ciorap galben – pe treapta de jos, cu o dâră de sânge strălucindu-i în păr. Bunica era în genunchi, aplecată deasupra lui, ținându-l de mână.

– Ajutorul e pe drum, Herbert, am auzit-o spunând cu un glas îndepărtat, înăbușit. Copilul avea nevoie de elicopter. Rezistă, dragul meu!

Bunicul părea mort. Avea ochii deschiși, cu privirea ațintită în tavan.

Dinții îi erau împrăștiați pe lespezi. Inima mea nu accepta ceea ce vedeau ochii.

238

– Bunicul a căzut, a spus bunica, fără să-și ridice privirea. Lauren e aici, Herb! l-a anunțat ea, mângâindu-i părul, după care i-a lipit mâna de gura ei și i-a sărutat-o. M-am încurcat, dragă! Ce zăpăcită sunt! Rochiile lor identice au fost de vină. Privind pe fereastra dormitorului, era imposibil să le deosebesc una de alta. Îmi pare atât de rău că te-am speriat, dragă!

Afară s-a trântit portiera unei mașini. Glasul Berthei s-a auzit din seră:

– *Ce-am făcut?*

Inima îmi bubuia în urechi.

– Of, țap bătrân și zăpăcit, să alergi tu pe scări încălțat doar în șosete!

Stai liniștit, nu trebuie să-ți mai faci griji! Gemma e pe mâini bune. Gemma o să fie bine. Și perușii, de asemenea. De îndată ce te pui pe picioare, poți ieși cu binoclul. Nu puteau să zboare prea departe.

Doi polițiști au intrat pe ușa din față, fără să bată. M-am strecurat la etaj, departe de mine, fata care fusesem cu câteva minute înainte. Odată

ajunsă în dormitorul meu, mi-am scos rochia și chiloții, lăsându-le pe covor ca pe niște bălți urât mirositoare, cu sandalele în mijloc, în așa fel încât părea că am dispărut, absorbită prin podea. După duș, cu pielea dureroasă

din cauza frecatului, cu mintea încă neclară, am ridicat jaluzelele de la fereastra băii și am aruncat o privire spre lumea de afară. Eu și Gemma! Iată-ne acolo, așezate pe o creangă strâmbă de păducel; doi peruși, veseli și strălucitori ca două lămâi.

239

46. KAT

– Vorbesc foarte serios, Scarlett!

Kat abia își aude asistenta peste zgomotul vântului. La cincizeci și cinci de minute după ce s-a întors de la căsuța familiei Heap – cu o viață în urmă –

, stă pe treapta de piatră a verandei, cu telefonul lipit de ureche și ținând în poală eșarfa zdrențuită, din anii ’90, a mamei ei.

– Dacă e să supraviețuiască Spring, cineva trebuie să-și dea demisia!

Îmi pare rău, semnalul… Tocmai am trimis e-mailul… Ce? S-a scurs informația? întreabă Kat, încercând să-și imagineze haosul dezlănțuit, dar apoi trece mai departe, revizuindu-și prioritățile. Nu, nu ești concediată, Scarlett! Și nu te mai lua după nimeni altcineva, bine? Revin imediat. Pa!

Își trece un deget peste ecranul telefonului încins de la atâtea notificări, până când suprafața de sticlă devine neagră. Kat nu-și poate imagina cine anume o să fie ea fără Spring. Dar vrea să afle. Sprijinindu-și bărbia pe genunchi, își fixează privirea gânditoare asupra lui Jonah și Lauren, care stau lângă Râpă, proiectați pe discul unei luni argintii, uriașe.

Of, Lauren! Chiar și atunci când erau mici, mezina avea un fel diferit de a percepe existența, în modul în care o albină poate să vadă un spectru prismatic de culori pe care oamenii nu-l pot vedea. Iar lucrul ăsta e valabil și acum. Deci, în toți acești ani, Lauren a ținut vie în mintea ei o Gemmă

iluzorie? Kat nu e șocată, nu chiar. Și restul familiei a creat narațiuni fantastice. Ce altceva e căsnicia perfectă a Florei și – greu de recunoscut –

Spring, un castel de cărți de joc pe care ea, Kat, l-a înălțat din ce în ce mai mult, de parcă nu s-ar fi încheiat deja perioada de ascensiune pe piață. Cât despre tata… nici el nu pare să trăiască în timp real. La înmormântarea lui Dixie, a plâns de parcă ar fi fost împreună cu săptămâni, nu cu zeci de ani

în urmă. Schița pe care i-a smuls-o ea din mână avea, în mod clar, o putere emoțională brută, nediluată de anii care au trecut – una pe care el preferă

mai degrabă s-o îngroape decât s-o înțeleagă.

Spre deosebire de ceilalți, Lauren a urcat direct în vid și a aprins o torță, alungând umbrele. Scriindu-i Gemmei, a păstrat viu pulsul sumbru și aspru al acelei veri, în timp ce ea, Kat, a refuzat să privească realitatea în față, fiindu-i greu s-o întâlnească pe Viv și, uneori, chiar și pe Lauren. Nu-și
240

dă seama care abordare a dus la cel mai mare grad de disimulare. Tot ce știe e că, în căsuța familiei Heap, a avut revelația stării de fapt în care se afla, dându-și seama că a încetat să avanseze pe cărările vieții, că nu se mai felicita pentru cât de departe ajunsese și că a aterizat, în schimb, înapoi de unde pornise. A fost forțată să recunoască faptul că trecutul continuă să

trăiască, precum timpul verbal greșit dintr-un document Word, subliniat constant, care trebuie corectat. Și n-a făcut-o niciodată. N- *au* făcut-o niciodată. La naiba!

Strângând în pumn eșarfa mototolită, Kat se îndreap-tă spre Râpă cu pași mari, cu capul plecat, înfruntând vântul. Lauren și Jonah, aflați la câțiva metri, de cealaltă parte a tufelor de păducel, sunt încă atât de absorbiți de conversație, încât nu par s-o observe.

Kat se uită la stâncile ude, de un negru cărbune, aflate dedesubt, la valurile care se lovesc și se zdrobesc de ele, sfărâmându-se în picături ca de mercur. Ține eșarfa între arătător și degetul mare, privind mătasea zdrențuită care se zbate în vânt, iar apoi îi dă drumul. Eșarfa zboară peste margine, purtând cu ea rușinea și secretele copilăriei lui Kat, absorbite în mugetul nopții vaste.

Kat se întoarce în casă, se așază pe prima treaptă a scării în care sunt zăvorâte atâtea povești și-și linge sarea de pe buze cu vârful limbii. Se simte altfel. Mai ușoară. *Mai ageră*. Pentru prima dată de când s-a întors la

Rock Point, vede scena aceea îngrozitoare din trecut, își permite să se întoarcă

acolo cu gândul. Piciorul moale al bunicului pe treapta de jos; ciorapul lui galben și glezna fără păr; stropi de sânge pe lambriuri; sânge închegat pe dale. Angie iese din salon, iar zâmbetul i se stinge.

– A, tu ești! Scuze, speram să fie Charlie. Sunt îngrijorată, Kat! Încă stă

închis în dormitor, spune ea cu glas stins. Zace pur și simplu, întins pe pat, la un milion de kilometri depărtare, privind în tavan. Stă așa de când ne-am întors. Nu pot să ajung la el. Da, știu că a fost o zi grea, dar… parcă ar mai fi ceva. Nu știu. Nu vrea să discute cu mine, adaugă ea, frângându-și mâinile.

Crezi că Charlie e bine?

Reîntâlnirea cu Viv și cu Pete a aruncat totul în aer. Fiecare dintre ei a aterizat în alt loc, nimeni nu mai e aceeași persoană care a fost la prânz.

– Cred că încearcă să cuprindă cu mintea toate cele întâmplate.

Dar Kat nu-și dă seama ce anume.

– Probabil că da, murmură Angie, care nu pare convinsă. Dar *tu* ești bine? Am auzit că ai pierdut zborul. Asta e de rău!

– Ei, cred că-mi era scris să-l ratez, spune Kat, gândindu-se că a început să vorbească irațional, ca Lauren, și observând că până și Angie se uită

ciudat la ea. Bunicul stătea întins chiar acolo! exclamă, arătând spre dalele de sub picioarele ei, iar Angie pălește. Arăta îngrozitor! adaugă ea. Și mă

întrebam de ce tata n-a stat cu el și n-a așteptat ambulanța *lui*.

– Ei bine, Gemma era un copil!

– Mda…

Kat se uită la locul de pe podea, pierdută în gânduri.

Lui Angie îi scârțâie pantalonii de piele în timp ce coboară lângă Kat.

– Pot să mă așez lângă tine? Uite, în legătură cu ziua aceea…, spune ea dintr-odată. N-ar fi trebuit să fug. Am făcut o prostie.

– O, da!

Fugind, Angie confirmase că era Monstrul.

– Atunci când le-am văzut pe Lauren și pe Gemma în volieră, știi, de la fereastra atelierului, m-am gândit că se prosteau. De fapt, nu m-am gândit deloc, sinceră să fiu. Dar apoi s-a dezlănțuit iadul și… am intrat în panică. M-am gândit că aveam să fiu învinovățită. Că n-am avut grijă de fete, că făceam ceea ce făceam cu Charlie. Ar fi trebuit să dau alarma. Îmi doresc cu disperare să fi…

Angie se oprește, își răsucește, nervoasă, inelul de logodnă, iar mâneca ei de mohair gâdilă dosul mâinii lui Kat. Trece un moment până să

vorbească din nou.

– Kat, știam că urma să vină poliția, iar în acea vară eram total paranoică în privința polițiștilor. Dădusem de necaz la Londra, fiindcă mă

înhăitasem cu cine nu trebuia. De aceea am venit în Cornwall, în primul rând. Ca să mă dau la fund, adaugă ea, răsuflând adânc. Prezența mea la Point Rock n-a avut nici o legătură cu eclipsa.

– Cred că ai venit aici ca să-l întâlnești pe tata. Îi știai numele. Și lucrările.

– Ei bine, ăsta a fost un factor. Charlie era un mic zeu pe atunci, recunoaște ea, ridicând din umeri. Eram o fostă studentă la arte plastice, șomeră, căutând o cale de ieșire… Nu e o crimă, nu-i așa? spune Angie, ciocnindu-

și genunchii, iar apoi depărtându-și-i din nou. Dar cred că n-ar fi trebuit să-l seduc.

Kat își dă ochii peste cap. Când o să-și învețe lecția cei de vârstă

mijlocie?

– O, nu! Tata era cel care deținea puterea. Avea peste patruzeci de ani.

Tu aveai doar douăzeci și erai plătită să ai grijă de fiicele lui! Simplu.

Nici măcar nu se simte neloială pentru că a spus-o.

– Întotdeauna mi-au plăcut tipii mai în vârstă, recunoaște Angie, culegându-și o mică scamă de pe pulover.

– Îți dai seama că ’99 a fost anul în care la Tate a fost expus *My Bed* al lui Tracey Emin? Mama m-a dus să-l văd, povestește Kat, amintindu-și că a spus tare, provocator: „E ca în dormitorul tău după o beție prelungită, mamă!“, iar Blythe s-a răsucit pe tocurile pantofilor ei Manolo, prefăcându-se că nu auzise. Ce să mai vorbesc, și tata era acolo, comportându-se ca un figurant de doi bani din *Austin Powers*! Astăzi, fițele astea n-ar mai impresiona pe nimeni. Vorbesc serios.

– Uau! Nu-i corect! protestează Angie.

– Nu-i așa?

Kat se gândește la toate celelalte femei care au trecut prin așternutul tatălui lor – și prin atelierul lui – de-a lungul anilor. Nu în ultimul rând, Dixie.

– Uite care-i treaba, tu n-ai fost prima, Angie, spune ea cât de amabil poate. Nările lui Angie se dilată: Kat a lovit într-un punct sensibil.

– O, la naiba, știu asta! Totuși, acele studii după model pe care le-a pus deoparte vorbesc de la sine, nu-i așa?

Kat sare ca mușcată de șarpe, iar părul de pe brațe i se zburlește.

„Stai așa, stai așa!“

Mintea ei se repede la o nouă posibilitate, detectând un model în amestecul de date derutante despre tatăl ei. O constelație într-o grupare aparent întâmplătoare de stele.

243

47. LAUREN, 2019

Lauren ar vrea să împacheteze cerul înstelat, ca dintr-o pictură de Tițian, să-l ducă cu ea la Whitechapel și să-l atârne pe peretele gri al apartamentului. De asemenea, marea. Zăpada. Mirosul de fum de lemne și de granit umed. Frigul pur și sărat. Farul unei bărci de pescuit, care clipește la orizont. Cărarea de lumină a lunii pe apă. Câinele lui Jonah, Rocket, cald și voluminos, rezemat de piciorul ei. Inima ei plină, plină, plină.

Exaltarea ei ar putea fi, de fapt, ușurarea spaimei învinse. Dar e destul de sigură că are legătură și cu faptul că Jonah stă mai aproape de ea decât acum zece, cinci, două minute. Și are sentimentul rar că se află exact în locul potrivit, exact la momentul potrivit.

– Chiar m-ai recunoscut în tren?

– Evident, m-am gândit: care sunt șansele? răspunde el, aruncându-i lui Lauren o privire pieziș, de parcă n-ar vrea nici să se holbeze la ea, dar nici n-ar putea să se abțină. Surorile Finch mi-au făcut o impresie destul de puternică la vremea aceea, explică, după care tace preț de câteva clipe. Tu, mai ales.

De plăcere, Lauren simte un gol în stomac.

– O, alături de Flora și de Kat, eram invizibilă!

– Nu și stând în vârful unei stânci, îmbrăcată într-o rochie de bal!

Conversația asta merge ușor, precum un mecanism bine uns. Desigur.

Chipul lui Jonah n-are nimic a face cu o figură dintr-un tablou renascentist, ci cu o față pe care Lauren a văzut-o printr-un alt tip de ramă, cu ani în urmă, una de piatră, fără geam: fereastra colibei pustnicului. Ea încearcă să-i sugereze asta lui Jonah, împiedicându-se în propriile cuvinte, înainte să se oprească fără suflare și să se simtă ca o proastă pentru că și-a imaginat că el o să-și amintească vreodată.

– Îmi pare rău că m-am uitat, mărturisește el pe un ton devenit dintr-odată timid. Erai cea mai drăguță fată pe care o văzusem vreodată!

Stomacul ei tresaltă din nou.

– Tu ai strigat la surorile mele! exclamă ea, cu un nod în gât. În ziua în care m-au ținut atârnată pe marginea terasei.

– Ce pot să spun? Unii eroi au acnee și păr vâlvoi!

– Mulțumesc, Jonah! reușește ea să spună.

244

E copleșită de minunea vieții, de felul în care pare să te ducă pe o cărare ce se cufundă adânc într-un puț de mină, pentru ca apoi cărarea aceea să se ridice din nou la lumină, în plin soare. Da, e copleșită de viteza cu care se întâmplă totul.

Și înainte ca ea să poată înțelege ce anume se întâmplă, el se întinde și, cu o blândețe care face ca inima lui Lauren să se coboare hăt, departe, în pântec, își trece vârful degetului peste obrazul ei.

– De asta mi-am adus aminte de tine, spune el, punându-și degetul pe semnul ei din naștere, ceea ce face ca întreg corpul să-i fie străbătut de un curent electric. O rândunică! Ai venit ca să stai aici vara, iar apoi ai zburat din nou. E perfect!

Lauren speră că Jonah nu-i vede ochii umezindu-se. Nu îndrăznește să

clipească, de teamă să nu-i alunece lacrimile. Și nu știe cum să explice că, de la eclipsă încoace, a crescut simțindu-se imperfectă, vinovată, fracturată.

Chiar și bucățile pe care timpul le-a sudat au fost rupte din nou de moartea mamei. Dar în momentul de față se simte ca și cum acele fragmente încep să

se miște unele către altele ca să refacă întregul, precum într-o filmare cu încetinitorul, în sens invers, a unui vas scăpat pe jos. Și e destul de sigură că

Jonah o s-o sărute – o, ce bine ar fi! – până când el își îndepărtează mâna. Și orice ar însemna acea energie care vibrează între ei – chimie, o intimitate pe care ea n-o poate explica și care n-are nici o legătură cu gradul în care se cunosc unul pe celălalt – rămâne neexplorată. Lauren se strânge în sine, cu o dezamăgire tăcută și absurdă. De când l-a lăsat Viv la Rock Point, Jonah trebuie să fi așteptat, politicos, să plece la pub. Plin de amabilitate, a vrut să

verifice dacă Lauren și Raff sunt bine. Dar ea l-a oprit aici, ținându-l de vorbă. Pauza din conversație ar trebui să fie un pretext convenabil de care el să se agațe ca să-și facă ieșirea din scenă.

– Gemma a fost prima persoană tânără pe o cunoșteam și care a murit, spune Jonah în schimb, luând-o prin surprindere. Așa ceva modifică felul în care vezi lumea. Nu te întorci la cel care ai fost, nu-i așa?

Lauren știe în clipa de față, fără nici o îndoială, că s-ar putea îndrăgosti până peste cap de bărbatul ăsta, care pare s-o aibă cartografiată. Iar o astfel de descoperire o face să se simtă instabilă și vulnerabilă. Își vâră mâinile adânc în buzunarele hainei, ca și cum inima i-ar fi coborât în vârful degetelor și ar fi fost mai în siguranță acolo.

– Încă mă gândesc la asta, Lauren, spune Jonah, iar ea se desfată la auzul numelui ei rostit de buzele lui, la momentul în care am văzut pasărea aceea galbenă, exotică, zburând foarte jos, adaugă el, făcând o mișcare de 245

alunecare cu o mână. Au trecut și surorile tale, imediat după aceea, încheie, cu o anumită intonație.

– Tu ești prietenul despre care mi-a pomenit Pete, cel care le-a auzit pe surorile mele vorbind despre ceva ce făcuseră în ziua aceea, nu-i așa?

întreabă Lauren, după care el dă din cap, confirmând, iar ea tremură, fără

nici o legătură cu frigul. Și ce… ce făcuseră surorile mele? îl chestionează, cu glas strangulat.

– Uite ce-i, ele n-au spus, așa cum i-am zis și lui Pete de câteva miliarde de ori, răspunde Jonah, după care se lasă o tăcere ce pare țesută strâns, înmănunchind în ea firele acelei veri din trecut. Mă tem că el s-a agățat mereu de asta!

– Nu-l învinovățesc pe Pete. Bineînțeles că ar vrea să știe. Și eu aș vrea, Jonah, chiar aș vrea! Surorile mele nu mi-au spus chiar totul, murmură

Lauren, mânată de o frustrare arzătoare, care i se reflectă și în glas. Nimeni din familia mea n-a prea vrut să vorbească despre asta.

– Dar surorile tale erau atât de mici de vârstă! spune el pe un ton blând. Orice au făcut, acum s-a terminat, Lauren!

Pentru ea, n-o să se termine niciodată. Poate că într-o bună zi, dacă o să-l mai revadă pe Jonah, o să-i povestească în amănunt cum a avut două

vieți, una pentru ea, una pentru Gemma, trăindu-le pe amândouă. Cum o parte din ea și-a dorit să aibă chiar și fobia față de păsări – a lăsat-o să pună

stăpânire pe ea, și-a hrănit propria frică – pentru că, dacă Gemma ar fi fost mai speriată, n-ar fi lăsat-o s-o convingă să intre în volieră. N-ar mai fi murit atât de îngrozitor de tânără. Pământul ar fi ajutat-o pe Gemma să-l salveze, iar Viv și Pete n-ar mai fi fost aruncați în infern.

– Cam asta i-a spus și Viv lui Pete după ce ai plecat azi de la căsuță, spune Jonah după un moment, mângâind urechile lui Rocket, și atingând, în trecere, haina lui Lauren. Viv își dorește cu disperare ca Pete să-și continue viața. Lauren n-o să uite niciodată cum Viv Heap a intrat mai devreme în

căsuță și și-a luat în brațe fiul, uriaș și furios, bătându-l pe spate și transformându-l într-un băiețandru.

– E norocos să aibă o mamă ca Viv! Ea m-a întrebat dacă vreau să mă

întâlnesc cu ea mâine, la gară, ca să bem o cafea înainte să plece trenul meu.

Nu știu dacă e o idee bună. Tu crezi…?

– Du-te! răspunde el fără să ezite. Viv e o femeie foarte cumsecade!

– Dar n-o să se supere Pete?

Nu vrea să riște să stârnească iarăși fiara din el. Un fulg de zăpadă îi aterizează pe gene, formând o pată albă.

– Fără îndoială că Pete o să aibă ceva de spus despre asta. El e în război cu lumea. Dar n-o să mai facă nimic care s-o supere pe Viv. Nu în momentul de față, spune Jonah într-un mod care o face să se întrebe dacă nu cumva a avut și el o discuție cu Pete. A fost mărinimos din partea ta să nu-l reclami la poliție, Lauren!

– La ce-ar fi ajutat asta? Pete are nevoie să pună capăt întregii povești.

– Și are nevoie și de un pic de noroc, măcar o dată-n viață, adaugă

Jonah, zâmbind atât de larg, încât Lauren și-ar dori să se poată pierde în zâmbetul lui. Da, corect! Mai bine aș…

Se oprește, părând că ar vrea să-i pună o întrebare.

Lauren o aude pe mama ei spunând:

„Dacă viața îți scoate în cale ceva frumos, ia cadoul!“

Cu inima bubuindu-i în piept, își scoate mâna din siguranța buzunarului hainei, o aduce în spațiul rece dintre ei – deloc departe – și-și împletește degetele cu ale lui, timid, la început, verificând dacă întâmpină

rezistență. Jonah întărește strânsoarea și, fără să mai fie nevoie să spună

nimic, o trage aproape de el, în haloul lui de căldură, sub un cer plin de stele, iar lumea cade la picioarele ei.

48. FLORA

Cu o pătură de lână pe umeri, Flora se uită pe fereastra salonului.

Prinși în dreptunghiurile de lumină, fulgii de zăpadă se învârt ca niște licurici. Mai departe, lângă Râpă, două siluete, una uriașă și una mică – Jonah și Lauren – stau aproape, chiar foarte aproape. Trebuie să fie frig acolo.

Flora e răsucește pe călcâie și-și încălzește mâinile la foc, întorcându-le ca pe niște felii de pâine prăjită, ca să se bucure de căldură în mod uniform.

Apoi trage cel mai bun fotoliu – marcat cu o etichetă autocolantă pe care e scris un „F“ – spre căldura reconfortantă, după care se afundă în perna lui de păr de cal. S-ar putea să fie cel mai confortabil fotoliu în care a stat vreodată.

În seara asta, întreaga casă pare neașteptat, ciudat de luxoasă. Flora îi iartă

totul. Privind focul în timp ce soarbe din paharul cu apă minerală – după o luptă lăuntrică scurtă și viguroasă, a renunțat la vin –, i se pare că

încurcătura din ultimele zile și din ultimele două decenii începe să se rezolve după propria logică de vis. Ea e destul de sigură că mica locuință a familiei Heap a rezistat în luptă cu colapsul inevitabil doar pentru ca cele două familii să se poată intersecta din nou. Da, căsuța a rezistat anume ca familia Finch să se confrunte la modul dur cu pierderile pe care i le-a provocat familiei Heap. Și Viv! O, Viv!

După ce a murit Gemma, Flora n-a mai suportat să se gândească la menajera care le aduna lenjeria intimă aruncată neglijent de pe podea. La mama care trebuie să fi fost copleșită de durere. Nici nu îndrăznea să se gândească la Pete, care pierduse o soră. Căderea psihică a lui Lauren – deși nici unul dintre adulți n-a pomenit-o vreodată, de teamă că ar fi fost un subiect captivant pentru adolescente, ca, de pildă, sinuciderea sau anorexia

– a fost un avertisment despre ceea ce se întâmplă dacă te ocupi de oameni morți, mai degrabă decât de petreceri, festivaluri și iubiți. Durerea e molipsitoare și periculoasă. Poți să rămâi blocat în ea.

În ciuda hotărârii ei de a nu se gândi la acea vară, amintirile trebuie să

fi mocnit undeva înlăuntru, își dă ea seama acum. Acele amintiri s-au concentrat, s-au intensificat precum un sos sărat, uitat pe aragaz, care și-ar fi schimbat consistența în moduri neprevăzute.

Dar dacă a existat un moment precis în care ea s-a transformat în genul de femeie care s-ar fi căsătorit cu un bărbat ca Scott, pe acela l-a uitat.

Tot ce știe e că înainte era neînfricată, dorindu-și cu disperare să exploreze lumea. Dar s-a așezat la casa ei prea de tânără, fără să se fi explorat pe ea însăși, bucurându-se că a întâlnit un bărbat stabil, statornic și, în mod liniștitor, lipsit de veleități artistice. Iar de la nașterea lui Raff, ori de câte ori viața ei a început să pară ca o colivie – ceea ce sună a răsfăț, ceea ce *e* un răsfăț atât de mare –, ea s-a aruncat în „proiecte“, tapetând, aranjând și organizând, înființând grupuri pe WhatsApp pentru strângeri de fonduri și pentru cursuri de organizare a recepțiilor, eliminând gândurile necuvenite, ca pe niște sarcini de pe o listă cu lucruri de făcut. Creând nesfârșite mici probleme, astfel încât ea să le poată rezolva. Dar subconștientul i s-a dovedit a fi mai puțin ascultător. Noapte de noapte, prinsă sub plapuma ei luxoasă

de puf de gâscă și în cleștele gambelor musculoase ale lui Scott, visa că

zbura. Cu brațele întinse, pe deasupra câmpurilor și a orașelor sclipitoare, precum băiețelul din *Omul de zăpadă26*.

– Flo!

Își ridică privirea de la foc și o vede pe Kat, îmbrăcată în negru și animată de o energie ciudată, cu părul ud în față, ca și cum ar fi fost afară.

– O, scuză-mă, eram la kilometri depărtare! Salut!

– Tata a coborât deja? întreabă Kat pe un ton încărcat de semnificații pe care Flora nu le înțelege.

– Îi citește lui Raff o poveste înainte de culcare, răspunde ea, bănuind că tatăl ei se refugiază în compania lui Raff, folosind povestea drept pretext ca să nu coboare. Încă pare afectat, dacă e să fiu sinceră!

– La fel și tu.

Flora își ridică picioarele, își pune pătura pe genunchi și-i aruncă un zâmbet vag lui Kat.

– Mă rog, asta n-a fost o zi obișnuită. M-a lăsat pe gânduri.

Kat se așază pe un colț al măsuței de cafea.

– Mda… Fii atentă, Flora! Am început să mă gândesc și am sfârșit prin a demisiona.

– Chiar așa?! Uau!

Flora îndrăznește să spere că amestecul ei n-a însemnat un dezastru total. Vorbind cu Kofi, cel puțin a forțat-o pe Kat să dezvăluie o criză de carieră pe care a ascuns-o de familie într-un mod cu totul inutil, ai ei iubind-o indiferent de statutul profesional sau de prețul acțiunilor Spring.

– Și ce faci mai departe? o chestionează ea.

26 Carte scrisă și ilustrată (în 1978) de autorul englez Raymond Briggs 249

Kat își trosnește degetele.

– Nu prea știu. Trăiesc din economii. Traversez o criză de identitate.

Îmi iau puțin timp liber. Văd ce se mai întâmplă.

– Te-ai schimbat!

Nici măcar nu-i vede telefonul.

Kat pare surprinsă, iar apoi, pe măsură ce comentariul i se așază în minte, mulțumită într-un mod precaut.

– Și tu?

Flora își trece căsnicia în revistă. Pătuțul gol din camera pentru bebeluș. Camera de serviciu decorată în albastru-Tiffany, unde poate să

plângă de una singură, cu suspinele înăbușite de zgomotul mașinii de spălat.

Scott gâdilându-l pe Raff și jucându-se cu el de-a avionul. Jurămintele ei de la cununie – a crezut cu adevărat fiecare cuvânt pe care l-a spus. Inima i se strânge, neputând concilia toate astea.

– Am avut destule bătăi de cap, Kat!

Sora ei rânjește.

– Vrei să te îndepărtezi?

Flora cade pe gânduri preț de o clipă. E greu de imaginat persoana care a fost – sau s-a prefăcut că e – cu trei zile în urmă.

– Nu de Rock Point. Sau de oricine de aici. Nu prea știu cum să explic.

Dar e ca și cum femeia care trăiește viața mea de acasă, își face exercițiile Kegel, îi pregătește cina lui Scott, care trebuie să vină de la serviciu – al lui fiind mult mai important decât al meu pentru că al lui e plătit, nu? – n-aș fi cu adevărat eu, ci doar un fel de… *Doppelgänger27*.

– Mai întâi Lauren, spune Kat pe un ton ironic, iar acum, tu!

– Vrei să spui că este exagerat să vreau să mă simt sută la sută

prezentă în propria viață? Ca atunci când eram adolescente, Kat, ții minte?

Mai știi cum ne simțeam? O fi egoist să vrei…?

Îi vine în minte Louise, de la casa cu numărul nouă. Își amintește de gestul cu care și-a aruncat romanul pe podea în timp ce s-au sărutat, de moliciunea neașteptată a gurii ei, care avea gust de cuburi de brânză M&S

Brie și de prosecco. O bucurie dulce, explozivă. Roșind, temându-se că sora ei i-ar putea citi gândurile, aruncă o privire la verighetă. Întotdeauna o să fie prea strâmtă.

– Sunt atât de multe minciuni în viața mea! Și chiar nu mai suport să

am de-a face cu ele nici măcar o zi în plus!

Kat se întinde și strânge mâna Florei, punând-o pes-te inima ei.

27 Dublură (în limba germană în original). 250

Flora simte sângele lui Kat – sângele Finch – pompând pe sub piele.

– Ei bine, există o modalitate de a rezolva asta, spune Kat.

– Gata cu minciunile? întreabă Flora cu prudență, văzând-o pe Kat cum tresare ușor în timp ce anticipează implicațiile. Vezi tu, mi-am dat seama că

totul e o… o încâlceală de nedescurcat. Vara aceea, ziua aceea, sunt ca un nod cu care te alegi în mijlocul părului. Am făcut totul de nemărturisit. Dar nu trebuie să fie așa, nu? face ea apel la Kat, care își retrage mâna. I-am putea spune lui Lauren. Totul. Astă-seară. Am putea, Kat, nu clătina din cap! S-a creat o ruptură între noi trei, una care s-a adâncit în toți acești ani.

– Așadar, putem să plecăm de aici înarmate cu fotolii, cu hărți și cu o conștiință dezinfectată, iar Lauren se întoarce în apartamentul ei sumbru de la Whitechapel, luând cu ea pasărea aia de paie a Gemmei, dispărută în chip ciudat – chiar așa, care e povestea acelei dispariții? – și alegându-se cu o nouă traumă, înșiră Kat, încrucișându-și brațele. Nu știu, Flora! Adică,

înțeleg. M-am săturat și eu de prostii. Iar dacă e vreo consolare în asta, ceea ce nu e, am bănuiala că înșelăciunea noastră nu e cea mai mare sau cea mai rea. Nu în familia Finch. Tata e virtuozul. El a dat exemplul cu ani în urmă.

Subterfugiul e marca familiei Finch. Structura ei de rezistență.

– Dar acum suntem adulți, Kat! exclamă Flora, simțind nevoia să-și amintească ea însăși. Sunt mamă, ca și Viv. Când am văzut-o azi… Pur și simplu, am înțeles-o, adaugă ea, brusc înfierbântată, dându-și pătura laoparte. Și… și… ei bine, nu-i așa că adevărul e important?

Cumva, ea așteaptă de la Kat să spună ceva inteligent. Adevărul se bazează pe perspectivă. E relativ. Dacă ai trăi o viață de adevăr pur, absolut, ar fi orbitor, de nesuportat, iar membrii fiecărei familii s-ar ucide între ei la prânzul de duminică.

Kat își strânge rădăcina nasului și înclină din cap.

– Adevărul e totul, Flora!

– Mulțumesc! răspunde Flora, expirând prelung și cu putere. Atunci, asta e! Suntem de acord, se bucură ea, deja simțindu-și pântecul mai puțin umflat, de parcă tot ceea ce a reținut corpul ei începe să se dizolve. Cred că

Lauren are oricum o bănuială! Se pare că Dixie, pe patul de moarte…

– Știu ce a spus Dixie, îi taie vorba Kat, al cărei picior tremură acum în mod periculos, pedalând în gol. Iar Dixie nu vorbea despre noi, altminteri ne-ar fi înfruntat cu mult timp în urmă. Nu, Dixie încerca să-i spună lui Lauren altceva. Un secret, explică ea, aplecându-se înainte, cu mâinile strâns împreunate. Al tatei!

– O, Doamne!

– Gândește-te bine, Flora! Dintre toate mamele noastre, Dixie era singura căreia el i s-ar fi putut confesa. Singura în care ar fi avut încredere…

Se aude bubuitul ușii din față, urmat de un scârțâit puternic și surescitat, care nu poate semnala decât o singură persoană. Kat tace.

Lauren pare să fie adusă în salon de o rafală de zăpadă. Are obrajii trandafirii, iar ochii, aprinși ca niște filamente. Se așază pe bancheta de lângă

fereastră și, mușcându-și buza de jos, pare să ascundă un secret delicios, numai al ei. Nu arată ca o femeie care a fost ținută ostatică recent, într-o casă

părăsită. Dacă Flora nu greșește foarte mult, Lauren arată ca o femeie îndrăgostită.

O să stoarcă niște detalii mai târziu. Înainte de a-și pierde curajul, trebuie să facă asta.

– Lauren, ar fi trebuit să-ți spunem ceva despre dimineața zilei de…

Cuvintele i se sting pe buze, în timp ce tatăl ei și Angie – care ține în mâini o tavă mare – apar în prag. Flora își recompune expresia feței, silindu-se să zâmbească larg.

– Salut!

Papagalul începe să cârâie, dar zgomotul se aude mai tare decât în mod normal.

– A trebuit să mutăm colivia Berthei în bucătărie, explică Angie. E prea frig în seră astă-seară, adaugă ea, așezând tava pe măsuța de cafea, moment în care bolurile și paharele se ciocnesc, iar din carafa de vin roșu sar câțiva stropi. Am spus asta doar ca să te avertizez, Lauren!

În loc să se încordeze de frică, Lauren pare să-și cântărească

sentimentele în legătură cu asta.

– Cred că s-ar putea să mă obișnuiesc cu Bertha. Măcar un pic.

– Ți-am spus eu! Să știi că în scurt timp o să înceapă să-ți ciugulească

lobul urechii, spune Charlie, care se trântește pe canapea, iar apoi îi aruncă

Florei un zâmbet amuzant, cu subînțeles. Erai în plin avânt! o tachinează, făcând-o să-i stea inima în loc fiindcă își dă seama că a auzit-o. Nu ne lăsa să

te oprim! adaugă el.

Ea ezită, cuprinsă de îndoială, incapabilă să suporte gândul la consternarea tatălui ei, la dezamăgirea lui cumplită față de ea ca ființă

umană, soră, fiică.

– A, vorbim mai târziu! spune Kat cu vioiciune, fără să păcălească pe nimeni.

– Aș vrea să știu.

E o hotărâre surprinzătoare în glasul lui Lauren. Își ia de pe ochi bretonul înspicat cu șuvițe albastre, de parcă ar vrea să-i vadă mai clar. Iar 252

Flora aude o bătaie lentă de tobă – nu valurile, nici inima ei –, una care pare să vină chiar din casă, ca și cum aceasta ar fi înzestrată cu simțuri.

– Ei bine, continuă! spune Charlie pe un ton rece.

Și Flora se gândește, iritată: *el* are un istoric în ascunderea lucrurilor.

Datele lor de naștere atestă faptul că viețile lui secrete s-au desfășurat în paralel. Deci vina lui a fost ascunsă chiar în acea încrengătură. Oricare ar fi planul sucit pe care l-a pus la cale tatăl lor, acesta nu reușește să rezolve toate problemele. Pur și simplu nu reușește. Flora își schimbă poziția, neștiind de unde să înceapă.

– Borcanul! Începe cu borcanul, Flora!

Kat îi citește gândurile; în cele din urmă, cele două surori au ajuns să

se sincronizeze perfect.

– În dimineața aceea, înainte să înceapă eclipsa, explică Flora bâlbâindu-se, eu și Kat ne-am dus în atelier, ca să ne pictăm pe fețe. Eu… am luat din zona chiuvetei un borcan cu alcool de curățat. Unul dintre borcanele despre care ne-a avertizat tati.

O agasează propria străduință de a părea sofisticată și tranșantă în ochii lui Kat. Dar și avertismentele tatălui ei, devenite inutile prin faptul că el n-avea deloc grijă de atelier, care era un loc haotic. Circulau povești amuzante despre artiști care-și lingeau pensulele. Despre oase zdrobite, din care se făcea vopsea. Despre halucinații pricinuite de vapori periculoși. Nu știai niciodată ce anume să iei în serios.

– Am strecurat borcanul în geantă, adaugă ea.

Charlie își ridică privirea și tresare, năucit.

– Pentru ce naiba ai face o prostie ca asta?!

Angie îl bate ușurel cu o mână pe braț, ca să-l liniștească, dar el îi dă

mâna laoparte.

– Planul era ca eu și Kat să ducem borcanul la petrecerea de pe plajă.

Dar… nu l-am mirosit, murmură Flora, contorsionându-și buzele în jurul cuvintelor care le incriminează pe ea și pe Kat. Gemma a făcut-o.

– Gemma?! se miră Lauren, dând drumul unui hohot de râs lipsit de veselie, neîncrezător.

Ochii îi sunt uriași, dilatați, iar în ei se oglindește lumina focului. Flora îi compară în gând cu oglinzile din atelier, în care se reflectau vasele și borcanele pline cu combinații chimice în culori strălucitoare.

– Nu…, șoptește Lauren.

– Ba da, l-a mirosit mai târziu, în grădină, în timp ce tu erai la toaletă

fiindcă ți se făcuse rău, mărturisește Flora, dându-și seama că totul e prea urât ca să mai poată fi îndulcit. A făcut-o, Lauren!

– Dar nu le-ați spus paramedicilor! exclamă Lauren, care apoi își duce mâna la gură, începând să înțeleagă.

– Nu, recunoaște Flora, vorbind cu greutate din pricina amintirii aceleia îngrozitoare, fiindcă atunci ea și Kat au intrat în panică, fiind convinse că au otrăvit-o pe Gemma. Am aruncat borcanul în seră! Printre roșii! Îi face greață și acum acel miros dulce, mineral, al vrejurilor de roșii.

Kat își înclină capul, făcând o grimasă îndurerată, și spune:

– N-am spus nici poliției. Nici ție. Nimănui. Eram îngrozite. Și ne era frică. Îmi… dădeam seama cum o să pară, Lauren! Fete bogate, fiica menajerei. Optica…

Glasul lui Kat se curmă.

– *Optica?!* strigă Lauren, care se uită la ele îngrozită.

Tatăl lor scoate un zgomot gutural, profund, care pare să vină din viscere, nu din gât.

– Eu și Kat suntem bântuite de asta de atunci, Lauren, fără să știm dacă

mirositul acelui borcan a făcut vreo diferență în privința…, se bâlbâie Flora, căreia i se umplu ochii de lacrimi.

Încearcă să nu plângă și să facă să fie totul despre ea. Chiar dacă *e* vorba despre ea. Despre Kat. Despre toți cei din încăpere. Despre Pete și despre Viv, de asemenea. Moartea Gemmei le-a împletit viețile laolaltă, tot așa

cum i-a și îndepărtat. A fost, și probabil că o să fie întotdeauna, momentul definitoriu al ei, al Florei. Pivotul. Înainte și după.

Lui Lauren i se vede pe față că are o mulțime de întrebări, iar Flora își adună puterile.

– Gemma era atât de… atât de sensibilă, spune Lauren cu glas scăzut.

De ce ar fi făcut ea așa ceva… și asta, când eu nu eram acolo?

Flora surprinde privirea strălucitoare a lui Kat, iar hotărârea ei de a spune restul poveștii începe să-și piardă din tărie.

Tatăl lor își acoperă fața cu mâinile lui ridate, de artist. Nimeni nu se mișcă și nu vorbește. E ca un tablou, se gândește Flora, ca un portret îngrozitor al familiei Finch. Din bucătărie se aud zgomotele pe care le scoate Bertha în timp ce-și face încălzirea, ciripind, clămpănind, iar apoi scârțâind.

Flora încremenește. Bertha spune din nou acele cuvinte, care acum sunt inconfundabile. Iar Flora o s-o audă mereu, o să păstreze amintirea papagalului ăstuia care vorbește, care țipă, care refuză să uite și care poate să imite la perfecție un glas uman. Glasul ei, al Florei.

49. LAUREN, 2019

Cârâitul trădător al Berthei reapare din noianul timpului, de parcă ar fi o foaie de ziar pe care e scrisă știrea cutremurătoare. Iar Lauren călătorește cu gândul înapoi în ziua aceea și se trezește poticnindu-se din nou prin seră, pe picioare tremurătoare, ca de mânz, purtând rochia ei udă, urât mirositoare, pătată de sclipiciul Gemmei.

Bertha țipă:

– Ce-am făcut?!

Pasărea are întocmai glasul plin de panică al unei fete din lumea bună, care răsună ca un ecou de-a lungul anilor.

În cele din urmă, Bertha tace. Amintirea se stinge, iar Lauren își revine; trecutul și prezentul se suprapun, dar o fac acum într-o manieră mai blândă.

Surorile ei mai mari n-au făcut decât să scoată husa de pe o piesă informă de mobilier, pe lângă care ea s-a învârtit de-a lungul întregii vieți de adult. Uite-o! Iat-o! Cu toate astea, Lauren simte și alte lucruri, încă acoperite, împinse în colțuri. Și, trecând prin bancheta pe care stă ea acum, urcându-i pe coloana vertebrală, Lauren percepe vibrația valurilor gigantice care au străbătut kilometri și kilometri de mări în plină iarnă grea, adunându-și energia și lovind, în sfârșit, stânca. Lauren simte violența acelui flux.

– Scuzați-mă, oameni buni, am ceva de adăugat! exclamă Angie, ridicând mâna. Am făcut curățenia de primăvară în atelier cu o seară înainte, ca o surpriză pentru Charlie. Am aruncat la gunoi acele borcane vechi și decrepite de lângă chiuvetă, am scos altele noi, am diluat alcoolul până la un nivel sigur, astfel încât să nu explodeze și să nu-i ardă mâinile celui care le-ar fi folosit. Oricum, Charlie avea vârfurile degetelor tari precum cochiliile de crustacee! spune ea, dregându-și glasul. Și știți, am făcut destul de multe experimente de amator la viața mea, așa că, sincer vorbind, nu cred că acel nou amestec a fost nociv.

– O, slavă Domnului! strigă Flora.

Kat se uită în tavan, mormăind ca pentru sine.

Cuprinsă de un val de amețeală, de o senzație de împrăștiere, Lauren se răsucește spre fereastră, privind în noapte. Atârnată pe cerul indigo e aceeași lună albă și rotundă care, în urmă cu douăzeci de ani, și-a strecurat umbra, ca într-un truc cu cărți de joc, între pământ și soare. Oare ar trebui să

se spânzure și ea? Nimeni nu trebuie să știe niciodată că, după ce Angie și-a terminat reorganizarea atelierului, ea, Lauren, a mutat, plină de furie și de simț teritorial, înapoi *la locul cuvenit*, acele borcane, pe care își amintește că

le-a scos din coșul de gunoi. În mod clar, nici Angie, nici tata n-au observat, fiindcă mintea lor era ocupată cu alte lucruri.

– Lauren! strigă Flora. Auzi ce spune Angie?

Lauren aude, de asemenea, chemarea unui viitor diferit, unul din care lipsește vinovăția surorilor ei. Atâta tortură pentru niște lucruri care nu mai pot fi schimbate și al căror impact o să rămână întotdeauna incert! Înțelege, simțind că i se face rău, felul în care multe decizii, cuvinte și evenimente mărunte – nu doar unul! – au concurat la crearea cursului fatal.

– Lauren, spune ceva! o roagă Flora din nou.

– Penele și sperietura au provocat criza de astm. Iar dacă Gemma ar fi avut inhalatorul…, murmură Lauren, adunându-se și întorcându-se cu spatele la fereastră. Pete mi-a vorbit clar despre asta.

Glasul ei accentuează numele lui, pierderea lui, nevoia de sora lui.

– Apropo de Pete, spune Angie, căreia îi joacă ochii în cap, plini de nervozitate. Bietul om! Nu vreau să pice de vinovat pentru toate. Iar din moment ce punem cărțile pe masă astă-seară, murmură ea, mușcându-și buza și întinzându-și rujul pe dinții din față, aflați că eu mi-am tăiat anvelopa.

– De ce naiba ai face asta, Angie? se bâlbâie Charlie, șocat.

Lauren se simte doar ușurată că acea infracțiune n-a fost opera lui Pete. – Am condus șapte ore până aici, iar tu ai vrut să mă dai afară după o noapte? Nu, îmi pare rău, iubitule! exclamă Angie, mișcându-și șoldurile și turtind pernuțele canapelei. Orice-ar fi fost, am vrut să rămân. Să-i demonstrez familiei tale că nu sunt un monstru!

– Ce mod interesant de a face asta! spune Kat, întâlnind privirea lui Lauren și silindu-se să-și înăbușe un zâmbet.

– Ajunge! Tensiunea mea e pe cale să treacă prin acoperiș!

Charlie își scoate ochelarii și se freacă la ochi.

– Bea niște apă! îl instruiește Flora.

Dar el ia o înghițitură de vin, decretând:

– Să punem punct pe ziua de azi!

– Vorbești serios? Consideri că am terminat, nu-i așa, tată? se opune Kat, pe fața căreia nu se mai vede acum nici urmă de zâmbet.

Charlie își umple din nou paharul, bâjbâind. Vinul se revarsă, scurgându-se pe piciorul de sticlă. Lauren simte în cameră o tensiune ascunsă. S-au pus prea multe piese în mișcare.

– Lauren, intervine Flora, întrerupându-i gândurile, cu câteva zile înainte de eclipsă, eu și Kat am surprins-o pe Angie în atelier, răsfoind schițele personale ale tatei. Iar ea ne-a spus că a văzut un studiu cu Viv.

– Nud, adaugă Kat, pândind reacția tatălui lor, care se tulbură de îndată.

Charlie pufnește:

– Nu fi ridicolă!

Viv! Lauren simte din nou acea fragmentare, un tinitus, un zumzet precum cel al unui roi de albine vara, care, în timp ce încerci să-l prinzi, se remodelează mereu.

– Nu eram sută la sută sigură că e Viv, Charlie! dă înapoi Angie.

– Ați văzut și voi desenul? le întreabă Lauren pe Kat și pe Flora, nevenindu-i să creadă, nevrând să creadă.

Kat își ferește privirea, sprijinindu-și obrazul în palmă, dar răspunde:

– Nu. Ne-ai întrerupt tu.

Lauren simte un spasm. Știe ce urmează. E scris pe fețele pline de tristețe ale surorilor ei.

– Dar i-ați spus Gemmei!

– I-am spus atunci când ai fost la baie, unde ai stat o mie de ani. Am tachinat-o pe Gemma în legătură cu mama ei, răspunde Flora cu glas răgușit, ștergându-și o lacrimă cu mâneca puloverului. Groaznic, groaznic, groaznic!

Totul începe să se lege și să capete un fel de sens pervers: sfidarea din ochii Gemmei; Gemma strigând la Kat și la Flora. Umilită, ar fi făcut orice ca să braveze. A inhalat din borcanul acela, iar apoi – furioasă, sfidătoare, posibil drogată, nemaiputând să judece corect – le-a acceptat provocarea și, în mod dezastruos, a intrat în volieră. *Ticăloasele!*

– Ce v-a făcut vouă Gemma?!

– O preferai pe Gemma în locul nostru, răspunde Kat în șoaptă.

– Erai sora noastră, nu a ei, adaugă Flora, trăgându-și nasul. Dar te comportai… exact pe dos.

Furia ridică în Lauren un val de căldură. Povestea asta nu ține.

– Dar voi două nu voiați altă soră! Nu m-ați vrut!

Charlie își ia capul la mâini.

– Fetelor, vă rog! pledează el, înăbușindu-și un suspin.

Bușteniii aprinși trosnesc în șemineu. Flăcările se întind și sar, iar Lauren vede în ele dâre de vopsea galben-cadmiu, pene de peruși, razele de 257

soare de la sfârșitul verii. Parcă ar fi un foc de tabără al trecutului și al prezentului.

– Am interiorizat resentimentele mamei mele față de Dixie și Blythe.

Dar cu Kat aveam deja o legătură, spune Flora. Iar tu… ai apărut pur și simplu!

– Și era evident că tata încă o iubea pe mama ta, Lauren, motiv pentru care mamele noastre o urau, iar tu erai micul lui animal de companie, spiridușul lui artistic drăgălaș, care îl urma în atelier. Dar el a fost mai întâi al nostru, explică și Kat, strâmbându-se. Deh, asta ne-a fost logica strâmbă, de surori vitrege!

Da, logică de surori. Cuvintele astea – descalificate de mențiunea

„vitrege“ – lasă în mintea lui Lauren o urmă scânteietoare, precum dârele de lumină ale unui foc de artificii. Ea se înmoaie întrucâtva, fiindcă le e recunoscătoare, în cele din urmă, pentru onestitatea lor. Se întoarce către tatăl ei.

– Dacă o iubeai pe mama, de ce te-ai purtat urât?

În glasul ei rugător se aude fetița care și-a dorit doar ca părinții ei să

fie împreună, care a trebuit să accepte explicația mamei ei despre lucrurile care n-au mers și despre cele care nu erau menite să se întâmple.

– Și ce a fost, mai exact? Ce ai făcut, tată? întreabă ea.

Transpirația începe să brobonească fruntea tatălui ei.

– Nu e momentul potrivit să discutăm despre asta, Lauren.

– E greu să fii sincer, tată, spune Kat. Urât! Dureros! Dar eu și Flora ne-am descurcat la capitolul mărturisiri. La fel și Angie. Ar fi putut să-l lase pe Pete să poarte vina pentru cauciucul acela tăiat, dar n-a făcut asta.

– Ai spus că s-a terminat cu secretele, Charlie! exclamă Angie, privindu-l chiorâș.

El începe să pară încolțit. Femeile din viața lui fac cerc, gata să-l atace și să-l doboare.

– Mi-e rușine să spun că n-o să fie o surpriză pentru nici una dintre voi, răspunde el, parcă micșorându-se în timp ce vorbește. Am fost infidel.

Lauren își trage răsuflarea. Deși bănuia asta de mult timp – Dixie n-a negat niciodată, dar nici n-a dat detalii –, confirmarea încă doare și o lovește chiar în piept, în inimă, așa cum poate că a lovit-o și pe mama ei.

– Știi ce, tată? Faptul că eu, Flora și Lauren avem orice fel de relație e de-a dreptul un miracol! spune Kat cu glas tremurător, care arată cât de mult o doare asta și pe ea. Suntem surori *în ciuda ta*, nu datorită ție, adaugă, în timp ce lacrimile îi curg în voie pe obraji. Și mereu o să ne îngrijim una de alta, tot în ciuda ta. La naiba, o să mă asigur de asta!

– Sunt foarte, foarte bucuros să aud așa ceva, spune Charlie cu greutate, în timp ce Flora scoate un șervețel din mâneca puloverului și i-l întinde lui Kat. Și le sunt recunoscător mamelor voastre. Le faceți cinste lor, tuturor, chiar le faceți! adaugă el, ridicându-se cu un oftat, și împingând în foc, mai în spate, un buștean aprins. Vreți să știți motivul pentru care sunteți în momentul ăsta aici, la Rock Point? întreabă, întorcându-se și fluturând vătraiul spre ele, de parcă ar fi o pensulă lungă. Dixie!

Se așterne o liniște instabilă.

– Să vă reunesc pe toate la Rock Point a fost ideea mamei tale, Lauren, explică el, iar expresia feței i se însuflețește, ca întotdeauna când vorbește

despre Dixie. Un mod de vindecare, de a merge mai departe, a spus ea. Dix m-a sunat nu cu mult înainte să moară.

– Mama a făcut asta? întreabă Lauren, amorțită.

Vântul suflă pe horn, trimițând înapoi scântei zburătoare și fum care se răsucește pe polița șemineului, un sul perfect, precum cel de la vioara mamei ei.

– Da. Și a detestat ideea mea de a goli casa! exclamă Charlie, ai cărui obraji sunt acum îmbujorați, plini de viață, de căldură, de pasiune. Mi-a interzis să fac asta înainte ca voi să vă întoarceți cu toatele aici pentru ultima oară. Am avut ordin strict să pun acea veche colivie la locul de lângă

canapeaua din atelier. Să *nu* acopăr voliera. Ea a vrut să te confrunți din nou cu voliera, Lauren. Sincer vorbind, nu m-aș mira să aflu că ea a orchestrat și readucerea nenorocitului de papagal la apartamentul meu din Londra!

– Dar toată viața a încercat să mă protejeze de factori declanșatori!

spune Lauren, luptându-se să înțeleagă toate astea sau să-și imagineze o astfel de conversație între părinții ei.

Surorile ei par la fel de șocate.

– Da, Laurie, dar în cele din urmă a ajuns să regrete o astfel de abordare. După cum știi, ea a vrut ca tu, Kat și Flora să petreceți timp împreună. I-am spus că era o propunere de mare risc să vă chem pe toate înapoi aici. Că erați atât de ocupate cu toatele, încât oricum n-ați fi venit. Ea a răspuns că riscul merita asumat. Și că nu trebuia decât să fac ca întâlnirea să aibă loc, spune Charlie zâmbind, luminându-se pentru prima oară în seara asta. Nu poți s-o contrazici pe Dixie Molloy!

– Dacă e să mă iau după astfel de vorbe, înseamnă că a fost o femeie pe cinste! exclamă Angie, însuflețindu-se. A planificat și întâlnirea noastră?

– O, nu! Noaptea aceea a fost scrisă în stele, iubirea mea! răspunde Charlie în grabă, însă Lauren se întreabă dacă nu cumva el o pune tot pe seama

magiei lui Dixie. *Eu* te-am vrut aici, Angie! M-am gândit să aducem 259

totul la Rock Point. Să zdrobim trecutul ca pe o *piñata*! E ceea ce și-ar fi dorit Dixie, adaugă el, pe un ton mai puțin sigur. Dar, în sfârșit! Iată-ne. Asta e, conchide, întinzând mâna ca să ia paharul de vin și apoi ridicându-l. Pentru Dixie! Lauren îi ascultă pe toți invocând numele mamei ei:

– Dixie! Dixie! Dixie!

Nu-și dă seama cum au sărit de la Gemma la mama ei, de la eclipsa totală la focul ăsta de iarnă, doar că totul în viața ei pare să fie legat cu fire de păianjen: dacă îl atingi pe unul, tremură cu toatele.

În clipa următoare, Kat se ridică și spune:

– Și acum trebuie să ne întoarcem, tată! Termină ce a început Dixie!

Iar firele acelea încep să tremure.

50. KAT

Kat urăște să greșească. Dar astăzi ar vrea să se înșele spectaculos.

Dacă bănuiala ei e corectă, tatăl ei trăiește păstrând un secret atât de mare, încât acesta i-ar zdrobi pe majoritatea oamenilor. Ar fi ca și cum ai încerca să respiri cu un bolovan pe piept. Dar Charlie Finch nu e ca majoritatea oamenilor. El e un Finch. El e un artist. Are capacitatea de a se detașa de modelele lui, de a vedea ființele umane ca pe niște aranjamente de formă și de carnație în spațiu, de volum și de lumină, o provocare tehnică ce trebuie rezolvată. Iar dacă nu poate rezolva o problemă, e liber să picteze peste ea, s-o distrugă – sau s-o ascundă ani de zile într-un atelier abandonat.

„Cu cât lumina e mai strălucitoare, cu atât umbra e mai întunecată!“

Lauren încă îl aude spunând asta.

– Kat, ce se întâmplă? întreabă Flora, îngrijorată.

Chipul lui Angie, gura ei întredeschisă, pun aceeași întrebare.

– Înainte să moară, Dixie a încercat să-i spună lui Lauren…, începe Kat să spună.

– Las-o baltă, Kat! intervine Charlie pe un ton deosebit de tăios, dându-se deoparte.

– Vreau să știu, tată! spune Lauren.

Kat aproape că poate să vadă mintea lui Lauren mergând după a ei, precum un iepure de câmp prin iarbă.

– Poți să vii puțin cu mine, Lauren?

Kat se ridică și se îndreaptă spre aerul mai rece al coridorului, spre zona mai întunecată. Așteaptă lângă ușă, cu inima începând să-i bată cu putere,

neștiind dacă Lauren o s-o urmeze.

– Nu te lăsa târâtă în asta, Laurie! o previne Charlie.

Dar ea traversează camera, hotărâtă. Odată ajunsă pe coridor, se uită

spre scară, ca și cum ar fi înțeles instinctiv unde trebuie să meargă mai departe.

– Așteaptă! tună Flora în spatele lor. Nu mă lăsați pe dinafară, ingratelor!

Și urcă împreună, până la inima dezordonată, stropită cu vopsea, a casei Rock Point.

Lauren găsește repede cheia de la sertarul de jos al comodei: 261

– A stat întotdeauna într-un craniu de iepure expus pe rafturi, explică

ea, vârându-și două degete în el și pescuind-o.

– Deci, ce căutăm?

Flora își încrucișează brațele, străbătută de un fior. Astă-seară, iarna s-a strecurat adânc în atelier.

– Corpuri! răspunde Kat pe jumătate în glumă, răsfoind un amestec de documente: scrisori de la galerii, facturi, vechi invitații la expoziții, după

care ia un snop de desene din partea de jos a sertarului. Bingo, murmură ea, scoțând schița în cărbune pe care tatăl ei a dosit-o zilele trecute, precum și o grămadă de altele asemănătoare de dedesubt.

Le înșiră pe masă, punând deasupra nudul în cărbune.

Lauren aprinde lampa de birou.

– Poți să identifici modelul? întreabă Kat, nevrând să le influențeze.

Respirația lui Lauren se accelerează.

– Viv? întreabă Lauren cu glas slab. Cred că ar putea să fie Viv.

Flora își sprijină bărbia pe umărul lui Kat, încruntându-se.

– Nu. Nu văd… De fapt, *poate*… Dar e mult mai tânără aici!

Acum, după ce Kat a revăzut-o pe Viv în carne și oase – deși nu atât de multă carne, și zeci de ani mai târziu, în întunericul unei căsuțe slab luminate –, pare atât de evident! Înclinația nasului. Curbura gurii.

– N-a pozat doar o dată!

Lauren începe să cerceteze celelalte schițe. În toate, raportul dintre model și artist e palpabil. Iar în timp ce Kat s-a obișnuit cu nudurile tatălui lor – factorul lasciv nelipsind niciodată –, astea par, ei bine, intime. Kat îi aruncă o privire piezișă lui Lauren, verificând dacă e calmă, dacă asta nu e prea mult.

– Întoarce-te la prima schiță, Lauren! Acolo! Uite! o îndeamnă ea, arătând spre colțul din stânga. Credeam că e 1980. Dar ăsta e un 6 mai burtos, nu-i așa? 1986! exclamă, ridicând dintr-o sprânceană. Fă calculele!

– Nu-i chiar punctul meu forte, răspunde Flora.

– Anul în care m-am născut, răspunde Lauren, întunecându-se la față.

Vai! O, nu!

– M-ai pierdut, nu mai înțeleg nimic! se vaită Flora.

– Bănuiesc că am fost induse în eroare, nu pierdute, spune Kat, strângând-o de mână pe Lauren.

Jos, în vestibul, Kat se oprește, încolțită de îndoială, întrebându-se ce naiba face. Lauren e cea care o îndeamnă de la spate, cea care o împinge în lumină.

Tatăl lor stă pe canapea, ghemuit lângă Angie. Se țin de mână cu degetele împletite, sprijinite pe genunchiul ei. Charlie seamănă cu un băiat speriat, aflat, împreună cu mama lui, în sala de așteptare a unui dentist.

Bărbat-copil. N-a crescut niciodată, își dă seama Kat, iar lumea artei a lăudat asta. Bunica l-a încurajat în mod pasiv-agresiv, externalizându-i rolul de părinte în verile de la Rock Point. Bunicul și-a dorit doar ca fiul său artist, dificil și derutat, să fie fericit și să nu mai aibă probleme de familie.

– Ei bine?

Privirea tatălui lor trece încet de la una la alta, fără întrerupere, ca un creion între mai multe puncte, fără să se ridice de pe hârtie.

Dacă n-ar fi vrut să fie dezgropată „povestea completă“, n-ar fi trebuit să le aducă înapoi la Rock Point, se gândește Kat, încercând să-și consolideze convingerea. În mod subconștient, poate că el voia să dea cărțile pe față, iar Dixie a știut și asta. Da, asta e! Totuși, orice ar putea să fie adevărat la Rock Point, drept pentru care Kat se teme că întreaga poveste ar putea să-i explodeze în față. Tensiunea îi face mișcările exagerate, stângace, în timp ce pune desenul pe măsuța de cafea, forțând confruntarea. Lumina focului îi linge liniile sinuoase ale taliei, șoldului și părului acelui nud, aducându-l, în mod ciudat, la viață.

– Viv. Noi credem că e Viv!

Orice emoție care pâlpâie pe fața tatălui ei e rapid controlată.

Angie se aplecă înainte, ciocănindu-și un dinte cu unghia.

– Oho, poate că am înțeles bine prima dată! exclamă ea, întorcându-se spre Charlie, în așteptarea unei explicații. Nu mi-ai spus niciodată!

Tatăl lor încearcă să zâmbească și să-și păstreze stăpânirea de sine.

Crede că poate merge la cacealma, își dă seama Kat, cu inima grea. O astfel de atitudine are darul de a îngreuna întreaga situație.

– O, asta a fost cu mult timp în urmă! spune el pe un ton de o blândețe forțată, încă străduindu-se să înăbușe întrebările lor, ca pe niște focuri mici, izbucnite într-o tufă uscată. Dacă îmi amintesc bine, am făcut câteva ședințe în timp ce eram la Rock Point într-o misiune de pace, încercând să mă împac cu mama după o perioadă de supărare, ea fiind scandalizată, printre altele, de portretul pe care i-l făcusem.

La fel de scandalizată a fost și de aventurile și de copiii lui concepuți în afara căsătoriei, despre care era nevoită să le dea explicații prietenilor ei.

Bunica refuzase să le întâlnească sau să le recunoască pe Dixie și pe nou-născuta Lauren. O urâse și pe Blythe – înainte ca Dixie să ia coroana pentru cea mai nepotrivită iubită – și dorea ca fiul ei să rămână căsătorit cu Annabelle.

– Viv a fost în caruselul modelelor, adaugă tata.

– În mod clar! spune Angie, adăugând apoi fără menajamente: Ți-ai tras-o și cu ea?

Charlie deschide gura ca să nege, după care o închide din nou. Preț de o clipă sau două, pare blocat, prins într-o cursă pe care și-a întins-o singur.

– Data, tată, îi cere Kat pe un ton blând.

Nu-i face nici o plăcere să-și vadă tatăl chinuindu-se.

Ochelarii i s-au aburit. Și-i scoate și le șterge lentilele de cămașa de blugi. N-are nevoie să se uite la desen. Data trebuie să fie gravată în inima lui.

– Eu trebuie să fi fost un bebeluș, spune Lauren cu glas tremurător. Iar tu și mama erați încă împreună! Deci… asta e, nu-i așa? Motivul pentru care te-a părăsit.

Statutul lui de zeu se prăbușește. Flora se uită la el, îngrozită.

– Of, tati! Ce… urât din partea ta… și a lui Viv!

– Viv nu știa despre Dixie sau despre tine, Lauren! exclamă el, corectând rapid acel aspect. S-a întâmplat doar o dată, la o ședință târzie de noapte. Nu că asta face să… știi tu, murmură, întristându-se. A fost cea mai mare greșeală din viața mea! I-am mărturisit lui Dix… M-am gândit că dacă

aș fi fost sincer… Dar n-am obținut rezultatul scontat. Asta a fost. Lecție învățată.

Cu spatele la ei, Lauren se îndreaptă spre foc, ridicându-și omoplații încordați și slabi, vizibili sub puloverul ei negru, subțire.

Cufundându-se în fotoliul cel mai apropiat, Flora expiră adânc, smulgând de pe el eticheta pe care scrie „F“, pe care apoi o mototolește și o aruncă pe podea.

– Mă rog, un deceniu mai târziu, ai angajat-o pe Viv, ca menajeră. Uf!

– Nu, Flora, n-am făcut-o eu! Viv a lăsat un pliant în cutia poștală, răspunde el.

Kat se gândește:

„Un alt bilețel, ce ironie a sorții!“

Charlie își șterge transpirația de pe frunte cu colțul cămășii.

– Pe atunci nu eram în Cornwall.

– Așadar, bunica n-a știut niciodată că ați avut o… ceva!

Lauren stă pe bara apărătorii șemineului, micuță, curajoasă, iar emoțiile conflictuale pe care le simt cu toții – dezgust, milă, dragoste – i se citesc pe față.

– O, stai puțin! exclamă Flora, înălțându-se în fotoliu. Cred că bunica a ghicit. „O bănuială teribilă!“ – nu vă amintiți? Bertha spunea asta cu glasul bunicii, ceea ce-i și dădea acesteia din urmă o stare de mare agitație!

Dar Kat se întreabă dacă bunica, cu mintea ei ca o capcană, a mai bănuit și altceva. Și-o imaginează pe Viv îmbrăcată în haina roșie – „Știu că și tu ai pierdut pe cineva în ziua aceea, Charlie“ – și pe Dixie murind, încercând să-i spună lui Lauren un secret. Astfel, Kat se pregătește să se cufunde în cele mai adânci și mai reci ape ale familiei.

– Tată, ar trebui să vorbim despre pasărea de paie? întreabă ea, iar pe măsură ce rostește cuvintele, ceva din chipul tatălui lor pare să se revizuiască, să se predea, să se deschidă ca o ușă. Nu bunica a luat și a ascuns pasărea aceea, nu-i așa? întreabă Kat cu glas scăzut. Tu ai fost.

51. LAUREN, 2000

Pumpkin, motanul salvat, a ținut majoritatea păsărilor departe de curtea noastră. În fiecare dimineață apărea doar același măcăleandru îndrăzneț, care semăna cu o minge pe două bețișoare. Eram sigură că era același pe care obișnuiam să-l hrănesc cu fulgi de porumb înainte de acel august. Zbura jos și s-a oprit pe zidul de cărămidă, privindu-mă cu capul înclinat prin fereastra bucătăriei, ca un prieten nedorit, care refuza să

accepte că prietenia noastră s-a încheiat.

O frică asociativă, așa a numit-o Janet, psihoterapeuta. Nu la fel de invalidantă ca alte fobii, precum frica de câini, spre exemplu, sau de mulțimi.

Fusesem norocoasă, a spus ea, pentru că păsările păstrau oricum distanța.

Dar dacă un porumbel venea prea aproape de mine, mă retrăgeam fizic, deși știam că, din punct de vedere rațional, gestul meu n-avea nici un sens. Gura mi se usca, iar inima începea să-mi palpite precum o vietate captivă.

N-am mai avut niciodată o criză ca cea din volieră. Dar întotdeauna am simțit că aș fi putut să am. De parcă ar fi existat o foiță subțire între normalitate și tărâmul celălalt. Însă mama nu mă lăsa să iau pastile: nu credea în *big pharma* sau în medicamentele pentru copii, după cum i-a declarat și medicului.

– O să învingi asta, Laurie, obișnuia ea spună, întinsă lângă mine pe salteaua ei, unde apoi dormeam amândouă, ea îndepărtându-mi părul de pe față și încercând să-mi hrănească speranța cu picături mici, de pipetă. E

normal să te simți tristă, înțelegi? O să trecem noi și prin asta, o să reușim!

Dar mama avea și ea umbre violete sub ochi. Și-a luat concediu pentru probleme personale de la slujba ei de învățătoare la școala primară locală și a început din nou să mă școlarizeze acasă. Între lecțiile de algebră, ceramică

Leach și istoria sufragetelor – mama a jonglat rapid și liber cu programa națională –, am citit și am tot citit, ieșind din mine însămi și refugiindu-mă în paginile cărților. Uneori îmi ridicam privirea și o vedeam pe mama stând în prag: zâmbea strălucitor, dar ceva în ochii ei era împietrit și speriat. N-o văzusem niciodată speriată.

Vina mea. Am fost zdrobită de vinovăție fiindcă nu eram Lauren cea de altădată, sau puternică precum Kat și Flora. Ele două ne-au vizitat la Oxford, 266

acum fiecare dintre ele fiind stânjenită în prezența celorlalte, dar altfel, aceleași. Kat mi-a șoptit:

– Ne învinovățești?

Am clătinat din cap. Pe mine mă învinovățeam. Și mi-a fost rușine că

eram „bolnavă“ și că mamele lor fermecătoare, războinice, s-au strâns în bucătăria noastră model Jericho28, forțate de criză să fie împreună – criza

fiind eu – și vorbind cu voci stinse pe deasupra prăjiturii cu dovlecei a mamei. Voiam să plece. Simțeam oboseala în oase.

La fiecare două săptămâni sau cam așa ceva, mașina tatei mârâia pe strada îngustă, terasată, iar vecinii noștri apăreau, zgomotoși, la ferestre.

Tata îmi aducea întotdeauna un teanc de cărți noi, iar mamei îi dăruia un coș

cu mâncare de la Fortnum & Mason, față de care mama rămânea total indiferentă până după ce pleca el. Apoi se arunca emoționată asupra coșului, despachetând brânzeturile și adulmecându-le, transportată. Îmi plăcea să-mi văd părinții împreună, imagine care, în mod obișnuit, era foarte rară. Îmi plăcea felul în care tata o făcea pe mama să râdă. De pildă, mă distra maniera în care o tachina el în legătură cu ceaiul:

– Încerci să mă omori cu gălbenele?

Uneori, el lua chitara mamei și începea să zdrăngănească. O ruga să

cânte o melodie irlandeză la vioară:

– Numai una, Dix!

Ea încerca să nu pară încântată, să refuze, indiferentă. Dar apoi ceda:

– Bine, haide, fie!

Tata părea nespus de fericit, stând cu ochii pe jumătate închiși, ascultând, iar eu mă ghemuiam lângă el pe canapea, inhalând mirosurile atelierului impregnate în cămașa lui; îi ascultam bătăile inimii, căscând și frecându-mă la ochi. Nu voiam să dorm.

Somnul însemna coșmaruri. Erau în mare parte despre păsări – Bertha zburând cu unul dintre degetele mele în ciocul ei ca o foarfecă – și eclipsa, soarele având o mușcătură de papagal decupată din el. Încercând să rămân trează, îmi construiam în minte luni august alternative, în care totul se

termina cu mine și cu Gemma luându-ne rămas-bun și promițând să ne scriem, pe când bunicul ne făcea semne de la fereastră, cu binoclul la gât.

Sau mă așezam pe scări, îmbrăcată în cămașa de noapte, ascultând-o pe mama, care vorbea la telefon: „Ne ținem tari, Becca!“, sau: „Biata de ea, încă

28 The Jericho Kitchen Cookery School – renumită școală de gătit din Oxford 267

nu-și amintește, Lou!“, sau murmure despre neajunsurile serviciilor de îngrijire a sănătății mintale ale NHS și despre listele de așteptare.

Apoi, într-o noapte, am auzit-o spunând:

– Bună, Viv, tot eu sunt! Ce mai faci, draga mea?

Nu știam cum suportau să-și vorbească – o mamă cu o fiică, iar una, fără – și m-am repezit înapoi în dormitorul meu, cu mâinile pe urechi, dorindu-mi să mor.

Apoi a explodat primăvara. Narcisele au răsărit în ghivecele noastre de pe terasă. M-am întors în patul meu. La școală, la început, jumătate de zi, iar apoi, toată ziua. În weekend, mama mă ducea la muzee. Cu pași mici, spunea ea. Oxford, apoi Londra. Acolo, îl întâlneam pe tata, care ne ducea prin galeriile de artă vreme de o oră și ceva.

– Te simți mai vioaie azi, Laurie? întreba el.

Încuviințam din cap, chiar dacă simțeam întotdeauna că rătăcisem ceva prețios și nu-mi dădeam seama ce anume. Dar nu voiam să pierd timpul vorbind despre ceea ce nu mergea.

– Facem un tur al celor mai mari opere, a spus el atunci când ne-am lansat într-unul dintre acele tururi.

A întins un braț și a oprit un taxi negru.

Voia să ni-i arate pe favoriții lui: Da Vinci, Gentileschi, Rembrandt, Freud, Bacon, Rego și Auerbach. Le scotea în evidență geniul, eșecurile și trucurile, revizuirile și greșelile. Cu toții se încurcaseră la un moment dat, spunea el, și n-am știut niciodată prea bine dacă vorbea despre viața lor, despre artă sau despre el însuși. Ori dacă vorbea cu mine sau cu mama. Îmi doream să trăiesc în acele galerii uriașe, înalte, fără ferestre, fără grija cerului. Mergând și vorbind. Mâncând negrese lipicioase în cafenelele din galerie. Stând pe bănci lustruite, de lemn de stejar, între părinții mei, în fața unor tablouri uriașe, până când culorile începeau să se amestece, sau aveam senzația că fața din portret îmi făcea cu ochiul.

Într-o zi, la Galeria Națională, pe când mama era la toaletă, eu și tata ne-am oprit în fața lucrării *Fiicele pictorului alergând după un fluture*, de Gainsborough.

– Ăsta-i tabloul meu preferat! am declarat, ușurată la gândul că am găsit unul, în sfârșit, ca atunci când îți faci cel mai bun prieten.

– O, alegere excelentă, Laurie! a exclamat tata, înclinându-se, cu mâinile strânse la spate. *Fete cu colivie*, a spus el după un timp. Ei bine, ce crezi? Să termin blestematul ăla de tablou sau să-l distrug?

Întrebarea era prea importantă ca să răspund imediat. Am studiat-o pe fetița care se repezea după fluture, cu sora mai mare ținând-o de mână. Și m-268

am gândit la prima mea zi la Rock Point, la Kat și la Flora ajutându-mă să

cobor pe poteca stâncoasă de pe plajă. La focul făcut din lemne aduse de apă, pe care l-au aprins, precum și la bezelele pe care le-au fript cu grijă pentru mine, înșirate pe un băț, asigurându-se că nu-mi ardeam degetele. M-au făcut să simt căldură pe dinăuntru.

– N-am mai putut să lucrez la el de când… știi tu, mi-a mărturisit tata, iar glasul i-a sunat ciudat.

– Termină-l, tată! E bun!

L-a terminat. Și a fost bun. A fost frumos. Câteva săptămâni mai târziu, l-a vândut. Atunci când am întrebat-o pe mama de ce tata n-a păstrat tabloul, ea tocmai împărțea în bucăți un cocoloș de aluat vârtos de pizza pe masa din bucătărie. Lumina de bronz a soarelui de toamnă se revărsa prin fereastră, făcând să-i strălucească piercingurile din nas.

– Nu sunt sigură că se cunoaște încă pe sine, Laurie! Dar o să-ți spună

el într-o zi, după ce o să înțeleagă. Prinde!

Bila de aluat mi s-a oprit în palmă cu un plesnet plăcut, stârnind un norișor de făină. Am râs și, fără să mai spunem un cuvânt, am început amândouă să frământăm aluatul și să-i dăm viață.

52

The Gazette, 4 februarie 2019

„Înotătorul scos din mare în apropiere de Zennor, luna trecută, a fost identificat drept Charles Herbert Finch din Soho, Londra, un celebru pictor portretist cu legături cu comunitatea artistică din St. Ives. Domnul Finch deținea și o casă în zonă, unde locuia la momentul tragediei, și plecase să

înoate singur în data de 7 ianuarie, fără să-și informeze familia. El a fost scos din mare de eroul local Pete Heap, despre care un martor ocular spune că și-a riscat viața ca să-l salveze. În ciuda încercărilor de a-l resuscita pe domnul Finch, el a fost declarat mort la fața locului. Familia și-a exprimat enorma recunoștință față de domnul Heap. Domnul Finch, în vârstă de șaizeci și opt de ani, avea probleme de sănătate și a suferit un stop cardiac la scurt timp după ce a intrat în apă, potrivit raportului medico-legal.

«La fel ca fiicele lui iubite, sunt îndurerată de pierderea lui Charlie!», a spus logodnica lui, Angela York. «El a fost marea dragoste a vieții mele, un tată minunat și un artist unic. Nu știm de ce a mers să înoate, l-am avertizat deja împotriva unei astfel decizii, dar el avea o personalitate uriașă și-i plăcea întotdeauna să facă lucrurile în felul lui imprevizibil. Ura să i se spună

ce să facă. Charlie a murit la momentul la care își avea reședința într-un loc pe care îl iubea încă de când era copil. Ar fi fost mișcat de marea bunătate pe care comunitatea a arătat-o familiei sale în ultimul timp și de aprecierea pe care o aveau oamenii pentru el și pentru munca lui.»

În memoria decedatului va avea loc o slujbă de pomenire la Biserica St.

Senara din Zennor, joi, la ora zece dimineața. Înmormântarea domnului Finch urmează să aibă loc la St. James's Piccadilly, săptămâna viitoare.

Angela York a mai declarat: «Toată lumea e binevenită. Ne dorim ca ambele ocazii să fie o comemorare plină de bucurie a vieții și operei pline

de culoare ale lui Charlie și le cerem celor îndoliați să nu poarte negru».“

53. LAUREN

Rock Point, 24 decembrie 2019

Lauren aleargă pe plajă, împroșcând cu apă și nisip, țipând din pricina frigului tăios. Jonah o prinde ca pe o minge de rugby, încolăcindu-și brațele în jurul taliei ei. Ea se strânge la pieptul lui, udă, râzând. Dorința o hărțuiește și se cuibărește adânc în ea.

– Rămâneți în cadru!

În echilibru precar pe un bolovan mic, Flora face o fotografie cu Kat și cu Kofi mângâindu-se în valuri. Dovada triumfului ei de pețitoare. Îi place să

le spună tuturor că dacă ea n-ar fi răspuns la telefonul lui Kat în acea zi, Kofi n-ar fi știut niciodată că sora ei era încă îndrăgostită de el – „Vreau să spun de fapt: groaznic de *bolnavă* de dragoste, Kofi! *Dărâmată* de regrete!“, a spus ea, punând totul la bătaie –, nu și-ar fi anulat nunta și nu s-ar fi dus la aeroport ca s-o aștepte pe Kat să coboare din avion.

Auzind cum îi sună telefonul din mormanul de paltoane și de genți, Lauren își șterge mâinile și îl scoate, cu degetele înțepenite de frig.

– Vrea s-o facă acum? Nu, nu, nici o problemă! spune ea, în timp ce Flora îi aruncă o privire întrebătoare, sărind pe nisip în clipa în care Lauren mimează din buze: *Bunicul*.

N-au avut mare succes cu FaceTime. Un rever de jachetă pătat de mâncare apare pe ecranul telefonului.

– O să reglez scaunul cu rotile, spune asistenta me-dicală.

Apoi apare bunicul, sfrijit și fără dinți, afișând un zâmbet derutat.

– Bună, bunicule! strigă ele, ridicând obiectivul spre plajă, către Raff, care aruncă o minge pentru noul lui cățel.

Zâmbetul bunicului devine și mai larg, iar apoi el împunge ecranul cu degetul, punând capăt apelului.

– La revedere atunci! exclamă Flora, zâmbind fiindcă s-a convins că era bunicul – nu un amant căsătorit sau o Gemma imaginară – cel pe care o auzise pe Lauren sunându-l cu aproape un an în urmă.

Lauren a sperat că întoarcerea ei la Rock Point – ea povestindu-i bunicului totul despre asta, în fiecare zi – avea să trimită raze de lumină în camera neluminată a demenței lui. N-a fost așa, nu chiar. Lauren bănuiește că încă e singura nepoată care îl sună în mod regulat. Parțial, înțelege asta.

271

Nu mai e bunicul pe care l-au cunoscut cândva. O altă pierdere dureroasă la care Kat și Flora nu pot suporta să se gândească și despre care evită să

vorbească. De cele mai multe ori, nu-i e clar cu cine vorbește:

– Lauren? Lauren Bacall? Minunat!

Dar e întotdeauna bucuros s-o revadă, așa că ea o să persevereze. Dar nu acum. Vede ora de pe ecran și scoate un țipăt – orele de la Rock Point se scurg pre-cum nisipul.

– Jonah, trebuie să ne grăbim! strigă ea, vârându-și picioarele în blugi.

*

În lumina soarelui de decembrie, Rock Point strălucește, alb ca o bucată de zahăr, pe vârful stâncii de un verde-anghelică. Panglicile de pânză

roșie pe care le-a legat Flora de stâlpii verandei flutură în vânt. De fiecare parte a ușii din față, două felinare mari așteaptă căderea amurgului.

Înăuntru, vestibulul e cald și miroase a cuișoare, a pin, a cidru fiert, a fum de lemne și a câine ud. Dalele de piatră strălucesc precum pietrele de râu –

Flora le-a lustruit cu un fel de ceară simandicoasă. Plănuiesc să pună o traversă, suficient de rezistentă pentru pașii oaspeților care sosesc în opt săptămâni; Kat a confirmat în mod optimist rezervările, în timp ce casa e departe de a fi total pregătită. Prima lor artistă în rezidență – Ida: amuzantă, inteligentă, plină de piercinguri ca o pernuță de ace – se va instala în atelierul tatei luna viitoare. Atelierul e singura încăpere care a rămas aproape neatinsă.

Pete, care o numește pe Lauren „norocul meu neașteptat“ și care, la rândul lui, pare să reprezinte același lucru pentru Lauren, a fost extrem de ocupat și foarte politicos în privința înfloriturilor decorative ale Florei și a bugetelor strânse ale lui Kat. Supraveghind toate lucrările, i-au fost întoarse niște favoruri de către colegii constructori, care trebuie să transporte materiale și echipamente traversând o stâncă pe cărări nu cu mult mai late decât un pat. N-a fost ușor pe vremea când a fost construită casa, în 1841.

Nu-i ușor nici acum.

În mod logic, Lauren ar trebui să se simtă mai stresată. Dar când a fost vreodată logica stăpână la Rock Point? Își simte din nou ființa. Și iubirea.

Simte atât de multă dragoste! Împărțindu-și timpul între un nou loc de muncă – la Tate St. Ives – și Rock Point, capul îi bubuie de planuri. O să

înceapă cu o expoziție a schițelor tatălui ei, înainte să le ducă la Academia Regală. După aceea, expozițiile o să fie dedicate în mare parte artiștilor și creatorilor locali. „O pensiune de artă, cu o atmosferă boemă“, postează

Flora pe Instagram, ceea ce înseamnă că nu e tocmai un hotel Claridge, iar la dușuri durează ceva vreme până să vină apa fierbinte, dar e distractiv și

nepretențios, cu un mic-dejun copios, luat în jurul unei mese comune, cu o cutie pentru plăți facultative lângă bar, cu un loc de făcut focul în grădină – o bancă semicirculară fiind încorporată acolo unde a fost voliera, un cuib de căldură și de lumină –, cu cizme de cauciuc de rezervă, puse lângă ușă, iar câinii sunt binevenițI. Și, da, e condus de trei surori.

Atribuirea rolurilor e încă în lucru. Până acum, Kat se ocupă de chestiunile financiare, adesea de la distanță, de la Londra. Flora vine și pleacă, viața ei e puțin haotică până când se finalizează divorțul. Dar Lauren e înrădăcinată. Lauren nu pleacă nicăieri.

Ori de câte ori rămân aici doar ea și Jonah, stau amândoi pe banca de lângă Râpă și vorbesc, înghesuiți sub o pătură, cu mâna lui prinsă între coapsele ei, privind cum se topește soarele la orizont. Atunci când totul devine prea intens – Kat punându-se pe țipat la telefon, revoltată de piețele de criptomonede, Flora împletind ghirlande de frunze în jurul balustradelor, cățelușul lui Raff mușcând globurile din pomul de Crăciun –, Lauren își leagă

șireturile la bocancii de teren și face drumeții la trei kilometri spre sud. La Viv, o ceașcă de ceai poate dura trei ore. Fiecare conversație se pliază și se întinde în alta. Iar Viv e o bună placă de rezonanță, după cum a descoperit Lauren, umplând o mică parte din vidul lăsat de Dixie. Viv a fost cea care a spus: – Știi, Lauren, chiar nu cred că Dixie ar fi vândut Rock Point!

Tatăl ei trebuie să fi simțit la fel. În ultimul lui testament incendiar – „A lăsat cel mai puternic artificiu pentru final!“, după cum a spus Kat –, scris cu un an înainte de a muri și neactualizat, el i-a lăsat moștenire Rock Point mamei ei. De vreme ce Dixie n-a putut să-l revendice, casa a fost integrată

înapoi în moșia lui, care a fost împărțită în trei. Au căzut cu toții de acord că

singurul lucru înțelept pe acre puteau să-l facă era să vândă Rock Point cât mai curând posibil. Înainte să explodeze acoperișul. Dar Lauren a spus:

– Și dacă…?

Iar Flora a dat răspunsul:

– De ce nu?

Kat era deja la laptop, cu degetele zburând pe tastatură, făcând calcule.

Un țipăt. Un cârâit. Strigătul de luptă perfect imitat al unui pescăruș.

– Hopa, iar a început! spune Jonah, în timp ce scotocește după niște ardei iute cu care să condimenteze crabul.

De când Flora a rearanjat dulapurile, nimeni nu găsește niciodată

nimic. Dar există liste lipite de frigider, pe care e detaliată fiecare masă și gustare de sărbători. Camera de serviciu e plină cu provizii până la tavan.

După cum spune Kat, ar putea să rămână blocați acolo săptămâni întregi și 273

tot s-ar îngrășa fiecare cu câte zece kilograme. Lauren speră doar că o să

poată supraviețui până la Ziua Cadourilor fără ca cel de-Al Treilea Război Mondial să izbucnească la masa de seară.

Încă un cârâit, care de data asta e mai plângător.

– Mă duc eu!

Lauren îl sărută pe Jonah – care are gust de mare – și închide cu grijă

ușile franțuzești în urma ei.

Palatul Berthingham e amplasat în jungla înflorită a serei – palmieri Kentia, Monstera și smochini Fiddleleaf – și bine poziționat ca să

direcționeze proiectile din coji de nuci asupra oricărui câine care ar trece.

– Hei, salut!

– *Silent night29*, cântă Bertha.

– Mă tem că-i extrem de puțin probabil să avem o noapte liniștită!

spune Lauren, deschizând ușa coliviei.

Știe că mai are un milion de lucruri de rezolvat – nu în ultimul rând, să

facă un duș și să se schimbe –, dar vrea s-o îngrijească mai întâi pe Bertha.

– Urcă! îi spune ea papagalului.

Bertha se îndreaptă spre mâna lui Lauren cu un pufăit și cu o străfulgerare a penelor stacojii ale cozii. Acum e strălucitoare, plină de pene.

A terminat cu smulsul compulsiv al fulgilor de pe piept. Dar Lauren a câștigat mai mult din reconcilierea lor – la început, doar o tentativă, care a avansat treptat, pe parcursul mai multor luni, de două ori pe săptămână, cu ajutorul unui nou psihoterapeut, care a întrebat:

– După toată munca noastră, Lauren, unde vrei să fii?

De afară se aude un claxon. Nemulțumită de perspectiva unui alt vizitator, Bertha își întinde aripile.

– Îmi pare rău! Du-te înapoi!

Lauren încuie colivia și se grăbește să deschidă ușa, ținând-o împotriva vântului, nedumerită de imaginea de pe alee.

Deasupra unei cutii mari și plate de lemn, un șuvoi de păr vermillon se agită în vânt. Dedesubt, o pereche de botine argintii.

– Opt ore! Opt ore chinuitoare am condus până să ajung aici! Crăciun fericit!

Lauren o ajută pe Angie să intre în vestibul. Pachetul are o formă

suspectă.

29 Noapte liniștită

– Am vrut să fie o surpriză, dar e un pic cam greu de ascuns, iubito!

Unde îl punem?

Angie se împiedică prin vechiul birou al bunicului, acum o bibliotecă, cu telescopul lui așezat la fereastră, examinând bolta cerului, și cu Humphrey cel Urât într-o cutie de sticlă strălucitoare, atârnată pe peretele zugrăvit în albastru-verzui. Lauren o ajută pe Angie să sprijine cu precauție pachetul de rafturi.

– Îți amintești de Yana, care a închiriat atelierul mai mic? întreabă

Angie pe nerăsuflate.

Prin împărțirea atelierului din East End al lui Charlie, Angie, noul manager, a redus chiriile, deschizându-l artiștilor cărora altfel nu le-ar fi fost accesibilă zona, și totuși a crescut încasările.

– Ei bine, Yana m-a sunat acum câteva zile. Mi-a spus că a găsit unul dintre tablourile lui Charlie după un panou din spatele debaralei…

Întrerupându-i vorba, Kat strigă:

– Ne-am întors!

Apoi năvălește în cameră împreună cu ceilalți, aducând vântul în haine și în păr.

– Ooo, ce-i aia?!

Jonah îl ia pe Kofi ca să-l ajute să mai pregătească o budincă – vin rapoarte despre dezastrul de tartă cu lămâie al lui Annabelle –, lăsându-le pe Flora, Kat, Angie și Lauren să privească cu atenție pachetul, de parcă acesta ar putea exploda.

– Dacă nu sunteți, de fapt, trei vrăjitoare, n-o să se despacheteze singur, spune Angie.

Cu degete tremurătoare, Lauren deschide cutia de lemn, iar apoi trage cu grijă hârtia de mătase și umplutura de spumă, cu mâini iscusite, de

galeristă. Și iată-l! Tot ceea ce știau despre Charlie Finch, ca tată și artist, e inversat, răsturnat, precum imaginea dintr-o cameră *pinhole*.

– Ei, pe naiba! exclamă Kat.

Lauren e hipnotizată. Iată frumosul adevăr sălbatic, pe când toată

ceața a dispărut. Iată lumina care alungă umbra. Sunt tuburi metalice de vopsea stoarse pe jumătate, țigările Camel ale tatălui ei, Bowie care pulsează

dintr-un difuzor stropit cu vopsea, terebentină, ulei de in și cârpe de șters.

Tata în tenișii lui Dunlop, ponosiți, nervos și agil, pășind înainte și înapoi, cu șevaletul în față. Și sunt ele.

Pictura nu e *Fete cu colivie*, ci sora sa mai vie, mai mică. Fără nimic din impresia deranjantă de lucrare incompletă sau de stază a originalului, aici pensulațiile sunt mai libere, mai energice, ca și cum tata ar fi împroșcat 275

vopseaua într-un vis febril. Tinerele lui modele – care se străduie să rămână

nemișcate – par să găsească asta amuzant, râsul lor înăbușit fiind îndreptat, cu siguranță, chiar către bătrânul artist. Abia încap pe canapeaua din atelier: Flora, Kat, Lauren… și Gemma, ținând pasărea de paie în mâini.

– E… e răspunsul la întrebarea pe care nimeni n-a știut s-o pună!

Glasul lui Kat se frânge.

– Iar colivia a dispărut, murmură Flora.

– Nu-i așa? În toate sensurile! Cred că e capodopera lui, chiar cred, nu-i așa, Lauren? spune Angie. E impecabil! Și… uite, adaugă ea, înclinând tabloul dinspre perete și dezvăluind cuvintele mâzgălite de pe spate: *Patru fiice și pasăre de paie. Charlie Finch, 2005*.

Lauren rămâne cu ochii la dată. La șase ani de la moartea Gemmei.

Charlie se retrăsese din viața publică, lăsând bârfele să se stingă. Nu mai era în atenția publicului. Se terminase. Tatăl ei ar fi știut că pictura asta era genială, că ar fi închis gura criticii și că, probabil, i-ar fi redat coroana. Cu toate astea, a ascuns-o în toți acești ani. Dacă ar fi trăit mai mult, el le-ar fi arătat-o fiicelor lui, Lauren e sigură de asta. În schimb, pictura apare ca un cadou de dincolo de mormânt, precum și ca o mărturie dulce-amăruie a faptului că Gemma n-a știut niciodată că erau surori sau că răposatul tată

pescar al lui Pete, Mike, nu era și tatăl ei.

Mike a crescut-o pe Gemma cu dragoste, ca pe copilul lui, mult după ce el și Viv s-au despărțit. Și a devenit din ce în ce mai greu ca un astfel de fapt să fie anulat. Viv a recunoscut, de asemenea, că și-a găsit o slujbă la Rock Point, astfel încât să poată vedea familia Finch de aproape, să-și dea seama dacă ar fi putut să aibă vreodată încredere în ei, dată fiind inima atât de sensibilă a Gemmei. Supărată de încercările lui Angie și ale bunicii de a le îndepărta pe Lauren și pe Gemma una de alta, ea i-a destăinuit lui Charlie adevărul-bombă în acea fatidică lună august: rezultatul pozatului ei în cursul unei singure ședințe fusese Gemma. Iar după moartea acesteia – având în vedere starea mintală fragilă a lui Pete și Lauren –, Viv și Charlie au fost de acord să nu riște să le creeze traume suplimentare dezvăluind un astfel de secret. Cu excepția faptului că Viv și-a încălcat jurământul confesându-i-se lui Dixie, cu care a legat o prietenie după acel august, iar Dixie… ei bine, ea s-a hotărât prea târziu să-i spună adevărul lui Lauren.

Se aude zgomotul mai multor mașini care opresc, urmat de larmă de portiere trântite și de voci.

– S-o acoperim? O arătăm mai târziu tuturor! propune Kat în grabă.

Lauren e de acord – nu-i pot bulversa pe Viv și pe Pete cu asta pe nepusă masă – și pune cartonul înapoi peste tablou. Se aude soneria, dar rămân cu toții pe loc, cuprinși de îndoială, până când Flora spune:

– O să fie minunat, haideți!

Apoi cea mai mare dintre surori, purtându-și cu eleganță salopeta neagră, traversează vestibulul cu pași mari și deschide ușa de la intrare, afișând un zâmbet strălucitor, de gazdă.

Viv. Pete. Blythe. Annabelle și cel mai nou soț al ei. Louise și băiețelul ei. Camera de zi se umple de un vuiet de voci și de lătrături, de zgomot de tocuri, de șușoteli, de hohote de râs – totul, învăluit în nori de parfum scump. Întregul tablou începe să se topească într-o lumină feerică, neclară.

Susținându-se zarvei, Lauren se înapoiază în bibliotecă și îndepărtează din nou cartonul care acoperă tabloul. Ea vede cum vopseaua strălucește acolo unde perii de păr de porc ai pensulelor tatălui ei au prins, în cele din urmă, lumina. Și știe ce trebuie să facă. Dacă se mișcă repede, nimeni n-o să-i observe absența. În timp ce în salon pocnește un dop de șampanie, ea se grăbește în sus pe scări. Ghirlandele de frunze îi mângâie picioarele în timp ce se grăbește să ajungă la micul ei birou, cu stiloul negru așezat deasupra unei coli albe de hârtie. Are de scris o ultimă scrisoare.

MULȚUMIRI

Le sunt extrem de recunoscătoare tuturor celor care, pe parcursul unei pandemii, au ajutat *Colivia* să treacă de la o idee scrisă într-un caiet jerpelit, la un roman real. Îndrumarea editorială și încurajarea susținută a redactorilor mei, Maxine Hitchcock și, la New York, Tara Singh Carlson, au însemnat totul. Un mare mulțumesc, de asemenea, lui Maddy Woodfield – ai investit atât de multă energie în această carte! De asemenea, lui Hazel Orme, Gaby Wood, Claire Bush, Louise Moore, Beatrix McIntyre, Vicky Photiou și echipei de vis de la Michael Joseph, care a transformat romanul meu anterior, *Casa de sticlă*, într-un mare succes, în ciuda dificultăților de publicare într-o lume aflată în lockdown. Dragii mele agente, Lizzy Kremer, precum și Maddalenei Cavaciuti, lui Alice Howe, Margaux Vialleron, Kaynat Begum, Imogen Bovill, Sam Norman și tuturor celor de la David Higham Associates, care au menținut aprinse focurile creației literare în cele mai nesigure dintre vremuri. Prietenului meu, Sacha Newley, pentru că mi-a vorbit despre atelierul lui, prin Zoom, despre procesul picturii. Lui Chloe Wood, pentru că a răspuns la atâtea întrebări despre galerii și artă în timp ce ne plimbam câinii. Lui Gregory Lander pentru că mi-a împărtășit cunoștințele sale despre papagalul gri african. (Multe specii de papagali, inclusiv extraordinarul cenușiu african, sunt acum în pericol din cauza pierderii habitatului și a comerțului ilegal cu animale sălbatice: există

informații despre ce putem face ca să le protejăm la The World Parrot Trust, www.parrots.org.) Strălucitelor scriitoare Sarah Vaughan și Claire Douglas, pentru că au citit primele ciorne cu atâta generozitate, atât de repede; lui Tess McPherson, dragă prietenă și dermatolog extraordinar, pentru înot și pentru rezolvarea durerilor de ochi – poveste lungă! –, ceea ce a însemnat că

am putut să termin de scris acest roman aflându-mă într-o bună stare de sănătate. Puilor mei: Oscar, Jago și Alice, vă iubesc foarte mult! Mi-ați fost mereu niște buni camarazi. Romanul ar fi fost imposibil de scris fără tine, Ben. Un simplu „mulțumesc“ nu e nici pe departe suficient. Deci asta e pentru tine, cu dragoste. Nu în ultimul rând, cititorilor mei – cei mai buni

cititori din câți există – pentru toate mesajele, blogurile și recenziile voastre. (Și pentru like-urile la postările mele cu câinele.) Mulțumesc, mulțumesc, mulțumesc! Sper să vă placă și romanul acesta.